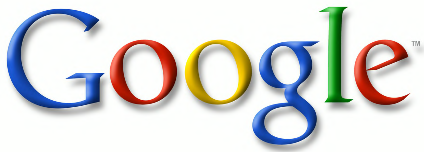
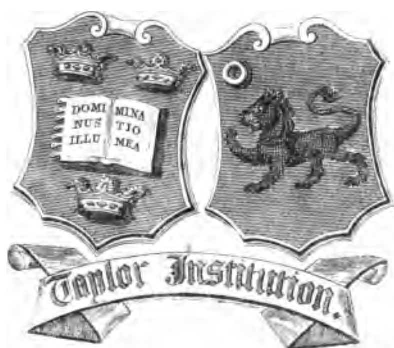
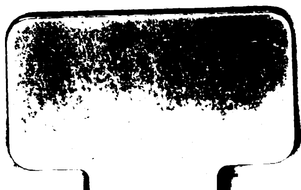

DOMI MINA
NUS TIO
ILLU MEA
Taylor Institution.

Jens Baggesens

danske Værker.

Anden Udgave.

Ved

August Baggesen.

Tredie Bind.

Kjøbenhavn.
Forlagt af Universitets-Boghandler C. A. Reitzel.
Trykt i Bianco Lunos Bogtrykkeri.
1845.

Poetiske Skrifter.

Tredie Deel.

Lyriske Digte.

Anden Samling.

Indhold.

Hymner og Oder.

1798—1818.

Til Frederik,

Kronprinds af Danmark.

Naar tvende Rigers Brødrestemmer lyde,
Fra Slot og Hytte, henrykt til Din Priis,
Naar Hjemmets Jubler Tak Dig og Beundring yde,
Mens Fremmede maae selv, trods Avind, lydt udbryde:
„De Danskes Eiegod er stor og viis!"

Naar Barder (o! den eviggrønne Krone
Mig vinker mindre skjøn, end dis̃es Held!)
Besjælt af Din dem nære Guddom, nær Din Throne,
Bestraalt af Himlen i Marias Smiil, Dig tone,
Beruust af Fædrelandets Glæders Væld —

Hvad kan da den landflygtige Camene,
Fortrolig kun med Veemods Melodie,
Som, Halcyone liig, hensukker Livet, ene
Blandt fjerne Klipper, langt fra Hjemmets Hippokrene,
Dig nynne — værdigt Danmarks Harmonie?

Og jeg var eengang blandt de Lykkelige,
Hvis Lod — misundt af hvert et Sangens Folk —
Det blev, at krandse Mod og Dyder i det Rige,
Som frihedsdannes af en Hersker uden Lige,
Da blev og min Begeistring Glædens Tolk;

Da greb en Gud min Aand, hvis Ild fortærte
Mit Støv, og luttred' det til Himles Lyst;
Da slog, af Brødres Fryd oplivet, høit mit Hjerte;
Da svulmed', trods hvert Nag af egen jordisk Smerte,
Til Sang om Danskes Salighed mit Bryst:

O Du, den ædleste blandt Jordens Helte,
O Fred'rik! stor i Fred, og stor i Krig!
Da tolked' jeg den Graad, som mine Brødre fældte,
Hvergang det Danmarks Held og Danmarks Ære gjældte,
Ved at erkjende Nordens Skjold i Dig!

Da blandte jeg med glade Barders Toner
Min Harpes Klang, mit Hjertes høie Raab;
Og, skjelnet selv i Chor af krandsede Teutoner,
Udbredte jeg min Sang til Sydens næste Zoner
Om Tvillingrigets Lyst og Nordens Haab.

Men nu! hvad kan, hvad tør en Flygtnings Læbe,
Som Skjebnen fjernte fra det elskte Nord?
Hvis Jubellyd, som frem af knuste Hjerte stræbe,
Ubodelige Savn i Fødslen grusom dræbe?
Hvad kan en Iisfugl — langt fra Lundens Chor?

Sig hæve kan den! end engang sig svinge
Fra sit eensomme, fjerne, tause Skjær!
Og, trods den Afgrunds Magt, hvis Taarne de omringe,
Med nordisk Mod og Lyst paa sin Beundrings Vinge
Høit overflyve Mørkets hele Hær —

Lydt gjennemklingre Nat og Storm og Torden —
I sidste Suk omnynne Herthas Ø —
Endnu engang, Dig nær, o Fred'rik! i Dit Norden
Lovsynge høit Din Daad, Dit Værd for hele Jorden —
Henflagre til Dit Alters Fod, og — døe.

Til Nordens Urania.

Tør uden ubesindigt Overmod,
Ukaldt, og uden Dødens Hædersstempel,
En Skjald, der længes efter Glemsels Flod,
Sig nærme Nordens Sangflugts Æthertempel
Og ydmyg knæle for dets Guddoms Fod?

Ak! uanseelig, uden Vingepralen,
Uglimrende, med askemørke Fjær,
Hans Sangfugl svæver frygtsom Thronen nær,
Og zittrer blendt af Pragt i Disarsalen;
Den skuer rundt de Fugle, store, smaa,
Med Perler og med Diamanter paa,
Med Iris's og Auroras Anbefalen;
Og seer i Kredsen, hvor de vinkte staae,
Sig Stakkel ene grim fra Top til Taa.

Men Uskylds Dronning! selv dit Öie saae
(Jeg saae det) ofte mildt til Nattergalen —
Og den er uskjøn, glimmerløs, og graa!
Upyntet, næsten som Minervas Ugle
Blandt Tempes og Olymps udmærkte Fugle,
Den tryller intet Blik med himmelsk Lyst;
Men den har Lyd, der dulme skyldfri Smerte,
Der trænge dybt i Veemods aabne Hjerte,
Og den har Edens Gjenklang i sit Bryst.

Du, som den sang i neppe hørte Toner,
Mens skingred' af en mere vældig Klang
Fra Dybet, hvor din Modgudinde throner,
Dit kolde Thules Strande, Fjeld og Vang,

Urania! o! lad med stækket Vinge,
Paa dine bedste Døttres Høitidsdag,
Den Syge dig sit — maaskee sidste — Slag,
Om tilsmiilt ei, dog uforagtet bringe!

Til Bonaparte.

Hvilken Mand, Helt, Gud, o du Lyd fra Pindus,
Clios høisangfordrende Røst! hvis Gjenklang
Rører alt selvdirrende Harpes Strænge,
Gjælder dit Magtbud?

Hvilket Navn bør dybt i din Kløft, o Rhodan,
Høit om Montblancs Top, og fra Pol til Pol rundt
Tord'nens Festklang døvende, trefold Echo
Festlig gjentage?

Ilions Borg sank, og i Seklers Stormhav
Ilions Muurs styrtende Magt, og selv du,
Ilions gruusreisede nye Colos, høit-
taarnende Roma!

Trefold Grav opslugte din Æt, Herakles!
Cyrus's Sol gik ned; Alexanders; Cæsars;
Hedenold! din Verden forgik; med den sank
Gudernes Afkom.

Frankens Helt, du Carl! og de Russers Helt, Czar!
Preussers Helt, Eneherskernes Mønster, Fredrik!
Eders Maaner straale ei meer. Hvorhen i
Heltenes Tusmørk?

O Begeistring! Lyn, o kun vilde Lynglimt
Møde dig, rundtspeidende Blik! Europa
Hyller afgrundstigende Damp. Omsonst du
Kaldte mig, Clio!

Ingen Sol opklarer, og intet Maanlys
Jordens Nat; selv Stjernerne slukkes; rundt om,
Mellem Bjergtroldspøgelser, saae jeg Dverge
Kravle paa Dverges

Skuldre, fem Lag høit; men et Pust, og hov'dkulds
Styrtet laae Skykjæmpen i Gruus! selv femfold
Hundred opdyngt skued' mit Blik; men aldrig
Stod der en Heros.

Hvi dog, Luftstrøm! suser du saa? Hvi dirrer
Lyren, syvklangfyldt, som om Musen selv den
Rørte? Syng! syng! toner mig Drancens Drøn i
Alpernes Gjenlyd.

Milde Luft, sydviftede! Fra hvad Alter
Steg din laurbærrygende Duft? Din Ørn, Zeus,
Svæver nær, nær, nærmere — Skræk! dens Rov alt
Suser jeg henrykt

Ned fra Bernhards øverste Tind, hen over
Heltes fordums Speil, det ruinomkrandste
Middelhav, hen over din Ø, Calypso!
Ætna forbi, hen

Over Minos hellige Grav, ustandset
Hen forbi hiin Bred, hvor af Havet opsteg
Aphrodite, hen i din aabne Favn, syv-
armede Nilus!

Skræk! men her! hvad Syn! Pyramiders Zittren!
Støtters Fald! Jordskjælv! Catacombers Aabning!
Hedenold gjengangende, vakt af Portens
Styrtende Hvælving!

O men hist — hvem skuer jeg hist med Ægis
Bæbnet? ham? ham selv, med Apollos Aasyn,
Skuffer ei hvert Træk, min triumphomtonte
Helt, Bonaparte!

O! du Vognborgknuser i Kamp, Ares,
Ares? nei, Zeus selv paa Titaners Bjergfald.
Slag i Slag Lyn slyngende, du, min Høisangs
Skjulte Begeistring!

Din Triumphvogn vende du snart! Europas
Hæse Suk, ak! sidste maaskee, dig kalder.
Iil, Olympskjoldrustede hjem, og styrt den
sidste Chimæra.

Til Skibet, som førte Virgil over Havet.

(Horazes tredie Ode.)

Nu! saa styre dig Cypria,
Samt med Tvillingelys Helenas Brødrepar!
Medens Vindenes Fader, hver
Stormvind fængslende, blot lader Japyx ud.

Snekke, som min Virgilius
Anbetroedes! bring, bring ham i trygt Behold
Hen til Atticas fjerne Kyst,
Og bevar mig min Sjæls elskede Halvedeel! —

O! dens barkede Bryst har dækt
Trefold Malm, der sit Liv først paa et skrøbeligt
Flaad betroede det vilde Hav,
Uden Frygt for den brat styrtende Lybikers
Skykamp med Aqvilonerne —
For Hyadernes Mulm — eller den rasende
Notus's Magt, der, som ingen, snart
Taarner Adria, snart trykker dets Vover ned.
Hvad Slags Død vel forfærded' den,
Der uskrækket har seet Hvalernes Kjæmpe-Svam —
Afgrundbølgernes Sqvulpen — og
Tordenfjeldenes gruerygtige Klippemuur?
Frugtløst fjernede Land fra Land
Viist en ordnende Gud ved det usællige
Hav, hvis dog det forbudne Spring
Over Sundene frækt vover et Fjælleflaad!
Alting bydende vovsom Trods
Styrter Menneskens Slægt frem i Formastelser.

Ildens farlige Himmelran
Skjenkte Folkenes Sværm Japets forvovne Søn.
Fra den Tid har fortærende
Sot og utallige nye hidsige Febre sig
Spredt paa Jorden, og brattet os
Den nedglidende Veis fordum dog længere
Sikkre Bane til Acheron.
Voved' Dædalus ei gjennem den tomme Luft
Flugt, skjøndt ikke med Vinger født?
Brød til Helvede selv Herkules ei sig Gang?
Intet skræmmer en Dødeligs
Voven; Himmelen selv stormer vort Overmod;
Og dets Travlhed tillader ei
Brødehevnerens Arm Hvilen fra Lynildsving.

Offerstenen.

Forfærdelsens Nat omhyller Jorden;
Hvert Havets Lys er slukt, og mørk er Himlen vorden;
Rundt Livet bæver under Dødens Fod,
Mens Toppen vildt omhvirvlt af Skyens Torden,
Det stammedjærvste Træ, den gamle Bøg i Norden,
Flakt vakler, rystet i sin Rod.
Alt rokkes, falder, styrter i det Fjerne,
Trindt om nedsynker Alt i Gruus;
Trods utaalmodig Kraft i Hjertefolkets Kjærne,
Der slog de gamle Slag igjen saa gjerne; —
Mod Krampeslag i Kjæmpen Ymers Hjerne,
Mod Himlens Rasen, mod den blinde Skjebnes Ruus
Kan intet Mod, og ingen Troskab værne.

Men, Surtur, ras! storm! ryst! og styrt! og knuus!
Dig trodser, liig vor Pols urokkelige Stjerne,
I Templet, Nordens Aand engang har bygt,
Eet Alter, paa hvis Steen vi offre trygt
For Ragnarokur uden Frygt;
Fra dette stiger en treenig Flamme,
Usluft af alle Tidens Stormes Bruus,
Høit gjennem Hvælvingen og alle Pillers Gruus:
Og det er Eenheds Lyst i Brødres skilte Stamme,
Og Nordens Had til Syd, det evige det samme,
Og Gother's Kjærlighed til Nordens Kongehuus.

Israeliternes Lovsang.

Chor.

Urim sluktes, Thummim tier,
Zions Harpers Harmonier
Tabte sig i Klagens Ørk;
Avnespredt er Jordens Brimmel
Salems fordum lyse Himmel
Er nu mørk!
Gud! saa har du vendt dit Øie
Bort fra Sarons yndte Høie,
Fra dit Altars ældste Stæd?
Abrams Skygge, du, som svæver
Der, hvor Herrens Frygt end lever,
Græd! o græd!
Herren har forladt din Sæd!

Recitativ.

Ja! bort fra Høiene, hvor Baals Priis
Afvexlede med Lovsang til Jehova,
Har Abrams Gud sit Ansigt vendt — fra Dalen,
Hvor Spædes Kallen offredes til Moloch —
Og fra det Tempels Gruus, hvis Helligdom
Besudledes af Utugt; knuset har
Hans Torden Achabs Spiir, og avnespredt
Hans Storm Børnemorderens Trælle;
Men ikke har han vendt sit Øie bort
Fra den Retfærdiges bevarte Spor,
Og ei det Folk forladt, som ei forlod ham!
Græd, store Skygge! græd; men græd af Glæde!
Din Æt har Herren bygt et andet Sæde!
Lyt fra din Himmel ned til Nordens glade Lyd,
Og hør med salig Lyst din Afkoms yngste Toner
Sig blande fædrelandsk i festlig Fryd
Med Jubelsang af Danmarks Millioner!

Aria.

Zion, end din lange Klage
Paa den gladeste blandt Dage!
Glem i dine Sønners Hjem
Fædrenes Jerusalem!
Fredens milde Gud paa Jorden
Skjenkte dig et Hegn i Norden!
Og det bedste Folk i Fredens Havn
Tog dig venlig i sin Broderfavn.

Chor.

Held os! Fredens milde Gud paa Jorden
Skjenked' os et Borgerhegn i Norden,
Og det bedste Folk i Fredens Havn
Tog os venlig i sin Broderfavn!

Recitativ.

Aarhundreder omvankte paa den Jord,
Som Patriarker bygged', landsforviist,
Forfulgt og haanet, Patriarkers Afkom.
Det Folk, med hvis oprindelige Lys
Jordborgernes Forklarelse begynder —
Hvis Stifter reddede fra Undergang
Fornuftens Skat i Troens ældste Lov —
Det Folk, hvis Skrift er Kundskabs ældste Kilde,
Hvis vise Konges Navn endnu idag
Opfylder Morgenlandet med sin Glands —
Det Folk, af hvis vidunderrige Skjød
Europas Aanders Fredbeherskær fremgik —
Var negtet Arvedeel i Folkeret,
I Dannelsens almindelige Have,
Og selv i lovløsvilde Horders Eie!
Udstødt af Brødrestaters indre Samfund,
Nødt til et Aanders Kald uværdigt Liv,
Gik tabt for Borgerdriftens frie Forædling
Dets Virksomhed og ufortrødne Flid.
Da saae den fredegode Drot i Nord,
Hvis Id er Byrders Letten, og hvis Daad
Er Borgervels Udbreden, han, som brød
Stavnbondens Aag og Negertrællens Lænker,
Den til hans Fredland tyede bange Flok —
En Hjord foruden Hyrde. Hegn og Skjerm
I Fredens Skjød han skjenkte dem, og see!
Den tredde Blomst sprang ud i Krandsen om
Den Fredegodes hæderkronte Tinding.

Chor.

Held os! Fredens bedste Gud paa Jorden
Skjenked' os et Borgerhegn i Norden,

Og det bedste Folk i Fredens Havn
Tog os venlig i sin Favn.

Aria.

Lyder atter Zions Harper, lyder!
Med en ny og liflig Klang!
Klinger i det hulde Sprog, som gyder
Fredens Honning i vor Sang,
Der fra Hjertet som fra Læber flyder!
Byttet har vi vore Fædres Sprog
Med det Folks, som i sin Favn os tog;
Knælende for Dannerkongens Throne,
Vi, Danmarks Børn, vor Glæde dansk la'er tone!

Chor.

Gamle, glemte Thummim tie!
Smelt du nye Zions Lovsang i
Hele Fædrelandets Harmonie —
Færdig er den Fredegodes Krone!

Ode til Sommerfuglene.

Ludvig Heiberg helliget*).

I Blomsterengle, som min Aand forynge,
Mens Øiet fro betragter Eders Klynge
Paa Tillien under det krystalne Tag,
Nu Fugle der, hvor Phantasien bygger
Sit Drømmeslot i morgenrøde Skygger,
Hvor Billeder om Billeder sig slynge,
Omflagrer mig, med hulde Vingeslag!
Thi, Luft-Libeller, Æther-Amoriner,
Aglaier, Thalier og Euphrosiner,
I Sylpher! Eders Yndling vil jeg synge
Min Nymphes Tak paa sin Forvandlingsdag!

Og du, som, da mig nylig midt i Toget
Mod Øgler, Tudser, Kryb og saadant noget,
Den knappe Støvets Pandserskjorte sprak,
Mig nøgen badeb' i den rene, milde
Dansanas styrkende krystalne Kilde,
Hvis Grotte skjulte mig for Flokkens vilde
Forfølgelser med Skjerm mod Pølens Pak,
Laan mig, du Perle mellem blide Muser,
Hver Lyd, der i dit lette Nordlys suser,
Hvert Sommerfugletræk i Dannersproget,
Til med lidt Glands at spragle Sangens Tak!

*) Efter en min lille Søn tilsendt Foræring af hans Insektsamling paa Festdagen den 28de October 1815.

Men, Himmel! tør jeg troe de hulde Syner?
Paa Balsambolstere, paa Vellugtdyner,
I Zephyrvugger af ambrosisk Duft,
Som Fryd-Kjærminder, løst fra Veemods Stængle,
Som spæde, smaa, nyfødte Haabets Engle,
Med Seraphblik og Cherubøienbryne
De smile, legende med Lys og Luft!
Jeg seer dem stige, vrimle, flagre, flimre,
Liig tusindfarvte Morgenstjerner glimre,
Straalspille, tindre, flamme, funkle, lyne
Høit over deres Krysaliders Gruft.

I Sværm af Pompens Helikoniader,
Foran dem alle svæver Sangens Fader*)
Paa Lilievinger til Parnassets Top —
Ham følge festligklædte Danaider,
Halvguder, Kamp-Heroer, Titanider,
I Duggens Huldgudinders Perlerader,
Med alle Blomsterbørn, til Templet op;
Mens bag dem Maanskinhavets Doridiner,
Og alle Sangens samtlige Seliner
Fra Templer, Hytter og Olympens Gader
Med Ynde slutte Skjønheds lyse Trop.

Opvaagnet nylig selv af Sangens Dvale,
Ved Bredden af mit lille Blomsts Kastale,
Paa Rosens og paa Liliens Fødselsdag —
Med egen Larve dybt i glemte Gruber,

---

*) Papilio Apollo.

Nu Cherub selv imellem froe Cheruber,
Høit hævet over Fienders tause Dale,
Skyleiret i bevinget Vennelag —
Med skjærpet Sands, med Millioner Øine,
Naturens Pantheon jeg seer sig høine,
Mens alle Konstens Aftenstjerner dale,
Dækt med Uranioners Himmeltag.

Jeg seer de Farver, Lysets Pensel maler —
Jeg mærker Ord, som Livet ene taler —
Jeg hører Lyd, som intet Echo naaer;
Jeg lytter til ukjendte Melodier
I Blomsternyn og Nordlysharmonier,
I Slag paa Slag af Idas Idealer,
Og Klang af Harpen, Livets Engel slaaer.
Men Sangen selv slaaer lyse gyldne Triller,
Og Klangen, som i Blomsterhimlen spiller,
Er Havets Rødme liig, naar Solen daler,
Og Luftens Smiil, naar atter den opstaaer.

Saaledes saae det første Blik herneden
Rundt om det end useete Selv i Eden
Nyskabte Væsners underfulde Dands:
Naturens hele hulde Børnevrimmel
I Flod og Eng og Luft og Skov og Himmel,
Henrykt, med Glædens Zittren og Tilbeden,
Begynde Livets lyse Jubeldands —
Mens flyvende Saphirer og Rubiner
Og Ild-Cheruber, rundt, og Seraphiner,
Som om de tændte Lys i Evigheden,
Opfyldte Rummets dybe Nat med Glands.

Men hvad er i det Stjernehav af Luer,
Hvori jeg de bevingte Blomster skuer,
Min hjertebrustne Larves Stjerneskud?
Den næste Cherubs Blik det neppe skimter,
Det flyver op af Støvets Mulm og glimter
I Himmelhøiden over Jordens Tuer,
Eet Lyn blandt dem, der aldrig slukkes ud —
Det nynner mellem Straalerne, som spille:
Hvor er du stor, Natur, selv i det Lille!
Og hvad var i din Skjønheds Tempelbuer
Min Gnist, hvis den ei tabte sig i Gud!

Held denne Gnist ei blot i Evigheden,
I Lysets Favn høit over Ørne-Reden,
I Tanke-Kilden, af hvis Væld den sprang,
Hvor den med dem, som længst i Tiden brændte,
Hvis aldrig slukte Lys tilbagevendte,
Med alle Gjætterne, som vandred' heden,
Chorflammer i den løste Gaades Klang,
Held den, hvis Farvespillet her i Livet,
Som blev dens givne Tankestraale givet,
Og fandt en venlig Andagts-Gnist herneden,
Der gjerne sig med den til Kilden svang!

Til Dannerkongen.

(Den 28de Januari 1816.)

Konge, Du, som alle Danmarks Sønner,
Afkom af den ældste Hædersslægt,
Signende Din Dag i Sang og Bønner,
Lydt befale Himlens Varetægt!

Du, hvis Navn og Billed nu omslynge
Krandse paa hver Borg og i hver Braa,
Hvor sig om Dig Selv ei kunne klynge
Landets Børn med Høitidsklæder paa!

Fred'rik, som jeg tidlig Fredegode
Døbte, Dit Dansfanas unge Præst,
Mens blandt Skjaldene, der om Dig stode
Signende, jeg ofte stod Dig næst!

Konge! Fader! fjern nu fra Dit Øie,
Skjøndt i Aand og Iid Dig evig nær,
Kan til Sangen ei Dit Øre bøie
Sangeren, der eengang var Dig kjær!

Ei med Tryglerен omkap jeg træder
Op ad Naadetrappen uden Kald,
Kryben ei, saa lidt som Hovmod, klæder
Dannerkongens alderstegne Skjald.

Men af Digter-Kredsen udelukket,
Der paa Borgen selv tør Harpen slaae,
Stiger dog for Dig til Himlen Sukket
Klangledsaget i min skjulte Vraa.

Skjalden, i et halvt Aarhundred graanet,
Som, hvergang Din Festdag kom igjen,
Sang Din Lovsang, troer sig hvergang skaanet
Sangerlivet, for at synge den.

Det var saa de gamle Skjaldes Vane,
Kongelov og Sangliv var dem Eet:
Først, hvor endtes Danskjoldungens Bane,
Danneskjaldens Fjed ei meer blev seet!

Thi, at frygte Gud og Kongen ære,
Er det høie Skjaldskabs første Bud;
Og min Sang skal uafbrudt det lære,
Til med Fred'rik jeg gaaer hjem til Gud!

Vær velsignet, Nordens Førstefødte!
Danmarks Fyrste, Herthas ædle Søn!
Signet for hvergang Dit Hjerte blødte
Ved hver Dans og Anguls Saar i Løn!

Vær velsignet høit for hver Hjerte-Tømmen,
Du har paa dit Almagt-Scepter lagt!
For hvert Offer af Erobrer-Drømmen,
Du har vaagen Fædrelandet bragt!

Vær velsignet, til Du bringer heden
    Villien, som seirer over hiin!
Og hvor selv Trajanernes herneden
    Straale vil i Høihed under Din!

Men tillad, mens Skjalden lydt velsigner,
    Dannerkonge, Dig, at dannedjærv
Og med freidigt Mod, som Fædres ligner,
    Han Dig yder meer end denne Skjærv!

Ei med Lovsang, der sig selv belønner,
    Naar det fulde Hjerte bryder ud —
Ei med een blandt Millioner Bønner,
    Som for Dig idag opsteg til Gud —

Ei med Harpens Klang i Fjeld og Dale,
    Ei med Tak, og ei med Ønsker blot,
Danneskjalden troer at afbetale
    Gjælden til sin Hjemstavn og sin Drot.

Men, som hine, der ved Kongens Side
    Blot ei qvad hans Priis ved hver en Fest,
Men i Kampen og ham hjalp at stride,
    Værner han for Dan, som han kan bedst.

For sit Skjaldskabs Banner at forsvare,
    Tro sin Konge, frygtende kun Gud,
Hvor han skuer Dannished i Fare,
    Drager han mod begges Fiender ud.

Konge! lad ham i Din fjerne Skygge,
    Hvis og langt fra Thronen i Din Hald,
Dannisheden efter Evne bygge,
    Før han døer, et Værn mod Overfald!

Og trods alle Stormene, som tude
    Mod hans Stræben, og trods alle Lyn,
Der ham trudselblinke, det er ude
    Med hans Harpespil, som med hans Syn,

Og trods alle Sorgerne, som tynge
    Fred'rik Fredegodes glemte Skjald,
Skal end længe hver Din Fest forynge
    Gubbens Kraft til Rygten af sit Kald.

Vær velsignt af Danmarks fulde Hjerte,
    Gode Konge! Godhed signe Dig!
Evig skal Dig prise selv min Smerte,
    Hvis og i min Vraa Du glemmer mig!

Thi hvis Du, min Hersker og min Fader,
    Alle gode Danskes bedste Ven!
Ei Dit Øre for min Sang oplader,
    Veed jeg, Han i Himlen hører den.

Confirmationstoner.

Til Antonie, den 5te October 1817.

Naar Fest-Klokken ringer
For Vaarens udspringende Knoppe,
Mens flagrende Vinger
Forlade de vuggende Toppe —
Naar Skovenes Spæde,
Nu voxne, fremtræde
Paa Jordkirkegulvet, hvor Stammerne staae,
Som Morgenens Brude klædt paa —

Naar Straalernes Fader,
Velsignelsers Præst i det Høie,
Med Smiil da nedlader
Til Jorden det himmelske Øie —
Naar huldt han bestyrker
Hver Vært, som ham dyrker —
Da toner hvert Orgel i Dal og i Skov
Den evige Kjærligheds Lov.

Trods Høst-Vindens Vinger,
Trods Tindingafblomstringens Smerte,
Den Maisang gjenklinger
I Digterens elskende Hjerte,
Hvergang ham det Billed,
Som Vaaren fremstilled',
Fornyes, som Uskylds og Barnligheds Gjest,
Paa Jomfrubebudelsens Fest.

Men o! naar i Brimlen
Af Kjærligheds modnede Druer
En Perle fra Himlen
I Rosernes Rose han skuer —
Naar samtliges Dyder
Den Yndigste pryder,
Saa taber, til Harpens den zittrende Klang,
Hans Nyn sig i Englenes Sang.

Jubeltoner.

Til Weyse, efter Anhørelsen af hans Jubelmusik til Reformationsfesten.

I Billed og Sang kun opstiger vor Aand
Af Dunsters og Larmes de jordiske Baand
Paa Lys-Trin af Farver og Klang-Trin af Toner;
De himmelske Stiger har Konsten bygt op
For Længselens Higen til Saligheds Top,
Hvor høit over Verd'ner den Evige throner.

Høit steg vel paa hver af dem begge jeg før
Til det Allerhelligstes aabnede Dør;
Dog ene paa Farvers til Himlenes Himmel;
Paa disses kun Lysenes Alter jeg saae —
Did Velklangens Tonetop ei kunde naae,
Trods Ørets i Vellyst sig tabende Svimmel.

Du Mester i hellig henrivende Sang!
Vær Rafael mig i begeistrende Klang
Fra nu af høitidelig hilset og priset!
Hvad han, da hans Himmeldør aabnet mig stod,
I Himlenes Himmel end skjulet mig lod,
Det Helligste, har nu din Tryllen mig viset!

Som hist med Forklarelsens salige Glands
Til Gloriens Top i Cherubernes Krands
For Andagtens Stirren sig Frelseren svinger,
Saa svæver, o Weyse, dens Lytten forbi
De Frelsedes jublende Fryds Harmonie
Paa dine Seraphers melodiske Vinger.

Erotiske Digte og Elegier.

1806—1817.

Til Urania.

Urania! du lønner din Tilbeder,
Som tro dig offrede sit Hjertes Ild;
Og aldrig af den blinde Livets Leder
Sin Ungdom lod paa Roser føre vild!

Omsonst han ei din høie Guddom dyrker,
Endskjøndt dens Glands for Jorden skjuler sig;
Med Haab i bittre Qvaler du ham styrker;
Forladt af Verden iler han til dig.

I høitidsfulde Drømmes Phantasier
Du viser ham dit Tempels lyse Pragt;
Og Smerten flygter ham, og Sorgen tier;
Og stille føler han din Guddoms Magt.

Høit over Jordens Bane du ham skaber
Et Tempel, som en evig Mai beboer,
Hvor, mellem Sole, han af Synet taber
Den dybt nedsjunkne lille, mørke Jord.

At kjende dig, tilbede dig, Gudinde!
At knæle for dit Scepter blev min Lod.
Held mig! jeg Sole saae for dig hensvinde,
Og Verdener bortrulle for din Fod.

Held mig! Thi, løst af Støvets tunge Lænker,
Jeg ofte til din Throne svinger mig,
Hvor du den himmelrene Vellyst skjenker,
Som kun Uskyldighed bereder sig.

Lad Daarer sig med flygtig Kildren fryde,
For evig at begræde deres Lyst!
Sødt, efter Qval, skal Evigheden gyde
Sin rene Vellyst i mit rene Bryst.

Med Følelser, som Dydens Søn kun fatter,
Igjennemtrængt af hellig, himmelsk Ild,
Urania, jeg saae din skjønne Datter,
Og saae din Salighed i hendes Smiil —

Og svor ved Dyden, og det Blik, som skuer
Hver Tanke, før den modnes i vort Bryst:
At evig ei min Elskovs rene Luer
Skal smittes af en dig uværdig Lyst;

Men uden Pletter, som min Elsktes Hjerte,
Som Lunas Sølv og Dagens Konges Guld,
Den brænde skal, og gjennem Fryd og Smerte
Mig bringe hellig ned i Gravens Muld.

Til Maria,

Kronprindsesse af Danmark.

Første, bedste, blideste blandt Qvinder,
Engelinde, Fredens Engels Lyst!
For hvis milde Blikke Smerten svinder
I hver Lidendes beklemte Bryst.

Huldeste Fyrstinde, Morgenrøden,
For hvis Komme Taagen svinder, liig,
Ved hvis Purpurstraalers aarle Møden
Nattens sorte Skygger skjule sig!

Liig og Aftenrøden, naar dens Smile
Gjennem Tordenskyens Taarer brød,
Og paa matte Hyrdes Blomsterhvile
Himlens Rosers Nectardraaber gød!

Blomster strøer jeg Dig, med bange Zittren,
Hvert i ængstlig Skynding nylig plukt
Mellem Stormes Brag og Tord'ners Knittren;
Intet, ak! er, som jeg ønskte, smukt, —

Intet værd i Krandsen at indflettes,
Lykkelige Barder binde Dig,
Eller paa det hulde Bryst at sættes,
Hvor Din Fred'riks Himmel hæver sig.

Thi, da fjern blandt Sydens kalkte Grave
Disse danske Planter spired' frem,
Straalte Solen over Herthas Have
Ikke til den Vraa, som gjemte dem.

Ak! Dit Blik har aldrig Mørket glædet,
Hvor de pipped' frem paa Gravens Rand;
Hvor, af mine Taarers Dug kun vædet,
Hvert opvoxed' i den tørre Sand.

O! men som et Veemods Offerminde
Fra den Skjald, der frydløs hylder Dig,
Lad dem finde for Din Fod, Fyrstinde!
Døden, som han selv tilønsker sig!

Den dobbelte Brystnaal.

Til Lilia.

Sammenlænkede, gyldne, riflede Pile!
Hveden kom I, med lægende Lyst,
Mellem lynende, blege, døende Smile,
Hid til mit saarede Bryst?

Gjennem flammende Skyer Stjernerne blinkte —
Fjerne Tordener prisede Gud.
Nattens hellige, dybe Stille mig vinkte —
Taus til den eensomme Lund jeg gik ud.

See! som en Lilie staaer paa zittrende Stængel,
Uskyld duftende, smilende, hvid —
Stod der, paa bævende Fødder, i Lunden en Engel,
Skjøn, jomfruelig yndig, og blid.

Himlen glimtede venlig, og Engelen iilte
Smilende til mig. Mit tryllede Syn
Tog hvert Lyn for et Blik af den Hulde, som smiilte —
Og hvert Smiil for et Himmelens Lyn.

Sammenlænkede Perler! riflede Pile!
Hveden kom I, med lægende Lyst,
Mellem Lilias Lyn og Himmelens Smile,
Hid til mit saarede Bryst?

Mellem de luende, hellige, døende, blege,
Vandrede jeg, ved den Yndiges Haand,
Gjennem Taarer af Dug — og lettere stege
Vore sig favnende Tanker til Aandernes Aand.

Lilia døvede Livets giftige Braadde,
Græd — og saae paa mig Lidende huld —
Gjennemtrængende Blikke! blev I til Odde?
Taarer! blev I til Perler af Guld? —

Tause stod vi, med Ahnen af Englenes Smerte —
Mat omglimted' af Glædernes Iil —
Over os glimtede venlig de Tvillingers Smiil —
Da slog det dobbelte Lyn af Salighed ned i mit Hjerte!
Og paa det Bryst, som den enkelte Straale fortærte,
Sidder nu, lægende Saaret, den dobbelte Piil.

Dødens Aftensang.

Vis er jeg dig! Salig Slummer
Venter dig, du Smertens Ven!
Taal den korte Tidens Kummer!
Evigheden ender den.

Hver en Aften dig forsøde
Dagens overstandne Nød!
Hør min Vuggesang: De Døde
Hvile sødt i Gravens Skjød.

See bag Tordenskyer ile
Solen imod Vester hen!
Snart med aftenrøde Smile
Nattens Moder favner den.

See den zittre! see den blegne!
See den synke! see den slukt!
Tænk, som den, og du skal segne;
Snart er og dit Øie lukt.

Hør i Havet Bølgen bruse
Mindre høit med mindre Magt!
Hør i Løvet Stormen suse,
Dæmpet, meer og mere svagt!

Hør den sidste Vove trille!
Hør det sidste Vindens Pust!
Tænk, din Sjæl og snart bli'er stille;
Snart er og dit Hjerte knuust!

I mit Favntags Aftenslummer
Ligger al Naturen Liig —
Arme Martyr, end din Kummer!
Snart jeg favner ogsaa dig.

Til Charlotte, Grevinde af Schimmelmann.

(Ved hendes Grav.)

Du, som, mens Ungdom og Fryd dig ombandste,
Smilende Harpen, du stemte, bekrandste,
Førend dens jordiske Baand gik itu —
Du, til hvis Priis og dens finere Strænge
Bævede tidlig, og bævede længe,
Knuust af dig selv den dig toner endnu!

Nutidens Bølger din Sanger ombruste
Voldsomt, da, dreven af Skjebnen, du knuste
Snekken, hans Jordiske seilede paa;
O! men han takker sit Skibbrud i Livet,
At ham det Himmelskes Nøgel blev givet,
Som han kan evig forlade sig paa.

Blomsten af Kjærligheds evige Straale
Lidet af nærende Muld kun kan taale —
Let den i dyngende Vellyst gaaer ud;
Hvis og en Guddom dens Voxen fremskynder,
Elsker for hoit den dog Alt, hvad den ynder,
Ak! og i Guddommen glemmer den Gud.

Held den, at med din Beskytten den tabte
Lyst til Forgængeligt, Lid til det Skabte,
Kjærlighed til hvad der glimrer paa Jord!
Mindet kun om de fortryllende Dage
Blev i den himmelske Veemod tilbage,
Der end den binder til Muldet i Nord.

Salige Skygge, som huld i det Eden,
Rundt dig omblomstred' paa Jorden herneden,
Lukte mig ind, i min syngende Vaar,
Lad mig et Vink fra din Himmel bebude,
At du vil hisset ei lukke mig ude,
Naar jeg mig nærmer med sneehvide Haar!

O! naar af Graven din Sanger opstaaer,
Aabne ham Døren til Haven deroppe,
Høit over Hellebeks krandsende Toppe,
Hvor mellem Evigheds Palmer du gaaer!

Til x. y. z.

Hvis er Skyggen, som ved Nattetider
I min Sanger-Vraa besøger mig,
Folder matte Hænder, ak! og vrider
Dem fortvivlt, et martret Gjenfærd liig?

Hvis er Stemmen, som i Ørken sukker,
Hvor saa sjelden høres Aande-Røst,
Hulker ud en Skabers Priis, og klukker
Evig Godheds Lovsang uden Trøst?

Nyn, som ei paa Jorden kun har hjemme!
Gjenlyd af en falden Engels Sang!
Hæver sig en Abaddonas Stemme,
Zittrende deri, fra Danavang?

Aand, som intet Jordisk kan betrygge!
Aand, som, flyet af Glæde, flyer for Lyst!
Hvo du er, af Angst bespændte Skygge!
Nærm dig tillidsfuld en Martyrs Bryst!

Mig har Natten og seet Hænder vride —
Tidt med Suk jeg folder dem endnu —
Mig, som dig, blev værdiget at lide;
O! men jeg har længer lidt end du.

Ogsaa jeg har idel Modvind fristet
Paa min fromme Stræbens vilde Hav;
Hvad min Længsel søgte, har jeg mistet —
Og hvad Hjertet finder, er dets Grav.

Ogsaa jeg har tabt hvert Haab i Livet;
Og for mig har Jorden ingen Trøst;
Men til Lindring blev min Veemod givet
Tro paa Gud og Sands for Aanders Røst.

Ogsaa dig, hvor fast du og blev lænket
Til et Afgrundsfjeld i Livets Dal,
Blev jo Sands for Aanders Stemme skjenket,
Og du troer paa Gud i al din Qval.

Hør da min, du, som jeg tidt mig drømte
Mellem Sangens Ynglinger i Løn,
Og hvem, neppe skimtet, Hjertet dømte
Veemodsfyldt sin Harpes bedste Søn!

O! jeg gjetter, mellem tusind Skygger,
Som i Aanders Tusmørk mødte mig
Der, hvor Gaadens Fugl sin Rede bygger,
Trods dit skjulte Navn, min Phønix, dig!

Skjøndt jeg aldrig hørte før din Stemme,
Kjendte jeg igjen det Blik deri,
Med hvis Smerte, som jeg ei kan glemme,
Du mig iilte sidste Gang forbi.

Hør min Røst da! Lad den gjennemklinge
Din nedbrudte Lykkeborgs Ruin,
Som med Susen af en Seraphs Vinge,
Huldt, som din igjennemtonte min!

Ikke kjender jeg, skjøndt lydt jeg hører
Rullen af et rædsomt Tordenskrald,
Hvad din Sjæl til Djævles Angest rører,
Eller, Engel, Grunden til dit Fald.

Ikke veed jeg, hvad engang i Himlen
Du mod Alles Fader har forbrudt,
At du meer, end ud af Børnevrimlen,
Som hver moden Aand, dig troer forskudt.

Men det skrev mig klarligt dine Blikke —
Og det trykte trofast mig din Haand —
Sønderknuste! Hovmod var det ikke —
Og din Aand er ikke Løgnens Aand.

Og, det veed jeg, denne kun bør frygte
Med hvert Lyn et evigt Tordenskrald;
Og kun hiin maa tumle, styrte, flygte
Hov'dkulds i et uophørligt Fald.

Kun for Helved er Forløsning Gaade;
Kun for Trods blev Verdens Fængsel skabt;
For Fortrydelsen er idel Naade —
Og for Bøn og Bod er Tid kun tabt.

Hør mig, Aand! jeg kjender ei din Brøde —
Hver din Synd er skjulet for mit Blik;
Men jeg veed, at en Forsoner døde
For enhver, vi angrende begik.

Og jeg veed, at for hver Aand, som synker,
Sank den og i Lasters fule Dynd,
Naar den, rødmende for Gud, sig ynker,
Er Fortvivlelsen alene Synd.

Mig har Aanders Aand det aabenbaret,
Giv dens Tilraab i din Smerte Rum:
Dig er Trøst og Lindring opbevaret
I vor Frelsers Evangelium.

Ogsaa jeg faldt ned af Engles Rige
Ved at gruble, hvor jeg burde troe —
Det har lært mig did igjen at stige —
Det har skjenkt min Aand en evig Ro.

Abdiel! har du det kunnet glemme?
Kom! dig kalder høit din bedste Ven —
Hør i dennes Kjærlighedens Stemme!
Kom, og lær dens Sandheds Ord igjen!

O! dit Qvad har gjennembort et Hjerte
Gjennemtrængende min Digterbarm —
Og, for nu at lindre mig min Smerte,
Kom, og føl dig frelset i min Arm!

Dugperle paa Graven.

(Ved Grevinde Frederike af Reventlou, født Grevinde af Schimmelmanns, Himmelfart.)

Emkendorf! hvor Julia lod stige,
Vandrende med Dyden Haand i Haand,
Fra det Væld, hvor udsprang hendes Aand,
Ned i Ørken Idealers Rige!
Tempel! hvor hun throner ikke meer!
Træ'r, hvorunder hun ei længer hviler!
Hulde Smaa, til hvem hun meer ei smiler!
Blomster, som hun ikke længer seer!
Bort fra Jer det Blik nu Skjalden fjerner,
Hvori Smertens store Perle staaer;
Slukt er Lidelsernes Sol i Norden —
Med en evig Længsel bort fra Jorden
Op mod Himlen Øinene han slaaer.

Men, o svar mig, Maane! svarer, Stjerner!
Svarer, Himle! hvorfor mørknes I?
Selv paa Kildens Bred i Lysets Egne,
Hvad betyder, Roser, at I blegne?
Hvad betyder, Lilier, at I segne?
Trods det Hegn, som I beskjermes i?
Som om Rædsel Jer betog, I Trygge?
Som om Døden med sin store Skygge
Gik paa Melkeveien Jer forbi?

Fryder Eder! Hun er Eders vorden!
Hun tilhører ikke længer Jorden!
Tindrer! funkler! jubler! Hun opfoer,
Skjønne Himmellys, i Eders Chor! —

Stjernerne.

„Ja! vi frydeb' os forud alt længe,
Mens hun langsomt steg fra Nordens Pol,
Denne Livets Haves Natviol
At modtage her i Lysets Enge;
See! men da kom Engle ned i Dands
Fra det Høies ubekjendte Toppe —
Og de bare hende, skjult i Glands,
Høit op over vore Faklers Krands,
Til det Allerhelligste deroppe."

Emmas Minde.

Til Frøken Frederike Balle.

Jeg var Fader, Hulde, til en Engel,
Skjøn og blid, og elskelig, som du —
Længst er visnet Liliens spæde Stængel;
Men dens Krone dufter mig endnu.

Atten Maaner saae den, uden Lige,
Hæve sig i Uskylds Blomsterchor;
Mit var hele Himmeriges Rige,
Mens jeg ømt opelskede dens Flor.

O! men neppe var den barnudsprungen
I den lille Dukkes hele Pryd —
Neppe viklede sig ud paa Tungen
Datterhjertet i de første Lyd —

Neppe svandt mig Himlens Perlerader,
Neppe taug mig Nattergalens Sang —
Da med Smiil den nynnede mig: „Fader!
„Hvor jeg elsker dig!“ for første Gang —

Denne Skat i Livet kun begjerte
Mit for vilde Flammer lukte Bryst —
Neppe trykte jeg den til mit Hjerte,
Ak! med meer end selv en Moders Lyst —

Gud! da tog igjen din Haand den Gave,
Som Seapherne misundte mig;
Og paa Rosenstøvet i dets Have
Laae mit knuste Hjertes Lilie Liig.

Ørk omkring mig var nu hele Jorden —
Afgrund Blomsterbedet for min Fod —
Og en tillukt Hvælving blev mig Norden,
Til et Blik igjen min Grav oplod.

Svar mig, Livets Engel, hist paa Randen,
Hvor mig gjennemfoer det kolde Gys,
Smelte Sjæle saligt i hinanden,
Som i Flamme Flamme, Lys i Lys?

Da det huldeste blandt Glimt af Eden,
Som opklarte Skjaldens Nat herneden,
Mig forsvandt igjen med Lynets Iil —

Da min Emmas Himmeløie luktes,
Gik kun Stjernen op igjen, som slukte,
Dobbelt yndig i en andens Smiil?

Balders Gjenkomst
eller
Digte til Nanna.

1816—1817.

Den elskende Digter.

Før mit Væsens stille Harmonie
Fra sit Breidabliks de lyse Sale
Til det grønne Herthas Blomsterdale
Drypped' ned i Længslers Melodie;
Da min Aand endnu var ætherfri;
Da jeg ingen andre Flammer kjendte
End de Himmellys, min Tanke tændte —
Da mit eget Spørgsmaal var sit Svar;
Da jeg, over Jordelivets Gaade
Høit ophøiet, under mig forsmaaede
Hvad jeg ikke vidste, hvad det var —
Da jeg lod mit stolte Hjerte raade,
Mens det i en evig Tomheds Fred
Ikke drømte selv, hvad nu det veed,
Himmelbetlende til Nannas Naade —
Dengang var jeg — var jeg? — Himmel, nei!
Dengang, uden Vellyst, uden Smerte —
Dengang, uden Harpen i mit Hjerte —
Dengang uden Elskov var jeg ei.

Flammen.

Man siger, Pilen, hvormed Elskov saarer
Til uophørlig Brand af Qval og Lyst,
Hiint Evighedens Smiil igjennem Tidens Taarer,
Der tænder Himlens Ild i Støvets Aarer,
Slaaer ned, et Lynet liig, i Dødeliges Bryst:
At, inden Glimtet sees, det rammer,
Og, længe før Fornuftens Vagt
Tilraabe kan det slumrende: Giv Agt!
Staaer Hjertet alt i fulde Flammer.

Saa brat, saa pludselig, med Eet,
Udrømt, uventet, og uforudseet,
Kom ei den lyse Flamme, mig fortærer,
Som, Morg'nens Glands, naar Solen hæver sig,
Langt meer, end Lynet gjennem Skyen, liig,
En evig Flammeregn af Pile nærer.

Tre Gange gjennemvandrede sin Kreds
Den høie Dagens Gud — tre Tidens Ringe
Han smelted' ind igjen i Evigheds:
Utalte Gange lod sig Sjælens Vinge,
Modflagrende det himmelhulde Smiil,
Af hendes Øie Piil paa Piil
I salig Zittren gjennemstinge,
Før, gjennemboret, Varmen lod sig tvinge:
Tre Gange sov Naturen mattet hen,
Og steg af Vintergraven op igjen,
Før dette Hjertes allersidste Kræfter
I Kamp mod hendes Trylleblik gav efter.

Vel synes end mig, som det var i Gaar,
Jeg henrykt saae for første Gang i Himlen
Den Engles Sol, som slukte Stjernevrimlen,
Til hvis Erindring Tanken meer ei naaer;
Men, ak! naar Hjertet mat af Veemod slaaer,
Og Harpens Bæven døer i stille Klage,
Jeg føler dybt, at i et Trillingaar
En trefold Evighed er lagt tilbage.

Lønnen.

Hvad er Lønnen vel, jeg fik herneden
For det Liv, med ingen Anden deelt,
I en stille, taus og tro Tilbeden
Jeg har himmeloffret hende heelt?

Kolde, mørke, tidt fortrødne Blikke;
Miner, høit, som røbe mig lidt Agt;
Anden Løn, I Gode! fik jeg ikke
For hvert Offer, jeg har hende bragt.

Baalet, disse Blikke daglig tænde,
Som fortærer Harpen i mit Bryst,
Umedlidende hun seer det brænde,
Hvis hun ei det seer med grusom Lyst.

O! men, trods mit knuste Hjertes Pine,
Selv hvert Blik, det saarer, er mig kjært;
Thi hvert Sting af hendes kolde Mine
Er mig meer end Andres Smile værdt.

Fortielsen.

„Du er ikke meer den glade Digter,
„For hvis Latter Livets Kummer veg;
„Selv det evig unge Lune svigter
„I din Uskylds glade Børneleg;
„Munterhed er vegen fra din Side;
„Dybt i Hjertet er ei længer Fred;
„Taus jeg seer dig meer og meer at lide —
„Du er syg, min Ven, af Kjærlighed!
„Men kan og min Omhed ei dig læge,
„Dølg dog ei den Piil, som saared' dig!
„For med Haab maaskee dit Bryst at qvæge,
„Nævn din Glædes søde Fiende mig.“

Altsaa plager mig en huld Veninde,
Kjærlig delende mit mørke Savn;
Vil, at jeg skal Trøst og Lindring finde
Ved at nævne den Tilbedtes Navn;
Troer, at, naar hun vidste, hvad hun gjetter,
Kunde hun til Maalet lede mig,
Som i lange, tause, vaagne Nætter
Selv min Længsel ei tør drømme sig.

Men den Fromme (skjøndt jeg troer, hun kjender
Engelen, hvis hulde Blik har tændt
Flammen, som i dette Hjerte brænder)
Kjender, selv med Elskov ubekjendt,
Ei den Angst, en Elskers Bryst omspænder.

Hende synes let, i Venskabs Favn
At udgyde det for fulde Hjerte —
Mens jeg qvalt fortæres af min Smerte,
Før jeg aander ud den Elsktes Navn.

O! jeg veed, desværre, hvad jeg gjør!
Hjertet har jeg tabt, men ei Forstanden —
Nanna! tør jeg sige vel en Anden,
Hvad jeg, ak! dig selv ei sige tør?

Kysset.

Nanna! da med Zittren kyst
Nys din Purpurlæbe smiilte,
Mens i Drømmens Favn du hviilte,
Lænet til din Balders Bryst,
Følte vel i kjælen Smerte
Bristende dit lukte Hjerte
Tusinddelen af min Lyst?

Svar mig, vakte Slummerengel!
Gjennemfoer i Dødens Gys
Din berørte Blomsterstængel
Intet Glimt af Livets Lys?

I din Liliebarm, du Hulde,
Slog et Ætherlyn ei ned,
Tændende dens Uskylds Kulde
Med et Glimt af — meer end Fred —
Mens jeg flammed' i den fulde
Himmelbrand af Salighed?

Til Stjernerne.

Nattens funklende Kjærminder,
Dineklare Stjerner smaa,
Som i Himlens dybe Blaa
Ofte før med Graad paa Kinder
Andagtsfuldt jeg stirred' paa!
Vredes ei deroppe, Søde,
For saa hyppig jeg ei meer
Op til Jer med Længsel seer!
Det er ingen Rosen-Røde —
Det er ingen Lilie-Snee —
Det er ingen Perle-Skimmer —
Det er ingen jordisk Glimmer —
Som har vendt min Længsels Vee!
Det er ingen Børn af Flora,
Som har stukket Eder ud —
Det er ei engang Aurora —
Det er selv ei Solens Gud!
Det er, hulde smaa Veninder,
Himmelske Medbeilerinder,
Klare, milde, taagefrie,
Stille, venlige, som I:
Det er Nannas fromme Blikke!
Stirrer alle kun med mig
Ind i deres Himmerig,
O! saa vredes I vist ikke.

Til Nanna.

Du, som for Ulykkeliges Vee
Blot Medlidenhedens Varme kjender —
Du, hvis Rosen-Kinders Lilie-Snee
Kun en evig Uskylds Rødme tænder —
Nanna med de jomfrukolde Hænder!
Flye mig ikke paa din Engle-Vei!
Frygt den ei, du Hulde, frygt den ei,
Frygt den ei, den Flamme, som mig brænder!
Lad den brænde høi og stærk og mild!
Den er reen og puur, som Himlens Ild,
Hellig, som det Hellige, den nærer!
Nærm dig frit! den brænder jo kun mig;
Intet, Grumme, smelter den hos dig,
Mens mit hele Hjerte den fortærer.
Nanna! — men jeg er ulykkelig;
Und mig, hvad du hver en Usel skjenker,
Som dit Øie seer i Smertens Lænker!
Vil du medynksløs undvige mig,
Blot fordi jeg aander, føler, tænker,
Medens Flammen, du alene nærer,
Mig alene med sin Ild fortærer,
Intet, Intet, Intet, uden Dig?

Kjærligheds Frygt.

Ak! omsonst mig selv jeg Usle dølger
Min Gestalt, som Nanna skuer den:
Blot en kedsom plagende Forfølger
Seer, og flyer hun, i sin ømme Ven!
Fjernt maaskee hun haded' ei mit Hjerte,
Tænkte sig medlidende dets Savn,
Hvis det flygted' med sin Længsels Smerte
Bort fra sine Længslers lukte Havn.
Frygten, som mig røbe hendes Blikke —
Denne mørke, kolde, tause Sky —
Svandt maaskee, naar kun hun saae mig ikke!
Himmel, o! hvi kan jeg ikke flye?
O! hvi kan min Sjæl ei blindt adlyde
Hendes stumme halvforkyndte Bud,
Før hun lydt engang maaskee vil byde
Hvad jeg kun i Tvivlen holder ud!
Nanna! nei! lad i det mindste blive
Tvivlsomt, at du reent forkaster mig;
Og, mens jeg maa lide her i Live,
Lad mig troe, du ikke hader mig!
Men jeg raser! Had mig, Nanna, heller!
Byd mig heller flye dit Opholdsted!
Levn mig Haabet om din Ømhed, eller
Tvivlen om din Ligegyldighed!
Lad mig læse blot i dine Blikke,
Hvad mig meer er frygteligt, end Had! —
Tør jeg Intet haabe, svar mig ikke,
Hvis mit Vanvid og dig spørger ad.

Maalet.

Svar mig: hvad er vel dit Maal herneden,
Kjærlighed foruden Haab og Lyst?
Kjærlighed, som frygtsom og beskeden
Skjult dig offrer i mit tause Bryst?
Livets Længsel, som med Dødens Smerte
Fylder, ak! det glædetomme Hjerte,
Hvad er dit uendelige Med?
Kjærlighed — o! svar mig! — Kjærlighed.

Selvfornegtelse.

Hvi vil jeg forsætlig aldrig ende
Marteren, mig qvæler, hende nær?
Hvi forfølger jeg mig selv med hende,
Da hun aldrig frydes, hvor jeg er?
Blande mig i disse Selskabsstimle,
Hun med kold Foragten holder ud?
Kede hende — hører det, I Himle! —
Jeg, som lettere fortørnte Gud!
Jeg, som heller saarede min Broder!
Jeg, som heller skuffede min Ven!
Heller selv bedrøvede min Moder!
Og gik til mit Intet hjem igjen!
Kede hende — Helvede herneden! —
I den blotte Tanke Helved hist! —
Bort med Tiden, bort med Evigheden,
Bort med Alt for mig, hvis det er vist!

Og hvorledes dog min Lod benævne,
Naar hun flyer, saasnart jeg nærmer mig?
Naar hun søger med hvert Blik at hevne,
Hvergang mine Blikke glemme sig?
Ingen Kulde ligner den, hun viser
Med hver Mine mig i hendes Kreds;
Og dog dette Hjerte Skjebnen priser,
Naar den bringer sammen os etsteds. —
O! jeg elsker ei min Lyst, min Hæder,
Ei, hvad Livet her forsøder mig;
Men — med Tab af alle Jordens Glæder —
Nanna! Nanna! jeg kun elsker Dig!

Aftenstjernen.

Kjæk jeg vandrer Nattens Mulm imøde,
Hvor foran mig Livets Sol nedgaaer;
Thi bag Tidens Vinteraftenrøde
Smiler himmelsk Evighedens Vaar:
Hvad mig vredt nu truer i det Fjerne,
Venlig da vil tindre — Nannas Stjerne.

Perlen.

At jeg ikke blot, hvad Mængden hylder,
Men endog, hvorpaa den Vise seer,
Her i Livet ændser ikke meer —
At jeg glemmer, hvad jeg Verden skylder —
At jeg reent forsømmer selv hver Pligt,
Som man efter alle Kloges Dømme
Mindst i Livet burde reent forsømme,
Fra Fuldendelsen af skjønne Drømme,
Himlen sendte mig i Sang og Digt,
Til Begyndelsen af virkelige
Plantninger i Lykkens store Rige —
Hvo mig kjender, undres over sligt.

At jeg med min Evne til at fatte
Livets, Konstens og Naturens Skatte,
Ganske drukner i min Glemsels Elv
Alt, hvad før i Syden og i Norden
Fængslede mit Hjerte her paa Jorden —
Det min bedste Ven forundrer selv;
Aldrig var jeg dog saa vel tilmode.

O! men studser ikke meer, I Gode!
Husker I den kloge Handelsmand,
Der, for Eet at bringe sig tilveie,
Solgte, siger Skriften, alt sit Eie?
Christus selv berømmer hans Forstand.

Jeg gjør just, som han. Jeg stiller mig
Ved hvert Træ, jeg plantet har i Lunden,
Ved hver Skat, jeg har i Livet vunden,
Ved hver Ædelsteen paa Kistebunden,
Ved mit Alt paa hele Jorderig;
Og, som han, jeg nu er lykkelig.

Arme Rige! vil du vide Grunden?
Jeg har Perlen, som jeg søgte, funden.

Det ene Fornødne.

Her i Tid, og hist i Evighed,
Eet er ene nødigt: Kjærlighed.

Nanna.

Hvad blandt Himlens Fakler Aftenstjernen,
Hvad blandt Havets Perler Iriskjærnen,
Hvad blandt Blomster Rosen i dens Flor,
Hvad blandt Engle Haabets, hvad blandt Fromme
Han, hvis Død afvendte Vredens Domme —
Hvad blandt Børn han nyfødt var, som Noer —
Hvad hans Moder blandt forklarte Qvinder,
Hvad Cecilia blandt Helgeninder,
Det er hun i unge Møers Chor —

Hun, den yndigste Naturens Pode,
Hun, den bedste mellem alle Gode,
Uskylds Mønster paa vor faldne Jord,
Ungdoms-Paradisets Engles Engel,
Rosers Rose paa sin Jomfrustængel,
Perlers Perle — Nanna — med eet Ord.

Dog er uden Kjærlighed herneden
Denne sidste Tryllevært af Eden
End en uoplukket Rosenknop —
Hvilken Himmel fuld af Saligheder
Vil engang sig aabne dens Tilbeder,
Naar dens Rosen-Hjerte lukkes op!

Nanna, lad den store Længsels Taare,
Som fra Kjærlighedens Himmel flød,
Da din Balder blev til Elskov fød —
Perlen liig, i hvilken Morgenstjernen
Dugbestraaler Rosenbladekjærnen —
Sangnedrunden i dets lukte Skjød,
Aabne det — før paa den kolde Baare
Din for sildig rinder ved hans Død!

Suk.

Smerte! hvi forgjeves beder du?
Ene mildt bønhørte Bønner læge!

„Ak! saa længe Hjertet slaaer endnu,
Ubønhørte selv det vederqvæge.“

Glædens Kilde.

Dette veed jeg, at fra nu herneden
Aldrig tørres ud min Glædes Væld.
Intet kan forstyrre meer mit Eden,
Intet rokke Grunden til mit Held.

Stedse, hvor jeg vender mine Blikke,
Tryller mig et saligt Himmelsyn,
Selv i Mulmet det forsvinder ikke;
Thi hun svæver evig for mit Syn.

Hvor jeg lytter hen, jeg kan fornæmme,
Selv hvor aldrig Livets Toner klang,
Lysets Aanders høie Jubelsang;
Thi jeg hører evig hendes Stemme.

Paradisets Flor ombufter mig,
Selv naar jeg blandt nøgne Klipper vandrer;
Thi, mens Tid og Rum sig rundt forandrer,
Bli'er min Himmel uforanderlig.

Nærm dig, Skjebne, vred! lad fjerne, sorte,
Tordensvangre Sky'r forkynde dig!
Spær mig alle Lykkens aabne Porte!
Hver en Haabets Engel skjule sig!

Jeg oplukker Døren til Guds Rige,
Naar jeg vil, med Nøglen i mit Bryst.
Elskes er et Held for Dødelige —
Deraf veed jeg lidet her at sige;

Men jeg elsker evig uden Lige —
Og det er Udødeliges Lyst!

Stjernesvælget.

Hist i Dybet, nær Orions Bælte,
Hvor i Lys paa Lys sig Sole vælte,
Synes Himles Himmel aabne sig —
Ofte did med væbnet Øie stige
Jordens Vise til Udødelige,
Medens rundt i Vint'rens mørke Rige,
Klædt i Snee, Naturen ligger Liig.

Nanna! naar, af evig Længsel mat,
Did jeg og opstirrer i det Fjerne,
Smiler mig din Uskyld fra hver Stjerne
Ned i Livets slukte Lampers Nat.
O! da svulmer Taaren i mit Øie;
Sjælen svømmer henrykt i det Høie,
Som om Jorden under mig forgik —

Men det Svælg, hvori min Aand sig taber,
Er — tilgiv mig det, Orions Skaber! —
Kun det dybe Blaa, som efteraber
Himmeldybet i min Nannas Blik.

Himlen.

Venskabs Kjæder, alle Selskabs Stænger,
Gjennembrød min Aand i Flugt til dig;
Hvad man kalder Verden er ei længer
Nu, jeg dig har fundet, til for mig.
I en hellig Trylleluft jeg svæver,
Sluppen ud af Jordelivets Buur!
Rundt omkring mig dufter, aander, lever
En uskyldig elskende Natur.
Glimt af Væs'ner, svøbt i lette Taager,
Neppe seete, før de skjule sig,
I en evig Vexel, naar jeg vaager,
Tændes, glimre, slukkes rundt om mig.
Kun eet Billed evig aldrig svinder,
Helligt, skjønt og lyst, som Himlens Sol,
Overalt mit Øie det gjenfinder,
Hvor det skuer rundt fra Pol til Pol:
Nanna! fra det Dybe, fra det Høie,
Tindrer i hver Stjerne mig din Glands,
Smiler i hver Draabe mig dit Øie,
Vinker i hvert Blomster mig din Krands.
Naar mig Dagens første Straale vækker,
Staaer du for mig Morgenrøden liig,
Op mod Himlen Hænderne jeg strækker
I en stille Morgenbøn til dig;

Og med andagtsænkte Oienlaage
Knæler jeg i Nattens tause Fred
For dit stille Slummerleie ned,
Hvor de samtlige Guds Engle vaage,
Fromme! rundt om din Uskyldighed.

Saa blev Salighed mig aabenbaret
I dit Smiils guddommelige Bliv;
Og herneden lever alt, forklaret,
Død for Verden, jeg et andet Liv;
Nanna! vend ei bort de hulde Blikke,
Som har tændt din Himmel i mit Bryst!
Elsk mig ei; men o misund mig ikke
Denne Himmels evig drømte Lyst!

Opvaagnen.

O! min Kummers Nat er brat forsvunden!
Glædens Sol er pludselig oprunden,
Al Naturen aander Liv og Lyst;
Edens Duft opfylder hele Lunden:
Med dets Roser om min Tinding vunden,
Af Uskyldighedens Engel kyst,
Føler jeg, i Saligheders Svimmel,
Rundt omkring mig Kjærlighedens Himmel,
Og dens fulde Jubel i mit Bryst.

Smiil, som jeg vil evig aldrig glemme!
Haandtryk, som jeg død skal end fornemme!

Kys, som druknede min Aand i Gud!
Var I meer end Udspring af det milde
Barnligfromme Hjertes Godheds Kilde?
Var I Nannas Elskovs Sendebud?

Nanna! lad dit Dies hulde Blikke,
Lad en kjælen Lyd bestyrke mig
Hvad mig tryllede saa pludselig
Her i Lundens Paradiis med dig! —

Himmel, Nanna! men du er der ikke! —
Stille! stille! — glade Melodier!
Svar mig, Nanna! — Nanna, men du tier!
Stille! tys! —
Neppe funden,
Atter svunden!
Nanna! svar mig! svar mig! Var da nys
Ved min Side her din Hvile —
Var din Slummers hulde Smile —
Var dit Favntag — var dit Kys —
Var din Zittren — var din Rødme —
Var din Læbes Nektars Sødme —
Var du selv livsalig øm,
Med det sagte Tryk i Haanden,
Da til dig jeg opgav Aanden —
Blot en Drøm?

Udelukkende Kjærlighed.

Lilie, plantet nær mit Nordens Pol,
Som din Krone hæver over mindre
Stjerner, der i Uskylds Have tindre,
Slukkende hver Elskovs Roses Sol!

Ja! jeg føler dybt, hvor høit jeg stiller
Min Gevinst, paa dig alene stilt,
Som saa langt fra Sydens Flora skilt,
Mig ved hver en flygtig Binding skiller!

Bli'er i dig min Længsel aldrig stilt,
Svigter du, hvor Alt om Eet jeg spiller,
Sidste mellem Hjertets Himmels Piller!
Er mig Tid og Evighed forspilt.

Til Nanna.

Du, kun du, er nu min Trøst paa Jorden,
Efter Lodden, mig herneden faldt;
Vendt for mig er selv Naturens Orden —
Kun din Himmel over mig er hvalt;
Kun dens Skyer true mig med Torden;
Kun dens Klarhed i dit Smiil er vorden,
Uden andet saligt Lys, mit Alt!
Af din Naade betler jeg i Livet
Hver, indtil dets allermindste Lyst;
Thi — den, af min Skaber blev mig givet,
Evighedens Rigdom i mit Bryst —
Denne Frihed i det stille Hjerte,
Som i den Algode tabte sig,
Og til Himmel kun sig selv begjerte —
Denne, Nanna! har jeg offret dig.
Stemme havde jeg tilforn og Sæde
Mellem Engle rundt om Herrens Bord,
Arvepart i Himmeriges Glæde,
Før du trak mig ned til denne Jord —
Før jeg til dens blomsterdækte Grave
Nedsteg af Udødeligheds Have —
Før jeg, for at knæle ved din Fod,
Urims høie Tempelchor forlod —
Før min Aand fra Herren, der den tjente,
Lænketryllet, Afsked tog, og fik,
Og fra ham til dig med Eet sig vendte —
Fra de Straaler, den deroppe kjendte,
Fra de Lamper, om hans Throne brændte,
Fra de Himmellys, hans Aasyn tændte,
Nanna! til dit Smiil og dine Blik.

O hvor fattig er jeg nu! hvor bunden!
Jeg, som engang var saa rig og fri!
Hvor er dette Hjertes Ro forsvunden,
Og hver fordums stille Fryd deri!
Nanna! som har vidst min Aand at bøie
Fra sin Friheds Himmel i det Høie,
Hvor jeg priste Gud i hellig Fred,
Lad mig finde Naade for dit Øie!
Smiil med venlig Ømhed til mig ned
Nu, mig intet Andet her i Live
Kan for Tabet hist Erstatning give —
Nu jeg ingen anden Frelse veed —
Intet andet Skjul mod Vredens Domme —
Ak! og selv, naar Naadens Tid er omme,
Intet andet Haab til Salighed.

Det første Møde.

Det var en Helligdag i Vaaren,
Af Venskab, i en Kreds af Faa,
Til Fryd i Lundens Favn udkaaren,
Imellem lutter glade Smaa,
Der i en blomsterbroget Vrimmel
Fordoblede Naturens Himmel —
Da første Gang jeg Nanna saae.

Det var dybt inde, midt i Skoven,
Da Nattergalens Veemodsfang
Til sagte Skvulp af Kildevoven
Igjennem Maiens Skygger klang,

Mens Aftenrødens Rosenflammer
Omflagrede de stille Stammer —
Jeg hørte hende første Gang.

Det var, da Solen var nedrunden,
Og Maanen stille hæved' sig,
Og Stjerner blinkte ned i Lunden,
Som Englesmiil fra Himmerig,
Mens Hvælvingen deroppe blaaned',
Og Jorden taus i Andagt daaned' —
Da første Gang hun saae paa mig.

Men hvad var hver en Blomsterstængel,
Paa hvilken Duggens Perle faldt,
Hvad var hver lille Vaarens Engel,
Hvad var Naturens Skjønheds Alt —
Hvad var hvert Træk, deri sig maled',
Hvad var selv Solen, da den daled' —
Mod hendes himmelske Gestalt?

Hvad var vel Bækkens sagte Rinden,
Hvert Suus og Vift i Skov og Vang,
Hver Vingelyd af Vestenvinden,
Der sig igjennem Luften svang,
Og, dybt i Echotempelsalen,
Det første Slag af Nattergalen —
Mod hendes Stemmes søde Klang?

Og hvad var Aft'nens gyldne Pile,
Da Dagens Gud til Hvile gik —
Og hvad var alle Maanens Smile,
Da Natten Livets Scepter fik —

Hvad var selv Blikket i det Høie
Fra hver en Seraphs Himmeløie —
Mod hendes Øies Himmelblik?

Stille.

Luft! hvi saa rolig? hvi standser I Vinde?
Hvorfor saa tyst her hvert Blad, som paa Luur?
Hvi dog saa taus, som var Skoven et Buur,
Nattergal, Tonernes Nanna, derinde?
Hvi dog forstummer Jer Rynnen, I Vover?
Svar mig, o svar mig, opvaagnte Natur!
Hvi du din Dronning ei tonende lover?

„Stille, du larmende Sanger! — Hun sover!“

Nannas Smiil.

Vaager jeg — er det mit jordiske Liv;
Drømmer jeg — er det min Vellyst ublandet;
Døer jeg — hvad er det da? — Skaberens andet
Atter af Intet mig kaldende Bliv.

Tilflugt.

Nattergal, som, fjern fra kjælne Mage,
Hørte, bange selv, min bange Klage!
Turteldue, som med Veemods Kluk
Dybt i Skoven hørte mine Suk!
Breddens Maanehavbliks Susevinde,
Som saa tidt fornam min Taare rinde!
Ømme Toner fra Naturens Bryst,
Som mit Hjertes huldt imøde svæved',
Som med Harpen i mit Indre bæved' —
Hører, og udbreder nu min Lyst!

Salamandrer, som i Nordlys sendte
Kjøle Vift til Baalet i min Barm,
Medens uden Haab dets Offer brændte —
Sylpher, som adspredede min Harm,
Naar de Suk og Bønner, hun ei hørte,
Luftens Aften-Harpes Strænge rørte —
Gnomer, I, som under Egens Løv,
Hvor i Lunden først jeg Elskov lærte,
Huldt en Grav beredede mit Støv,
Medens haabløs Qval min Aand fortærte —
Og, Undiner — venlige — som bød
Tidt mig ned i Eders dunkle, milde,
Kjøle Boligs stille, dybe Skjød,
Naar paa Skum, i Brusen af den vilde
Havets Bølge, spildt, min Taare flød —
Alle tonende Naturens Aander,
I, som toge Deel i Skjaldens Vaander —
Ildens, Luftens, Jordens, Vandets Lyd,

Røstens Perler, Klangens Diamanter,
Samler Eder rundt fra Klodens Kanter,
Leirer Eder om min Harpes-Fryd!

Nanna deler nu Jer hulde Lytten
Til den inderlige Sang fra Hytten,
Hvor, omringt af Eders fromme Chor,
Skjalden dybt i Skovens Hjerte boer;
Nanna — smiler nu, I Straalevrimle,
Som tilforn mig græd i Duggens Fald —
Nanna lytter — hører det, I Himle —
Til sin ømme, troe, og kjælne Skjald.

O! men I, hvis Hjerter ei sig lukked',
Medens end den Grumme lukte sit —
I, som zittrede, som græd, og sukked',
Stemmende hvert Livets Qvad til mit —
I, som, i en Samklang uden Lige,
Huldt med hver en Veemods Melodie,
Hentet fra det store Hjertes Rige,
Stode mit i Sangens Klage bi —
Harpekonger paa Naturens Throner,
For hvis Sceptre Konsten knæler ned,
Laaner mig nu ogsaa Glædens Toner
Til at synge min Lyksalighed.

Kjærligheds Alt.

Nanna! jeg har drømt, at lutter døde
Verdener omgave Solens Liig,
Og at bag et uafseeligt Øde,
Mulm i Mulm, Naturen tabte sig —
Men af himmelsk Vellyst Aanden bæved'
I sit Støvs uendelige Gru;
Thi dybt inde, midt i Mørket svæved',
Salig ene, Himlens Jeg og Du.

Balders Graad.

Nys, o Nanna! gjorde mig saa glad
Et Fortryllende jeg veed ei hvad;
Ak! men atter maa din Balder græde,
Som om Gud han havde gjort imod —
Som om Skylden selv med blodig Fod,
Angerpersende dets Perle-Væde,
Paa hans Øies aabne Muskel stod.
Atter — derfor maa han gjøre Bod —
Atter har han drømt et Glimt af Glæde.
Atter har ham blendt et saligt Syn,
Som om under Nattens sorte Bryn
Aabnet Himlens Øie til ham smiilte —
Som om i et kjærligt Blik din Aand,
Løst af Ligegyldighedens Baand,
Venlig mod hans ømme Favntag iilte —
Som om huldt du rakte ham din Haand.

Ak! og atter, Nanna, svandt, og svinder
Dybt i Nattens Mulm hvert Stjerneskud —
Og det ruller ned paa mine Kinder,
Som om hele Himlen sluktes ud.

Rinder da, I Taarer! rinder! rinder!
Drukner selv det sidste Haabets Skimt!
Sletter ud, med alle Drømmes Minder,
Efterglandsen af hvert saligt Glimt!
Rosenskyers Blod fra Hjertets Aarer,
Steget op i Smilet gjennem Taarer,
Styrt din hvalte Himmelbue ned!
Væld, som spilled' op i Morgenrøde,
Da hun syntes vandre mig imøde,
Fald, som Regn, i hendes vendte Fjed!
Draaber, som i Straaler fra det Høie
Aftenglandsfortryllede mit Øie —
Veemods Perler, Balders sidste Skat,
Drukner Øiet selv i evig Nat!
Kan I ikke, lindrende min Smerte,
Slukke Flammen i det vaagne Hjerte
Med et Skybrud fra de mørke Bryn,
Blinder dog for evig, blinder, blinder,
Medens Lysets sidste Væld udrinder,
Drømmens Blikke for de falske Lyn!

Morgenrøde.

Rings i Livets Foraars-Bolig
Sovekamret rømmes op;
Tiden, høitidsvims, urolig,
Tripper om paa Sokker trolig,
Skynder alle Terner op.
Travle Luftherolder skifte;
Halme vinke; Blade vifte;
Bud gaae rundt fra Top til Top.
Lærker sig i Marken hæve;
Skovens mindste Strænge bæve —
Snart er samlet, Hop i Hop,
Hele Bryllupsfestens Trop.

O! hvor yndig Bruden sover,
I sit Moos en Rosenknop!
Øiet lukt, hun ikke drømmer
Om den Glands, hvori hun svømmer,
Medens Brudgommen staaer op.

See! nu bøier han sig over
Hendes let tilhylte Krop —
Drager varligen det hvide
Flagrende Gardin tilside —
Løser med sin Purpurhaand
Alle Natgevandtets Baand —
Strøer i Blomsterregn paa Sengen
Glands i Glands og Duft paa Duft
Hele Morgenhimmelengen —
Tænder Kamrets Ambraluft
Med sit Øies drukne Blikke,

Som, i Duggens Perleflør,
Drømmende, hun mærker ikke.

O! hvor smiler hun i Duggen,
Engel, som et Barn i Buggen
Venlig og som nylig født! —
Bæs'ner, blikker, stirrer, skuer,
Hvor han blusser! hvor han luer!
Hvor han aander glædekort,
Nu, han med vellystig Bæven,
Efter lang og varsom Hæven,
Ganske drager Dækket bort!

Hvilken Zittren, hvilken Gysen!
Hvilket Favntag, hvilket Kryst!
I et Nu forsvinder Taagen:
Blottet er det hulde Bryst —
Søde Syn! Naturens Lyst!
Solen kysser Jorden vaagen!

Nanna! som med Dødens Savn
Af hver vaagen Lyst herneden
Slumrer end i Uskylds Favn,
Uden Drøm om Elskovs Eden —
Maatte saa dit Liv engang
I dets stille Sovekammer
Vækkes op af Sangens Flammer
I min kjælne Harpes Klang —
Blev og denne Morgenrøde,
Med sin fulde Himmelprang,
I din Opstand fra de Døde,
Balders Elskovs Svanesang!

Komfremmetlegen.

Borgeren.

Du med Lyren om din Skulder,
Og den Lille ved din Side,
Blind for Glimmer, døv for Bulder,
Som du synes ei at lide —
Ubekrandset, ubebræmmet,
Uden Guld og Glands og Hæder,
Uden Deel i vore Sæder,
Uden Sands for vore Glæder —
Siig, hvad gjør du her i Hjemmet,
Nat og Dag i Herthalunden,
Hvor jeg dig saa tidt har funden?

Digteren.

O! jeg leger kun Komfremmet
Med min lille Søster Hanne,
Som for Spøg jeg kalder Nanne,
Mens alene to herneden
Barnligfroe vi vandre heden
Til vort rette Hjem i Eden.

Borgeren.

Hvad er det vel for en Leeg?

Digteren.

Englenes til Punkt og Prikke:
Glemsel af sit eget Jeg
I hinandens glade Blikke —
Glemsel af al Livets Larm
Ene sammen Arm i Arm.

Stakkel! kjender du den ikke?
Hør os tvende, veed du hvad?
Vil du være rigtig glad,
Maa du den for Alting lære!

Borgeren.

Nei! jeg takker for den Ære —
Glemme mig og Land og Stat,
Det var alt for desperat!
Jeg er intet Barn, min Kjære.

Digteren.

Heller ikke være vil,
Trods vor store Mesters Lære? —
Saa forstyr ei meer et Spil,
Som du ikke hører til! —
Gaae din Vei, og lad os være!

Hvem er Nanna?

(Til hulde Vedkommende.)

„Hvem er Nanna?“ lyder rundt i Staden
Nattens store Spørgsmaal. Man har hørt
Ikke blot i Kirken og paa Gaden,
Midt i Deodata, ved Paraden,
Og hvor Snak om Gjøren og om Laden,
Ingen kjender, ellers bliver ført,
Men endogsaa der, hvor høie Naader
Slaae paa Nakken af de største Gaader,
Denne hemmelige Stræng berørt.
„Hvem er Nanna?“ — det gad Mange vide,
Som dog ellers blot af Pligt
Meer, end hvad de veed, erfare gide,
Naar der Spørgsmaal er om Digt.

Men, hvis og, som sig en Digter sømmer,
Skuffet af min Phantasie,
Denne hele Spørgen jeg mig drømmer —
Hvis jeg altsaa vil gaae den forbi,
Som et flygtigt Selvbedrageri —
Hvis og ingen Ubekjendt det bryder,
Om en ædel Elskovs Ideal,
Rose mellem Livets Blommer, pryder,
Eller ikke, Tidens Blomsterdal;
Hvis — hvorfor jeg gruer meest, og sørger —
Ganske ligegyldig ved dit Navn,
Du, min Nanna, selv derom ei spørger
Midt i dets Udødeligheds Favn;
Dog — trods Balders smerteligste Savn —

„Hvem er Nanna?“ spørge Millioner.
(Millioner — nemlig, for saa vidt
Imod Tallet af sex, syv Platoner,
Hvis Opmærksomhed en Digter kroner,
Hvert et andet Antal er for lidt)
Balder, troe de samtligen at gjette
Strax, hvem er — men Nanna? — Nok engang:
Hvem er Nanna? hvem er vel den rette
Laura her i Dans Petrarkas Sang?

„Dans Petrarka?“ Man mig vil bestikke! —
Men, har Dan en Dante nu og da,
Tasso, Ariost, et cetera,
(Som en Recensent med Danneblikke
Nu omstunder neppe vil gaae fra)
Hulde, søde Millioner, ja! —
Herthas Laura gad I altsaa kjende,
For ei blot i min Dansanakrog,
Men i Kirken, hvor hun sikkert og
Kommer af og til, at hilse hende?
„Verden,“ siger I, „skal derfor dog,
Hvis og vi, dit Publicum, en Gaade,
Som den ei har med at gjøre, raade,
Paa dens Løsen blive lige klog.“

Elskte Millioner! jeg vil ikke
Slig en Kreds, hvis ædle Videlyst
Veed at holde det den Stukne tyst,
Mindste Sandhed under Stolen stikke:
Jer, I Faa! vil jeg med største Ro,
Hvem der er min Nanna — men, at sige,
Mellem os kun — offentlig betroe.

Vider da — fornemmelig I to,
Mellem de sex, syv i Balders Rige,
Der i meer end Dragt er hende lige:
Nanna — baaren i sin Fødestavn —
Datter af sin Fader og sin Moder —
Søster af sin Søster og sin Broder —
Uden mindste Virkeligheds Savn —
Med de Livets Tegn, der aldrig svigte —
Høit ophøiet over alle Digte,
Skabt af Gud, og i Naturens Favn,
Ligger, sidder, staaer og gaaer og svæver,
Smiler, synger, taler, aander, lever,
Under et bekjendt prosaisk Navn,
Her, i denne Verden, her paa Jorden,
Her endog i Hjemmet, her i Norden,
Her, imellem os, i Kjøbenhavn —
Synlig — ikke blot for mine Blikke,
Men for mangt et Underøiebryn,
Der det overjordiskskjønne Syn
Sikkerlig, som jeg, fortjener ikke —
Da jeg Mangen, som dog hende saae,
Seer endnu paa gale Veie gaae —
Hørelig — for Andres, end dens Øre,
Der kan Engle, naar de hviske sig
Deres Elsktes Navn i Himmerig,
Uden andet Rør end Hjertets, høre —
Følelig — for Ingen, Planten liig,
Der ved Haandens Nærmen til dens Duften
Bævende tilbagetrækker sig;
Men, som denne, kun berørt af Luften,
Destomere følelig for mig!

Til er altsaa Nanna, til, I Hulde,
Til i denne Skjaldens Yndlingsby,
Som han derfor aldrig meer vil flye,
Hvis den og med hendes hele Kulde
Skulde Balder og hans Digte flye —
Hvis den og, paa Grund af gamle Blade,
Som i Stormen fra min Tinding faldt,
(Smuldrede til Støv om Foden alt)
Hjerteløvets Friskhed skulde have.
Had, og haan, hvad kan! — mig evig kjær
Er dog, frem for alle Hovedstæder,
Hvor mig venlig smiilte Held og Hæder,
Danmarks Hjertestad; thi hun er her!

Det fornøier sikkert Jer, I Gode!
Hvad, om altsaa noget meer endnu
Balder om sit Jegs udvalgte Du,
Kjærnen i hans Verden her betroede?
Hvorfor ikke? Hjertet er i Flud,
Da det lutter Honning er, som flyder,
Naar det over hende sig udgyder,
Alt til sidste Draabe maa herud.

Hendes Skabning altsaa? — Vært at sige —
Thi, paa denne nær, er Alt
I den hulde himmelske Gestalt
Ufortælleligt, som uden Lige —
Da den Pen, det ene kunde sige,
Stub! din Pensel, i min Lod ei faldt —
Hverken stor hun synes, eller lille;
Da hun valser, troer jeg, ikke meer,
Og med Blikke, som den maale ville,
Man ei Maal paa hendes Ynde seer.

Hendes Haar? — Det er umuligt, ganske
Kjendeligt at male dem med Blæk;
Jeg kun sige kan, at de er' danske,
Trods min Evalds Nannas norske Træk.

Hendes Øine? — Dem har Herschel malet,
Saa det undrer mig, man ikke veed,
(Hvis derom jeg aldrig havde talet)
Fuldelig, om hvem hun er, Besked —
Himmeldybet, frygted' jeg, min Gaade
Vilde hele Verden snart forraade.

Hendes Alder? — Nøie kan jeg ei
Tælle hendes Skridt paa Tidens Vei;
Thi jeg følger hende selv herneden,
Som om huldt med Englen Haand i Haand
Paradiislystvandrede min Aand
Rundt om Livets Træ i Evigheden;
Men jeg haaber, hvis (som er min Hu)
Selv jeg ellers lever lidt endnu,
Man i Alder frit kan hende give
Mellem femten Aar og fyrretive.

Hendes Rang og Stand? — Ifald man fløi
Femten Høider over min i Norden,
Vilde man endnu den finde høi;
Den er næst den høieste paa Jorden —
Skjøndt dens Glands er lidt fordunklet vorden
Fra den Tid, en anden Æres Orden
Verden med Titulatur beløi.

Valgte Kreds af Musens faa Platoner,
Skjaldens hele Verdens Millioner!

Om den virkelige Nanna veed
Hver af Eder altsaa nu Besked.
Hvis imidlertid I end ei raade
Den som sande, maaskee større Gaade —
Hvis af Alt dog ikke viser sig:
Om hun er en himmelsk elsket Qvinde,
Eller en i Støv tilbedt Gudinde —
Vil jeg Intet forbeholde mig,
Hvad endnu med Vished jeg kan sige.

Om min Nanna her i Herthadal,
Trods sit Nordens Kuldes Aabenbaring,
Og min spildte Dyrkelses Erfaring,
Er og bliver blot et Ideal?
Eller om hun (som en anden, lige
Virkelig, gift eller ugift, Pige)
Just er, hvad man kalder dødelig?
Hulde Kreds, jeg ei kan sige dig —
Haab ei blot, men ogsaa Frygt kan svige,
Og jeg kjender lidt til Dødens Rige;
Men Eet veed jeg: dersom Daphnes Krands
Flettes kan af Laurer her til Lands,
Straaler hun iblandt Udødelige.

Naar levede Nanna?

Spørgsmaal.

At man hvem, og hvor hun er, endnu
Spørge kan, trods Alt, hvad jeg har strevet
Om mit Balder=Jegs udvalgte Du,
Af en Ven mig godt forklart er blevet.

Men, at man endnu kan spørge: naar?
Fordum? nuomstunder? eller siden?
Uvis selv, trods alle Tegn, om Tiden —
Det, I Hulde! jeg dog ei forstaaer.

Ligemeget! jeg vil paa et Haar
Aar og Dag og Time selv bestemme
Stjerneklart for hele Spørge=Brimlen:

O! det er mig, som det var i Gaar!
Evigheden selv det ei vil glemme!
Nannas Tid staaer tegnet op i Himlen.

Naar levede Nanna?

Svar.

Dengang mellem alle nære, fjerne
Himmellys i Nattens dybe Blaa
Jorden Kjærlighedens lyse Stjerne
Skjønnest i sin Uskylds Fylde saae —

Dengang samme Kerte meest fordunkled'
Aft'nens Maane-Smiles blege Dands,
Der, som Daggry-Fakkel, overfunkled'
Alle Morgenrødens Straalers Glands —

Dengang, hilst af Blikkes Myriader
Perlers Perle, Skjønheds Ideal,
Med et helligt Jubel-Hosianna,
Venus gik i Himlens Æther-Sal
Gjennem de fordunklede Pleiader —

Dengang, Hulde! levede min Nanna!

Til Frue F*. B*.

Du, hvem jeg, naar kommer Alt til Alt,
Hvis min Sang en anden Ynde hylder,
Hvis paa Knæ jeg for en Andens faldt,
Ene for mit Knæfald Regnskab skylder —
Du, hvem Valget af det Maleri,
Med hvis Vexel (medens dine Dyder
Tro tilbedes af min Sjæl deri)
Jeg mit Hjertes Altertavle pryder —
Og, hvem Valget af det Ritual,
Offringen tidt ændrer til din Ære,
Skjøndt bestandig tro sit Ideal,
Ene ligegyldigt ei kan være —
Du, som, naar jeg holder hemmelig
For min bedste Ven en evig Gaade,
Kjærligheden selv kan ene raade,
Har alene Ret at spørge mig —
Du forlanger, offentlig at vide:
Om i hvad jeg hidtil har bestemt,
Skildrende min Sangs Adelaïde,
Man paa hvert et givet Træk kan lide?
Og især, om jeg har Intet glemt?
Dig vil, uden Poesie, jeg svare.

Hvad jeg siger i mit sidste Digt
Om den Nanna, det skal aabenbare,
Var, og er, og bliver virkeligt;
End i dette Øieblik jeg finder
Eet min Gjenstand og dens Maleri —
Hver en Forskjel mellem dem forsvinder —
Naar jeg paa min Nanna mig besinder,
Fattes intet Sandhedstræk deri.

Men — om, mens jeg her om hende taler,
Hun er end den samme — lige nær
Charis=Idealet for hver Maler —
Og for Nordens Gratiers især —
Derfor ingen Sikkerhed jeg giver.
Thi, skjøndt Dyden selv er evig skjøn,
Og den Aand og Ynde, jeg beskriver,
Dog jeg sukker med Virgil i Løn:
„Altid Andet var, og er, og bliver
Hvert et Mønster for det smukke Kjøn." *)

Da jeg hende sidste Gang herneden
Saae — det var, oprigtigt talt, i Gaar,
Skjøndt i Dag det synes mig et Aar,
Og i Morgen halvveis Evigheden —
Dengang var hun ganske paa et Haar,
Som hun i Dansana gaaer og staaer;
Men der ere, mellem os, i Tiden
Tusinde Minuter svundne siden —
Og, hvor stor Forandring er ei skeet
I et himmelsk Væsen her paa Jorden,
Før det uforanderligt er vorden
Hist forklaret — ofte blot i Eet?
O! jeg veed — og veed det, mig til Smerte:
I det Hjertebilled, jeg har malt,
I det Hjertesprog, min Sjæl har talt,
Da jeg Danmarks Nanna kjende lærte —
I mit Hjertes Elskovs Ideal,
Her Copie, som der Original,
Er kun uforanderligt mit Hjerte.

---

*) — — Varium & mutabile semper
Foemina.

Virg.

Hvor er Nanna?

Man har alt bemærket her og der:
Hvis jeg og fortæller, hvor hun svæver,
Smiler, synger, taler, aander, lever,
Siger jeg dermed ei, hvor hun er.

Man har Ret. I Digterhytten her*)
Man det alt om Thora har erfaret,
Uden at jeg dog har aabenbaret,
Hvor hun, uden Digt, er til især.

Rundt i Dannerkongens store Rede**)
Kan man om en Nanna længe lede,
Naar man har om Huset ei Besked;
Gjøres altsaa vitterligt i Staden:
Nanna boer i Kronprindsessegaden —
Nummeret man allerede veed.

*) Dansana.
**) Kjøbenhavn.

Hvem er ikke Nanna?

Epistel fra Balder til hende selv.

Nattens Spørgsmaal et Par Øieblikke:
Hvem, og hvor, og naar min Nanna var?
Dagen, hører jeg, forandret har
Til det Konstige: Hvem er hun ikke?
Selv de Hulde mig tilbage stikke
Med dets Drillen alle mine Svar.

„Hvem er ikke Nanna?“ klang forleden
I mit Øre — med et haanligt Smiil —
Der, hvor sikkerst dog jeg troede Freden,
Fast, som Flugten af en giftig Piil;
Den blev udsendt, Balders Bryst at saare;
Men den traf hans alt bestilte Baare.

„Hvem er ikke Nanna?“ skreg især
Overlydt i Gaar i Kongens Have,
Mens de loe, som de var reent af Lave,
Tretten Gratier — paa Smilet nær,
Thalier, Aglaier, Euphrosiner —
Der med stolte triumphante Miner
Sikkert troede sig en Venus hver —
Alle Tretten vilde Balder stikke;
Men de traf hinanden, Balder ikke.

„Hvem er ikke Nanna?“ spurgte nu
Med et Smiil, hvori sig blandte Smerte,
Selv dig ubekjendte Nanna, du!
Og med hele Helhjems kolde Gru
Misteltenen traf din Balders Hjerte.

Nanna! du, som, naar jeg dig besang,
Skjøndt jeg dulgte, hvad min Stemme hæved',
Og til hvilken Engels Priis den bæved',
Dog fornam hvert Suk i Harpens Klang!
Du, som, hellig selv, med Englens Øre
Det jeg veed ei. hvad deri har hørt,
Som moderne Dukker ikke høre,
Men som rene Hjerter vist har rørt!
Du, som end med barnlig Sands herneden,
Og uhildet end af Modens Baand,
Vandrer, med din Uskyld Haand i Haand,
Uden Konst i Jomfrulivets Eden,
Rundt omviftet af Naturens Aand!
Lyttende til Harpens Hosianna,
Fattende dens Andagts Melodie,
Følende den dybe Klang deri,
Du kan gaae din Balder kold forbi
Med det Spørgsmaal: Hvem er ikke Nanna?
Som om i vor Ørk om Sangens Elv
Laurbær ikke blot, men Laurer selv
Regnede fra Himlen ned, som Manna?

Nei! det var en Drøm! min Harpes Klang,
Hellige! har aldrig naaet dit Øre —
Skjøndt jeg skued' dig i Dannevang,
Og indbildte mig, at Hyttens Sang
I dets Hjertelund du paa din Gang
Gjennem Jomfruvænget kunde høre!
Du har aldrig paa din Englevei
Lyttet til den skjulte Sangers Stemme —
Aldrig — aldrig — aldrig, Nanna! nei!
Mens til Himlen, hvor din Aand har hjemme,

Fromt de stege, du fornam dem ei,
Disse Toner fra det rene Hjerte,
Disse Nyn om Salighed i Smerte,
Som din Uskylds Trylleglands mig lærte!
Du har aldrig hørt din Digters Røst —
Du har blot af Rimere hørt sige,
Han, paa deres Viis, som deres Lige,
Riimte Livet af en stakkels Pige —
Det er Balders ene sidste Trøst.
Eller, var saa mægtig Ungdoms Mode,
Hver en Gjenkomst i det gængse Ny
Af de Gamles Aand, som Last, at flye,
At den indjog selv en Engel Sky
For det Tro, det Hellige, det Gode,
Paa hvis Uskyld vore Fædre troede?
Kyeste selv min Harpes dybe Klang,
Alvorhellig, og ublandt med Latter,
Nannas Lytten bort fra Balders Sang?
Hvi var da saa festlig her din Gang,
Eensom, stille, langt fra Modens Prang,
Himlens ned paa Jorden stegne Datter?

Nei! hvis ingen Gjenklang dig har rørt
Fra de dig bekjendte Høies Toppe,
Og i Blun din Aand tilbageført
Til dens Uskylds lyse Hjem deroppe,
Har du Harpens Bæven aldrig hørt!

Søde Trøst — imens mit Hjerte brænder
Af en hellig her foragtet Ild,
Som du troer saa let slukt ud, som vils —
At du Skinnet selv deraf ei kjender!

At jeg trygt endnu kan sige mig,
Mens i Blinde grumt du nærmer dig
Med det kolde Spyd, hvorfor jeg falder:
Uskylds gamle Ven, ukjendte Balder!
Nanna bytted' Ungdom med sin Alder,
Hver en Glæde, som er timelig,
Med et evigt Aandens Himmerig,
Uden frygtsom at bekymre sig
Om de faldne Lysets Engles Domme —
Nanna bytted', selv før Dødens Komme,
Jord med Himmel — hvis hun kjendte dig!

Men mig hylle maa til Livets Ende
Nattens tause, blinde, mørke Slør —
Skjebnen bød det: „Først naar Skjalden døer,
Nanna skal i Sangen Balder kjende!"

Derfor, Nanna, tør jeg svare paa
Hvert et Spørgsmaal, uden mindste Fare,
Hvad i Himlens Gjemme blive maa,
Nogen jordisk Sands at aabenbare.
Viid da, langt fra Drøm om, hvem jeg er,
Mens min Aand er skjult for dine Blikke,
Hvad min Sang forkynde tør Enhver
Uden Forbehold: hvem du er ikke.

Den, som ei med Skjønheds ydre Glands
Aands og Hjertes indre Værd forbinder —
Den, som med en flygtig Nutids Sands
For hver Vexel blot i Livets Dands
Efter intet Evigt Længsel finder —
Den, som, tryllet i Naturens Favn

Af en blid Skærsommerfryd paa Landet,
Med hver Livets bittre Sorg ublandet,
End kan føle Byens Glæders Savn —
Den, som sig paa større Lyst besinder,
Før er endt den hulde Jomfruvaar,
End sin Uskylds Leges glade Minder
Fra de første Barnlighedens Aar —
Den, som Mængden stræber at behage,
Lønnende med lige hulde Nik
Hvert et frækt og hvert et frygtsomt Blik —
Den, hvem huuslig stille Fryd er Plage —
Den, hvem Skuespil og Modens Kram,
Baltriumph og Maskerade=Bram,
Glimren i den store Verdens Brimmel,
Er i Jomfrulivet Jordens Himmel —
Den, som, ellers ædel, from og fiin,
Let med fremmed Dragt, med laante Miner,
Og med kjøbte Roser af Carmin,
Offentlig til Alles Skue fremtriner —
(Smagen er forskjellig, hver har sin:
Hun kan være Vittigheds Rosaura,
Konstens Charis, Phantasiens Laura,
Musers Muse; men kun ikke min) —
Den endog, som, uden Feil og Lyder,
Ideal i Væsen og Gestalt,
Mønsteret paa qvindelige Dyder
Ellers til Fuldkommenhed i Alt,
Ikke mangler nogen, Kjønnet egen,
Agtet, elsket og beundret Pryd;
Men endogsaa blot har een formegen,
Til hver anden Dyrkers største Fryd;
Den, med Psyches eget hulde Stempel

I Terpsichores bekrandste Tempel
Zephyrlet at valse, for Exempel —
Ladende, som Amors svungne Brud,
Skjøndt uskyldig, som en nyfødt Engel,
Tømme med sig, Stængel slyngt om Stængel,
Uskyldblomstens Nektarbæger ud —
Levnende den blye Tilbeders Nærmen,
Der har ingen større Vellyst drømt,
Naar en jordisk Duften alt har tømt,
Hvad en himmelsk Amor kalder Værmen —
Den, der, som Christinde reent forsømt,
Har om Troens lyse Bjergetoppe,
Og det Allerhelligste deroppe,
Selv i Paaskenætter, aldrig drømt —
Den, som ikke, mellem Alt, i Sange,
Digt're qvad til Engleharpers Klange
Himmelsk, helligt og guddommeligt,
Foretrækker Evalds Hosianna
For hvert nyere romantisk Digt —
Den, hvor skjøn hun er, er ikke Nanna.

Bekjendelse.

Om jeg før har elsket? — Sandt at sige,
Har jeg altid, troer jeg, gjort deslige;
Mange paastaae selv, jeg vidt det drev.
Hvis jeg husker ret, jeg har og noget
Digtet, for at øve mig i Sproget,
Før jeg Digtene til Nanna skrev.

Elegie.

Til Nanna.

Nanna! du vil altsaa fra mig tage,
Hvad du selv engang dog undte mig!
Grumt du hvert et Smiil mig vil unddrage,
Hvert et Huldblik, Sangen drømte sig!
Lindrende tør Taaren meer ei trille;
Sukket tør ei stamme meer dit Navn;
Selv ved Harpens Trøst du vil mig stille,
Der betroede Himlene mit Savn.
Veemods=Buen over Sorgens Skygger,
Naar af Øiets Dug min Kind er vaad,
Som sig Mindet af dit Gjenskin bygger,
Denne selv misunder du min Graad!
Naar din Priis i Glædens Ørk gjenlyder,
Din Foragt og Haan forfølger mig,
Som om Sang om dig og dine Dyder
Var Forbrydelse mod Gud og dig.
Vel da, Nanna! snart skal Balder svinde,
Segne, falme, blegnet visne hen,
Og med ham hans Liv, hans Navn, hans Minde
Synke ned i Nattens Mulm igjen.
Tag tilbage, Himmelske! hver Gave,
Fordum jeg afbetlede dit Blik,
Naar jeg udenfor dit Edens Have,
Tittende derind veemodig, gik!
Skjul din vendte Gang i Lundens Skygger!
Negt mig hver din Yndes lyse Skimt!
Hyl i Nat, som evigt Mulm betrygger,
Med dit Fjed min sidste Stjernes Glimt!

Tag igjen, hvad mig din Uskyld skjenkte,
Da jeg første Gang din Ynde saae,
Da med Smiil du hilste mig, og lænkte
Balder til det Støv, du traadte paa!
Engel! som mig, sort, ved sidste Møden,
Truede, med meer end Tab af Fryd,
Hils mig, sneehvid, næste Gang, som Døden,
Med din Haans det naſtronddyppte Spyd!
Det kan Livets Træ mig brat afløve,
Svunget af din jomfrukolde Haand;
Men, hvad det mig evig ei kan røve,
Er dit Billeds Aftryk i min Aand!
Alt hvad mig i Nattens Favn opliver,
Hvert et Glimt af Lys, mit Øie seer,
Jeg dig festlig her tilbage giver,
Da du mig det under ikke meer;
Alt hvad mig til Liv herneden binder,
Hver en Blomst af Nannas Digters Krands,
Alle dine Huldbliks smaa Kjærminder,
Hvert et Gjenskin af din ydre Glands,
Hver en Vellyst, naar min Haand berørte
Zittrende din flygtig nærmte Haand.
Hver en Salighed, naar jeg dig hørte,
Lyttende til Uskylds egen Aand —
Hver en enkelt Himmelaabenbaring,
Som til Lyst har før min Harpe stemt,
Tag den ud igjen af sin Forvaring!
Byd den i min Sang at være glemt!
Tag det Billed fra mig, som kan vandre,
Paa dit blotte Vink, fra Haand til Haand,
Som kan og med Vellyst sees af Andre,
Selv igjennem Glas, og uden Aand!

Hvert et Træk af dig i det vil svinde;
Tiden alt, før Livet er forbi,
Sletter ud, hvad Dødelige finde
Huldt og skjønt og elskeligt, deri;
Kun, hvad gjennem Andagts rene Luer
Den udødelige Sangers Blik,
Skjult for hver en anden Stirren, skuer:
Præget, du for Evigheden fik —
Denne høie, fromme, himmelrene
Paradisets Lilier egne Glands,
Hellige, som dig tilhører ene,
Og for hvilken Aand har ene Sands —
Dette, selv dig ubekjendte, Stempel
Af din Skabers Kys, da første Gang
I hans Billedaftryks Skjønhedstempel
Mesterstykket af hans Hænder sprang:
Dette, Nanna, gjemmer i sit Hjerte,
Dette, Nanna, slutter i sit Bryst,
Den, der Intet af dit Støv begjerte,
Den, hvis Aand og Aanders Aand har kyst!
Dette gi'er han aldrig meer tilbage —
Denne Skat, hans Uskylds Eiendom,
Ingen jordisk Magt kan fra ham tage,
Hvis og selv med Bud fra dig den kom!
Indtil Døden vil hans Sjæl bedrøve
Dit ham lydt engang forkyndte Bud;
Tidens Trøst det vil ham her berøve —
O! men Evighedens ei hos Gud.
Med sin Eiendom paa Sangens Vinge,
Naar Miskjendelsen har knuust hans Bryst,
Skal hans Aand sig op til Himlen svinge,
Fuld af sin Begeistrings rene Lyst!

Nanna! ja! dit Aftryk i mit Indre,
Dybt i Knoppen, der for dig sprang ud,
Vil, saa længe Tankens Stjerner tindre,
Sikkre mig en evig Tanke-Brud —
Skye mig! had mig! fjern dig fra mit Øie!
Flye dets Taareblik! og glem mit Navn!
Dybt i Mulmet bag besneete Høie
Flygt i mine Fienders skumle Favn!
O! mens der din Lilie sig udfolder
I den Balder ubekjendte Luft,
Han i Mindets Smiil dens Glands beholder,
Og i drømte Kys dens rene Duft!

Nanna! Nanna! lad dig ei bedrage!
Hvad der flygter mig i Tidens Elv,
Hvad du vil din Balder her unddrage,
Hulde Nanna! det er ei dig selv!
Det er ei det Himmelske, din Skaber
I sit Billeds Dannen hviilte ved,
Det er blot det Jordiske, du taber
Paa din Englevei til Evighed —
Dette gjerne jeg en Anden giver,
Naar alene maa tilhøre mig
Hvad min Nanna var, og er, og bliver
Her, og hisset, og evindelig!
Kun dit Væsen, kun dit Liv, ublandet
Med Forgængeligheds ydre Spil —
Kun dig Selv jeg elsker — alt det Andet,
Nanna, hører alt det Andet til.
Og du Selv, det veed jeg, er paa Jorden
Ingensteds i al din Engleglands,
Med hvert Præg af Himlen, aftrykt vorden,

Som i Balders Hjertes rene Sands —
Kun i Templet, hvor som Offer brænder
Al min Fryd i Livet her for dig,
Staaer du, som du sprang af Herrens Hænder,
Der i det Fuldkomneste, jeg kjender,
Bød mig, evig at tilbede sig.

Trøst til Nanna.

Nanna! skjøndt mig Nastrondspydet dræber,
Før jeg aabenbarer Jorderig,
Hvem det er blandt Nornerne, der stræber
Meer og meer dets Od at hærde mig —
Hvem der er den Glædens mørke Datter,
Der herneden, blind, med grusom Lyst,
Under hele Skuevrimlens Latter
Engang støder det i Skjaldens Bryst;
Skjøndt du, Skjebnen liig, usynlig throner
Uopdagelig i Nattens Slør,
Mens din Virkning blot i Klangen toner,
Som med Strængens sidste Bæven døer;
Skjøndt du tryg kan trodse hver en Leden
Om dit Himmelspor i Støv herneden;
Dog bedrøver dig, at Skjaldens Sang
Har betroet dit Navn til Harpens Klang,
Og at Klangen lydt dets Priis forkynder
Der, hvor man af Idealet leer —
Der, hvor ingen Uskyld findes meer —
Der, hvor intet Helligt meer man ynder —

Der, hvor hvert et Bryst, der elsker, synder —
Der, hvor intet Aandeligt man seer —
Der, hvor lutter Legemligt begynder.

Nanna! Nanna! men bedrøv dig ei!
Balders Digt gaaer alt en anden Vei —
Det gaaer, uden al Erindrings Fare,
Snart forbi den hele Nutids Skare!
Dette Nanna-Navn, som fordum lød
Gjennem Himle, ved min første Død,
Der, som Dagens Echo nu gjenklinger
Fra hver Læbe, som dets Lyd har nævnt —
Dette blotte Navn paa Rygtets Vinger —
Dette Skjul, hvori din Glands er gjemt —
Fromme Nanna, vær kun ikke bange!
Skjøndt udødeligt i Balders Sange,
Det er her i Byen, blandt saa mange
Modens Philippine-Fløiters Klange,
Sikkerlig om fjorten Dage glemt.

Som i Balders Hjertes rene Sands —
Kun i Templet, hvor som Offer brænder
Al min Fryd i Livet her for dig,
Staaer du, som du sprang af Herrens Hænder,
Der i det Fuldkomneste, jeg kjender,
Bød mig, evig at tilbede sig.

Trøst til Nanna.

Nanna! skjøndt mig Nastrondspydet dræber,
Før jeg aabenbarer Jorderig,
Hvem det er blandt Nornerne, der stræber
Meer og meer dets Od at hærde mig —
Hvem der er den Glædens mørke Datter,
Der herneden, blind, med grusom Lyst,
Under hele Skuevrimlens Latter
Engang støder det i Skjaldens Bryst;
Skjøndt du, Skjebnen liig, usynlig throner
Uopdagelig i Nattens Slør,
Mens din Virkning blot i Klangen toner,
Som med Strængens sidste Bæven døer;
Skjøndt du tryg kan trodse hver en Leden
Om dit Himmelspor i Støv herneden;
Dog bedrøver dig, at Skjaldens Sang
Har betroet dit Navn til Harpens Klang,
Og at Klangen lydt dets Priis forkynder
Der, hvor man af Idealet leer —
Der, hvor ingen Uskyld findes meer —
Der, hvor intet Helligt meer man ynder —

Der, hvor hvert et Bryst, der elsker, synder —
Der, hvor intet Aandeligt man seer —
Der, hvor lutter Legemligt begynder.

Nanna! Nanna! men bedrøv dig ei!
Balders Digt gaaer alt en anden Vei —
Det gaaer, uden al Erindrings Fare,
Snart forbi den hele Nutids Skare!
Dette Nanna-Navn, som fordum løb
Gjennem Himle, ved min første Død,
Der, som Dagens Echo nu gjenklinger
Fra hver Læbe, som dets Lyd har nævnt —
Dette blotte Navn paa Rygtets Vinger —
Dette Skjul, hvori din Glands er gjemt —
Fromme Nanna, vær kun ikke bange!
Skjøndt udødeligt i Balders Sange,
Det er her i Byen, blandt saa mange
Modens Philippine-Fløiters Klange,
Sikkerlig om fjorten Dage glemt.

Partheneis.

Til Dana.

Hun er borte. Gjennem Taarer stirrer
Øiet efter Glædens slukte Lyn;
Og i Hjertet, som endnu forvirrer
Efterglandsens lyse Skuffen, dirrer
Salighedens Veemods sidste Nyn.

Hun er borte! Drømmes Drømmes Under!
Balders ubegribelige Blun!
Slummer, i hvis Favn han meer ei blunder,
Som, opvaagnet, aldrig han udgrunder,
Smiilte ham i dig en anden Hun!

Veemodsnyn, som Hjertet ei kan glemme,
Uskylds Stjernes svundne Svane-Sang,
Tone, som hans Sjæl vil evig gjemme,
Rørte ham i dig en anden Stemme,
End det Nyn, hvis Bliv ham gjennemklang?

Balders Skygge, vandrende paa Randen,
Hvor, da Skibet man i Havet skød,
Nanna selv med Haansmiil saae paa Branden,
Flygted' den, fortvivlet til en Anden,
Medens Lokes Skoggerlatter lød?

Seet i Skin af en bedragersk Kerte,
Legte Skyggen med jeg veed ei hvad?
Trykte den i Evighedens Smerte
Til det blodige, det brustne Hjerte
End et flygtigt Tidens Balsamblad?

Ja! den Skygge, som alt Hel tilhørte,
Da dit Haanblik myrded' Harpens Aand,
Drømte, tænkte, følte, saae og hørte
End een Livets Engel, som berørte
Hver dens brustne Stræng med Uskylds Haand!

Jeg har syndet, Nanna! Balders Øie
Har seet Himlen aaben i det Blaa,
Hvor det, gjennem Taarer mod det Høie,
Stirred', fuldt af Andagt, stirred' nøie,
Og dig selv i Blikket dog ei saae.

Jeg har syndet, Nanna! Høit, fra Randen
Af mit Baals i Dybet sjunkne Grav,
Over Offerrøgen selv af Branden,
Drømte jeg mig hævet af en Anden,
Før mig favned' Evighedens Hav.

Jeg har syndet i et Blun; men ikke,
Helligste blandt Englene, mod dig!
Da jeg i en anden Uskylds Blikke
Gift til Smertens Læbsken saaes at drikke,
Syndede mit Hjerte kun mod sig.

Og min Synd forlod mig Han, som skabte
Hiint Orionsbud, der kom, og gik;
Thi det Svælg, hvori min Aand sig tabte,
Var det dybe Blaa, som efterabte
Himmeldybet i min Nannas Blik.

Det afbrudte Hjertequad.

Sangen, Skjalden afbrød i Dansana,
Misforstaaet af Tidens Phantasie,
Nu, han veed, ham Nordens Aand staaer bi,
Han fuldender, sukkende, til Dana —
Dana! Dana! Føl hans Sværmeri!

Balder til sin Fader.

Du, som mig endnu din Dør oplader,
Naar forfulgt af Nid og Spot og Svig,
Og af Hoben, som vil stene mig,
Vildt jeg flygter gjennem Livets Gader,
En udsluppen Ulivsfange liig —

Du, som end, mens hun og Alt mig hader,
Mens hvert andet Hjerte lukker sig,
Med hvert Øre for mit Klageskrig,
Venlig smiler til mig, hulde Fader!

Du, som evig uforanderlig,
Trods min Elsktes Afsky, elsker mig,
Hør, o du, hvis Godhed jeg tilbeder,
Balders Hjertes ene sidste Bøn:

Mens den Grumme Baalet ham bereder —
Naar er tændt dets Birk og Gran og Røn,
Naar i Flammen, Døden ene slukker,
Hendes Navn for sidste Gang han sukker,
Hviisk det Ord, som Naadens Dør oplukker
Hisset, tyst i Øret til din Søn!

Gaade-Ordet.

Eet er nødigt hisset og herneden:
Eet er Hjertet nok til evig Ro;
O! men Hjertets Eet i Kjærligheden
Er en Eenhed aabenbart i To.

Ved Nannas Flugt.

Hun er borte! Hun ei mere svæver
Synlig for mit Blik i Lunden her,
Hvor paa sørgende forladte Træer
Hvert et Løv mig: Hun er borte! bæver.

Hun er borte! sukker fjern og nær
Hver en Stemme fordum hende kjær,
Som nu hendes Lytten meer ei hæver —
Hun er flyet fra Stedet, hvor jeg er,
Nanna borte! Gud! og Balder lever!

Reist — hvorhen? — Og — vidste jeg det — Vee!
Jeg den Flygtende tør ikke følge!
Kun for Balder ikke meer at see,
Kun for Balders Øie sig at dølge.

Hun forlod de ni, forlod de tre,
Nordens Sangmøer, som ombandsed' hende —
Ak! For aldrig at tilbage vende
Til den Lund, som spotter nu min Spee!

Dog tør ingen Fod derfra jeg flytte,
Tryllebunden til den Hjemmets Skov,
Hvor hver Gjenlyd tonte hendes Lov —
Kun med Hela tør jeg Hertha bytte.

Først, naar falden er hvert Lundens Løv,
Først, naar Hegnet smuldrer rundt i Støv,
Først, naar Alting færdigt er til Baalet,
Først, naar hisset hun paa Bølgen seer
Nagelfar, min Helhjems-Ark, og leer —
Er mit Livs Fortvivlelse ved Maalet.

Visner snart da rundt omkring mig, Træer!
Visner, Sangens Blomster, fjern og nær!
Fald til Grav, som ingen Hegn beskytte,
Balders Offerlivs forladte Hytte!

Den første Mai.

Sidste mellem Balders Høitids Dage!
Vaarens Trylle-Dag, hvis Sol oprandt
Over Lunden, hvor min Nanna svandt,
Vend mig aldrig skuffende tilbage!

O! jeg drømte, da jeg saae dig drage
Bort fra Jorden Vint'rens sidste Slør,
At og mindre mørk og kold, end før,
Nanna vilde lytte til min Klage!

Søde Drøm, saa tryllende, som kort!
I sin Faders Huus, (saa klang det søde
Budskab) vilde hun mig selv modtage.
Da jeg kom derhen, var hun reist bort —
Første Mai min sidste Morgenrøde!
Vend mig aldrig, aldrig meer tilbage!

Tvivl.

Støvets, Sværmens, Tummelens Undflyen —
Lyst til, andensteds at helligholde,
End i Hertha-Lunden inden Volde,
Den foryngede Naturs Fornyen —

Mon ei dette, meer end hendes Skyen
Af min Sang, maaskee har kunnet volde,
Hun saa tidlig, trods den endnu kolde
Vaars Tilbagevist, har flygtet Byen?

Du, som, naar forlader ham alt Andet,
Dog ei den, som bli'er dig tro, forlader,
Svar mig, du, som aldrig mig undfalder!
Hvad der Nanna bortjog her, min Fader!
Var det hendes Kjærlighed til Landet?
Eller var det hendes Had til Balder?

Odins Svar.

„Det var hendes Had, min Søn, til dig,
Blindt, som Skjebnen, der dit Liv forfølger;
Dennes Bud dog ei forandrer sig,
Hvis jeg og dens Varselforbud dølger.

Hisset glider alt paa Havets Bølger
Frem om Pynten af den skjulte Viig
Snekken, som modtage skal dit Liig,
Og med Latter hendes Blik den følger!

Spydet har hun haanlig Hødur rakt;
Beddet til dit Baal, min Søn, er flakt.“

Hvilken Stemme! hvilket Slag af Torden!
Under mine Fødder bæver Jorden —
Af min Drøm jeg vaagner — men det var
I dens hule Skrald min Faders Svar!

Balders Veemod.

Hvilket Jordens Ynde-Tempel pryder
Uskylds Krone nu, hvor dobbelt røde
Skjønheds Roser mellem Lilier gløde,
Mens blandt Torne her min Taare flyder?

Hvilken fremmed Offerlund gjenlyder,
Helliget ved hendes Englemøde,
Høitidsfuldt af Sange, trefold søde,
Naar de tone hendes stille Dyder?

Hvor mon mere munter Bækken iler,
Hvor mon dobbelt yndig Engen grønnes,
Hvor mon Aftensolen morgensmiler,
Hvor mon Stjernehimlene sig høine,
Hvor mon al Naturen nu forskjønnes,
Smiilbetragtet af min Nannas Øine?

Balders sidste Taarer.

Fører did mit Støv, I Vinde! fører
Did mit Suk, naar Balders Læber blegne!
O! lyksaligste blandt Herthas Egne,
Fjerne Lund, som hendes Sang nu hører!

Plet af Jord, som hendes Fod berører,
Himlens uskyldhulde Børn dig hegne!
Almagts Herlighed er allevegne;
Men Algodheds Smiil nu dig tilhører.

Nannas fundne Tilflugtsted herneden,
Uforstyrret af min Elskovs Smerte,
Vær velsignet mig, idet jeg falder!
Lutter Salighed er i dit Eden,
Hvordan og der er, for hendes Hjerte;
Thi hun er i Skjul deri for Balder.

Balders Fortvivlelse.

Nu, man veed min Skjebne nær, gjenlyde
Helhjems Hvælvinger af Jubellatter;
Og, skjøndt hvad mig martrer Ingen fatter,
Harpe-Fjeldets Puslinger sig fryde.

Lad din Grusomhed dig ei fortryde,
Gevars hidtil ubemærkte Datter!
Som Veninde, Loke nu dig skatter,
Selv hans Sønner dig Beundring yde.

Alle kildrer troldelig, og morer:
At det Hjerte, Flammen skal fortære,
Først med Spydet koldt du gjennemborer.
Balder falder — Fromhed gaaer til Grunde —
Lov og Tak og Priis og evig Ære
Nu vil strømme dig fra tusind Munde.

Balders Død.

Fra mit Breidabliks den lyse Bue
Steg jeg ned, trods Skyerne, hvis Torden
Rundt i natligt Mulm indhylte Jorden,
Uden for dens Spøgelser at grue —

For med Flammen, som jeg gav til Skue,
Paa de Freyas Altre her i Norden,
Hvor den selv i Digt var udslukt vorden,
At gjentænde Kjærlighedens Lue.

For mit Offer ene jeg begjerte
Bifaldssmilet af den Rene, Hulde,
Som jeg helligede Sangens Flammer;
Ak! selv hun med Dødens hele Kulde
Viser Hødur Veien til mit Hjerte,
Som ved hendes Hjælp han ene rammer.

Jubelæblet
eller
den gamle Harpespiller.

Midt imellem Tidens Grave,
Der hvor fordum Livets Træ
Stod i Uskylds første Have
For hver fiendtlig Storm i Læ,
Skyder end imellemstunder
Af den gamle Stammes Muld
Op et Æbletræ-Vidunder
Med en Frugt af pure Guld.

Sjeldent er det Syn at skue;
Sekler komme, Sekler gaae,
Før paa Jordens grønne Tue
Blomstrende man seer det staae.
Og hvis hundred' Aar henrinde,
Før det spreder ud sin Lugt,
Tusind', og vel flere, svinde,
Forend modnes fuldt dets Frugt.

Thi fra Viisdoms Væld maa flyde
Lysets Saft og Livets Blod —
Begges Strømme maae begyde
Hjerterislende dets Rod;
Uskyld maa det stadigt pleie;
Og, skal Frugten lykkes, maa
Den forsage hvert sit Eie,
Som dets blotte Spire saae.

Kun eet Æble dog det bærer,
Naar det lykkes, aldrig fleer;
Men, hvo det har seet, ei nærer
Nogensinde Lyst til meer;
Og trods Armod, og trods Alder,
Og hvert Skjebnens mørke Bud,
Skjalden, i hvis Lod det falder,
Er lyksalig som en Gud.

Lokt af Nattergalens Triller
I den næste Lindetop,
Kom en gammel Harpespiller
Did, hvor Spiren først skød op;
Kjendte flux Naturens Under,
Nærmte sig den gamle Liud,
Og hensatte sig derunder
Taus med Haanden under Kind.

Stirrende paa Spirens Stængel,
Der saa venlig, huld og sød,
Som af Natten Lysets Engel,
Op af Muldets Tue skød,
Drømte han sig lagt paa Baare
Længe før dens fulde Flor,
Mens ham, kildrende, hver Aare,
Salig Længsel gjennemfoer.

„Fryd, som Skjalden evig drømte,
„Naar ham Glæden gik forbi,
„Mens hver Indsats han forsømte
„Her i Lykkens Lotteri!

„Uskylds Himmels Førstegrøde,
„Paradisets sidste Skud,
„Idealets morgenrøde,
„Sangen aabenbarte Brud!

„Hulde Vært, hvor saae jeg gjerne,
„Før mit Øie lukker sig,
„Slukket af din Glands hver Stjerne,
„Som i Natten straalte mig!
„O, men ak! jeg kom at skue
„Maalet for min Harpes Klang;
„Og dit Hjertes rene Lue
„Smile til min Undergang.

„Smile? nei! min Tid er omme!
„Vee mig, her i Lindens Læ,
„Før jeg seer din Æble-Blomme,
„Tusindaarets spæde Træ!
„Kun i Tanken saae hernedeп
„Skjaldens Stirren Frugtens Guld;
„Naar du modnes, er han heden —
„Naar du smiler, er han Muld."

Altsaa klang til rørte Strænge
Bævende den Gamles Sang;
Nattergalens Klukke længe
Blandte sig med begges Klang —
Begges Toner sammenfløde
Sødt i Klangens Melodie,
Til omsider Rynnet døde
Med det sidste Suk deri.

Som han taug og stirred', rørtes
Pludselig hvert Lindens Blad,
Og i Toppens Susen hørtes
Hviske tyst jeg veed ei hvad —
Stum blev Nattergalens Trille,
Klangen løstes op i Duft —
Og, mens Alt blev tyst og stille,
Lød det i den tause Luft:

„Hvis dit Bryst herneden kaarer,
Andagtsfyldt af Kjærlighed,
Hvad de hjerteløse Daarer
Her i Livet spøge med,
Maa paa Valgets Alter flyde
Lysets Saft og Livets Blod;
Lad dig Offret ei fortryde,
Gamle Sanger, har du Mod!"

Som naar Himlens Straale rammer,
Slog en hellig Offerlyst
Ned med alle Martyrflammer
I den fromme Sangers Bryst:
„Vox, o Træ, hvis Frugt jeg kaarer,
„Her, hvor fordum Edens stod,
„Vandet af mit Dies Taarer,
„Gjødet af mit Hjertes Blod!"

Og, med Blikket mod det Høie,
Flux han Harpen sønderbrød,
Mens veemodig fra hans Die
Perle ned paa Perle fløð.

Frodigt, som til ingen Tider
Vorte Træet skyndig op —
Snart det blomstred' — og omsider
Glødeď' Æblet i dets Top.

„Skattes Skat! jeg dig har vunden!“ —
Som han jublede det, kom
Bag om Træet ind i Lunden
Just en Dreng, og saae sig om;
Ak men Oldingen, ved Roden,
Jubelmattet alt laae død —
Da hans Offers Frugt var moden,
Faldt den ned i Drengens Skjød.

Fortrøstning.

Tord'ner buldred', Bølger bruste,
Solen skjulte sig i Mørk;
Mod min Klippe Stormen suste
Vældig over Havets Ørk.

Kjed af Livets Jammer, ene,
Trøsteslos og uden Haab,
Sad jeg, mellem Fjeldets Stene,
Spildende mit Klageraab.

Tord'nen buldred' i mit Hjerte,
Stormen rased' i min Barm;
Haard, som Klippen, var min Smerte,
Vild, som Bølgen, var min Harm.

Tord'nen taug; med dæmpet Brusen
Dønned' Bølgen mod sin Bred;
Stormen svandt i stille Susen;
Solen dalende gik ned.

Endt var al Naturens Smerte;
Jorden smiilte, Himlen loe;
Kun i det oprørte Hjerte
Fød min Aften ingen Ro.

Men i Klippen under Jorden
Hørte jeg en Harpes Klang,
Dæmpet, som en fjernet Torden —
Og en Stemme sød, som sang:

„See bag Skyer Solen ile
„Sin bestemte Bane hen —
„Snart den synker for at smile,
„Medens Havet favner den.

„See den smile, see den blegne,
„See den synke, see den slukt;
„Tænk: Som den, du og skal segne,
„Snart er og dit Øie lukt!

„Hør i Havet Bølgen bruse
„Mindre høit, med mindre Magt;
„Hør i Lunden Stormen suse,
„Dæmpet, meer og mere svagt —

„Hør den sidste Bove trille —
„Hør det sidste Vindens Pust —
„Tænk: Din Sjæl og snart bli'er stille;
„Snart er og dit Hjerte knuust!

„I en natlig stille Slummer
„Ligger alt Naturen Liig:
„Trøstesløse! glem din Kummer!
„Døden favner ogsaa dig."

Savn.

Tyst omskjerm't af Rosen=Skygger,
Overhvælv't af Himlens Blaa,
Hører jeg, hvor Uskyld bygger,
Skovens Skjald sin Harpe slaae;
Dufte, Farver, Toner spille,
Feirende Naturens Lyst —
Ak! men mine Taarer trille;
Tomt for Glæden er mit Bryst.

Thi hun maatte fra mig vige,
Som mig til din Tryllen bandt,
Duftes, Farvers, Toners Rige!
Hver din Lyst med hende svandt.
Nu, fra mig er fjernet blevet
Tvillingparadisets Aand,
Hulde Hjem, er sønderrevet
Hjertets og din Yndes Baand.

Hvad er, Jord, din Blomstervrimmel
Uden hendes Rosenknop?
Hvad dit Blaa, du klare Himmel,
Blikker hun ei til dig op?
Hvad er alle Skovens Toner,
Hvad er alle Harpers Klang,
Nu, da Sangens Dronning throner
Ikke meer i Dannevang?

Nannas Aabenbarelse.

Min Ungdoms Vaar er svunden,
Og Mandens Middagssol
Er i det Mulm nedrunden,
Som hyller Nordens Pol;
Men end, som Barn, mig rører
Hver Blomst paa Livets Vei;
Og overalt jeg hører:
„Forglem, forglem mig ei!“

Jeg dem saae fra mig ile,
Som fulgte Vennens Gang;
Og Nordens Døttre smile
Til yngre Skjaldes Sang.
Hvad kan endnu mig fryde
Paa min forladte Vei?
Hvorfra kan Stemmen lyde:
„Forglem, forglem mig ei?“

Hvad dysser sødt min Smerte
Ved hvert et blodigt Fjed?
Hvad hæver end mit Hjerte
Til Himles Salighed?
Blandt Tidsler og blandt Stene,
Hvorhen jeg mødig kom,
I Sangens Ørken, ene,
Omsonst jeg saae mig om.

„En Huldflor af Kjærminder
„Jeg gjemmer i mit Bryst,
„Som end mit Hjerte binder
„Til Barnekrandsens Lyst,
„Omsmiilt af Uskylds Blikke,
„Selv under sølvgraae Haar,
„Jeg veed, den visner ikke,
„For Hjertet meer ei slaaer."

Men, hvortil vel bevarte,
Selv midt i Glemsels Nat,
Hvor intet Echo svarte,
Mit Bryst sin golde Skat?
Forhaant begreb jeg ikke,
Hvi taus ei Harpen hang —
Mon, skjult, en Frederikke
Har lyttet til dens Klang?

Var ei omsonst i Lunden,
Hvor før min Bugge stod,
Min sidste Taare runden
I Spor af hendes Fod?

Er end ei fuldt til Ende
Min Barndoms Blomstergang?
Og anede jeg hende,
Da jeg min Nanna sang?

Ja! jeg har seet, du Hulde,
Hvor ømt din Taare flød —
Og nu jeg veed tilfulde,
Hvi Balders Harpe lød.
Fra nu den evig lyder
Med himmelluttret Klang;
Thi, Engel! dine Dyder
Forklare Skjaldens Sang.

Til Spotterne.

I gamle Slaver, og I unge Herrer,
Paa Livets Fryds omrodede Parnas,
Til Fods, til Hest, i Gigger og i Kerrer,
Hvem Dyrehave-Leeg kun er tilpas;

Hos hvem Begeistring yttrer sig i Hikken,
For hvem, om et Skildpaddebord i Ring,
Den legemlige Æden kun og Drikken
Udretter endnu stundom store Ting;

Som intet andet Trylleri begribe,
End det, der stiger op af Glas og Kruus,
Og troer, at, naar I fløite, naar I pibe,
Jert Bacchanal er Glædens største Ruus?

I see mig Comus og Cotytto svigte,
Og spørge mig, som Livets største Rar,
Ved Nys om Kilderne til mine Digte:
Hvor mange Nanner jeg har havt, og har?

Min Vellystkilde-Kreds er ingen Brimmel;
Fra den er Alt, hvad mylrer, jaget bort;
Hvis Mængden gjorde det i Glædens Himmel,
Min Graad mod Eders Latter kom til kort.

Hvad nytter altsaa hvad jeg kunde svare
De Tællere, som kun paa Tallet see,
Hvis Musers og Chariters Trylle-Skare
Er hundred' Gange meer end ni og tre?

Hvis og tolv Gange Knop sig aabenbarte
Den Kjærlighedens Roses Ideal,
Som Hjertet fra sin første Vaar bevarte —
Hvis og er fyldt min Elskovs Disar-Sal,

Hvor lille dog er mit Olymp herneden
Mod Eders Jordbefolknings Ararat!
Og hvad er Aftenstjernen i mit Eden
Mod Eders Fyrværks Tusind og een Nat!

Hvad er den Veemods Fryd, som mig beruser,
Fra den Tid Nannas Blik paa Harpen faldt,
Multipliceert med Gratier og Muser,
Mod Eders Lyst, multipliceert med Alt!

Imens Gemeenheds Ukrud rundt i Norden
Skød frem, og naaede selv Parnassets Top,
Jeg flygted' med det Helligste paa Jorden,
Did, hvor kun barnlig Uskyld kravler op.

Hidflytter frit, I Kjæmper og i Dverge,
Med Seid, i Lurers, Horns, og Pibers Støi,
Daraussens Irmenfjeld og Risenbjerge! —
Men lader mig min danske Barnehøi!

Trøst.

Gud! din Prøve tog igjen tilbage
Alt hvad du paa Jorden skjenkte mig;
Dog skal Fryd og Tak end blande sig
I min Smerte, Fader, og min Klage;
Thi du lod mig Tankens Flugt til dig,
Og i den jeg har evindelig
Himles Himmels største Skat tilbage.

Baldur i Helheim.

Tør den gamle Sanger troe sit Øre,
Skuffer ingen Feberdrøm hans Aand?
Værdigede med sin egen Haand
Sangens Nanna, løst af Støvets Baand
Hans ophængte Harpes Stræng at røre?
Tør den jordisk Blinde troe sit Syn?
Svæved' i Valkyriernes Stimlen
Mellem deres Spydes Lyn i Lyn
Hendes Aand, dem døvende, fra Himlen?
Stille! stille! hvilken Liliedust,
Hvilken Nordlys Glands, og hvilken Brusen
Af Skærsommer-Alfers Vingers Susen
Fylder rundt omkring mig Granens Luft —
Hvor jeg under sneenedtyngte Grene,
Støttet paa min snart nedlagte Stav,
Blikkende paa mine Fædres Grav,
Sidder i min Vinternat alene!
Mere sødt, end Echo før har hørt,
Naar det dybt i Skovens dunkle Gange
Svarte paa min Ungdoms Elskovs Sange,
Klinger Harpen blot af Luften rørt —
Blot af Luften? Nei! saa saligt bæver
Sjælen intet luftigt Trylleri,
Saa det indre Hjerte gjennembæver
Kun et andet Hjertes Melodie!
Hvad der himmelsk sødt, som ingensinde,
Qvæger trøstende mig gamle Blinde,
Det er ingen Straalers Harmonie,

Det er ingen Lyd af Æther-Vinger,
Det er ingen Duft, som Vinden bringer,
Det er Uskylds egen Aand deri!
Balders Elskte! ja det er din Stemme!
Svundne Hulde! ja det er din Glands!
End engang herneden skal fornæmme,
Før mit Støv bli'er skjult i Helas Gjemme,
Gladheims Vellyst min forklarte Sands.
End engang, før lukkes Skjaldens Øre,
Før er endt hans Længsels lange Vee,
Skal sin evig elskte Brud han høre,
Hvis og aldrig, aldrig mere see!

Taus jeg lytter — mens for Øiet svirrer,
Ufastholdeligt, med flygtig Iil,
Og det Himmelskblendende forvirrer
Lysets sidste Skimmer i dit Smiil —
Svagt din Huldgestalt mig foresvæver,
Hvert dit Ansigtstræk er skjult for mig,
Kun paa Tonen, der fra Harpen bæver,
Odins Hvisken i mit Øre liig,
Kun paa denne kan jeg kjende dig!

Ton, som Lindring i min dybe Smerte,
Lydt med Haabets hele Lyst, o Klang!
Ton igjen, o, ton endnu engang,
Tryl med evig Fryd din Lytters Hjerte,
Venlig Uskylds Svar paa Balders Sang!

„Sødt" — saa klang det — „end med mangt et Minde
„Smile Blomster mig i Barndoms Spor,
„Dog dit Qvad, o Skjald, i Moens Flor

„Sødest dog, som huldeste Kjærminde!
„Alt paa Moders Arm min Taare randt,
„Naar hun dette blide Qvad istemte,
„Og hvad jeg fra den Tid aldrig glemte
„Stedse til din Aand mit Hjerte bandt."

Himmels Himmel! var det Nannas Stemme?
Klang i disse Toner hendes Røst?
Tør jeg evig i mit Hjerte gjemme,
Trods det Slør, hvormed Usynligheden
Hyller Skjaldens Ideal herneden,
Denne ham af dette sjungne Trøst?

Flyvedigte af blandet Indhold.

Anden Samling.

Til Bogen.

Gaae, lille Bog, i Verden ud, og vandre
Taalmodig om deri, saa langt du kan!
Og taber du dig snart blandt tusind andre —
Saa tab dog ei derover din Forstand!

Om selv din Evighed, som let kan hænde,
(Thi hvad er Evighed i denne Tid?)
Ved næste Paaskeflytten gaaer til Ende —
Saa gaae dog derfor ikke reent fra Vid!

Ei Lyst til Glimmer var din Faders Spore;
En Nimbus om hans Navn er ei dit Maal;
Kan du et Aar kun nytte lidt og more,
Saa slaae dig roligen dermed til Taal!

Dog da din Reise muligt og kan blive
Lidt længer — hvo kan saadant forudsee? —
Saa vil jeg dig din Arv til Afsked give,
Ifald jeg døer, som ogsaa let kan skee.

Modtag den i din Faders sidste Lære:
Fri, høflig, aabenhjertet, som du er,
Du overalt hos Smaa og Store være,
Mod Fyrsten, imod Bonden, mod Enhver!

Tal uden Svulst et Sprog, som Mængden fatter,
Og siig utvungen, som det falder sig,
Med Suk, med Smiil, med Alvor og med Latter,
Den Smule Sandhed, som jeg lærte dig!

Buk dig for ingen høiforgyldet Daare!
Gaae ham med Haan forbi til Hytten hen!
Og seer du der foragtet Uskylds Taare,
Stræb ufortrøden at aftørre den!

Og møder dig en Recensent i Vaaben,
Og skjeldende til Tvekamp fordrer dig,
Gaae taus din Gang! agt ikke paa hans Raaben!
Han sikkert langt om længe skjøtter sig!

Taal Alt — det er den største Dyd herneden!
Vær stolt af Ondes Had og Narres Spot!
Vær munter! men for Alting vær beskeden!
Det klæder alle unge Bøger godt!

Selvindbydelse.

Du seer hvor grimt den kolde Stormens Gud
Har dannet om vor Jord;
Alt Spor af Liv er slettet ud;
Naturens blege Liig er klædt i Flor.
Vor Frues og Sanct Peters Spire throner
I Skyen, som to Keridoner.

Naar Solen, efter et Besøg saa kort,
Gaaer bag ved Kjøge ned,
Liig Nattens Rammond, hvid og sort,
Vort runde Taarn man seer og gyser ved.
Usikkre Fod, imens du frygtsom stirrer,
Paa glatte Kannikstræde svirrer.

Hist krandse sorte Træer hvide Vold;
Paa Sneen, som Sokrat
I Tanker fordum, stiv og kold,
Staaer ubevægelig en lang Soldat;
Og hist i glatte Skøite rask forfølger
En Pog en anden Pog paa frosne Bølger.

Spar ei dit Brænde, fyr i Ovnen brav!
Gjør Stuen dygtig varm!
Tag Punsebollen frem, og lav
Din Ven en Drik, som hede kan hans Barm!
Fyld Glasset, og lad Boreas derude
Saa meget, som han gider, tude!

Det Øvrige lad Himlen sørge for,
Som tæmmer Storm og Hav;
Som gjør, at Purken dristig gaaer
Paa Skøite der, hvor Helten fandt sin Grav.
Lad Punsen tøe vor Krop og drukne Sorgen,
Og Skjebnen raade for i Morgen!

Til Psycharion.

Munter iler du dit Maal imod;
Ingen Steen endnu din spæde Fod
Paa dit Livs begyndte Bane hindrer;
Prydet med Blufærdighedens Krands,
Svæver du i Gratiernes Dands;
Taarefrit dit lyse Øie tindrer
Af Uskyldighedens rene Glands.

Ingen Sky formørke dette Blik!
Ingen falske Glimt dit Fjed forvilde!
Ingen Snarer dine Fødder hilde!
Intet røve dig den Ro, du fik!
Bliv bestandig den, du er; da lønner
Himlen dig med en dig værdig Ven.

Gode Pige! vælg forsigtig den!
Hør ei strax en Elskers kjælne Bønner!
Thi, som Lam imellem Ulve gaae,
Thi, som Roser mellem Torne staae,
Saa paa Livets glatte Bane gaae
Evas Døttre mellem Adams Sønner!

Til Bredsdorf.

Held følge dig, min Ven! hvorhen du vandrer!
Vær, hvor du kommer, stedse lykkelig!
Og, skjøndt du Luft og Opholdssted forandrer,
Saa bliv dig selv dog for bestandig liig!

Saa flytter Himlen med dig, hvor du reiser;
Et ædelt Hjerte skaber selv sin Fryd;
Det Land, hvor lutter Iis=Kolosser kneiser,
Omdannes til et Paradiis ved Dyd.

Hvor meget meer da Fyen, som allerede
Er i sig selv et halvt Slaraffenland;
Hvor man kan blive deilig tykke, fede,
Med Halvten af din Godhed og Forstand.

Men, naar du sidder hist engang i Tiden,
Og gotter dig ved opfyldt Pligt og Grød,
Og, som jeg haaber snart vil skee, ved Siden
Af elskte Mage — bliv kun ikke rød!

Du har vel og, som andre Folk, en Pige;
Hvis ikke, faaer du ganske sikkert en —
Lad da en kjærlig Tanke stundom snige
Sig over Bælt og Sjælland til din Ven.

Til Seline,

som raadede mig at skrive Satirer.

Du vil, at jeg skal skjelde paa vor Jord; —
Sandt! Tosser og Tyranner den beboer,
Og den er fuld af Gjæld og Gigt og Torden;
Men, naar jeg tænker paa, at du er her,
Seline! det mig reent umuligt er
At sige mindste Smule Ondt om Jorden.

Til Selinde.

At see dig uophørlig, søde Pige!
Var Lykke, meer end Lykke nok for mig.
O! gid jeg var dit Speil! til evig Tid tillige
Du da blev seet af mig og jeg af dig.

Ved Wessels Død.

Imens han leved', alle Muser smiilte,
Selv Kummer loe, naar Wessels Lune bød;
Med ham al Munterhed fra Pindus iilte,
Og Hver, som fordum loe, nu græder ved hans Død.

Under Wessels Portrait.

Graad smelted' hen i Smiil, naar Wessels Lune bød;
Og Glædens Smiil forsvandt i Taarer ved hans Død.

Til Danmark, ved Gerners Liig.

Din Graad var bitter, naar en sjelden Mand
Fra dig til Lønnens lyse Tempel iilte;
Meer lindrende den fløď, mit Fødeland!
Hvis og, imens han levede, du smiilte.

Til Doris.

Den kjælne, friske, purpurrøde Flamme,
Som farver Luna, naar hun hæver sig,
Tilbedte Doris! straaler og fra dig —
Og, for i Alt at være Luna liig,
Du hos en anden Klode laaner samme.

Over en Moder, af hendes Datter.

Fred, velgjørende Moder, omgive din Skygge!
Ved din Side jeg saae klarere straale hver Dyd.
Ak, ei alene dit Ord, men Exempel i Vandel og Adfærd
Lærte din Datter saa tro, hvad hun som Moder bør skye.

Til Døden.

(En Tanke af Seneca.)

Død! du mig forfærder ikke!
Tryg jeg vandrer Livets Vei;
Er jeg der, er du der ikke,
Og er du der, er jeg ei.

Nytaarsønske til Overulus.

De klager Dem bestandig, gode Ven!
Dem fattes kun een Ting; men, sandt, det er en Plage!
Jeg Dem i Aar af Hjertet ønsker den:
En, lille eller stor, en — Aarsag til at klage.

Af Anthologien.

Nyd dit Liv, som om i Morgen
Alt du skulde vandre heden!
Skaan dit Liv, som om du evig
Skulde nyde det herneden!

Til Digterinden Frederike Brun.

(I et Exemplar af Erik Eiegod.)

Hvilken Najas tør sin Skaal vel gyde
Ned i Heliconiaders Elv?
Hvilken Blomst tør Floras Dyrker byde
Blomsterbreddens Dronning, Flora selv?

Hvilken Sang tør Dalens Digter stamme
Alpe-Bardernes Egeria?
Hvilken Tone har min Cithers Gamme,
Værdig Harpens Polyhymnia?

Ingen. Bækken standser, Rosen blegner,
Skjalden tier, lyttende til dig;
Ned for Alt'ret i din Lund jeg segner!
Hvad jeg byder, selv du skjenkte mig.

Kun eet Offer bringer dig mit Hjerte:
Fromme! tag det venligen imod!
Og for Alt, hvad Sappho mig forærte,
Eiegode! tag min Eiegod.

Til Filia.

Naturen vilde Lyst; Naturens Herre Dyd —
Da lød fra Himmelen til Jorden
Et dobbelt Bud igjennem Sang og Torden:
Undvær! og nyd!

Kun den sig inderligt og varigt fryder,
Som i Naturen aldrig glemmer Gud,
Og from det ene, som det andet Bud
Adlyder.

Igaar jeg nød, huldsaligste Veninde,
Hos dig et Eden i Naturens Skjød;
Idag undværer jeg, for Glæden død,
I mangt et Øieblik endog dens Minde —

O styrk mig, ved at turde tænke dig
(Imens arbeidende jeg glemmer
Naturen og dens Herlighed og mig)
I Alles Favn saa stille lykkelig
Som den, der i sit Bryst en evig Himmel gjemmer.

O styrk mit Hjerte til at savne dig,
Ved Tanken: at for dig Naturen smiler,
Imens for mig dens Øie lukker sig;
Og medens Sorgens Lænker trætte mig —
Din skjønne Sjæl i Glædens Arme hviler.

Til Greven af Cramayel,

Gesandternes Indfører ved Keiserhoffet i Thuillerierne.

(Paris, 1810.)

Fremstillende fra Verdens fire Kanter
De høist Udmærkede ved Rang og Stand,
Oldslægters Ridder=Flor fra hvert et Land:
Snart Fyrster selv, snart Fyrsternes Gesandter —
Du viser hist, i Glands af Diamanter,
Paa Thronens Guld, det straaleblendte Syn,
Nutidens Zeus, hvis Tordenkilers Lyn
Nedstyrtede dens trodsende Giganter.
Mig, hvis ukjendte Navn, før jeg blev fød,
Maaskee den Tid, som kommer, engang skatter,
At lokke did, dit Huldvink ei formaaede —
Held! Held mig, Held Aarstidernes Forfatter,
Hvis Krands end ingen kronet Digter naaede!
I eget Paphos, paa din Floras Skjød,
Du viste mig, elysisk morgenrød,
I Gratiernes Favn din skjønne Datter!
Hvad Under, at jeg hiin Olymp forsmaaede?

Til Frøken Catharina Olsen.

(Paa hendes Confirmationsdag.)

Det Spring i Livet,
Hvorpaa bli'er givet
Exempel nu —
Naar den, som springer
Har Englevinger
Paa Fod, som du —

Naar du fremtriner
Med Lilieminer,
Som Rosen rød,
Med Charis=Krandsen
Til Jomfrudandsen,
Saa huld, som sød —

Den Fest forlanger
Af Uskylds Sanger
Citharens Klang;
Ved sligt et Gilde
Han synge vilde
Sin bedste Sang —

Men, skjøndt jeg synger —
Skjøndt Glæden slynger
Sig om mit Bryst,
Du hulde Pige!
Dog Sukke snige
Sig i min Lyst.

Som dit, bevinget,
Er Jomfruspringet
Et saligt Syn;
Men — i dets Glimmer
Er blaalig Skimmer
Af Veemods Lyn —

Paa Skjaldens Kinder
En Taare rinder,
Hvergang han seer,
Fra Barnets Himmel
Til Verdens Brimmel
At Springet skeer.

Mens op du svinger
Paa Sommervinger
I Luften dig,
Lad denne Taare
Paa Larvens Baare
Husvale mig!

Hvad vil den sige,
Du hulde Pige,
Til Glædens Lyd?
„I Voxnes Skare
„Du tro bevare
„Din Barndoms Fryd!“

Til Frue Etatsraadinde Olsen født Balle.

I glimrende Sale,
Paa Sværmens den mylrende Tillie,
Hvor Sang og hvor Tale
Bestemmes af Modernes Villie;
Hvor Laps og hvor Flane
Samkjører i Kane
Med Bjælder, paa Snee over Hjerternes Iis,
Der tier min Sangerskes Priis.

I hjemlige Huse,
Hvor Julens de legende Klynger
Omsmile den Muse,
Som Barnlighed evig forynger;
Hvor Rosen, som Moder,
Blandt Knopper af Poder
Udbreder om Skjalden Uskyldigheds Duft,
Der Kjærligheds Tone faaer Luft.

I Gratiers Vrimmel
Om Mønst'ret for smilende Dyder
Fandt ene sin Himmel
Den Harpe, hvis Bæven nu lyder;
Hvor mildere Sæder
Fremelske de Glæder,
Som hæve paa Kjærligheds Vinger dens Aand,
Der briste dens jordiske Baand.

Lyksalige Moder!
Hvis Alter i festlige Dandse
Seer yndige Poder
Med duftende Kjæder bekrandse!
Din Fødsel, Elise,
De blomstrende prise;
Dig, huuslige Dronning paa hjemlige Bal,
Fordobledes Gratiers Tal!

Jeg seer din Eline,
Som Jomfru, din Ungdom gjentage,
Mens skjelmskere Thrine
Dig speiler lidt længer tilbage;
I Smilet af Nette
Din Ynde vi gjette,
Da, svævende mellem et Barn og en Mø,
Du opsteg paa Kjærligheds Ø.

Maria, den milde,
Dig viser, som Barn, os i Skole;
Mens Mine, den vilde,
Forraader din Springen paa Stole;
Men Julies Lader
End minde din Fader,
Hvor vever og venlig, hvor rund og hvor rød,
Du sad paa hans elskede Skjød.

I huuslige Halle,
Ved Cypris blandt Gratier lignet,
Vær hilset I alle!
Vær dobbelt I alle velsignet!

Oplev dig, som Moder,
I Døttrenes Poder,
Naar een efter anden sig aabner hver Knop,
Til Rose paa Kjærligheds Top!

Til Frue Etatsraadinde Olsen.

(Paa hendes Fødselsdag.)

Skjaldeqvad i Vers og Prose
Blevet er saa Fod i Hose,
(Hele Verden digter nu)
At, hvad før mig var en Himmel,
I de mange Musers Vrimmel
Fast er bleven mig en Gru.

Skjøndt jeg altsaa gjerne vilde
Synge tidligen og silde
Husets Dronnings Fødselsdag,
Troer jeg, den dog meer at ære,
Ved paa den at lade være
Hvad der er saa Manges Sag.

Du, min fordums Sangs Elise!
For dig værdigen at prise
Denne glade Morgenstund,
Udelukt af Sværmens Vrimmel,
Indladt i en huuslig Himmel,
Holder jeg derfor min Mund.

Ode til Frue Henriette Courlaender,

paa hendes 27de Byrdsdag.

(Over en samme Morgen af Katten dræbt Kanarifugl.)

Fyld mig Digterrusens fulde Maal,
Nektar, som i Hebes rakte Skaal
For den evig unge Sanger bruser,
Tryl mig ind i Rosens skjønne Vaar,
Hvis i Dag nu fulde Blomstrens Aar
Gratier formerede med Muser!

Lad mig paa den dobbeltsignte Fest,
Som de tolv Huldinders budne Gjest,
Glemme glad, at i dens Morgenrøde
(Just som, vaagnet, al Naturen loe)
Bytte for en morderſk Tigerklo,
Mens omsonst Auroras Taarer fløde,
Min Eurydice blandt Fugle fik
Af et grusomt slangegiftigt Stik
Sangerlivets Banesaar, og døde!

Lad mig tømme Glædens Bæger ud,
Før jeg paa den yndigste blandt Dage
Hyller mig i Flor paa Sorgens Bud,
Og begynder Sangens ømme Klage!
Und mig, Hebe! fri kun denne Dag
For hver Støvets Qval og jordisk Smerte!
Døv i Festens hulde Dronnings Hjerte
Hver en Kummer, til det mindste Nag!

Lad din fromme Søsters søde Smiil,
Ligt dit eget, der Alciden qvæger,
Naar du krandser ham Olympens Bæger,
Dølge mig i Barmen Dødens Piil!
Tænkende kun paa den Skat i Livet,
Hendes Huldkreds blev i hende givet,
Lad den Aand, som du forynger mig,
Blot i Dag i Himlen drømme sig!

Siden skal den, Thrakers Orphèus liig,
Med sin kjælne danske Lyra stige
Ned i Skyggers underjord'ske Rige;
Og, hvis der og ei en Tigerkat,
Eller, hvad for Sangen er det samme,
Avinds Moder, Furiernes Amme,
Nu behersker Plutos gamle Nat,
Skal det lykkes den, hvert Helvedøre
Med en Sang og med et Harpespil,
Alle Tolv begeistrede den til,
Paa Cocytus Svovelbred at røre.

Og hvis Burets tabte Minna selv,
Som vil troe sin Navnes Røst at høre,
Den kan ei til os tilbageføre
Triumpherende fra Dødens Elv,
Skal den dog paa Sangens Seiervinge
Budskab fra den Elskelige bringe;
Og i dette skal hver Sangens Ven,
Skuffet af de Toner, som mig lærte
Fugles Salighed og Fugles Smerte,
Troe et Øieblik at høre den.

Til Terpsichore Schall.

(I et Exemplar af mine poetiske Epistler, der forlod Pressen paa hendes Fødselsdag.)

Hvis Musen, ofte munter, tidt bedrøvet,
Nu mild og venlig, stundom og lidt vred,
I Skjemt og Alvor konstig veed,
Med Lethed og maaskee med en Slags Yndighed,
Paa snelle Fod, som knap berører Støvet,
At dandse hen ad Livets trange Sti
Til Evighedens Himmelmelodie —
Den skylder det især en tro Copie
Af alle Huldgudinders Fagter,
Som den opmærksom, hvor de findes paa vor Jord,
Paa Tillier i Syd og Tillier i Nord,
Betragted', og endnu studerende betragter.
O du, som fører an vor Galeottis Chor,
Mit Hjems Terpsichore! som hvert et Øie hylder,
Du, som Thalia selv en Ynde mere skylder:
Laurette=Nina=Juliette=Schall!
O! maatte du, paa dette Lunets Bal,
I Sprogets Dands til Rimets Melodier
Gjenkjende nogle Træk af Amors Piil,
Af Zephyrs Flugt og Erycines Smiil
I de dig egne Tryllerier!

Til Sangerinden Minna Becker.

(Efter hendes første Concert paa vort Theater.)

Tonetryllerinde! vellyster,
Som i Sangens offentlige Have,
Udenfor Cecilias Conclave,
Psyches Sanger aldrig var det før,
Gaaer hans Muse ganske fra Forstanden.
Synger du for os endnu engang
Her, hvor man har Hjertesands for Sang,
Troer jeg, gaaer den samme Vei Hveranden.

Hvis ei Alle følge disse Fjed,
Skyldes det den Biomstændighed,
At til Lykke du kun Becker hedder;
Hed du Beccarini, Skræk! jeg vedder,
Hele Verden fra Forstanden gik,
Fra den Kjender, der dig fik at høre,
Til den Midas, der med eget Øre
Blot dit Tryllenavn at vide fik!

Til Grosserer Nathanson,

den 1ste Januar 1815.

(Med mine poetiske Epistler.)

Lidt Aand, min Ven! lidt Vid, lidt munter Skjerts
Er Alt, hvad jeg dig her til Nytaar bringer;
Det har du selv — og ak! trods mine Vers,
Du har, foruden det, og hvad der klinger —
Lyksalige, der har i Overflod
Hvad Venner dig kun sparsomt kunne give,
Hvad skal jeg ønske dig? — At denne Lod
I Aar maa, som i Fjor, den samme blive.

Den første lyse Junius 1815.

Ni Maaneders Længsel i Taarer randt hen,
Og Moderen sukked' til Børnenes Klage;
Naturen og Folket nu smiler igjen:
Vor Ven og vor Fader er kommen tilbage.

Ved en ung Digters Baare.

1815.

For Evans muntre Ledtog skjælv
Du, Søn af alle Nordboers Moder,
Vor Evalds og vor Wessels Broder!
Og, var du Vid og Fromhed selv!

For end du pidskes frem af Banen,
I dit bekrandste Løb paa Banen,
Betragt her Støvet af en Ven,
Der, med en Engels-Aand og Hjerte,
Sit Mod, sin Kraft, sit Liv fortærte,
For seent — i Venden om igjen!

Ved fyldte Glas staa tænksom stille,
Med Bog i Haand af blandte Kort:
Lad ned i hiint en Taare trille,
Og slæng med Veemod disse bort!

Gaade.

1816.

Jeg kjender en gyselig Sphinx, som vel heel
Blandt jordiske Rædsler kan kaldes den største;
Men vild og forfærdelig er og hver Deel:
Den sidste gaaer egentlig om i den første.

Vel hundrede Tusinde skjalv for dens Blik,
Og hundrede Tusinde saaes den bedaare;
Da Bugt selv med Lykken dens Rasenhed fik,
Flød mangen en Fryds og Fortvivlelses Taare.

To Gange den levende steg til sin Grav,
Men op, ikke ned, paa Retfærdigheds Stige:
Som Afgrundens Fængslede midt i sit Hav
Den titter omsonst imod Himmelens Rige.

Ei der, men herneden, hvor selv for dens Liig,
Ophøiet, men uhængt, end Freden maa grue,
Den venter end eengang i rottende Krig
Maratters Opstandelse, kronet, at skue.

Dens Stjerne vel prises i mangen en Vraa,
Hvor Lunten til Oprør i Asken vel brænder;
Men Verden forgaaer, før dens Fiender forgaae;
Thi Jorden forgaaer, før dens mindste blandt Fiender.

Tinharpeklang.

Til Augusta Frydendahl.

(I Anledning af en Digteren skjenket overcomplet Tinsoldat.)

Lad Skjalde, som Pøbelen kroner,
Lovsynge paa Bolstre og Throner
Hver Helt og hver Prinds og Prælat!
Imens de Basunerne stemme
For alle de høie Fornemme,
Jeg synger en simpel Soldat.

En Kjæmpe til Putten i Lomme
Paa neppe halvtredie Tomme,
Med lidet af udvortes Skin,
Sagtmodig, beskeden og stille,
Saa tynd og saa smækker, som lille,
Og ovenikjøbet af Tin.

Der staaer han, den Ridder, mit Hjerte
Til Vogter og Skjermer begjerte
(Det trængte saa høilig til Vagt).
Der staaer han med mørkebruun Taille,
Med glimrende Buxer af Paille,
Min eneste Luxus og Pragt!

Der staaer han med Hjelmen saa fage,
Guult bunden om høinede Hage,
Saa stiv og saa strunk og saa bold.

Med Taarer i smægtende Blikke;
Og hvad der nu staaer, eller ikke,
Jeg læser et A i hans Skjold.

Der staaer han med truende Landse —
Gud naade hver Alf, som vil dandse
Paa Tillien, hvor han staaer Vagt!
Herinde, hvor jeg har opstilled,
Augusta, Dit hellige Billed,
Han indlader Ingen, som sagt!

O! Tak, Du livsalige Hulde,
Som midt i Din Stolthed og Kulde
Mod hele Dit Hof og Din Stat,
Der Handsker og Hjerter Dig skjenkte,
Den signende Digter betænkte
Med en saa velsignet Soldat!

Du gav mig, Augusta, med Rette
Den Ene, den Overcomplette,
Hvor fiint! og hvor passende net!
Jeg selv er blandt Kjærligheds Fanger,
Som, Hulde, Din Elsker og Sanger,
Og fuldkommen overcomplet.

Naar hine Du mønstrer og tæller,
Og finder der fattes ei heller
Et eneste Nummer nu meer,
Und ham kun bestandig den Ære
At blive den surnummeraire,
Saa trodser han hver Officeer!

Han, som Tommeliden, vel ikke
Kan beilende Prindser udstikke
    Foran i Turneringens Flok,
Hans Byrd jeg vel ikke ret kjender —
Men Gratiers bærende Hænder
    Har vugget ham, det er mig nok.

Sandt nok paa den elskende Scene
Den Stakkel staaer Skildvagt alene
    Saa langt fra Parade, som Cour,
Og veed, at han Tallet ei fylder,
Hvor alt det Complette Dig hylder,
    Som overcomplet Troubadour.

Men, troe mig! den Overcomplette
Som oftest er netop den rette
    Paa Paphos saavelsom Parnas —
Gid kun, som mig er det Soldaten,
Hvergang jeg seer ene Krabaten,
    Jeg ene Dig og var tilpas!

Til min Ven og Veninde Wiborg.

(Paa deres Bryllupsdag, den 29de Marts 1817.)

Fryd dig, hulde Par, som Livet
Smiler i dets hele Lyst,
Som dets Himmel her blev givet
Favn i Favn og Bryst ved Bryst!
Dobbelt nyd i Dag din Lykke!
Venskab er din Himmelgjest;
Og med Krandse det vil smykke,
Som sin egen, Elskovs Fest!

Seer du, hvor Naturen smiler
I en konstig Foraarsprang;
Og hvor Konsten til dig iler
Med Naturens Hjertesang?
Seer du, hvor nu svinder Taagen
Rundt i Nord og Øst og Vest?
Solen kysser Jorden vaagen
Paa din glade Bryllupsfest.

Seer du Blomsterne, som længe,
Hist et Blad, og her en Knop,
Sov i Vaarens dovne Senge,
Hvor de muntre nu sprang op?
Saae du nogen her paa Jorden
Sydens Flora mere liig,
Skjøndt opelsket her i Norden? —
Det er Glæden over dig!

Seer du Liljen paa sin Stængel,
Hidtil dækt med Nattens Slør,
Stille Beemods egen Engel,
Mindre mørk og taus end før?
Hører du dens muntre Latter,
Skuer du dens Smiil i Smiil,
Som om en Demeters Datter
Legte med en Amors Piil?

Seer du ham, du før saae græde
Dybt i Nattens stille Skjød,
Overgiven selv af Glæde
Trodse sin bestemte Død?
Seer du ham i Dag forynge
Nannas Elskov i sit Bryst?
Hører du ham salig synge,
Som om deelte hun hans Lyst?

Skue det! hør det! føl det! hulde
Kjærlighedens sjeldne Par!
Nyd din hele Fryd tilfulde,
Den, som kommer, og som var!
Stille, klar og skjøn den rinde
Gjennem hele Livet hen!
Og en Ven og en Veninde
Til dets Ende dele den!

Til Frøken Hanna Vager.

(Paa hendes Confirmationsdag.)

Huusligthulde, vakkre Pige,
Barnligste blandt dine Lige,
Martsviol i Edens Flor!
Smiil idag med Lyst imøde
Livets Foraars Morgenrøde
Her i voxne Møers Chor!

Du, som alt i mangen Prøve
Lærte, datterblid at øve
Qvindelige Dyders Dyd,
Føl idag forud, du Fromme,
Hvor, naar Prøvens Tid er omme,
Dig vil blomstre Lønnens Fryd!

Ungdom, Skjønhed, Styrke svinder,
Medens Aar i Aar henrinder
Livets her bestemte Tid;
Men, hvad paa dets Bredde grønnes,
Og med hverk et Aar forskjønnes,
Er hver plantet Dyd og Flid.

Hvis og nu dit Datterhjerte
Saares af en Faders Smerte
Ved en bange Moders Bryst,
Efter Vaarens Taager kommer
Dobbelt klar den blide Sommer,
Og hver svunden Sorg bli'er Lyst.

Signet, elsket, vel tilmode,
Derfor deel og nyd, du Gode,
Søsterengles Lyst idag!
Hver med Favntag mod dig iler,
Mens dig høit deroppe smiler
Engles Faders Velbehag.

Barne-Velkomst til den lille Engel, Ove Malling Bang.

(December 1816.)

Velkommen du, som legte Skjul
Imellem Raphaelske Drenge,
Forønsk't i Huset her saa længe,
Velkommen til vor glade Juul!

Velkommen fra de Smaa deroppe,
Hvis Hov'der have Vinger paa!
See Tvende her imod dig hoppe,
Forsynede med hele Kroppe,
To Rosenengle, til hvis Knoppe
Kun Edens Have Mage saae!

Hvor vil du glæde dig i Livet,
Saa snart du bliver Barn af Noer,
Ved denne Fa'er og denne Mo'er,
Og Søsterparret, dig blev givet,
Du lille høist velkomne Bro'er!

Vox op, og blomstre fro herneden
I Emmas og i Idas Eden!
Og deres Leeg indbilde dig,
Fra denne glade Juul til næste,
Og siden mange Julefeste,
At du er end i Himmerig!

Mens han levede.

Det var for os hvert Dieblik,
Som om en Engel kom, og gik.

Engle-Velkomst til det lille Barn, Ove Malling Bang.

(December 1818.)

Velkommen her til os tilbage
Med hele din Uskyldighed,
Du kjælne Flygtning, som lod drage
Dig af et Suk til Jorden ned!

Af Sukket, som vi Alle hørte
Fra Stubs forladte Billed-Braa;
Men som dit Bryst alene rørte
Til fra hans Himmel ned at gaae!

Nu har du hørt da Brodernavnet
Af tvende Søster-Engle der,
Og følt dig af en Fader favnet,
Som længtes efter Sønnen her.

Nu har da smagt dit fromme Hjerte
Det Sødeste, vor Uskyld veed,
Hvad hver af os engang begjerte:
En Moders ømme Kjærlighed.

Fortæl os nu dit Juleminde!
Dit Jordlivs korte Barne-Dands!
Mens lyttende vi alle binde
Dig Evighedens Uskyldskrands.

Du Taarer frit derved udgyde
Midt i vor Engle-Salighed!
Som Ætherregn de skulle flyde,
Dugperlende, til Jorden ned.

Og falde, lindrende hver Smerte
Med Rosendug af Edens Vaar,
Dybt i din Moders ømme Hjerte,
Sødt lægende dets dybe Saar.

Og, mens hun stirrer op derneden
I Graad fra dine Søstres Eden,
Hun lyttende skal høre dig;
Og troe, naar hun sin lille Dve
Deroppe hører, Gud at love,
At hun er selv i Himmerig.

Barnehimmelen.

(Efter det Svenske.)

Lille Guste! vær ei vred paa mig
For de Kys og Favntag, dig velsigne!
Er jeg Barn, saa ligner jeg jo dig;
Og bør jeg vel blues dig at ligne?

Hvordan bød han, Menneskenes Ven?
Aldrig gaaer hans Lærdom mig af Minde:
„Kun, som Barn, du kom i Himmelen,
„Eller du var aldrig end derinde!“

Lille Engel! ræk din Haand til mig!
Led mig ind i Barnets Edens Glæder!
Hvergang Døren aabnes der for dig,
Glem ei ham, som udenfor den græder.

Giv mig venlig i det mindste Nys
Om den Vinge, som til Himlen hæver!
*Ved at skjenke mig et Englekys
Hvergang ud og ind igjen du svæver.

Mens end varer, Engel, dit Besøg
Mellem dine Sødskende herneden,
Und mig Deel i hver uskyldig Spøg!
O! saa bli'er mig Byen selv et Eden.

Dands paa Roser mod din Sommerdag!
Gjem mig Bæltet, Guste! giv mig Ringen!
Gode Lille, blandt de Smaa mig tag,
Eller ogsaa dandser jeg med Ingen.

Jeg var lille, veed du nok, som du,
Da jeg saae, som Prikker, Stjerner tindre.
O, som dengang, er jeg det endnu —
Og i Grunden selv maaskee lidt mindre.

Gjem da dette lille Barnespil!
Lad os Leeg og Sang hinanden lære!
Jeg din Sanger stedse være vil;
Og du skal min Sanggudinde være!

Paa Provst Gutfeldts Fødselsdag.

Hil! hil den Dag, der steg af Nattens Skjød,
Paa hvilken du, hvem Dannisheden ærer
Som Christendoms og Sandheds milde Lærer,
Til Svadas høie Dannefryd blev fød!
Dens Gjenkomst aarlig kappes at lovsynge
Dyd, Venskab, Kjærlighed og huuslig Lyst —
Tillad, at ind i denne Jubelklynge
Sig sniger og en Tone fra mit Bryst!
Og jeg velsigner fro din Dag, du Gode,
Ei blot paa gamle, men paa nye Mode;
Ei blot, som Christen, Dannemand og Ven;
Men, da paa den blev skjenkt min Harpes Toner
Den hjerteligste blandt de faa Platoner,
Der gjælde Digteren for Millioner,
Velsigner jeg og egenkjærlig den.

Til Basilius Fisakewitz Skygge.

Taus var min bratte Skræk, da nys igjen i Live,
Med vækket Selskabslyst jeg ilede til dig,
For Førstegrøden af mit Lune dig at give,
Og, varme Hjerte! fandt dit kolde Liig.
Men, naar de Taarer har holdt op at rinde,
Hvori min Smertes qvalte Toner døe,
Skal Veemods vakte Skjald lydt reise dig et Minde,
Din Danskhed værd, paa Nordens Yndes Ø.

Til Professor Ludvig Jacobson,

den 21de Juli 1819.

(I Anledning af hans Foræring af Gyllenhall til min Søn.)

Du fjerned' Døden, som sig nærmte paa min Bøn,
Og frelste mig et Liv, jeg maa begræde;
Til Gjengjæld skjenkte Du, ved Gaven til min Søn,
Mig her i Kjøbenhavn min sidste Glæde.
Men, Jacobson! men, nærmer atter sig
Den Ven, Du bort, hvorhen Du kommer, gjenner,
Trods hiin Erstatning jeg bønfalder Dig:
Kom ikke nok engang med Liv til mig,
Men gaae til syge, lykkelige Venner!

Petrophilo Petersen
in memoriam sui
dedit
Poeta Petrefactus.

Kjøbenhavn, den 24de September 1820.

Skue her min sidste danske Poesie!
Imellem Alper før og Pyrenæer
Hver Steen mig blev et Digt, hvorhen jeg treen;
Herhjemme, hvor mangt Klods af raat Genie
Al Tanke, Vid og Smag og Konst bebæer,
Blev hvert et Digt, jeg drømte mig, til Steen.

Ved Thorvaldsens Gjensyn.

Høihed og Stilhed jeg seer i Nordens Phidias komme:
Tanken i Hjertet er varm, Blodet i Hjernen er koldt;
Lidet hos ham, Kjøbenhavn! vil din Pøbels Røgelse fromme,
Ham du dog ryger ei ør; meer, end han loved', han holdt.
Yngel, hvis evige Roes forgaaer, før Aaret er omme,
Spil i en larmende Ruus ei med hans Hæder nu Bold!
Viid, han er dansk og er stor — Smaatydskere dæmper jer Tromme —
Denne Forening i ham er saa beskeden, som stolt.

Under Thorvaldsens Portrait.

Skue Danmarks Thorvaldsen, i Dankonst tidlig Nordens,
Europas alt i Rom, med Tiden hele Jordens.

Patrioternes Mønster.

(Et lille Heltedigt.)

Min Heros ret var skabt til Held for Landet:
Han fødtes; hvilken Fryd for Fa'er og Mo'er!
Han voxte, gjorde Jav, og intet Andet;
Og det fornøiede hans yngre Bro'er;
Han blev Student; men uden at studere,
Hvorved hans Lærer var ret fro;
Han leved' flot; og derved leved' Flere
Paa Tuborg, Hallingsaas og Vesterbro —
Han gik omkring, som Munken gaaer i Enge,
Med Damerne den sommerlange Dag;
Og spilte bort om Natten sine Penge
Til alle Cavallerernes Behag.
Velgjørende han vilde lidt udbrede
Sit Væsen paa den udenlandske Jord,
Og reiste — rigtig nok til Sydens Kjede,
Men til desmeer Fornøielse for Nord.
Han kom igjen, og tog en deilig Mage —
Som glæded' hele Byens halve Kreds —
Tilsidst min Heros endte sine Dage —
Og hele Verden var tilfreds.

Til Frøken ***,

(som i en Juleleeg havde skjenket mig Sextendedelen af hendes Hjerte.)

Sextendedelen kun af en fortryllende Maaned
Skjenkte mig sildigen her i Glædernes Jil,
Ak! da mig mangen et Haar af Kummer alt graaned',
Yndige Pige! dit lidende, venlige Smiil!
Men i de flygtige Glimt paa Livets natlige Bane,
Klart, som et Speil, for hver himmelsk Gestalt,
Samled' mit Øie dog nok dit Værd, Mariane!
For at misunde den Mand, du vil skjenke det alt.
Sextendedelen du skjenkte mig kun af dit Hjerte;
Men af en Himmel er alt en Sextendedeel
Meer for en Digter, end hver en Skat, ham forærte
Lykkens den jordiske Guddom holden og heel.
Hvad kan dig skjenkes igjen, dig værdt, af mig Arme?
Sextendedelen af mit, ak! som ei længer er ungt —
Tynget af Smerter, og fuldt af alt for elskende Varme —
Synes mig ikke saa lidt, som meget for tungt.
Men naar du læser hvad alt, i smeltende Toner,
Nynnedes, Muser og Gratier værdigt, af mig
Danmarks yndigste Møer, og Danmarks ædleste Koner,
Tag i det mindste da Sextendedelen for dig!

Til Frue Etatsraadinde Bager.

Glem aldrig, naar De læser, hvad jeg siger
Lidt smukt imellem til det smukke Kjøn:
At offentlig jeg holder meest af Piger,
Men at jeg elsker Koner meest i Løn!
Forstaaer sig, begge Dele, som det sømmer
En Digter, der sin Salighed kun drømmer.

Epistlerne til Frue Olsen.

(Blot heftede.)

Hvis du, hvem Livets yngste Huldgudinder
Selv ung omsvæve trindt i huuslig Dands,
Dit skjønne Modersmiil os værde finder,
Vi lægge for dig ned hver mindre Krands;
Men tilgiv, upaaklædt' vi Stakler nødtes
At ile til din Paphos-Thrones Fod;
For der at knæle paa den Dag, vi fødtes,
Vor Fader ingen Tid til Pynt os lod.

Til Frøken Elina Olsen,

paa hendes Fødselsdag

(I et Exemplar af mine Digte.)

Den bedste Faders englehulde Datter,
Hvis Ynde selv hver Uindviet skatter,
Hvem ogsaa blot i Øiet faldt
Din ydre skjønne Gratiegestalt!
Vil du tillade denne Bogs Forfatter,
Der ogsaa skjønner fuldt dit indre Værd
I hver for Verden skjulet stille Færd,
At skjenke dig i denne ringe Gave
De Blomster af hans Muses lille Have,
Som hemmelig hans indre Sands
Opelsked' i din Uskylds stille Glands,
Og som han nu, mens sødt hans Taarer trille
Tilbage til den Tid, da han var lille,
Dig fletter i sit Hjerte til en Krands?

Epistlerne til Frue Professorinde Olufsen.

Hvo laaner i vor Fimbulklaffer-By
Et gjestfrit, trygt og mildt og venligt Ly
Den af en falsk og smudsig guul Athene
Forfulgte, Sandhed sigende, Camene?
Til hvem, før hendes Morgens Straaler grye
Bag Fimbulvinternatten, skal hun tye,
Hvis ikke til den ægte, hulde, rene?

Epistlerne til mig selv.

Hvis Ingen gider læst os her i Landet,
Saa trøst dig med, engang en søvnløs Nat,
Naar paa din glemte Bog du selv faaer fat,
At du deri vil finde Dit og Dat,
Der meer vil more dig, end meget Andet!

Til Frue Justitsraadinde Wiborg.

(Foran Epistlerne.)

„Dig, som, Uskyldighedens Engel liig,
„Mig aabner atter Barnets Himmerig!
„Dig, som jeg sang i digtede Hyrdinder!
„Dig, som sin sidste Krands min Muse binder!
„Dig, som den nynne skal sin sidste Sang!“ —
Saaledes klang det i den Bog, engang
Jeg tog fra Broderen, og Søsteren forærte;
Den samme Mening i den samme Klang
Nu flyder af mit fulde Hjerte.
Paa Broderen og Tyveriet nær,
Tilfældet er det samme her, som der,
I Aar, som Attenhundrede og sex.
Læs, hulde Digterinde, hele Brevet,
(Der Side to og treds staaer skrevet)
Som Læserinden, jeg har endelig oplevet:
Som Frue Cicilia von X.

Det indre Qvad.

Hvad er Visen, jeg at nynne lærte,
Mod den Sang, som toner i mit Hjerte!
Hjerte! kunde jeg udsynge dig,
Selv min Vises Fiendes elskte mig.

Til Frue M***.

(I et Exemplar af mine poetiske Epistler.)

Du, hvis Moderfryd, Madonnas liig,
Kun i skjønne Træk sin Ynde maler,
Du, hvis Smiil, før Munden aabner sig,
Engles Sprog med stumme Læber taler!
Tør en snaksom Digter vække dig
I din stille Drøm om Idealer?
Ak! med Linier, der synes mig,
Nu, dit Øie seer dem, pludselig
Intet uden blotte Linealer!

Til de tre Familier,

som havde indbudet mig til Morgen, Middag og Aften, sidste Søndag.

Jeg drømte, som man veed, mig Gratier indbød
Forleden til et Søndagsgilde,
Som de herefter gjerne gjøre vilde.
Min Drøm er opfyldt; o! jeg er, i al min Nød,
Et ægte Søndagsbarn, der trøstes, saa at sige,
Paa Søndag i et Trilling-Himmerige:
I Frejas, Abrahams og Gratiernes Skjød.

Forsvar for Orthodoxien.

Til lille Signe.

Da Præsten sagde: „Gud er Een og To,
Som næsten alle Skriftens Sprog bevise —"
Du rystede med Hovedet, og loe,
Som om han havde sagt en reen Sottise.
Men, Signe, hvis du finder latterlig
En stakkels Præst, som Gud i Himmerig
Seer dobbelt, maa du mig det ogsaa finde;
Thi jeg har selv den latterlige Feil,
At see dig undertiden i dit Speil,
Endskjøndt du er min eneste Gudinde.

Skolie.

„Hvad er sødest?" spørger du, Veninde!
„Elskes? eller elske? mærk! i sand
„Rene Hjerter elskelig Forstand? —
Elskes, troer jeg, sødest for en Qvinde;
Elske, troer jeg, sødest for en Mand. —
„Men for begge?" — Begge sødt forbinde.

I min Søns Stambog.

Gaae din Samvittigheds Vei hver Hindring imod,
Stedse for Øie dit Maal, det fjerneste, bedste!
Men med varlige Trin fremskride din Fod,
Og, i din Virksomhed, stræb kun efter det næste!

I samme.

Glem aldrig dit Selv i dit Jeg, saa glemmer du
aldrig din Fader.

Til Herr Gely Latour.

(I Anledning af hans Forestilling i den gloende Ovn.)

O du, som i din Ovn dig saa kan trendemænde,
At ingen Hede kan forbrænde dig,
O! gjør mig, store Mand, blot uforbrændelig
Den sidste Favn af Magistratens Brænde!

Telegraph-Ryglet.

Skjøndt Hamborgs *Møllekant er rundt beleiret,
Og det for Mølleren seer ud lidt broget,
Bælt-Telegraphen paastaaer han har seiret —
Deri dog udentvivl maa være Noget:
Den snakker rigtig nok kun hen i Veiret;
Men aldrig nogensinde hen i Taaget.

Hans Mikkelsen leve!

Trods Krigens og trods Fredens haarde Stød,
Med os i Danmark har det ingen Nød,
Saa længe vi beholde den Forfatter,
Der drukner ugentlig i Sorg vor Latter.

Motto til Haandtegningerne af Kratzenstein-Stub.

Hans Stræben steg til Raphaelers Chor
Om Toppen, hvorfra Konsten stuer ned,
Og efterlod sig faa, men lyse Spor
Af Gangen til dens Maal i deres Fjed.

Under Kratzenstein-Stubs Billede.

(Ved Udstillingen af hans efterladte Malerier.)

I sine Værkers fulde Morgenglands
Vor tabte Raphael her for os svæver,
Og, medens taareblendt hun Diet hæver,
Hver Konstens Huldmø rækker ham sin Krands.
Kom, Dania! betragt med Moderøie
Huldglorien om din forklarte Søn:
See rundt hans Engle stirre mod det Høie,
Og læs i deres Blik hans sidste Bøn!

Til den Elskede.

Grumme, nu, du flygter mig,
Skyer jeg Menneskenes Færden;
Men, vil du kun nærme dig,
Skal jeg og mig nærme Verden:
Vil kun du mig smile blid,
Skal ei blot jeg meer ei have
Vort paa Jorden usle Stade,
Men velsigne selv vor Tid.

Begeistringen.

Kjærlighedens rene Lue!
Naar fra mørke Sky'r, som true,
Hendes Mishags Piil mig saarer,
Dan i Regn af mine Taarer
Veemods skjønne Himmelbue!
At dog Vidnet om min Smerte,
Som hun volder dette Hjerte,
Hun med Velbehag maa skue.

Pigterens Nat.

Alt, som Tidens Gnister slukkes ud
For udødelige Blik hernéden,
Funkle klarere dem ned fra Gud
Underfulde Glimt af Evigheden.

Aften = Morgen.

Naar nedad vore Dage rinde,
Bli'er Mindet Haab, og Haabet Minde.

Aandelig Naturlov.

Jo høiere dit Blik mod Himlen opad luer,
Jo dybere dit Smiil nedad paa Jorden skuer.

Digteren og hans Muse.

Digteren.

Jeg aldrig meer gjør Vers, og slog man mig ihjel!

Musen.

Lad være da! Jeg gjør dem dog alligevel.

Capitain Hedemann.

Hurra!

Af Sømagt, sendt i Smug fra Engelland
Til Kamp mod trygge Borgere paa Land,
Blev sexten Skar vort Orlogshjerte givet;
Det hindrer ei den danske Orlogsmand,
I Kamp med Farer, truende paa Vand,
At redde sexten Engellænd're Livet!

Dansk Fortrøstning.

Kan Slethеds Afmagt i et Land
Det Godes Almagt overvinde,
Hvis Konge er dets bedste Mand,
Hvis Dronning er dets bedste Qvinde?

Paa Amors Billedstøtte.

Paa Jorden gjør i Live vel Enhver,
Saasnart han kan, Bud efter ham at skikke;
Thi Himmerig er, hvor den Djævel er,
Og Helved, hvor den Engel er der ikke.

Min Undskyldning.

Der klages meget, at jeg, som Skribent,
Meer lover, end jeg holder just paa Prent —
Ak! Skriver, Skrift og Skriven vel er ærlig,
Men Trykker, Tryk og Trykken er besværlig!
Jeg er uskyldig i hver Pressens' Svig,
Thi det er ei mig selv, der trykker mig!
O! hvor jeg Læseren sin Lod misunder!
Hans Tab er negativt, naar hvad jeg skrev
Til rette Tid ham ikke budet blev —
Jeg Stakkel lider positivt derunder.

Verdens Gang.

Den Eenøiede.

Hvor gaaer det, Peer?

Den Halte.

Vvl! som du seer.

Til de smaa Flyvedigte.

Hvor Vaarens ustadige Vinde bortstrøe
Mangt ædlere Frugter og lovende Frø,
Hvad gjør I smaa levende Fnug i de Straaler,
Som mægtige Skabningers Øie knap taaler? —
„Vi elske, og døe!"

Til samme.

Hjertefugle, flyver af min Lomme,
Hvor I Smaa
Hele Vinteren, som Larver, laae,
Og forkynder mine hulde Faa
Vaarens Komme!

Romancer og Ballader.

1806—1818.

Ridder Ro og Ridder Rap.

Der vare paa Thorsinge Riddere to;
(De rede saa sjelden om Kap)
Hvis Thorsinges Kroniker stande til Tro,
Den ene var doven, og kaldtes Herr Ro,
Den anden var flink, og hed Rap.

De beilede begge, med Guld og Forstand,
(Med Tip, og med Top, og med Tap)
Til Pugerups Datter, den Lillievand,
Ro nemlig med Guldet, og Rap med Forstand —
Men Signe holdt meest dog af Rap.

Herr Pugerup elskede Grunker og Guld —
(Ja Guldet! hvor var det vi slap?)
Ro havde, det vidste han, Kisten saa fuld:
Ham bød han skjøn Signelil være lidt huld —
Hun græd; og gav Kurven til Rap.

Ridder Ro nu, som Fæstemand red under Ø,
(De rede saa sjelden om Kap)
At hente til Bryllup sin fæstede Mø;
Der red han paa Bredden af brusende Sø —
„Men jeg rider med!“ sagde Rap,

Den Fæstemand førte den Fæstede hjem;
(Med Tip, og med Top, og med Tap)
Og, da de nu kom mod det Borgeled frem,
De Herrer og Fruer der hilsede dem —
„See! her er jeg med!“ sagde Rap.

Saa førte de Bruden til Brudesal:
(De Riddere føred' om Kap)
Der vanked' saa mangen lystig Pokal,
Brudgommen til Gammen, og Bruden til Qval —
„Ja! drik nu kun du!“ sagde Rap.

Herr Ro sad paa Bænken, og lystig han drak;
(Ja lystig! hvor var det, vi slap?)
Der indenfor redtes det Brudegemak
Af Møer og Terner, med Kik og med Kak —
„Ja! fniser kun I!“ sagde Rap.

Saa førte de Bruden til Brudeseng:
(Med Tip, og med Top, og med Tap)
Den Brudgom saa magelig sad paa sin Bænk —
„Ja! sid du kun der! sid kun rolig! min Dreng!
Jeg nok skal gaae med!“ sagde Rap.

Saa tog han ved Haanden skjøn Signelil fat;
(De løb med hinanden om Kap)
Og i slog han Døren bag efter saa brat:
„I siger fra mig nu Herr Ro kun God Nat! —
Nu ligger jeg her!“ sagde Rap.

Frem treen til Herr Brudgom den liden Smaadreng!
(Ja Brudgom! hvor var det, vi slap?)
„Herr Brudgom! Herr Brudgom! I Aften Jer hæng!
Rap ligger derinde med Bruden i Seng“ —
„Ja mæn gjør jeg saa!“ sagde Rap.

Den Brudgom, han pikked' paa Døren med Kno,
(Med Tip, og med Top, og med Tap)
Saa lukker derinde mig op dog, I to!
Jeg selv med min Brud nu vil slaae mig til Ro —
„Ja slaae dig til Ro!“ sagde Rap.

Den Brudgom, han slog nu paa Døren med Stok:
(Smaadrengen slog med ham om Kap)
Kom ud! Af den Spøg vi nu alle har nok!
„Kom ud, Ridder Rap, til den øvrige Flok!“ —
„Ja see, om jeg gjør!“ sagde Rap.

Den Brudgom, han hamred' paa Døren med Skjold:
(Ja hamred'! hvor var det, vi slap?)
„Ifald du derinde min Brud ta'er med Vold —
Hvis — hør du? — jeg hevner det tusindefold!“ —
„Gaae Fanden i Vold!“ sagde Rap.

Den Brudgom, han blev nu i Huen saa vred:
(I Tip, og i Top, og i Tap)
„Hvis ikke min Brud du la'er være med Fred —
Jeg Kongen om Sagen vil give Besked!" —
„Ja gjør du kun det!" sagde Rap.

Aarle om Morgenen, da det blev Dag,
(De rede saa sjelden om Kap)
Ro sadlet sin Ganger, ei længer i Mag,
Og skyndte sig, Kongen at klage sin Sag —
„Men jeg rider med!" sagde Rap.

„Herr Konge! jeg havde mig fæstet en Brud;
(Med Tip, og med Top, og med Tap)
Da Brylluppet stod, gik den Ridder sit Skud
Til Brudegemakket, og sov hos min Brud!" —
„Ja! det gjorde jeg!" sagde Rap.

„Da begge den Mø dog I have saa kjær,
(I ride saa sjelden om Kap)
„Saa for at afgjøre, hvem Sciren er værd,
„Saa bryder engang med hinanden et Spær!" —
„Ja! gjøre vi det!" sagde Rap.

Da Solen om anden Dags Morgen opstod,
(Ja Solen! hvor var det, vi slap?)
Ro vælted' paa Hesten i Sadlen sin Krop;
Og Hoffet kom sammen, at see paa det Hop —
„See! her er og jeg," sagde Rap.

Den første berendende Dyst, de nu red,
(Med Tip, og med Top, og med Tap)
Raps Ganger i Springet paa Fødderne gled,
Og snubled', og segned' i Knæerne ned —
„Nu hjælpe mig Gud!" sagde Rap.

Den anden berendende Leding, de red,
(De red nu for Alvor om Kap)
Af Panderne sprang da den blodige Sved;
Herr Ro faldt i Støvet af Gangeren ned —
„Der ligger nu han!" sagde Rap.

Herr Rap nu red seirende hjem til sin Gaard —
(Ja Seier! hvor var det, vi slap?)
Skjøn Signelil, krandset og smykket, i Maard,
Saa smilende kjærlig ved Borgeled staaer —
„See! Nu er du min!" sagde Rap.

Nu har Ridder Rap da forvundet sin Harm;
(Med Tip, og med Top, og med Tap)
Nu hviler hans Hoved ved Signelils Barm;
Nu sover den Hulde saa trygt i hans Arm —
„See nu er det godt!" sagde Rap.

Hytten.

Der staaer en Hytte paa Jorden etsteds
Saa langt fra den alfare Vei —
Der sadde vi trende saa salig tilfreds;
Jeg evigen glemmer det ei.

Der sadde vi, Broder og Brudgom og Brud —
En Brudgom, en Brud og en Ven —
En Ven og en Brud og en Brudgom — o Gud!
Jeg tager det evig igjen.

Vi havde jo fordum, adskilte saa vidt
Paa Livets Urolighedss Elv,
Os længtes saa underlig, længtes saa tidt
Og inderlig efter os selv.

Vi ledte om Samling, vi ledte om Ro,
Vi ledte med elskende Vee —
Vi vare vel ene, vi vare vel To;
Men aldrigen Eet kun i Tre.

Det var, som om Hver var en lidende Deel
Af Livets forstyrrede Fryd —
Os skillede syntes ei Skabningen heel
I Venskab og Elskov og Dyd.

Men nu, vi hinanden saa pludselig fandt,
Saa langt fra den alfare Vei,
Hiin Himmerigs høie Trefoldighed bandt
Hvad Jorderig adskiller ei.

Han, hellig ved Tanke, ved Viisdom og Dyd —
Jeg, hellig ved Venskab og Sang —
Hun, hellig ved Elskov og Veemod og Fryd —
Til Eet nu forenede klang.

Vi følte det saligt, med Englenes Lyst,
Mens sødt i hinanden vi fløb,
At, trykt til hverandres uskyldige Bryst,
Vi slumred' i Skaberens Skjød.

Vi følede dybt, med guddommelig Vægt,
Hvis Jorden og Himmelen faldt,
Heel i vor Treenighed Aandernes Slægt,
Og Hytten Materiens Alt.

Vi vare os nok! o! vi vare saa froe!
Vi følte ei jordiske Baand —
Vi bad og vi legte, vi græd og vi loe —
Og Alt i vort Væsen blev Aand —

Og Aandernes Aand, med hinanden i Favn,
Almægtig os alle henrev —
Og Længslernes Hav blev til Saligheds Havn —
Og Tiden til Evighed blev —

Og høit gjennem Himlenes Himle det klang:
„Eet evigen være de Tre!“
Og sødt i de brusende Hvirvelers Sang
Klang Englenes Amen. „Det skee!“

Jomfru Elses Vise.

Hvorfor rinder saa din Taare?
Mø, saa væn, og ung endnu!
Hvorfor blegner du saa saare?
Hvorfor leer og synger du?

Jeg har nydt al Livets Glæde;
Jeg har følt al Livets Vee.
Lad mig blegne, lad mig græde,
Lad mig synge, lad mig lee!

O jeg drømte — ja! jeg drømte
Om en Engel, evig min,
Som jeg sad og sang og sømte
Paa mit eget Jordeliin.

Dybt i Østens lyse Fjerne
Maanen lued' rød, som Blod;
Og den blege Aftenstjerne
Dybt i Vestens Mørke stod.

Jeg var ene, jeg var bange,
Og mig længtes inderlig.
See! da kom i dunkle Gange
Englen, som jeg drømte mig.

Og med Hyl i Skovens Kroner,
Og med Strandens Bølgers Kluk,
Og med Nattergalens Toner
Blandte sig hans dybe Suk.

Ak! nu saae jeg Maanen ikke!
Ak! nu saae jeg Stjernen ei!
Kun min drømte Engels Blikke
Tindred' paa min mørke Vei.

Og han svæved' mig imøde;
Om hans Skuldre Harpen klang;
Og jeg saae hans Pande gløde;
Men han standsede sin Gang.

Og jeg iilte ham imøde
Paa den mat oplyste Vei;
Mine Kinder blev saa røde;
Men han stod, og saae det ei.

Dybt han stirred' ned i Støvet,
Lænende sig paa sin Stav;
Og hans Blik sank ned bedrøvet,
Ned, som i hans egen Grav.

Og han stirred' mod det Høie;
Og hans mørke Blik blev vildt —
See! da mødte det mit Øie,
Og paa eengang blev det mildt.

I hans Bryst hvert Spor af Smerte
Ved mit Smiil blev slettet ud —
Og han sank til dette Hjerte,
Og mit Hjerte sank i Gud.

Vore Sjæle sammenfløde,
Og vi følte intet Savn;
Og vi smeltede og døde
Saligt i hinandens Favn.

Da jeg vaagned' op i Lunden,
Var ei Maanen længer rød;
Aftenstjernen var forsvunden;
Ved min Side laae han død.

Jeg har tabt al Livets Glæde,
Jeg har udtømt Dødens Vee;
Derfor maa jeg evig græde,
Derfor maa jeg evig lee!

Eivinds Drøm.

Jeg sad paa en Klippe ved Verandis Bæk,
Med Luren i Haand og i Pønsen paa Træk,
Der maled' i Runer, hvad Skulda kun saae,
Og lettede det, som paa Hjertet mig laae.

Da nærmed' en Dverg mellem Klipperne sig:
„Prindsessen Alvilde vil tale med dig.“ —
Op sprang jeg fra Stenen, bortslængte min Luur,
Og fløi, meer end gik, til den Yndiges Buur.

Paa Veien jeg tænkte med Uro mig om:
Hvorfor vel det himmelske Budskab mig kom?
Hvad Norrigs Asyniers Dronning i Qvæl
Vel maatte befale sin lydige Træl?

Jeg zittred' og iilte, forvirret og glad,
Med Haab, og med Frygt for jeg vidste ei hvad.
Og Aft'nen omskimred' med døende Smiil
Min bævende Fods uvilkaarlige Iil.

Dog seirede Haab; og med Tillid i Sind
Jeg treen i det aabnede Jomfrubuur ind —
„Det gaae, som det vil, hvor Alvilde gaaer frem,
Flye Helvedes Skygger, og Angest med dem!“

Dog var jeg ei fuldelig kjæk; thi jeg skjalv,
Da Døren sig pludselig aabnede halv —
Alvilde treen frem — og min blendede Sands
Nu drukned' i Buret opfyldende Glands.

Nedbøiet til Jorden, mit frygtsomme Blik
Knap voved' at hæve sig, da hun fremgik,
Og, tæt ved sin Terne, mig over for stod —
Dog samled' omsider jeg hele mit Mod:

Jeg Øiet slog op; men, o Skræk! hvad jeg saae,
Mig lod det i Hastighed atter nedslaae —
Som truffet af Lyn, foer det blendede ned;
Thi Dysernes yndige Dronning var vred.

„Vig, Fenris af Utgaard!" saa talte hun, „flye!
Jeg kjender dig! bort! mine Blikke du skye!
Du troer, at bedrage mig! viid, at jeg alt,
Som Barn, dig har seet i den samme Gestalt!" —

Det traf mig, som Himmelens Styrten. Hvert Ord,
En Tordenpiil liig, i mit Hjerte nedfoer —
Mig syntes, at Skabningen rullede bort;
Og Alt for mit bristende Øie blev sort.

Dog stammed' jeg i min Fortvivlelse frem:
„Vel gjested' jeg aldrigen Asernes Hjem —
Vel blendes mit Blik i Asyniers Sal —
Men Alt, hvad af Fenris jeg har, er hans Qval."

Jeg nævnte mit Navn, og ved Odin jeg svoer,
„At ingen Alvildes Tilbeder i Nord
I Troskab og Ydmyghed lignede mig" —
Og bad den smaa Ternelil tale for mig.

„Jeg tale for dig, Usandfærdigheds Aand!
Din Negten bevise!" udbrød hun med Haan —
„Du Søn af den Fader, som Løgnen kom fra,
Naar du siger Nei, siger Sandheden Ja!"

„Bort! pak dig!" — Jeg vendte mig. Dybt i en Vraa
En indfattet glimrende Plade jeg saae —
Jeg blikked' i Pladen — o Skræk over Skræk! —
Og skued' mig selv med Utgartiloks Træk —

Jeg skuede Fenris i hvert. Mine Been
Knap bare mig; Hjertet af Angest blev Steen.
Jeg Udgangen ravende søgte; men Vee!
Jeg Døren ei fandt — jeg den ei kunde see.

Af Rædsel og Smerte nu størkned' mit Blod —
Fortvivlet, forstenet, urørlig jeg stod —
Jeg Himlen bad aabne det bævende Gulv
Mig arme, forbandede, glubende Ulv.

„O! styrt mig!" — saa bad jeg, med iisnende Sved,
„Til Nastrond, til Niflheim, til Helvede ned!
Jeg heller der vil udsvede mit Blod,
End gjøre den Dyse, jeg elsker, imod!"

„Nu vel da, Forræder!“ Prindsessen brød ud:
„Du staaer imod Stik og du staaer imod Skud;
Men viid, at jeg har, i mit Gjemme, forvart
Et Spyd, som kan dræbe dig sikkert og snart!“

„Gaae, Ternelil, hent mig den Vidiegreen,
Som myrdede Balder!“ — Hun ikke var seen —
Løb hen til et Gjemme med inderlig Fryd,
Og rakte Prindsessen det dræbende Spyd.

Hun tog det, og svang det, og nærmte sig mig,
En Norne med Asathors Lynstraale liig;
Med Himmelens Høihed i myrdende Blik
Guddommelig rædsom Alvilde fremgik.

Henrykkelse nagled' min bævende Fod
Urokkelig fast til det Sted, hvor jeg stod;
Og Himmelens Vellyst fortrylled' min Aand
I Tanken om Død af saa yndig en Haand.

„O!“ raabte jeg „knælende vil jeg af dig
Modtage det Slag, som jeg ønskede mig
Alt længe forgjeves!“ Jeg knælte. Hun svang
Mordgrenen den anden og tredie Gang.

Den tredie Gang den mig traf. Men, o Skræk!
Jeg vaagned' — og fandt mig, ved Verandis Bæk,
Paa Klippen, som før. Ak! Alvilde! din Haand
Ei løste mig Livets de fængslende Baand.

Viser og Sange.

1800—1825.

Til Freden.

(Paa Kongens Fødselsdag.)

Krigens Larm og Skrækkens Bulder,
Svøbt i Tvedragts Tordensky,
Rundt om hele Kloden ruller;
Alle Fredens Muser flye;
Gjennem Blods og Taarers Strømme
Sees Europa nøgen svømme,
For at ruste sig paa ny.

Livets Væld af Dødens Flammer
Tørres paa den bange Jord;
Hvert et Folk er stedt i Jammer;
Havet selv er fyldt af Mord.
Men blandt Nationers Grave
Blomstrer Dannerkongens Have;
Freden throner i vort Nord.

Til vor Palmes stille Skygge
    Tyed' de forfulgte Ni,
Og i Templet, alle bygge,
    Enes Alt til Harmonie;
Flid og Konst og milde Sæder,
    Viisdom, Dyd og rene Glæder
Saligt favne sig deri.

Hulde Fred! dit Ly vi skylde
    Alt det Held, vi frydes ved;
Af din Himmels rige Fylde
    Flyder Dans Lyksalighed:
At, mens fjerne Brødre bløde,
    Vi med Sang hinanden møde,
Takke vi din Huld, o Fred!

Op! til Fredens Priis, I Muser!
    Evan! op med fulde Maal!
Dobbelt Fryd i Sangen bruser:
    Fredens Skaal er Thronens Skaal!
Lyd i Hjertets fulde Toner
    Sang af Danmarks Millioner:
Christians og Fredens Skaal!

Hæderkron't i Musers Tempel
    Straale længe Christian!
Fyrsters Mønster, Folks Exempel
    Finde sig foreent i Dan!
Vore Børnebørn gjentage
    Seent til Danmarks sidste Dage:
Signet være Christian!

Til Kronprindsen.

Din Morgenrøde hilset blev
Med Fryderaab:
„Lev, Yngling! Fredens Engel! lev!
„Vær Danmarks Haab!“
Og tidlig fandt Dit elskte Land
Opfyldt sin Bøn;
Og Norden saae sin bedste Mand
I Kongens Søn.

Og Skridt for Skridt, med stadig Gang,
Utrættelig,
Til Fredregentens første Rang
Du hæved' Dig.
Vor Bondes feire Dag oprandt;
Hver Taage veg;
Selv Taagens Dunster sank og svandt,
Alt som Du steg.

Dig Hjerter flettede Din Krands,
Du Fredens Ven!
Og Sandheds Lys og Dydens Glands
Omstraaler den.
Ved rolig Virken blev Du stor
Og elskelig;
Og virksom Rolighed i Nord
Nu signer Dig.

Ja Fred'rik! hør det hele Folk
I denne Sang;
Mit Hjertes Røst er Landets Tolk,
Ved Harpens Klang:
Nyd længe ved Marias Bryst
Tredobbelt skjøn
Din, Hendes, hele Danmarks Lyst,
Dit Hjertes Løn!

De forenede Danskes Sang i Paris.

(Bestemt at synges paa Kongens Fødselsdag.)

Mens udbasuunt af Krigens Torden
Og Moden og sig selv,
Det mægtigste blandt Folk paa Jorden
Til andre raaber: skjælv!
Vi stoppe vil i Dag vort Øre,
Og lade, som vi Intet høre,
Og lytte til os selv!
Op! op! lad os her i en Kreds
Selvstændig tilfreds
Os fornøie, som Landsmænd at samles etsteds!

Chor.

Op! op! o.s.v.

Hvad om vi reent os selv ei glemte,
Mens Franske Alt er fransk?
Og i vor Kreds en Sang istemte
Om Danskes Værd paa Dansk?

Hvad om vi voved' os at fryde,
Som Dansk og Norsk og Fynsk og Jyde,
    Og Fransk lod være Fransk?
Velan! lad os her i Paris
Paa fædrelandsk Viis
I Forening begynde vor Hjemstavns Priis!

Chor.

    Velan! o.s.v.

Vi Danske har dog og den Ære
    At boe paa samme Jord
Som den, hvorpaa de franske Hære
    Forbause Syd og Nord.
Og hvis al Verden ei vi skræmme,
Har vi etsteds dog ogsaa hjemme,
    Og har vort eget Bord.
Op! op! vores Sang i Paris
Paa fædrelandsk Viis
Skal forkynde med Jubel vor Hjemstavns Priis?

Chor.

    Op! op! o.s.v.

Vel maa man stedse ved at skue
    Hvad Stort her foregaaer,
Og seer man dybt i Tingen, grue
    For meer, som forestaaer;
Kanoner og Journaler dundre:
Beundre, Fremmede, beundre
    Hvad Republik formaaer!

Dog bort med Paris for i Dag!
Vort festlige Lag
Skal beundrende skjønne vor egen Sag!

Chor.

Dog bort o.s.v.

Man veed af tusind Hjørneskrifter,
Hvad Nyt man vide gad;
Og hele Folkets frie Bedrifter
Staae i Borgmesters Blad;
Hvor stor for Resten han mon være,
Hans Magt, hans Herlighed, hans Ære,
Det veed man udenad.
Saa bort med alt Fransk for i Dag!
Vort festlige Lag
Skal besjæle som Danske de Danskes Sag!

Chor.

Saa bort o.s.v.

Enhver af os, som Landsmænd sømmer,
Med dansk frimodig Sang,
I Dag sit eget Bæger tømmer
Og fjerner fremmed Tvang.
Op! følger vore Fædres Mode,
Det Skjønne blandet med det Gode
Ved fyldte Glasses Klang!
Op! op! til foreent Melodie!
Med dansk Sympathie
Lad vor Sang være fødelandsk Harmonie!

Chor.

Op! op! o.s.v.

Og vi har Ret vor Røst at hæve!
Og vi har Fødeland!
Og vi har skuet Fiender bæve,
Og holdet Helte Stand!
Og hver af os, i hver sin Orden,
Fremtræder stolt blandt Mænd paa Jorden,
Som frifødt Dannemand!
Op! op! vi og føle os, vi!
Vi er' Danske og frie,
Og vor Sang være Mandigheds Harmonie.

Chor.

Op! op! o.s.v.

Lad andre Nationer bramme
Med mere Glands og Pragt!
Lad een og anden Folkestamme
Fremstille større Magt!
Vi fremmed Fortrin rolig taale;
Thi vi os kjækt med Andre maale
I Alt, som fordrer Agt.
Held! Held! vi og føle os, vi!
Vi er' Danske og frie!
Og vor Sang er Høimodigheds Harmonie.

Chor.

Held! Held! o.s.v.

Hver Landsmand her er stolt at bære
Det ædle danske Navn!
Ved Andres Glimmer at undvære
Han føler intet Savn.

Og reiste hver og rundt om Jorden,
Han fandt dog ei i Syd og Norden
    En Havn, som Danmarks Havn.
Held! Held os Lyksalige, vi!
Vi er' Danske og frie!
Og vor Sang er Lyksaligheds Harmonie.

Chor.

Held! Held o. s. v.

Thi gjennem Sekler, uden Lige,
    Urokket, som dets Pol,
Staaer Danmarks ubetvungne Rige,
    Og Dannerkongens Stol!
Det brammer ei med laante Sæder;
Den Sol, som straaler til dets Hæder,
    Er Landets egen Sol!
Held! Held os Betryggede! vi!
Vi er' Danske og frie!
Og vor Sang er vor Roligheds Harmonie.

Chor.

Held! Held o. s. v.

Men trefold høit i Dag sig hæver
    Hver Landsmands stolte Bryst:
Et Fryderaab fra Hjemmet kræver
    Et Gjensvar af vor Røst.
Vi Alt, hvad ei er Dansk, forglemmer,
Og sympathetisk Hver fornæmmer
    Kun patriotisk Lyst.

Op! op! lytter til! skjenker i!
Lad vor Sangs Melodie
Sig nu hæve til høiere Harmonie!

Chor.

Op! op! o. s. v.

Thi høit fra Christians Tvillingriger,
Hist i det glade Nord,
Med festlig Fryd i Dag opstiger
De fjerne Brødres Chor;
Og naaer end Lyden ei vort Øre,
Dog vore Hjerter Glæden høre,
Og deres høre vor!
Op! op! lytter til! stemmer i!
Lad vor Fryds Melodie
Sig forene med Dannemarks Harmonie!

Chor.

Op! op! o. s. v.

De synge: „Fryd og Held og Hæder
„Velsigne Thronens Aand,
„Som løste Stavnens gamle Kjæder,
„Og knytted' Hjertets Baand,
„Og bød i Fred og Friheds Skygge
„De borgerlige Dyder trygge
„Fremvandre Haand i Haand!"
Held! Held! Paa den hjemlige Viis
Vi og her i Paris
Igjentage velsignende Thronens Priis.

Chor.

Held! Held! o. s. v.

Høit, Landsmænd, Held og Hæder krone
Vor Konges Fødselsdag!
Held, Held det stolte Danmarks Throne!
Held Danmarks stolte Flag!
Held den Regjering, Alle prise
Den mønsterherlige, den vise!
Held Danmarks Jubeldag!
Held! Held! for Kong Christian Held!
For vor Frederik Held!
For vort elskede Kongehuus Held! Held! Held!

Chor.

Held! Held! for Kong Christian Held!
For vor Frederik Held!
For vort elskede Kongehuus Held! Held! Held!

Cithersang.

(Til mine Landsmænd i Paris, ved vor Sammenkomst hos en Landsmand.)

Midt i Paris og dens buldrende Glæder,
Midt i dens Hvirvel af sværmende Lyst,
Savnte mit Bryst
Dannemarks Kyst,
Savnte jeg Frugten af nordiske Sæder,
Venskab og Dyd
Og den høiere Fryd.

Hjernen beruses, og Hjertet bedøves,
Alt løber løbsk paa Forlystelsens Vei,
Venner, men nei!
Fryd er der ei.
Flygtige Glæder vil stjæles, og røves;
Virkelig Fryd
Dog kun kjøbes ved Dyd.

Landsmænd, I følte, som jeg, og bevarte
Fædrelandsk Samfund og Huusligheds Baand,
Dannemarks Aand
Bandt Eders Baand.
Her fandt jeg Glæder, som aldrig udarte,
Tænksomheds Dyd
Og den høiere Fryd.

Herthas og Dovres og Eiderens Sønner,
Hævder bestandig Codaniens Viis!
Midt i Paris
Holder i Priis
Stedse den nordiske Dyd, som forskjønner
Musernes Frugt
Med Chariternes Tugt.

Sædelig Frihed og Fædrelands Minde
Udmærke stedse nærværende Lag!
Broderlig Mag
Skjerme dets Sag!
Fredens i Danmark tilbedte Gudinde
Signe dets Id,
Og belønne dets Flid!

Tænksomhed, Venskab og ædlere Glæder
Herske der hjemme bestandig, som her!
Og, som i Nord,
Her ved vort Bord
Lyde til Dannemarks Styreres Hæder
Midt i Paris
Vor Lyksaligheds Priis!

Pigtervise.

Den Sanger, som med Morgenqvad
Opliver fro sit Mod,
Ham vinker Druen bag sit Blad,
Hvor skjult for Andres Blik den sad,
Og qvægende ham offrer glad
Sit purpurrøde Blod.

Og naar fra Himlens Ethertop
Ham Solen straaler varm,
Da vinker ham en Rosenknop
Fra Buskens skyggefulde Top,
Og duftende ham lukker op
Sin purpurrøde Barm.

Og naar, bestraalt af Aft'nens Guld,
Han synger i sin Lund,
Da lytter Pigen elskovsfuld,
Bestraalt, som han, af Aft'nens Guld,
Og smilende ham rækker huld
Sin purpurrøde Mund.

Jeg ønskte derfor inderlig,
En Digterlod var min!
Thi Alt, hvad Mængden ønsker sig,
Hvis Lykken og det skjenkte mig,
Bortgav jeg for et Himmerig
Af Roser, Kys og Viin.

Duus-Drikkevise.

Her ved dette Gammensbord,
Lystigt uden Lige,
Gad jeg et fornuftigt Ord
Mellem os indsnige!
Glasset, Ven, gaaer ud paa Duus,
Som jeg her dig skjenker —
Hør, hvordan da, uden Ruus,
Og med Ruus, jeg tænker!

Vil du styre med Besked,
Hold dig selv i Tømmen!
Vil du roe med Værdighed,
Roe, som jeg, mod Strømmen!
Vil du sikkre dig en Havn
Her i Livets Himmel,
Vend mod huuslig Fryd din Stavn,
Bort fra Larm og Vrimmel!

Vil du fast og opret staae,
Staae paa egne Fødder!
Hvad skal frodigt voxe, maa
Først slaae dybe Rødder!

Derfor adspred ei dit Liv
    Vildt omkring herneden!
Med en Ven og med en Viv
    Hegn dig ind et Eden!

Først og fremmest: hvad du bør —
    Siden: hvad dig huer —
Gjør tilgavns, ihvad du gjør!
    Skye, hvad Intet duer!
Reis om Lykkens Ring ei hen
    Hist og her paa Jorden!
I din Viv og i din Ven
    Find dit Syd og Norden!

Venskab er og Kjærlighed
    Livets bedste Gave,
Og en reen Samvittighed
    Begges Edens Have!
Broder! det er kjærnesandt!
    Kjærnen i det Hele!
Bort med Skallens ydre Tant!
    Kjærnen lad os dele!

Men skal varig Sympathie
    Nære Himlens Luer,
Bort med hverdags Dutteri!
    Bort med mange Du'er!
Hvis du føler sligt, som jeg,
    Er' vi duus herneden,
Og, naar endt er Livets Leeg,
    Duus i Evigheden.

Hyrde-Fløiten.

(Efter Göthe.)

Morgenvakt af lette Slummer,
Jeg i Marken gik og sang,
Frank og fri og uden Kummer,
Mens i Sky sig Lærken svang.
La la la!

Et Par Lam dig skal tilhøre!
Sagde Thyrsis, for et Kys —
Smilet syntes ham bønhøre;
Men jeg sang og loe, som nys.
La la la!

Een med smukke Baand forsøgte —
Og en Anden Hjertet bød;
Men jeg sang og loe og spøgte,
Og om Alt mig Intet brød.
La la la!

I den stille Aftenrøde
Gik til Skoven jeg engang:
Damons Fløitetoner løde —
Lundens Nattergale sang.
La la la!

Og jeg veed ei hvad mig hæved',
Da jeg nærmte mig, min Barm;
Men den banked', men den bæved' —
Og jeg sank ham i hans Arm.
La la la!

Og med Eet blev Lunden stille,
Og han kyste mig saa rød —
Og jeg bad ham atter spille;
Og paa ny hans Fløite lød.
La la la!

Engen nu ei meer mig fryder;
Kun til Skoven er min Gang —
Ak! og for mit Øre lyder
Uophørlig Fløitens Klang,
La la la!

Konsten i Negligee.

Bispkopsvise.

Bispkoppen dufter! Glassene blinke!
Fruerne mig og Frøknerne mig vinke:
„Syng, Skjærslipper, os en Sang! syng os en, saa godt du kan!
„Syng os en Sang om Konsten, som stiger
„Dagligen i de nordiske Riger."
Halstrompeten er lidt hæs; men hvad siger det? velan!
Hem! hem! hem! først jeg mig rømmer —
Derpaa mit Glas forsigtigen jeg tømmer:
Glu—glu—glu—glu—glu—glu—glu—glu—glu—glu—gluk!
Smiil, Fader Evan, ned til mit Suk!
Smiler I Ni! og smiler I Tre!
Saa vil det gaae, som smuurt, skal I see!
Godt man først maa smøre,
Før man godt kan kjøre!
Det er Konstens A. B. C.

Her, hvor saa langt fra Hofpompens Scener,
Som fra Parterrets, Munterhed forener
Konstens Møer i Negligee ved et huusligt lille Bord:
Hvor ei til Dolk, til Maske, til Strænge,
Søstrene, de fortryllende, trænge —
Skulde jeg ei synge her, Venner! veed jeg ikke hvor?
Konst! Konst! Konst! nøgne Prindsesse!
Her er din Sanger ret i sit Esse!
Tralle — ralle — ralle — ralle — ralle — ri!
Her, hvor du for dit Snørliv er fri!
Seer jeg dig glad i Galla fremgaae,
Elsker jeg dig dog mere, som saa —
Skjønhed, Vid og Ynde
Aldrig kan for tynde,
Lette Klæder have paa.

Vær mig da hilset du, som blev Moder
Her til de tre livsalige Poder,
Hver, kun i forskjellig Dragt, skjøn og elskelig, som du!
Skaal for hver Steen og Farve, som taler!
Skaal for enhver Bevægelse, som maler!
Skaal for hver en afmaalt Klang, mere livelig endnu!
Hil! hil! hil! Konstens Gudinder!
Hil hvert et Tempel! hvor jeg Jer finder!
Bravo! — bravo! — bravo! — bravo! — bravo! — brav!
Tidt paa Theatret selv jeg gjør Jav!
Alle jeg hylder, hver har jeg kjær;
Dog Evers skjønne Moder især —
Men i Stads, til Hove,
Lad Jer Andre love!
Mine Muser ere her!

Yndige Piger! deilige Koner!
Hvad ere Luftspring? o! hvad ere Toner?
Hvad er Stillinger i Steen? hvad er alle Farvers Glands?
Mod Evers Dine, Læber og Fagter,
Naar man Jer hører, naar man Jer betragter,
Naar man føler Jer, især med en Digters fulde Sands?
Fuldt, fuldt, fuldt ene hos Eder
Findes hvorefter Konstneren leder:
Himlens hellighøie, hulde, hele Bliv,
Konsternes Kilde, Kjærligheds Liv!
Evers Natur er Konst uden Tvang;
Livets Spilops naturlige Gang
Bliver i jer Spøgen,
Uden mindste Søgen,
Maleri og Dands og Sang.

Elskende Koner! venlige Piger!
Hører hvad Jer Skjærslipperen nu siger:
Naar om Gratier han sang, og om Muser hist og her,
Meente han, som de sande Poeter,
Kjærligheds smaa og store Propheter,
Fra Anacreon til Jens, dermed Ingen uden Jer!
Jer! Jer! Jer! Digteren finder
Aldrig paa Jorden andre Gudinder!
Selv i Himlen — Himmel! — Himmel! — Himmel! nei!
Kommer I der ikke, kommer jeg der ei!
Himlen er netop der, hvor I er;
Derfor er jeg i Himmerig alt her!
I den sande Himmel
Er en Englevrimmel —
Og hvad er den — uden Jer?

Den gifte Stands Lyksalighed.

Drikkevise.

Held den, der har i dette Liv
Saa fuldt af Tycho Brahes Dage,
Til daglig Trøst og Tidsfordriv
En from og kjærlig Ægtemage!
Gud veed, hvor, sær i vores Tid,
Da hedensk Selvmord er forbuden,
En Mand med ægte Sands og Vid
En Kone leve kan foruden!

Hver Græker og hver Romer gik
Sin Vei, naar Skjebnen blev ham broget;
Det bør ei være Christnes Skik,
Skal Christendom betyde Noget.
En Udvei har hver Dannemand;
Hvo, naar ham Livets Sorger trænge,
Sig drukner ret i Ægtestand,
Behøver aldrig sig at hænge.

Vor Nutids sande Christendom
End bærer Patriarkers Stempel.
Den kloge Mand, som seer sig om,
Bør følge Jødernes Exempel!
De slaae sig aldrig selv ihjel,
Naar dem Gjenvordigheder ramme,
Men gifte sig med Liv og Sjæl; —
Og det er og omtrent det samme.

Sanct Paulus, skjøndt uægte fød,
Gik over til den ægte Lære,
Og paabød selv i Kirkens Skjød
Hver Bisp en Qvindes Mand at være.
Han dermed hver til Ridder slaaer,
Som Ægtestandens Pligter øver;
Thi, naar man først en Kone faaer,
Man intet andet Kors behøver.

Al Verden veed af Skriftens Bog,
At halv caput af Aar og Harme
Kong David en Abisag tog,
For sine Fødder lidt at varme.
Jeg tog mig tidlig saadan en,
Saasnart mig Stillingen tillod'et,
Hun mig opliver Marv og Been,
Og varmer Hjertet mig og Hov'det.

Hun er saa venlig, mild og god,
Hun stedse mig imøde smiler;
Saasnart mig Noget gaaer imod,
Til hendes hulde Favn jeg iler.
Min Creditor mig stævnte nys —
Hvor let, godt Folk, kan saadant hænde!
Den Hulde gav mig Kys paa Kys —
Og strax var al min Sorg til Ende.

Hun er saa vever, frisk og rød,
Saa fuld af Livets ægte Varme,
At, sluktes og mig Kampens Glød,
Den blussed' op i hendes Arme.

Forleden kunde jeg ei meer —
　Træt, som en Anden, af at stride —
Hun gav af Kys mig endnu fleer,
　Og jeg blev atter en Alcide.

Hun er saa munter, elskelig,
　Saa fuld af Spøg og Skjemt og Latter;
Hvert Tab hun ei blot lindrer mig,
　Men overvættes det erstatter.
Jeg nylig fra Forstanden gik,
　Det gjør, godt Folk, saa mangen Anden,
I hendes Favn jeg atter fik
　Lidt meer endog end den i Panden.

Men, siger man, en Ugift har
　Endog paa mange flere Steder,
Som elsket Elsker, aabenbar
　De samme gifte Herligheder,
Og Tidsfordriv er Tidsfordriv —
　Hans er mod min ei værd en Hægte!
Falsk er hver Ungkarls Bennediv,
　En Mage kun, som min, er ægte.

Men det forstaaer sig, ægte maa
　Man ikke just den Første bedste,
Forsigtig man til Værks maa gaae,
　Ved Fod i Ægtestand at fæste.
Held den, der traf et Valg, som jeg,
　Da du blev min, du søde Taske;
Jeg over al min Fryd slog Streg,
　Ifald du ikke var, min Flaske.

Biskopsvise.

Som Venus, Mercurius, Mars og vor Jord,
Saturnus, hans Søn og hans Fader,
Om Solen, i stedse lovsyngende Chor,
Sig leired' i evige Rader:
O Biskop! saa leire vi her os om dig,
Og Kredssangen toner, Planeternes liig.

Chor.

Alt Livet laae hyllet i Taushed og Mørke:
„Bliv Biskop!" lød Giverens Bud;
Den blev, og af Nattens chaotiske Ørke
Gik Livet i Straaleglands ud.

Vel sidde vi her om det himmelske Bord,
Men vi er' og meer end Planeter;
At føite bestandig om Syd og om Nord,
Sig skikker for dem og Cometer.
I hov'dløse Kloder! o løber kun I!
Fornuftige Væs'ner bør sidde, som vi.

Chor.

Alt Livet løb surr i Atomernes Rokke:
„Bliv Biskop!" lød Pol og til Pol;
Flux samled' sig Venners fortrolige Flokke,
Og stadig sad hver om sin Sol.

Planeternes Sol er for Pletter ei fri,
Vi vore og ikke kan skjule;
Men, Pletter mod Pletter, det Fortrin har vi:
Hiins sortne, og vore er' gule.
O Glands! — hvo kan male den Lysglimmer ret,
I hvilken den gyldne Orange er Plet?

Chor.

Alt Lys var med Skygge saa blandet og hyllet:
„Bliv Biskop!“ saa Himlen befoel;
Da saae man, o Biskop! i Klarhed fortryllet
Med gyldene Pletter din Sol.

Og, Sol! du har dette for Titan forud,
Du stedse paa Himlen forbliver;
Du, evig usløret af Snee, eller Slud,
Oplyser, opvarmer, opliver;
Du aldrig formørkes, du aldrig gaaer ned;
Du slukkes engang, men da slukkes vi med.

Chor.

Al Glæde var fordum saa blandet med Plage,
Og Sukke blandt Smilene flød:
„Bliv Biskop!“ saa lød det; da flygted' hver Klage,
Og Jubel til Jubel gjenlød.

Kun halv med afvexlende, glimrende Skær
Hiin Sol sine Kloder oplyser,
Og Mangen om Natten, om Vint'ren Enhver
I Skyggen og Skimmeren fryser.
Vor straalende Biskop er dobbelt os huld:
Hvo mærker vel her til den ringeste Kuld?

Chor.

Det før var med Venskab omtrent som med Dyden:
Det rostes og frøs dog, som den.
„Bliv, Alt gjennemglødende Biskop!“ klang Lyden,
Og Vennen omarmte sin Ven.

Hiin Verden bekikkes snart for og snart bag,
(Til saadant sig Natten og skikker);
Men vores, som nyder den evige Dag,
Slet ingen Cassini bekikker.
Hvis bene latentia findes etsteds,
Da findes de her i vor rolige Kreds.

Chor.

Tilforn var man ingensted fri for Spioner;
Selv Melkveien blev en Chaussee;
Men, Biskop! du blev — og ti=tolv Orioner
Ad Herschels Opdagelser lee.

Hver Klode, som dandser i Ætheren om,
I Grunden en Verden skal være. —
Hvad nytter dem vel Astronomernes Dom?
De veed dog ei selv, hvad de ere.
Men her, om Centralbollen leiret, Enhver
Dybt føler og tydelig veed, hvad han er.

Chor.

Man længe sig selv ei ret kjendte, desværre!
Men, Biskop! i dit Monarchie
Hver Broder sig følte en slaveløs Herre,
En selvstændig Verden, og fri.

Frie, stadige, vise, varmhjertede, froe,
I blivende Lys, uden Skygge,
Vi Verdeners Verd'ner i saligste Ro
Her straale, for Speidere trygge.
Lyd, Kredssang, i jublende Fredsharmonie!
Planeternes Hvirvellyd daane deri!

Chor.

O Biskop! o første blandt Solenes Sole:
Udbred overalt din Magie!
Bryd Verdeners Lænker fra Pole til Pole,
Til Alle, som vi, vorde frie!

Skjærslipper=Vise.

Nys kom en fremmed Skjærslipper til Byes,
Sleb Alt, hvormed spises og klippes og syes.
Smukke hvide, gule, grønne Farver og høihimmelblaae, saa! saa!
Sorte, brune, røde og askegraae!

Hans Røst lød høit, som Trompeters Klang,
Han sang og han sleb; og han sleb og han sang:
Smukke hvide, gule, grønne Farver og høihimmelblaae, saa! saa!
Sorte, brune, røde og askegraae!

Min Fod den er liig Alexanders Hest,
Den bærer rundt om Jorden mig, fra Øst til Vest.
Smukke hvide, gule, grønne Farver og høihimmelblaae, saa! saa!
Sorte, brune, røde og askegraae!

Min Hals er at ligne en Hat uden Puld,
Jo meer jeg den fylder, jo mindre er jeg fuld!
Smukke hvide, gule, grønne Farver og høihimmelblaae, saa! saa!
Sorte, brune, røde og askegraae!

Paa Glasset, jeg har med, slog jeg Foden itu,
Jeg altid derfor ud i Eet maa drikke, som nu!
Smukke hvide, gule, grønne Farver og høihimmelblaae, saa! saa!
Sorte, brune, røde og askegraae!

Mit Hjerte, smukke Piger! er et Dueslag,
Man flyver ind og ud, alt efter Behag.
Smukke hvide, gule, grønne Farver og høihimmelblaae, saa! saa!
Sorte, brune, røde og askegraae!

Mit Hoved især er et Uhrværk liig,
Den hele vide Verden rundt deri dreier sig.
Smukke hvide, gule, grønne Farver og høihimmelblaae, saa! saa!
Sorte, brune, røde og askegraae!

Mit Øie kan man ligne med En, som gjør Vers,
Thi det seer Alting dobbelt, paa kryds og paa tværs.
Smukke hvide, gule, grønne Farver og høihimmelblaae, saa! saa!
Sorte, brune, røde og askegraae!

Med mangen brav Kone min Hund vel lignes tør,
Den bærer med mig Alt, gjør Caresser og gjøer!
Smukke hvide, gule, grønne Farver og høihimmelblaae, saa! saa!
Sorte, brune, røde og askegraae!

Orlogssang for Danmarks Søkrigere.

1801.

See Fred'rik staaer, som Christian stod
I Brag og Damp!
Hver Mand nu stride med det Mod,
Som flød i vore Fædres Blod,
Og Alle staae, som Christian stod
I Brag og Damp.
Hver trofast Dansk paa Eng og Bælt
Med Vellyst følge Fredens Helt
I Kamp!

Hvor Juel før stod i Stormens Brag,
Staaer Fischer nu;
Vi heise samme røde Flag,
Og vi vil slaae med samme Slag;
Velkommen Orlogs Jubeldag,
Velkommen du!
Du vorde skal de Juelers liig,
Og Albion skal komme dig
Ihu!

For Danmarks Sletter, Norges Fjeld,
Nu Skud paa Skud!
For Fred'riks og Marias Held,
For alle vore Brødres Vel
Vi nu betale gammel Gjæld
Med Skud paa Skud.
Hurra for Danmarks Kongeslag!
Endnu engang af glatte Lag
Et Skud!

Foryngat lever Hvitfeldts Old
Nu op paa ny;
Lyn vældig, Æt af Tordenskjold,
I mangen Krabbe, Liljenskjold!
Og Midgardsormens frække Vold
Til Helheim tye!
I Stormens Sang og Bølgers Dands
Grye Danmarks gamle Helteglands
Paa ny!

Matrosmythologie eller Vikingedrikkevise.

Kraft i Naturen og Ynde man finder,
Og vore Fædre de fandt det især,
Guder de gjorde deraf og Gudinder,
Himlen paa Jorden de derved kom nær.
Kraften stod paa Stavnen, som en Gud,
Ynden som Gudinde hugget ud,
Og ofte sad paa samme Stavn Gudinden hos sin Gud.

Hvor man saae hen, de Gudsbilleder stode,
Inde som ude, paa Skib, som paa Muur;
Fædrene saae det, og Fædrene troede,
Konsten dem blev til en anden Natur.
Uden Konst, hvordan den findes maa?
Uden Konst kan Troen ei bestaae,
Og dog hver ærlig dansk Matros en saadan have maa.

Men til de Guder og til de Gudinder
Kommer man ikke tilbage saa let.
Ingensteds meer man paa Mure dem finder,
Ingensteds malte og blot paa et Bræt.
Vikingsfolk, ihvor de findes maae,
Grandt maae see, hvad vel de skal forstaae;
Et helligt Billed hver Matros for Die have maa.

Hvad om isteden for Gud og Gudinde,
Skjult og forglemt i vor nyere Tro,
Vi, for lidt Konst i Naturen at finde,
Lod det ved Glas og ved Flaske beroe.
Vikingsfolk, ihvor de findes maae,
Dem at see har ikke langt at gaae —
I hver Kjelder og Kahyt Symbolerne de staae.

Hvor der end findes lidt Andagt paa Jorden,
Finder du Flasken og Glasset i Agt;
Thi hvor der synges i Syden og Norden,
Lees eller græbes, staae disse ved Magt.
Fødes du — en Flaske tømmes maa;
Giftes du — strax Glasset om maa gaae;
Og døer du — Glas og Flaske maae paa Bordet atter staae.

Flasken staaer stille, mens Glasset bevæges;
Hele Naturen sig speiler deri.
Fyld dem, du virker, og tøm dem, du qvæges:
Det er den sande Matrospoesie.
Flasken fuld — Naturen stille staaer;
Flasken tom — paa ny den atter gaaer;
Og Glasset fyldt, og Glasset tømt, er Vinter og er Baar.

Flasken og Glasset! vi Vikinger finde
Disse Symboler os nær og tilpas.
Flasken er Guden og Glasset Gudinden,
Styrke med Skjønhed er Flaske med Glas.
Fyldt, min Ven! thi saa er den jo fuld;
Tømt, min Bro'er! thi saa var den dig huld —
Naar den er ikke længer fyldt, saa er du selv jo fuld.

Drankere Vinen af Flaskerne drikke,
Det er den raae og den vilde Natur;
Vi kun et Glas paa det andet udstikke,
Det er Moral! det er Konst og Cultur!
Slig en Tro, man ta'er og føler paa,
Vikingsfolk en saadan have maae.
Saa længe Glas og Flaske staaer paa Bordet, skal den staae!

Gamle Jobs Sang paa Holmen,

om hvorledes han faldt om med Vor Frue-Kirke, sov hos Maanen i Rendestenen, og, efterat have drømt en trøstelig Drøm, reiste sig, og gik rask til sin Dont.

(Enfoldigen fremsat af ham selv, og synges efter sin egen bekjendte Melodie.)

Paa Bredden af Sundet der ligger en By —
Tyve paa Havet omfore. —
Der hæved' en Havfrue sig høit udi Sky,
Høit agtet af Smaa og af Store.
Hurra! for Danmarks Havfrue!
Hurra! lirium! larium!

Mod Store, som Smaa, var i Kamp hun bered —
Tyve paa Havet omfore. —
Men altidens fredelig sindet i Fred
Saavel mod de Smaa, som de Store. —
Hurra! for Danmarks Havfrue!
Hurra! lirium! larium!

Den Frues Havryttere stolte red med —
Tyve dem Undergang svore. —
Skjøndt ei paa den hele Halvverden de red,
Som den babyloniske Hore.
Hurra! for Danmarks Havfrue!
Hurra! lirium! larium!

De babelske Tyve de sneg sig i Land —
Byen de Undergang svore. —
Hver fredelig Vaaning da flux stod i Brand,

Det kildred' den babelske Hore!
Skam faae den falske Havtyv!
God dam! lirium! larium!

Vor Fred'rik var fiern fra sin Havfrues Borg —
Tyve den Undergang svore. —
Dens Forsvar var borte, jeg siger for sand:
Det kunde saa lidet os more.
Skam faae den falske Havtyv!
God dam! lirium! larium!

De skjendte i Dage, de brændte i een —
Fruen saa vilde de skumpe —
For Fruen at redde var ingen Mand seen,
Jeg skyndte mig ærlig at pumpe.
Skam faae den falske Havtyv!
God dam! lirium! larium!

De skjendte i Dage, de brændte i to —
Fruen saa vilde de skumpe —
Jo mere det brændte, jo mere de loe,
De Djævle! mens jeg maatte pumpe. —
Skam faae den falske Havtyv!
God dam! lirinm! larium!

De skjendte i Dage, de brændte i tre —
Fruen begyndte at dumpe. —
Da græd jeg; de Djævle blev ved dog at lee,
Da Fruen hun laae paa sin Rumpe.
Skam faae den falske Havtyv!
Aha! lirinm! larium!

Jeg negter det ikke, da Fruen hun faldt —
(Det maatte vel Englene smerte!)
Den Perle for Fruer, i Eet og i Alt
Et Mønster! det gik mig til Hjerte.
Skam faae den falske Havtyv!
Aha! lirium! larium!

Jeg saae (det erindrer min gamle Kavai
Med Suk; thi hun blev der desværre)
Da næsegruus styrtede Herr Nicolai;
Men det var dog ikke Vor-Herre!
Skam faae den falske Havtyv!
Aha! lirium! larium!

Jeg saae (det erindrer min gamle Kabus
Med Suk; thi hun blev i den Lue)
Da Slotstaarnet faldt i et brændende Blus;
Men det var dog ikke Vor-Frue!
Skam faae den falske Havtyv!
Aha! lirium! larium!

Jeg saae (det erindrer min stjaalne Bid Skraa)
To Gange den engelske Lue;
Men dog blev jeg ved i hver Skumpling at staae —
For Ballandsen jeg ei monne grue.
Tak skee vor stolte Havfrue!
Hurra! lirium! larium!

Dog det gik for vidt! da Vor Frue faldt ned,
(Babel! det volder din Ende!)
Fortumlet af Faldet jeg tumlede med,

Saa nær ved den Stenenes Rende.
Skam faae den falske Havtyv!
Aha! lirium! larium!

Vor-Frue-Qvarteret laae dækket med Gruus,
(Babel! det volder din Ende!)
Selv hver en Afviser var dækket, og huus!
Der laae jeg i Stenenes Rende. —
Skam faae den falske Havtyv!
Aha! lirium! larium!

Af Sprøiternes Vand og af Taarer, som flød,
(Babel! det volder din Ende!)
Brostenenes Rende, den dybe, var blød —
I hvilken jeg faldt overende. —
Skam faae den falske Havtyv!
Aha! lirium! larium!

Jeg Hætten tog af, da jeg stødte min Fod,
(Rørende var det at skue!)
Hvad jeg i den Rendesteen sparkede mod,
Det Kronen just var af Vor-Frue!
Skam faae den falske Havtyv!
Aha! lirium! larium!

Min Aftenbøn bad jeg, saa lang, som jeg var —
Foldende smukt mine Hænder —
„Hvis her Vores-Frue fornærmet jeg har,
„Jeg veed, at Vor-Herre mig kjender,
„Og selv vor stolte Havfrue.
„Amen! lirium! larium!“

Jeg tænkte med Blusel: du ligger en kjøn!
    (Lemmerne trængte til Hvile)
Da saae jeg i Renden den Maane saa skjøn
    Tæt ved mig saa mildelig smile.
Tak skee vor stolte Havfrue!
    Heisa! lirium! larium!

Guds hellige Maane, hun laae mig saa nær,
    Saa trøstelig monne hun smile. —
Andægtig jeg tænkte: kan du ligge her,
    Kan jeg vel og slaae mig til Hvile. —
Alt for vor stolte Havfrue! —
    Heisa! lirium! larium!

Andægtig jeg tænkte med Taal i mit Sind:
    „Nu ligge de Smaa og de Store —
„Nu ligger jeg med!" og sov sødelig ind.
    Men jeg drømt' om den babelske Hore.
Alt for vor stolte Havfrue!
    Heisa! lirium! larium!

Jeg drømte: hun blev til en uselig Kat,
    (Tiger var hun, den Tæve!)
Og at jeg i Halen den Lumske fik fat
    Med denne min begede Næve. —
Tak skee vor stolte Havfrue!
    Heisa! lirium! larium!

Hun hvæs'de: God dam! al Jorden til Gru,
    Himlen og Havet det hørte —
Hun hvæs'de (jeg hører og seer det endnu)

Saa Nelson i Graven sig rørte.
Det voldt vor stolte Havfrue!
Heisa! lirium! larium!

Men, som man kan tænke, jeg holdt hende fast —
Tæven lod jeg ikke dratte;
Men Halen blev længer og længer, og brast:
Hun selv blev til tusinde Katte.
Skam faae den falske Havtyv!
Aha! lirium! larium!

Der løb hun paa firemaaltusinde Been:
Hver Kat en svømmende Røver —
Men jeg, som holdt Tippen, ei heller var seen:
Jeg blev tusinde svømmende Løver.
Tak skee vor stolte Havfrue!
Heisa! lirium! larium!

Saa løb jeg paa firemaaltusinde Been
Efter de flygtende Tyve —
Al Verden løb med mig, og Alle som Een;
Jeg ikke paa Nogen vil lyve. —
Alt for den stolte Havfrue!
Heisa! lirium! larium!

Da klavred' de Katte til Masternes Top,
I Vandter, i Stag og i Taljer —
Men alle de Master, hvori de krøb op,
Blev alle til engelske Galjer.
Tak skee den stolte Havfrue!
Hurra! lirium! larium!

Saa drømte jeg der den udslagene Nat
Saa deiligt i Stenenes Rende —
Jeg havde det vist af min Sov'kammerat,
Hun veed, hvad paa Jorden kan hænde.
Tak skee den stolte Havfrue!
Heisa! lirium! larium!

Om anden Dags Morgen, da Solen stod op,
(Maanen laae der ei mere)
Jeg fandt mig saa styrket og rask i min Krop:
Jeg tænkte mig flux at movere —
Alt for vor stolte Havfrue!
Hopsa! lirium! larium!

Moveerte jeg altsaa til Holmen mig strax,
Den gamle Haandtering at øve —
„Naar Frederik kommer, hver Ulk og hver Lax
„Bli'er flux til en svømmende Løve."
Saa sang den stolte Havfrue —
Hurra! lirium! larium!

Jeg er kun en Job; jeg har aldrig studeert. —
For mig kun og mine Jevnlige
Jeg synger enfoldig hvad der er passeert;
Dog veed jeg, hvad Sangen vil sige.
Hurra! for Danmarks Havfrue!
Hurra! lirium! larium!

En kort og syndig Vise
om
Fregattyven.
1807.

Hvis bag paa den Sovende kommer en Stud,
    Saa stop ham!
Hvis og som en Ræv han forresten seer ud —
    Thi det er Johnbullen, Hom' Popham!

Og følger, med Dolkene skjulte i Barm,
    En Trop ham —
Saa skynd dig til Landsbyen og gjør Alarm!
    Thi det er Johnbullen, Hom' Popham!

Og sidder i Munden, isteden for Svar,
    En Prop ham,
Saa skynd dig og luk dine Gjemmer, min Fa'er!
    Thi det er Johnbullen, Hom' Popham!

Og trækker du dog af en Kiste med Gryn
    Herop ham,
Saa Strikken om Halsen saa snar, som et Lyn!
    Thi det er Johnbullen, Hom' Popham!

Kattegatssang.

Vi, Sønner af Thor,
Ombord,
Som krydse paa Gat
Ved Midienat;
Og lure paa Britten med hevnende Mord;
Vi høre hvad Havfruen synger i Nord
Hver Nat:
„Heis Dannebrog op
„I Top!
„Lad vaie før Dag
„Det blodige Flag!
„Med Natten lad flygte den natlige Trop,
„Naar Solen og Frederiks Banner staaer op
„Til Slag!“

Vi, Sønner af Thor,
Ombord,
Som krydse paa Gat
Ved Midienat,
Og lure paa Britten med hevnende Mord;
Vi høre hvad Havfruen synger i Nord
Hver Nat:
„I stormende Veir
„Til Seir!
„Til Seir, eller Død
„I Bølgernes Skjød!
„Ha! lyner de Nidingers flydende Leir
„I Nornernes hevnende, stormende Veir
„Nu Død!“.

Vi, Sønner af Thor,
Ombord,
Som krydse paa Gat
Ved Midienat,
Og lure paa Britten med hevnende Mord;
Vi høre hvad Havfruen synger i Nord
Hver Nat:
„I Bølgernes Skjød
„Til Død!
„Til Død, eller Seir,
„I Nornernes Veir!
„For Dan og for Fred'rik i Bølgernes Skjød,
„Naar Fienderne flygte kun, Døden er sød,
„Som Seir!“

Vi, Sønner af Thor,
Ombord,
Som krydse paa Gat
Ved Midienat;
Og lure paa Britten med hevnende Mord;
Vi høre hvad Havfruen synger i Nord
Hver Nat:
„Lad sænke den Ravn
„Jer Stavn!
„Lad Rosmer med Tang
„Omvikle hver Stang!
„Jeg tager jer Alle saa venlig i Favn!
„Og Dannemarks Døttre skal krandse jert Navn
„Med Sang!“
Vi, Sønner af Thor,
Ombord,
Som krydse paa Gat

Ved Midienat;
Og lure paa Britten med hevnende Mord;
Vi høre hvad Havfruen synger i Nord
Hver Nat.

Søkrigsvise.

Hver Dannemand er Fredens Ven;
  Men, Hvitfeldt liig,
I Kampens Ild han dandser hen,
  Vakt op til Krig.
Han fjerne Værn ei falder an;
  Men, anfaldt, slaaer
Han Dødens Slag, naar for sit Land
  Han væbnet staaer!
For Dannemark Død, eller Seier!

Paa Land og Vand, ved Dag og Nat,
  I Feidedyst,
Han trodser Solbrand og Dravat
  Med mandig Lyst.
En Skjoldmø svæver om hans Telt
  Med fyrig Iil;
Skjøn Havfrue tyller ham paa Bælt
  Med Seiers miil.
For Dannebrog Død, eller Seier!

Og fuldbegeistret, trefold kjæk,
  Alt seierrig,
Gjenkjender han i begges Træk,
  Augusta, dig!

Og slaaer paa Fienden, Slag i Slag,
Til alle flye,
Og Hel og Fenris-Ulv med Brag
Til Nastrond tye.
Augusta vil Død, eller Seier.

Vor Fred'riks Engels lyse Ro
Forjager Frygt;
Marias Smiil gjør Danske froe
Og Danmark trygt.
Vi tone høit i Lyn og Storm
Det elskte Navn;
Og strækket synker Midgards-Orm
I Dybets Favn.
Maria vil Død, eller Seier!

Hør Danskes Qvad paa vilde Sø,
Og flakke Bred:
For Fred'rik stande, kjæmpe, døe,
Er Hver bered.
En Fiende midt i Fredens Vaar
Til Krig os tvang;
Men ham en blodig Pande spaaer
Havfruens Sang:
For Frederik Død, eller Seier!

Knud Sjællandsfar paa Landet og paa Vandet.

Kahyts-Vise.

Boer jeg paa den tamme Bred,
I en Stad, i et Huus, i en stadselig Stue,
Hvor man bad mig sidde ned
Paa en Stol, mellem Frøken og Frue —
Hvor een Jomfru kommer ind
Paa den anden, og Støvet af Fliserne feier,
Mens med Viften hun gjør Vind,
Løfter Svandsen i Veiret, og neier —
    Der min Skjemt ta'er Beenklæder paa;
    Der min Mund gaaer ziirlig istaae —
        Der jeg steger hvert et Ord,
    Og la'er Saften og Kraften forgaae.

Boer jeg paa det vilde Hav,
Som slet ingen Slags Ziirlighed ændser og sandser;
Hvor det Tunge fandt sin Grav,
Og det Lette kun seirende dandser —
Hvor Naturen bryder løs,
Mens Matrosen med begede Kløer slaaer i Dikke —
Hvor Forklædet er en Gjøs,
Særke Seil, og kun Fiskene Fikke —
    Der min Skjemt ta'er Buxer ei paa —
    Som den er, jeg lader den gaae —
        Der jeg koger ingen Ord —
    Kammeraterne sluge dem raae.

Byder man mig en Kop Thee
Ved et Bord i en Halvkreds af halve Baroner,
Hvor man Jøder faaer at see,
Og desligeste Modens Personer;
Hvor man blues ved en Hat —
Hvor en Kind, som er bleg, bliver rød, naar man spørger:
„Hvordan Frøknen sov i Nat?"
Eller „hvorfor mon Jomfruen sørger?"
Der tilværks forsigtig jeg gaaer —
Fiint jeg der paa Strængen kun slaaer —
Der jeg føler først mig for,
Før i Texten jeg videre gaaer.

Men har jeg en lille Ruus,
Ved en Punsch, i en Kreds af de blaae Kammerater,
Hvor med Sølling jeg er Duus,
Og deslige forvovne Krabater —
Hvor Koksmaten kommer ind
Med sin Pøs, skyller Glas, og Kahytgulvet feier,
Mens selv Himmelen gjør Vind,
Og Fregatten i Bølgerne neier —
Skjemtens Melk, saa sød og saa puur,
Der ei staaer, og bliver mig suur —
Der min Sang er uden Tvang,
Som den konstige, vilde Natur.

Hver Sit! Skjemter jeg paa Vand,
Er i Skjemt jeg naturlig, som Fædrene vare;
Leer jeg derimod paa Land,
Kan jeg og mig, som Sønnerne, bare.
Med Korsarer her ombord
Kan jeg lee, være lystig, og trumfe mod Fanden;

Ved et Søndagsselskabsbord
Kan jeg kjede mig smukt, som en Anden.
Alt fin Plads! saa Alting er godt!
Selv lidt Spøg, lidt Spas og lidt Spot!
Alt er ædelt, siger Knud,
Naar man mener det ærligt og godt.

Den nordiske Kriger.

Jeg drager mod Syden fra Nord,
Som Magneten og Jetternes Vælde,
Som Stormens Hagl og Bølgens Iis,
Paa Jernets og Fædrenes Viis.
I Hedenold kaldtes jeg Thor;
Og min Miølner ei svækkes af Ælde:
Hvor mægtig en Sydling sig troer,
Den dog knuser ham, naar det skal gjælde.

Jeg fødtes af Nætternes Ild *)
I Forening med Fjeldenes Kjærne:
Mit Bryst er Staal, mit Blik er Lyn,
Og Tordenens Mulm er mit Bryn!
Saa stormer jeg, krigerisk vild,
For mit elskede Hjem i det Fjerne,
Og stander i Kampenes Ild,
Som i Polen min rolige Stjerne.

---

*) Nordlysene.

Hvor Vellyst er nær, er jeg fjern;
    Hvor der kjæmpes, kun der vil jeg være,
Trods Østens Brand og Vestens Slud,
    Trods Sydens forkjælende Bud!
Mit Hjertes opglødede Jern
    Jeg vil kjøle paa Fiendernes Hære!
Mit Liv er mit Fædrelands Værn,
    Og min Død er mit Fædrelands Ære.

Krigssang.

Vaagn op til Slag for Danmarks Ære!
Op, Cimbrers Aand! høit hæv dit Skjold!
Lyn dit Mod i Frederiks Hære!
Lad din Torden ombuldre vor Vold!
Nu er det Tid, slumrende Løve!
Nu reis dig mod Tigerens Klo!
Man fræk dig røvede din Ro;
Men din Styrke man ei dig skal røve!
    Dans Sønner! Bryst ved Bryst!
    Nu dandser eders Dyst!
        Til Kamp!
    Med Cimbrers Lyst
    Igjennem Ild og Damp!

Vi Fienden ei — han os anfalder;
Vor Sag er Guds! god er vor Sag!
I den Krig, hvor Freden os kalder,
Finder Fredens Beskjermer Behag.

Er dobbelt stærk Fiendernes Vælde,
Saa træffe kun halv deres Skud;
Paa vores Side lyner Gud!
O! vi seire! vort Mod dem skal fælde!
Fredskjæmper! Bryst ved Bryst!
Nu dandser eders Dyst!
Til Kamp!
Med mandig Lyst
Igjennem Ild og Damp!

Til Kamp for gamle Danmarks Rige!
Det fremmedt Aag aldrig har lidt:
Selvbehersket det staaer uden Lige,
Uafhængigt, urokket og frit.
Selv Albion saaes vi at fælde,
End vidner dets Tunge vor Seir:
Fra Svends og Knud den Stores Leir
Nedstammer Brittanniens Vælde.
Svends Sønner! Bryst ved Bryst!
Nu dandser eders Dyst!
Til Kamp!
Med Fædres Lyst
Igjennem Ild og Damp!

Til Slag hver Dansk for Christians Throne!
For Fjeld og Dal nu Skud paa Skud!
Slaae hver Mand nu for elskede Kone!
Slaae hver Brudgom for elskede Brud!
Vi længe nok taalte for Freden,
Sagtmodige, Trudsel og Svig;
De selv os eggede til Krig,
Og de selv trak os Sværdet af Skeden!

Frem Brødre! Bryst ved Bryst!
Nu dandser eders Dyst!
Til Kamp!
Med Hevnens Lyst
Igjennem Ild og Damp!

Os, Dans og Nors og Anguls Sønner,
Som fælleds Værn Sværd gav til Krig,
Os den Hæder opmuntrer og lønner,
At vi, Frederik! fægte med Dig!
Før Du os selv midt ind i Flammen,
Didhen kun, hvor Faren er størst!
Kun Seier slukker vores Tørst,
Eller Død, naar vi falde tilsammen!
For Fred'rik, Bryst ved Bryst,
Til Slag, til Hædersdyst,
Til Seir!
Krigernes Lyst
Er Heltedød og Seir!

Een! to! tre!

Marsch!

Een! to! tre!
Ad Arbeid og Farer og Døden vi see;
Mod Fienden vi gaae —
Hvor Sværdene lyne, Kartoverne tordne,
Vi staae;
Hvor Kinderne blegne, hvor Læberne sortne,
Vi slaae.

Een! to! tre!
Vee den, som opfordrede Skjoldungen! Vee!
For Kongen til Slag!
Vort Mod og vor Arm og vort Sværd han betroede
Sin Sag;
For Fred'rik, den kjække, den vise, den gode,
Til Slag!

Een! to! tre!
Med Munterhed Slaget imøde vi see;
Høit banker vort Bryst,
For Alter og Arne mod Vold at beskytte,
Til Dyst!
For Gud og for Folket, for Templet og Hytte
Med Lyst!

Een! to! tre!
Frimodigen Døden imøde vi see —
Mod Fienderne frem!
For Danmarks og Holsteens og Norriges Piger
Mod dem!
Til Fædrenes Himmel den faldende Kriger
Gaaer hjem!

Een! to! tre!
Med Salighed Seiren imøde vi see!
Snart Fienden vi naae!
Hvor Sværdene lyne, Kartoverne tordne,
Vi staae!
Lad Kinderne blegne, lad Læberne fortne,
Vi slaae!

Bataillons-Marsch.

Hoboerne blæses og Trommerne slaae!
Den vaier, den blodige Fane!
Med Lyn og med Torden bevæbnede gaae
Vi modig paa Heltenes Bane!
Vee Fiendernes Hær,
Naar Dannemarks Væbnede komme den nær!
Marsch!

I Pibernes Skingren, i Trommernes Larm,
Den vaier, den blodige Fane!
Med Mod i vort Bryst og med Død i vor Arm
Vi standse ved Maalet vor Bane;

Hist Fienden vi see!
Nu gjælder det Dannemands Fasthed at tee!
Holdt!

Geværet paa Skuld'ren! og Armene frie!
Den vaier, den blodige Fane!
Vi Alle, som Een, og hver Ene, som vi,
Mod Fienderne rette vor Bane.
Til Høire vi see,
Nu Dannemark Hæder! og Fienderne Vee!
Ladt!

Vi bide Patronen, vi ryste vort Krudt;
Den vaier, den blodige Fane!
Alt hurtig i Løbet er Kuglen nu skudt,
Og rask vi nu spænde hver Hane:
Med Heltenes Lyst
Sig strække hver Arm og sig hæve hvert Bryst!
An!

Nu møder os Ilden, nu hyller os Damp!
Nu vaier den blodige Fane!
Nu lyner og tordner den myrdende Kamp!
Nu galer den brændende Hane!
Nu hør os, o Gud!
Nu træffe hver Kugle! nu ramme hvert Skud!
Fyr!

Hoboerne blæses, og Trommerne slaae!
Den vaier, den seirende Fane!
See Fienderne segne, de falde! vi staae
Ved Maalet for Heltenes Bane.

De, splittede, flye!
Nu lyde vor Sang i den vigende Sky:
Seir!

Hær-Marsch.

I Luften er Susen,
I Havet er Brusen,
Og Gjæren i Jorden,
I Himmelen Torden.
Natur-Elementerne lig'
Sig Folkene tumle paa Kloden,
Til Menneskeslægtens Forening er moden,
I Krig.

Lad Vindene suse!
Lad Bølgerne bruse!
Lad Bjergene smuldre!
Lad Flammerne buldre!
Naturen dog aldrig forgaaer.
Lad styrte befæstede Stæder!
Lad Tusinde falde! men Heltenes Hæder
Bestaaer.

Lær, Luft! os at svinge
Den susende Klinge,
Med Kraft, som Orkanen
Sig hvirvler om Granen,
Mod Fienden i Skarernes Damp!
Snart spænde vi Sværdet ved Bælte,
Og dandse, som Fædrene, stormende Helte,
Til Kamp!

Lær, Hav! os at følge,
Som Bølge ved Bølge,
Den blodige Fane,
Paa Heltenes Bane,
Foreente, som Bovernes Flud!
Naar Baldur i Rustning os byder,
Vi lyde, som Nordhavet Stormen adlyder,
Hans Bud.

Lær, Jord! os at stande
Med blodige Pande,
Trods Spydenes Fure,
Mod Fienden, som Mure!
Vær, Hekla! et Mønster vort Mod!
I Larmen din Lue skal brænde;
Men fast, som din Grund, skal sig aldrigen vende
Vor Fod!

Lær, Ild! os at flamme!
Som Straalen, at ramme!
Hver Modstand at fælde
Med Tordenens Vælde,
Som Fjeldene knustes af Thor!
O Held! vi bevare hans Hammer!
Vee Vesten og Østen og Syd, naar den rammer
Fra Nord!

Sang for Kongen og Fædrelandet.

Bryd, med din rene Lyst,
Udaf hver Borgers Bryst,
Enigheds Sang!
Adlyd vor Glædes Bud!
Fold Andagts Vinger ud,
Og hæv til Himlens Gud
Hjerternes Klang!

Angul og Nord og Dan,
Leired' om Christian
Og om hans Søn,
Her for din Throne sig
Favnende broderlig,
Almagt! anraabe dig:
Hør vores Bøn!

Udgyd paa Mark og Strand
Over vort Fædreland
Miskundheds Væld!
Lad fra vort Iishavs Bred
Til Elbens Munding ned
Blomstre, velsign't i Fred,
Skov, Dal og Fjeld!

Uovervindelig,
Evig urokkelig,
Fast, som vor Pol,

Tryg ved dit Velbehag,
Stærk ved sin gode Sag,
Staae, til den sidste Dag,
Dankongens Stol!

O! du, hvis Almagts Ord
Styrer hver Sol og Jord,
Aandernes Aand!
Fyrsten, som faderlig
Stræber at ligne dig,
Led ham i Fred og Krig
Trygt ved din Haand!

Skjerm med din Varetægt
Hele vor Kongeslægt!
Sign den, o Gud!
Viisdom, Retfærdighed
Pryde dens sidste Led!
Skjoldungens Værdighed
Aldrig døe ud!

Angul og Nord og Dan,
Leired' om Christian
Og om hans Søn,
Knæle, med Andagt, ned,
Gud! for din Herlighed!
Hør i din Miskundhed
Fredrigets Bøn!

Vaarsang.

(Ved Kongens Hjemkomst.)

I fulde Glands den unge Sommer straaler,
Og Himmel, Hav og Jord er fyldt af Livets Lyst;
Et festligt Bud gaaer om i store Skaaler
Fra Blik til Blik, fra Mund til Mund, fra Bryst til Bryst.

Naturen rundt har nu hørt op at græde;
Alt blomstrer, synger, leer; og vi, ved dette Bord,
Med fulde Glas og Hjerter, dele Glæde
Med Bæk og Dal og Skov, med Himmel Hav og Jord.

Thi Danmarks Sol er atter lys oprunden!
Med Vaarens sidste Taage svandt hver anden Sky;
Hver Livets Sorg er med Naturens svunden;
Og Fædrelandets knuste Hjerte slaaer paa ny.

Det slaaer igjen i disse glade Toner,
Hvori gjenklinger Dannerfolkets yngste Fryd;
Min Sang er Jubelsang af Millioner;
Mit høie Glædesraab er hele Landets Lyd:

„Vor Frederik os smiler atter hjemme;
„Vi har igjen vor Fader, og igjen vor Ven!
„Hver Frygt, hver Nød, Terminens selv, vi glemme:
„Vor eiegode Konge har vi her igjen!“

Den Lovsang lød alt mange glade Dage
Fra hver en Borg og Vraa, paa hver en Mark og Strand —
Med fulde Glas vi jublende gjentage,
Hvad alt med Mund og Hjerte sang hver Dannemand.

Vi synge høit i Glædens fulde Tone:
Vor gode Konges Skaal! vor gode Konges Skaal!
Gid snart, med ham, den blide Himmel krone
Vort Fædrelands Lyksalighed, hans Kronings Maal!

Kronprindsesse Carolines Skaal.

For Danmarks Fædre, Danmarks Mødre
Blev sat et dobbelt Mønsters Maal;
Thi lød i Kreds af glade Brødre
Vor Konges og vor Dronnings Skaal.
Lyksaligt Folk, hvis Glæde flyder
Af Ægtekjærlighedens Elv!
Du Mønstre for de første Dyder
Foreente seer paa Thronen selv.

Det næste Livets Baand, som binder
Den store Blomsterkjædes Led,
Som til hver Rose kjælent tvinder
Dens Knop, er barnlig Kjærlighed;
De Spirer, Hjemmets Hegn omfatter,
Vor Ungdom, skuer og med Fryd
I Fred'riks og Marias Datter
Sit Mønster og sin Uskylds Pryd.

Thi skal og her vor Sang sig hæve
Til alle danske Døttres Maal,
Mens alle Godheds Engle kræve
Vor Kongedatters elskte Skaal!
Hver ædel Nordens Mø velsigner
I Herthadalens Tempels Krands
Den blide Lilie, hun ligner
I al Uskyldighedens Glands.

Naar Vaarens skjønne Roser blegne,
Naar Sommerlivets Sol gaaer ned,
Naar alle Høstens Halme segne,
Staaer friskt den Flor, hun straaler med.
Den Krands, som kroner alle Dyder,
Er Viisdoms, Godheds største Maal,
Er den, som Fred'riks Datter pryder!
Hoit: Danmarks Carolines Skaal!

Sang paa den 11te December 1811.

(Christiania Universitets Stiftelsesfest).

Rundt om Dovres høie Fjeld,
I hver Dal, paa hver Kyst, over Norriges Strande,
Bruser Glædens lyse Væld
Nu fra Nors mildt opklarede Pande.
Lydt i Klippe, Vang og Skov
Klinge Lurer og Fløiter og Harpenes Strænge
Fred'riks, Dannerkongens, Lov;
Thi han gav, hvad de ønskte saa længe!
Vi, som her een broderlig Sjæl
Hjertebandt til Fædrelands Vel,
Blande vore Toners Fryd
Med de fjernere Fjeldenes Lyd.

Høit paa Filefjeldets Top
Hæver Thor imod Himlen sin krandsede Hammer,
Medens Edda stiger op
Som en Brud mellem Granernes Stammer.
Mimer lyser ved sit Væld,
Over begge sit Dies troloovende Blikke,
Vola spaaer dem Held paa Held,
Mens en Skaal alle Nornerne drikke:
„Templets Skaal, hvor Brudgom og Brud,
„Runens Dis' og Hammerens Gud
„Snart et Altar krandse skal,
„Der bestaaer indtil Fjeldenes Fald!“

O! vi høre denne Sang,
O! vi høre den Brødre! sig blande med vores,
Mens, ved Horns og Bægres Klang,
Viisdoms Skjold hist til Jernklippen bores!
Høit fra Dans omsqvulpte Dal,
Høit fra Broderen Anguls ombølgede Lunde,
Tóner, som fra Nor, din Hal,
Alle signende Hjerter og Munde:
Fred'riks Skaal, som hørte hiin Bøn
Af hver ædel Norriges Søn!
Templet, som han gav vort Savn,
Skal forevige Faderens Navn!

Bordvise.

Der var en Mand i Østens gamle Dage,
Der tidt gav Gjestebud, men eet især,
(Med Suppe, Steg, og Tærter uden Mage,
Og uskatteerlig Viin) som dette her.

Jeg ellers Alt har glemt om samme Manden,
Skjøndt han var Konge, hvis jeg husker ret;
Men, Herre Gud! det er saa mangen Anden;
For kræsen Skjald det er ei nok med det.

Hiint Gjestebud er Alt, hvad jeg mig minder
Af Kroniken om Majestætens Liv;
Han gav det for den deiligste blandt Qvinder,
Der til hans Lykke var hans egen Viv.

Hun var saa smuk, at Ingen vil beklage,
    Jeg springer Alt forbi, paa hende nær,
Og god, som skjøn; kort sagt: i gamle Dage
    Huldmønst'ret for en Viv — som Festens her.

Hvad der blev seet i Øster, sees i Vester,
    Hvad for tre tusind Aar, hos os i Dag:
Et Gjestebud, hvor alle budne Gjester
    Sig fryde kongeligt i Vennelag.

Thi knap en Prinds i Østen kunde smage
    (Trods Ahasvers det store Monarchie)
En bedre Tærte hist end denne Kage,
    Og bedre Viin, end her os skjenkes i.

Hvad trylled' hist især de gamle Gjester,
    Og tryller her den hele Kreds, som mig!
I Skjønheds Skaal, du nye Dronning Esther,
    Vort Chor med fyldte Glas velsigner dig!

Selskabs-Perial.

Dithyrambe.

Ei Mimers Brønd og ei Hippokrene
Rokke mig Foden; svired' jeg dog ene,
Som en Drukkenboldt i Smug, hvis jeg pokuleerte der!
Dyb er den ene, høi er den anden,
Sige Folk, som der gaae fra Forstanden;
Jeg vil ikke gaae fra min — jeg vil rolig blive her.
Vand — Vand — Vand — hvor det og rinder,
Hist om Koraller, her om Kjærminder —
Eller — Iller — Aller — Oller — Uller — Elv —
Randt det og ned fra Troldhætten selv —
Perlede høit paa Palmer i Sand —
Blomstred' i Riim paa Ruder og Rand —
Flød i Freyas Taare,
Ned paa Baldurs Baare —
Vand dog er og bliver Vand.

Men i en Sal, og selv i en Stue,
Smiler mig der en Frøken eller Frue,
Seer jeg Flasker kun og Glas, hører jeg lidt Støi og Leeg,
Dandser derhen mig Foden i Blinde,
Gi'er man et Vink mig, flux er jeg derinde;
Sangen toner af sig selv: „Her er Selskab, her er jeg!"
Viin — Viin — Viin — hvor den og funkler,
Hver vandig Glands i Verden fordunkler —
Venner — væne Viver — Vinger — Venner — Viin!
Hver ta'er sin Flaske! her ta'er jeg min!

Drik, Ven! og glem det jordiske Muld!
Drik, til du bliver Digter, og fuld!
Det er noget Andet —
Det er ikke vandet —
Druens Saft er himmelsk Guld!

Tidt saa jeg sang — paa Holmen — i Prater —
Snart mellem blaae, snart røde Kammerater —
Snart blandt dem med Buxer af — snart blandt dem med
Buxer paa —
Og hvor jeg sang, hos Høie som Lave,
Gik det ret lystigt — Ingen faldt i Stave;
Thi jeg drak, alt som jeg sang, og man kunde mig forstaae.
Sang — Sang — Sang — hvor den og toner,
Dybt i de Kjeldre, høit om de Throner,
Dingle — dangle — dingle — dangle — dingle — dang —
Retter bedst sig efter Glassenes Klang.
Fri maa han være, Digt'ren, og fro,
Hvis man paa Ordet ret skal ham troe —
Og blandt Bifaldsstemmer,
Som hans Ruus fornæmmer,
Er ham kjærest de, som loe.

Men iblandt alle Gilder paa Jorden,
Hvor jeg lod rulle Sangenes Torden,
Og hvor Latter, Skrald i Skrald, gjaldt, til Himmelen faldt ned;
Vinens, forstaae, som Bordfladen hvælved',
Flasker og Glas, som dirred' der, og skjælved',
Og som ei alene faldt, men jeg selv og Andre med —
Buus — buus — buus! Let det kan hænde;
Jorden engang og tumler overende —

Tumle — tumle — tumle — tumle — tumle — top —
Men hvor jeg faldt, og hvor jeg stod op,
Hvor jeg og sad, paa Land og ombord,
Ingensteds dog, i Syd eller Nord,
Sad jeg ret i Sæde,
Med min fulde Glæde,
Som ved dette fulde Bord.

Thi, skjøndt i mange lystige Kredse
Vinen var god, og Gjesterne tilfredse,
Skjøndt og Sangen ofte steg høit til Glædens Melodie,
Medens med Smiil og venlige Lader
Vinkte mig huldt Begeistringernes Fader
Til en ikke lille Ruus i den drukne Harmonie —
Her — her — her — fandt jeg den største
Sangenes Helt og Munterheds Første:
Vært for alle Værter, Dans Apollo, dig,
Glædens Gud og Dithyrambernes liig!
Her gi'er du ikke blot mig et Vink,
Her i Person du byder mig: Klink!
Jeg i Himlen svæver,
Mens mig Glæden hæver
Paa sin egen Guddoms Vink.

De tolv Skaaler.

Rector Møller i Helsingør helliget.

(Tredie Juledags Vise for Selskabet paa Skydebanen.)

En værdig Lærers Fødselsfest,
Som indtraf paa den allerstørstes,
Bebuder her hver Julegjest,
At denne Dags er, som den førstes:
En Fest for hver Oplysnings Ven,
Der veed at bruge Mund og Pen,
For værdig at udbrede den,
Og at paa den bør ikke tørstes.

Med ny Begeistring tredde Gang
Her for mig Julebollen blinker;
O lytter, Venner, til min Sang,
Og tømmer Glasset ud, og klinker!
Og stemmer i med Tutti-Brag
Paa Lysets tredde Juledag!
I nyt og gammelt Vennelag
Med dobbelt Smiil os Evan vinker.

Jeg seer ham i sin Purpursky
Sig op af Julebollen hæve,
Og for det Gamle, som det Nye,
Taknemmelige Skaaler kræve!
Han fordrer mig med dobbelt Tvang,
I Hjerters og Pokalers Klang,
Til Ynglings- og til Oldings-Sang;
Thi begge, vil han, skulle leve!

Hver Juul især erindrer mig
    Den Tid, da jeg var meget lille;
Saa, Broder, gaaer det vist og dig,
    Endskjøndt du tier ganske stille.
Naar ei med Værten Fanden foer
I dem, som større blev i Fjor,
Saa Skaal for Hver, der nu er stor,
    Men Skaal tillige for — den Lille!

Som Yngling var, som Olding bli'er,
    Trods alle nye og gamle Moder;
Hvergang jeg skuer Kjønnets Ziir,
    Min første Tanke: smukke Poder;
Den Tanke Hver bifalde vil,
Især, naar lidt man drikker til —
Skaal for hver yndig Pigelil!
    Men og en Skaal for — hendes Moder!

Hver Juul mig og erindrer om,
    Selv midt imellem Bispestole,
Trods eget lille Provstedom,
    Den Tid, som Pog jeg gik i Skole —
Skaal for hver Lærd, der blev for Vid
Navnkundig, eller blot ved Flid,
Som Jannsen, eller Olavid!
    Men Skaal dog og for — Jens og Ole!

De fleste blandt os Noget blev;
    Stor er nu vore Raaders Skare —
Hiin fik et Tegn, og den et Brev,
    Og Kors i Verden er ei rare —

Skaal for hver Bravmand, som blev meer!
Og Skaal for Hver, som blev til Fleer!
Men og en Skaal (mens Møller leer)
For dem, der bleve — hvad de vare!

Hver Juul i Spil og Dands og Leeg
Beviser noksom alle Gjester,
Hvis Templet selv i Konst ei steg,
Steg dog i Mængde Templets Præster —
Med Muse-Metter friskt i Fleng
Gaaer nu hver Julebuk i Seng —
Skaal for hver ung parnassisk Dreng!
Men Skaal og for den gamle — Mester!

Man seer nu mangen Attenjens,
Som Pieridernes Protector,
Der paa vort Kloster og Regents,
I Græsk knap torde vorde Lector;
Dog, da Kritiken nu paa Prent
Har lidt i Skolen Bladet vendt,
Saa Skaal for Fuxen, som Student!
Men Skaal for Duxen og, som — Rector!

Tilforn blev Sang, som Saft fra Rhin,
Meer klar og sød, som den blev ældre;
Nu dovner den, som Brændeviin
I Mutter Hels og Ludlams Kjeldre —
Dog naar i Versets Dingeldang
Er ei for megen Knokkelklang,
Saa leve høit den yngre Sang!
Men Skaal tillige for den — ældre.

Da med Culturen i vort Nord
Der nu er næsten ikke Maade,
Da selv med Tang og Jomfrujord
Man nu maa holde lidt tilraade —
Saa Skaal for Hver, som Vanding gav
Til rette Tid, paa rette Lav;
Og Skaal for den, som høster brav!
Men ogsaa Skaal for den, som — saaede!

„Lad voxe sammen til min Høst
En Tid det Onde med det Gode!“
Saa lød den første Julerøst —
Den sidste følge samme Mode!
Skaal for Congressens Tykt og Tyndt,
For Ruß og Pruß, for Ryn og Grynt!
Skaal for vor Verdens slette Mynt!
Men Skaal tillige for — den gode!

Man strider, paa hiint Wiener-Bal,
Om Fredens Bolle, lidt forlegen,
Hvem nu herefter være skal
Den største Julebuk i Legen —
Skaal for hver ærlig Buk, som veg!
For hver, som faldt! for hver, som steg!
Skaal for hver fremmed Juleleeg!
Men Skaal tillige for — vor egen!

Vor Fred'rik, som hist leger med
Lidt Juul til Fædrelandets Bedste,
Gid, hæderkron't, i Held og Fred
Han hjemme lege maa til næste!

Skaal før hver Drot, sig did har vendt,
For engang at faae Striden endt!
Skaal for hver viis og god Regent!
    Men Skaal tillige for — den bedste!

Skaal for hvert ædelt Julelag
    Paa Throner, Stole, Bænke, Skamle!
Skaal for hver tredde Juledag,
    Der, som i Dag, os vil forsamle!
Med nok af Brød og nok af Suul,
Og Bollen fuld, som den er huul,
Skaal, Venner, for den nye Juul!
    Men Skaal tillige for — den gamle!

Erindring.

Harpesang.

Naar Børn sig om mig slynge
    Ved snurrigt Eventyr,
Naar i den hele Klynge
    Det Mindste selv ei knyer:
Den Fryd, som om mig tindrer,
    Og Glæden i mit Bryst,
Mig veemodsfuldt erindrer
    Min Barndoms tabte Lyst.

Naar i en Kreds af Venner
    Om Bollen paa mit Bord,
Jeg glad min Sorg bortgjenner
    Med Klink i fulde Chor:
Jeg stedse dog fornæmmer,
    Veemodig, vel tilfreds,
At Hjertet aldrig glemmer
    Sin Ungdoms første Kreds.

Naar mellem hulde Piger,
    Som lytte til min Røst,
Et Glimt af Fryd sig sniger
    Med Længsel i mit Bryst:
Jeg zittrende fornæmmer
    Af Suk i Harpens Klang,
At Hjertet aldrig glemmer
    Sin Elskovs første Sang.

Og hvor mig her paa Jorden
    En Livets Sol oprandt,
I Syden og i Norden,
    Hvor jeg et Eden fandt,
Jeg overalt fornæmmer
    I Flagren, Engles liig,
At Hjertet aldrig glemmer,
    O, min Sophia, dig!

En Huldflor af Kjærminder
    Jeg gjemmer i mit Bryst,
Som end dets Harpe binder
    Til Barnekrandsens Lyst.

Omsmiilt af Emma-Blikke,
Selv under sølvgraae Haar
Jeg veed, den visner ikke,
För Hjertet meer ei slaaer.

Thi mangt et Held forsømte
Jeg i mit Sanger-Liv;
Selv mangen Pligt bortdrømte
Mig Harpens Tidsfordriv.
Jeg tabte, spildte, glemte,
Hvad Verden har og veed;
Men hvad mit Indre gjemte
Var dig, Uskyldighed!

Erik Eiegod.

Et lyrisk Drama.

1789.

Sat i Musik af F. L. Kunzen, og opført første Gang i 1798.

Personerne:

Erik Eiegod, Konge i Danmark, Julins Erobrer. . . . (Rosing.)
Regner Jarl. . . . . (Kruse.)
Uffo Skjald. . . . . (Qvist.)
Fylla, Prindsesse af Skotland, Eriks Brud; men i et Søslag med Julinerne paa Hjemreisen fra Skotland, da han førte hende til Danmark, fanget og bragt til Jomsborg. (Mad. Frydendahl.)
Thorald, Anfører for de julinske Sørøvere. . . . . . . (Saaby.)
Ullin, hans Fader, hundredaarig Olding, ældste Borger i Julin. (Knudsen.)
Bruno, julinsk Offer-Barde. . . . . (Musted.)
Roller, en ung julinsk Helt. . . . . (Frydendahl.)
Ina, hans Forlovede. . . . . (Mad. Dahlén.)
Danske Helte og Barder.
Julinske Borgere, Qvinder og Børn.

Skuepladsen er i Jomsborg, under Beleiringen, og efter Stadens Indtagelse af de Danske.

Første Act.

Første Scene.

(En stor offentlig Plads i Julin. Folket er i almindelig Bevægelse. Man hører Alarm af Beleirende. Gamle Mænd, Qvinder og Børn løbe forvirrede over Stuepladsen. De stimle alle opmærksomme omkring **Bruno**.)

Almindeligt Chor.

Vee! vee os! vee!

Bruno.

Vee! vee Julin!
Mod Skyen tørnede din stolte Tinding,
Men Skyen brast;
Jeg saae den røde Piil paa Himlens mørke Bue .....
Den rammer alt! den rammer alt! — den rammer! —

Chor.

Vee! vee os! vee!

Bruno
(med stigende Begeistring.)

Fra Skyen dryppeď' Blod, og blandte sig med Graad .....
Men Solen smilende brød frem:
Da vorte Roser op, hvor Blodet randt —
Da spireď' Lilier, hvor Taarer faldt —
Dog rammer Skyens Piil — den rammer alt! — den rammer! .....

Chor.

Vee! vee os! vee!

Oldinge.

Ved Dødens Slag vi kjække lee;
Men Lænker gysende vi see —
Alt rasle de!

Qvinder og Børn.

Forsvundet er vort sidste Haab!

Bruno

(i det han træder ud af Kredsen, og gaaer bort.)

Forspildt er Eders hæse Raab!

Almindeligt Chor.

Vee! vee os! vee!
Forsvundet er vort sidste Haab!
Forgjeves er vort hæse Raab!
Vee! vee os! vee!

Anden Scene.

(**Folket. Fylla** styrter med flagrende Lokker ind paa Skuepladsen; efter hende **Thorald**, fulgt af sine Bevæbnede.)

Thorald

(blodig, med forbunden Arm.)

O! hør mig, hør mig! Fylla! Fylla! hør mig!

Folket

(paa samme Tid.)

Thorald! Thorald!

Thorald

(griber hendes Haand.)

Frygt ikke! flye mig ei! —

(til de Omstaaende.)

Det er forbi!

Den hele Vold er slagen!

(han giver sine Bevæbnede Nog'er.)

Stille! stille!
(til Folket.)
Adspredes! skjuler Eder! flyer! til Templet!
(Alle forlade Skuepladsen.)

Tredie Scene.

(Pantomimisk Scene mellem **Fylla** og **Thorald**, medens hans Bevæbnede i Kanten af Theatret aabne en Lem til den underjordiske Løngang.)

Fylla.

O Thorald! Thorald! o! hvad vil du?

Thorald.

Prøve
Din kaarne Ven, min Fiende! kan en Grusom
Fortjene Fylla? kan den blotte Magt
Fortjene dig? Min Sjæl dig kjendte, før
Hans Øie skued' dig. Min Ret er størst!
Jeg elsker dig.

Fylla.

Og — saae du ham? det vilde,
Det angestfyldte, det fortvivlte Blik,
Hvormed han saae mig paa dit Skib? sin Brud
I fremmed Vold? Jeg saae i hele Slaget
Kun dette Blik! jeg seer det end — og evig —
Det gjennemlynede min Sjæl .....

Thorald.

Men dit
Igjennemlynte min! o! Fylla! Fylla!
Hvad er en Konges Kjærlighed mod den,
Som brænder i min frie Barm .....

Fylla.

En Røvers!

Thorald.

En Hevners over Røvere! — Dog ak!
Her er ei Tid og Sted ..... og Jomsborgs Redning
Nu hænger af din Frelse. — Skjul dig! gjem dig!

Fylla.

O Thorald! Thorald!

Thorald

(styrter ned for hende, trækker sit Sværd, og sætter det mod sit Bryst.)

Her, i denne Hule!
Hvis ikke, see mig døe for dine Fødder!
Du finder alt Fornødent der —

Fylla

(i det hun stiger ned i Hulen.)

Men ikke
Min Erik —

Thorald

(lader Lemmen falde.)

Himlen er fra denne Stund
Ei længer over Jorden.

(til sine Bevæbnede.)

Følger mig!

(De forlade Skuepladsen.)

Fjerde Scene.

(**Erik Eiegod** kommer, omringet af sine Helte og Skjalde, ind paa Skuepladsen.)

Danske Helte.

Chor.

Vi vandt! vi vandt!
Vi slog, og vandt!

Nogle Stemmer.

Fienderne zittrende vege tilbage!
Døv, o vor Jubel, de Flygtendes Klage!
Echo skal tredobbelt Gjenlyd gjentage.

Alle.

Vi vandt!
Triumph! Triumph! Triumph! vi vandt!

Nogle Stemmer.

Jublende Sang
Til Skjoldenes Klang
Lyder om Erik i vældige Toner!
Tredobbelt Echo gjentage vor Sang!

Første Skjald.

Røverne vakte den slumrende Løve —

Anden Skjald.

Løven sig reiste, og Røverne faldt —

Den første.

Styrtende raabte Julins Legioner.

Den anden.

Raabet i stønnende Hylen blev qvalt.

Danske Helte.

Vor stigende Sang
Til Skjoldenes Klang
Vældig, som Himmelens Torden, det døve!

Alle.

Eiegod, sig stedse liig,
Stor i Fred og stor i Krig,
Erik leve!
Erik længe, længe leve!

Erik,

(som under dette Chor har været deelt imellem sin Kummer og Opmærksomhed paa deres Sang, gaaer omkring og trykker hver af sine Mænd i Haanden.)

Mig Eders Huld er dyrebar, I Ædle!
Den lindrer Smerten af mit bittre Tab;
At kaldes Eders Broder er min Hæder;
Jeg evig blive mine Brødre værd!

Modtager i mit Haandtryk Eders Tak!

(i det han træder frem for dem)

Og hører Eders Konges Bud!

At skaane

Er Seierheltens første Pligt; og Krandsen
I skyldfrit Blod henvisner om hans Tinding .....
Mit Hjerte har kun Thorald saaret — Ak!
Min Brud han røved' mig! og mange Brødre
Han gjemte mig i Havets Skjød; den Grumme!
Men disse — hvad har disse gjort os? — Skaaner!
Udøver ingen Vold!

Regner Jarl.

Dit milde Bud
Vi glade følge.

Erik.

Thorald! ene Thorald,
Min ene, bittre, skjøndt ukjendte Fiende,
Man bringe mig!

Choret.

Stor i Fred, og stor i Krig,
Eiegod, sig stedse liig,
Erik leve!
Erik længe, længe leve!

Erik.

Man intet, intet Mord tilstede!
Man Thorald ene bringe mig!
Dig Fylla skal jeg selv oplede!
Mit Hjerte søger ene dig!

Choret.

Fylla leve!
Fylla længe, længe leve!

(I det Kongen med sine Mænd vil gaae bort, mødes de af en graahærdet, næsten skaldet, ubevæbnet Olding, som kommer ind og nærmer sig til Erik.)

Femte Scene.

(**Kongen** med sine Mænd, **Regner Jarl, Uffo Skjald, Ullin.**)

Den Gamle.

Din Fylla .....

Erik,

(med Henrykkelse.)

Fylla! Himmel! —

Den Gamle,

(som forhen.)

Er dræbt! .....

Erik,

(som truffen af et Lyn, staaer steentaus og stille.)

Helte og Skjalde.

..... O blodige Triumph! .....

Den Gamle,

(som forhen.)

..... Af Thorald!
„Jeg tabte,“ lød hans Ord, da dine Danske
Slog Volden, „men sin Seier han betale
„Med tifold Død! I Jomsborgs vundne Gruus
„Han finde denne Skat!“ og flux sad Dolken
I hendes Bryst! —

Alle,

(uden Kongen.)

O blodige Triumph!

Den Gamle,

(med Fasthed.)

Jeg Alt har tabt, som bringer dette Bud;
Men Jomsborgs ældste Borger spotter Døden.
Knuus hundred' Vintres Trodsen med min Jxse!
(han fremholder sit skaldede Hoved.)
Jeg blinker ei .....

Regner Jarl.

..... Flye, Gamle! .....

Den Gamle.

..... Thoralds Fader

Ei flyer ..... men gaaer!

(Han betragter Kongen med Opmærksomhed, og gaaer langsomt over Skuepladsen.)

Regner Jarl

(til Kongen, som er hensjunken i sin Bedrøvelse.)

..... O Konge, store Konge!

Dit Øie ruller mørkt! dit vilde Blik
Er frygteligt!

Erik,

(som pludselig opvakt.)

..... Hvor er jeg? .....

(Den Gamle er imidlertid kommen til Udgangen af Skuepladsen; men vender sig om og lytter.)

Regner.

Konge! tryg
I Favnen af dit Folk! Vi paa dit Vink
Staae færdige til Hevn. Din Fyllas Dødssuk
Os raaber høit .....

Erik,

(i et Udbrud af rasende Smerte.)

Til Hevn! til Mord! til Brand!
O kjøler mig!
Nedstyrter! knuser! raser! brænder!
Den hele Stad i Nat antænder!
At midt i Mørkets sorte Skjød,
Ved Fyllas Liig,
Min Fakkel lue dobbelt rød
Og frygtelig!
Nedstyrter! knuser! myrder! brænder!
Og hevner mig!

(Den Gamle styrter ud af Skuepladsen.)

Regner
(til de Andre.)
Forkynder de spredte Kjæmper Kongens Bud!

Chor af Krigere.
I Nattens Flammer
Kjøle vor Arm
Skjoldungens Harm!
Vee, hvor den rammer!
(De adspredes sig med rasende Bulder, undtagen Regner og Uffo, som blive tilbage hos Kongen.)

Sjette Scene.

Kongen
(i vildt Raseri.)
O Skræk! o Qval! o Fylla! ..... men hvor er du?
Du bløder, og din Erik! ..... Alle bløde —
Hvor ere de? — Dit Blod er Purpurrødt!
Du smiler ikke, Fylla! .....

Regner.
Vise Konge!
Dig Skjaldes Sang var altid Vellyst — Uffo!
Syng: „Lyna svæver i Himlen!"

Uffo Skjald.

Midnattens Maane gik Skyen forbi;
De Stjerner saa zittrende blinkte;
Vestlige Smaalyn, paa vildsomme Sti,
Alf til sin Elskede vinkte;
Men Lyna svæver i Himlen.

Lyna var hyldet af Uller og Alf;
Men Alf var kun hyldet af Lyna;
Skovenes Trolde for Heltene skjalv;

Lundene gjenløde „Lyna“ —
Men Lyna svæver i Himlen.

Uller i Skoven den Yndige bad —
Saa klager den kurrende Due —
„Alf har jeg givet mit Hjerte,“ hun qvad .....
Hans Øie blev rædsomt at skue.
Men Lyna svæver i Himlen.

Mordstaalet foer af den Rasendes Haand
I Lynalils bævende Hjerte —
Smilende Lynalil opgav sin Aand,
Og Engle til Himlen den bare.
Nu Lyna svæver i Himlen.

Midnattens Maane sig skjulte bag Sky,
De Stjerner saa zittrende blinkte;
Vestlige Smaalyn, paa vildsomme Sti,
Alf til sin Elskede vinkte;
Men Lyna svæver i Himlen.

Mørk rulled' Elskerens bristende Syn
Paa blegnende, blødende Lyna;
Mørket opklartes af stærkere Lyn;
Lunden gjenhylede „Lyna;“
Men Lyna svæver i Himlen.

Morderen kom: „Jeg har myrdet din Brud.“
Alf brast i Taarer: „Du Arme!
Lev, hvis du kan! jeg vil følge min Brud!“
Han død sank i Lynalils Arme.
Nu begge svæve i Himlen.

Mildt skinner Maanen paa Himmelens Blaa
Blandt Stjernernes Glands i det Høie;
Mildere straaler tilgivende Blik
I Taarer fra Elskerens Øie;
Men begge svæve i Himlen.

Kongen.

„Min Fylla svæver i Himlen!“
Skjald! gjentag det saa!

Uffo.

Mildt skinner Maanen paa Himmelens Blaa
Blandt Stjernernes Glimt i det Høie;
Mildere straaler tilgivende Blik
I Taarernes Glands fra dit Øie!
Din Fylla svæver i Himlen.

Kongen.

Din Sang var tryllende! Den lokked' Taarer
Af Ulvens Øie! Gud! hvad har jeg gjort?
Mon egen Qval ved Andres Pine lindres?
Dog Fylla! — raaber ei dit Blod om Hevn?
O! vee mig! vee mig!

Min tvivlende Sjæl er deelt i Smerte,
Mellem Ynk og Hevn, mellem Sorg og Harm.
Min Fylla, min Fylla mig Ømhed lærte;
Men Fylla! du bløder i denne Barm.

Dit Smiil tilgiver! i Purpurdraaber
Din Død til rasende Hevn mig raaber!
Min tvivlende Sjæl er deelt i Smerte,
Mellem Ynk og Hevn, mellem Sorg og Harm.

(Han gaaer bort, fulgt af Regner og Uffo.)

Syvende Scene.

(Det Inderste af Svantevits Tempel, Folkets hemmelige Tilflugtssted. Oldinge, Qvinder og Børn ere samlede i Forgrunden om **Ullin**, **Thoralds** Fader. **Bruno** offrer i Baggrunden. Paa alle Sider ere hvælvede Indgange, hvorfra Folket stimler sammen; iblandt Andre **Roller** og **Ina**.)

Chor.

Vee! vee os! vee!
Forsvunden er vort sidste Haab!
Forspildt er vore hæse Raab!
Vee! vee os! vee!

Ullin.

Ha! hvi han skaaner mig? — o hvad er Livet
For Slaven? Jeg — en hundredaarig Slave!
Ved Odin! det er meer end tifold Død!
Og — endnu lever jeg? .....
(til Thorald, som kommer ind:)

Ottende Scene.

Min Søn! omfavn
Din Fader sidste Gang!

Thorald

(omfavner ham.)

Min Fader! ak!

Ullin.

Din Arm er blodig! — O! hvor sødt at hvile
Ved Sønnens blodbestænkte Bryst! Jeg glemmer,
At Erik skjenkede mig Livet ..... Denne —
(i det han trykker ham heftigen til sig)
O! denne Fryd var end deri! .....

Thorald.

Min Fader!

(Under denne Scene omfavne de Ulykkelige hinanden i forskjellige Grupper. Thorald og hans Fader, Roller og Ina ere i Forgrunden. Bag dem tage Fædre Afsked med deres Sønner, Mødre med deres Døttre, Elskere med deres Elskede. Bruno offrer endnu som før.)

Ullin.

Dagen synker — Solen iler —
Midt i Natten Døden smiler —
Snart Valhalla aabner sig!

Thorald.

Naar den sidste Straale rammer,
Naar Julin gaaer op i Flammer,
Skal din Thorald følge dig!

Ina.

Dagen synker! Solen iler!

Roller.

Midt i Natten Døden smiler,
Sidste Gang, som den, du smiler!

Ina.

Snart Valhalla aabner sig!

Roller.

Naar den sidste Straale rammer!

Ina.

Naar Julin gaaer op i Flammer!

Begge.

Skal din { Roller / Ina } følge dig!

Oldinge, Qvinder og Børn.

Snart den sidste Straale rammer!
Snart Julin gaaer op i Flammer!
Thorald! Thorald! hør vort Skrig!

Ina.

Solblidt var vort Haab oprundet!
O! det er i Skræk forsvundet!
O! vor Fryd forsvandt i Qval!

Roller.

Hist vi os igjen skal kjende!
Vi vort Bryllup skal fuldende,
Elskte Brud, i Odins Sal!

To Barder,
(som tilligemed Bruno og de Andre træde frem.)

Mødre, Døttre, spæde Sønner
Raabe dig i bange Bønner:
Red os! red os!
Vær ei meer ubøielig!

Ullin.

Nidingen ydmyger sig!

Bruno,
(som imidlertid er kommen hen imellem de to Par i Forgrunden.)

Snart den sidste Piil os rammer!

Chor.

Jammer! Jammer! Jammer! Jammer!
Red os! hør vort høie Skrig!

Thorald.

Ei bløder denne Arm, som dette Hjerte,
For Eders Held! Endnu er Alt ei tabt —

Ullin, Roller, Bruno og endeel Ynglinger
(paa eengang.)

Død — eller Frihed!

Thorald.

Frihed eller Død! .....

Alle.

Vor Thorald leve!

(De afførede sig i Templets inderste Hvælvinger, undtagen Thorald, hans Fader og Bruno.)

Niende Scene.

En Herold

(kommer ind.)

Dankongen er paa Slottet: modløs, ene,
I Kummer dybt nedsænkt. Først i Morgen
Skal Solen see Julin i Gruus .....

Thorald

(i pludselig Henrykkelse.)

Triumph! dig ingen jordisk Fryd opveier,
O blodige, med Hjertet kjøbte, Seier!
Triumph! din Vellyst modnes i mit Bryst!
Skal Thoralds Sjæl i Lysters Taage svimle?
Nei! den fik Vinger op til lyse Himle,
Og Kraft til Odins Lyst!
Han være hende værd — og Alt er vundet!

(han gaaer fyrigen bort.)

Tiende Scene.

Ullin.

Jeg fatter ei min Søn i Dag — Om Prøve
Han talte med mig før — og Fylla .....

Bruno.

Fra Skyen drypped' Blod, og blandte sig med Graad —
Men Solen smilende brød frem,
Nu voxe Roser op, hvor Blodet randt!
Nu spire Lilier, hvor Taarer faldt! .....
Mit Syn forvildes .... Alt er mørkt! .... jeg svimler! —

(Dækket falder pludselig.)

Anden Act.

Første Scene.

(En mørk underjordisk Gang med en udhugget Trappegang.)

Fylla
(alene.)

„Syv Gange vee dig, om Blik af dit Øie den Martrede
dræber!“
Skrækſomme Troldſprog! i Mørket og her i mit Hjerte
Flammer dit varslende Vink!
Vee mig, om Thorald opgløddes til Haab!
Syv Gange vee mig, om Thorald fortvivler! .....
Erik! hvor er du?
Erik! Erik!
Hellige Navn, som Echo tør neppe gjentage!
Tie kun Echo .....
Eiegod! ..... Eiegod! ..... Eiegod! .....
Fylla nynner ene dit Navn — alene dit Echo!
O! men hvor er du? hvor er du?
Stille! stille! .....
Var det en Lyd af dit hellige Fjed over Hulen?
Bæver ei Hulen?
Bæver ei Jorden af Fryd under min Elskedes Fjed?
Stille! stille! .....
Vidste du — vidste du, Erik! hvor Fylla nu zittrer
Under den bævende Hvælving under din Fod!
Gaae med Tordenens dundrende Gang over Hulen,
At dit mandige Trin i Fyllas Hjerte maa bæve —
Ak! maaskee dets sidste, eneste Lyst!
Stille! stille!
Dog! du skal høre din Fylla —

Gjenkjende Stemmen, som toned' dig altid — „jeg elsker" —
Toned' dig ene: „jeg elsker — jeg elsker — jeg elsker" —
Da skal jeg høre din Stemme —
Høre den Stemme, som toned' kun: „Fylla! min Fylla!" ...

Anden Scene.

Thorald
(styrter ind til hende.)
Nu Fylla!
Nu nærmer sig det store Blun, som løser
Din, Eriks, min og hele Jomsborgs Skjebne —
Bønfald ham! bed! og suk! og smelt hans Hjerte!
Men — nævn dig ei! — tilsværg mig det!

Fylla.
Bed Erik!
Bed Erik! nei!

Thorald.
Han troer dig død og raser,
Din Sang borttrylle dette Raseri!
Og naar hans Sjæl paa dine Toners Vinger
Sig hvirvler ind i Gimle — naar han hører
Din, skjøndt ukjendte, Læbe bede ..... vee ham,
Om da han ei tilgiver Alt!

Fylla.
O Thorald!

Thorald
(kaster sig ned for hendes Fødder.)
Du hader mig dog ei?

Fylla.
Jeg elsker Erik.

Thorald
(heftigen.)
Du hader mig dog ei? —

Fylla

(bedrøvet.)

Jeg hader Ingen.

Thorald

(reiser sig.)

Du kjender ikke Thorald.

Fylla,

(med et tvivlsomt Blik.)

Eriks Fiende?

Thorald

(mandig.)

Hvis Erik ei fortjener dig! — Velan!
Jeg elsker dig, som Ingen elskte! — Fylla! —
Min Seiers Rose modnes i min Sjæl —
O! aabne den aldeles — med et Kys!

Fylla.

O! havde jeg et Kys, som ei var Eriks,
Hvor gjerne gav jeg Thorald det!

Thorald

(tager Fylla ved Haanden, og fører hende op ad Trappen.)

Triumph!

Alfader! o velsign det!

(han lukker op.)

Fylla

(i det hun gaaer ind.)

O! velsign det!

(Stuepladsen forvandles til en stor gothisk Sal.)

Tredie Scene.

(Det er Midnat. Mørket oplyses af en eneste Lampe.)

Erik

(alene, i sine Vaaben, ligger paa en med Bjørneskind betrukken Throne.)

Omsonst! omsonst! .....

(han reiser sig.)

Ha! jeg vil søge Slummer
I Nifflheim? — Rundt om mig, som i Hjertet,
Det brænder med sin hele Qval!
(han seer forvildet op til et Hjørne i Salen.)
O Skræk!
Hvad bløder hist i Hallen? — Fylla? Fylla!
Du strækker mod mig dine kolde Hænder —
Du græder Blod, du Blege! jeg forstaaer dig!

I Blod — i Blod — i vilde Flammer
Med Mord og Brand, med tifold Jammer
O Skygge! skal jeg sone dig!
I tusind Dødssuk skal jeg døve —
Med Lænkers tifold Klirren døve
Dit høie Skrig!

Fyllas Stemme.
Ei — e — god! .....

Erik.
I tusind Dødssuk skal jeg døve
Dit høie Skrig!

Stemmen.
Ei — e — god! .....

Erik.
Med Lænkers Klirren skal jeg døve
Dit høie Skrig!

Stemmen.
Ei — e — god! .....

Erik
(bestørtset opmærksom, med stirrende Blik til Stedet, hvor Stemmen høres)
Du kalder mig?

Stemmen.

Omstraalet af Ætherens Glands .....

Erik.

Hvor er du?

Stemmen.

I Stjernernes cirklende Dands —

Erik.

Nattens Syner
Forvilde mig!

Stemmen.

Den vinker, den vinker, den vinker
Den evige Krands.

Erik.

Fra Himlen? fra min Fylla? .....

Stemmen.

I Ætherens Glands,
I Stjernernes Dands
En glimrende Krands
Tilgiveren vinker —
Men dødblege Syn
I blødende Lyn
Om Hevneren blinker.

Hør Angestens Skrig
Blandt Dynger af Liig
I Raslen af Kjæder!
De hyle dit Navn!
Og Midnattens Ravn
Ved Byttet sig glæder!

Hør takkende Raab
I frydefuldt Haab

Oplivet dig signe!
De prise dit Navn!
Ved Faderens Favn
Din Vælde de ligne!

(Harmonier.) (Kongen bliver tankefuld og bedrøvet.)

Stemmen.

Forfærdende Syn
I blodrøde Lyn
Om Hevneren blinker;
Men Himmelens Krands
I Ætherens Glands
Tilgiveren vinker! —

Erik.

..... O Fylla! du bløder i denne Barm!
Dit Smül tilgiver — I Purpurdraaber
Dit Blod til rasende Hevn mig raaber —

Stemmen.

O tilgiv Eiegod! tilgiv! tilgiv!
Gamle Fædre, spæde Sønner,
Mødre, Døttre signe dig!
O bønhør de bange Bønner!
Hør de jammerfulde Skrig!
End Julins fortvivlte Klage!
Saml' en Brudgom med sin Brud!
Fader, Søn og Mand og Mage
Ligne dig ved Mildheds Gud!

Erik.

O Stemme! søde Stemme! Himlens Vellyst
Mig smelter i din Trylleklang! Jeg svæver
I lette Harmonier ind i Himlen —
O ton igjen! o ton igjen!

Stemmen.

Omstraalet af Ætherens Glands
I Stjernernes cirklende Dands
Dig vinker en glimrende Krands!
Den vinker! den vinker!

Erik

(midt i Instrumental-Harmonien.)

..... den vinker — den vinker .....

Det dødblege Syn
Det blodrøde Lyn
Ei mere nu blinker!

Stemmen.

Men Himmelens Krands
I Ætherens Glands
Tilgiveren vinker .....

Erik.

Det dødblege Syn
I blodrøde Lyn
Ei mere nu blinker.

Stemmen.

Hør takkende Raab!

Erik.

O smilende Haab!

Stemmen.

De glade dig signe!
De prise dit Navn!

Erik.

Og Faderens Favn
Min Vælde skal ligne!

Begge.

Stemmen.	Erik.
De glade dig signe!	De glade mig signe!
De prise dit Navn!	De prise mit Navn!
Og Faderens Favn	Og Faderens Favn
Din Vælde skal ligne!	Min Vælde skal ligne!

(Svindende Harmonie.)

Erik.

Du tier? .....
Nei! det var ingen Drøm! — og Fylla svæver
I Himlen — det var ikke Fylla — Stemme!
O! svar mig! svar mig! — Nei! hun er forsvunden!
Hvor er jeg! hvilket Kogleri!

(han slaaer med Sværdet paa sit Skjold.)

Mit Folk!

Fjerde Scene.

(**Regner Jarl** og andre Jarler med Bevæbnede, nogle med Fakler, styrte ind i Salen. **Kongen** er meget forvirret.)

Erik.

Hvor er hun? jeg maa see den Himmelske!
Hidbringer hende! hun er end paa Slottet!
Opsøger hende! leder overalt!

(de med Fakler styrte ud.)

Regner.

Min Konge! hvem?

Erik.

Ha! veed jeg det? — En Engel,
En dødelig, en anden Fylla — leder!
Opsøger hende!

(Alle de andre Bevæbnede ile bort.)

Femte Scene.

Regner.

Var hun her?

Erik.

Hun sang,
Og trylled' mig, og svandt — O Regner, Regner!
O! bring mig hende! — hidbring alle Skjønne!
Den skjønneste blandt dem er hun!

Regner.

Min Konge!
En Drøm maaskee —

Erik.

Ved Danmarks Ære! nei!

Regner.

Vel, jeg skal bringe dig hver yndig Mø
Paa Slottet og i Staden!

(han vil gaae.)

Erik.

Ingen dræbes!
Min Hevn er slukt — Hvert Liv er dyrebart!
Kun bring mig hende!

(Regner gaaer bort.)

Sjette Scene.

Erik.

(alene.)

..... For mit Øre lyder
I stille Nynnen end din svundne Sang!
O Stemme! .....Nei! det var ei Nattens Koglen,
Det var ei Drøm! jeg hørte dig ..... jeg hører,
Og evig skal jeg høre dig! — Jeg glemmer

Min Sorg, mig selv, og Alt, og Fylla ..... Fylla?
O Skræk! jeg glemme Fylla? — glemme Fylla?

Nei! før i trefold Angst og Smerte
Forgaae hver Lindring i mit Hjerte,
O Fylla! før jeg glemmer dig!
Før evig Kummer i dit Minde!
Før det i Salighed skal svinde,
Før Nastronds Ild fortære mig!

(Harmonier.)

Og dog — I trylle mig tilbage
Med vældig, umodstaaelig Lyst!
O Smiil! o Sang! o Fryd! o Plage!
O Helved — Himmel i mit Bryst!

(Harmonier.)

Hvi smelter da hvert Oprør i min Sjæl
I salig stille Himmelro? ..... o! Fylla!
O du, som svæver i Himlenes Himle!
Tilgiv du min troløse Ro!
Tilgiv de Længsler, som stormende stimle
Til Eriks alt vaklende Tro!
Tilgiv i din Himmel den ulmende Lue,
Som tænder det Hjerte, der brændte for dig!
Jeg tabte dig, Fylla! jeg hende vil skue!
Blot hun, o! blot hun kan gjengive mig dig!

Tredie Act.

Første Scene.

(Salen paa Slottet.)

Kongen
(alene.)

Hvor blive de? — hvor seent henslæber Tiden
Sig under denne Længsels Tyngde! — Stemme!
Saa skal du blot i dette Hjerte lyde?
Og aldrig trylle meer mit Øre? Aldrig?
Saa skal jeg aldrig see de Purpurlæber,
Hvorfra min Vellyst flød? ..... O du alene
Mig lindrede min Fyllas Tab! — Hvor er du?
O kom igjen! o kom igjen!

O! jeg kan ei din Ynde glemme!
O! Mindet kan ei svinde hen;
Det kommer i hvert Blun igjen!
O! alt for elskelige Stemme!
O! ton igjen! o ton igjen!
Din Tryllen er min Fyllas liig!
Min Fyllas Aand er gjemt i dig!
O! jeg kan ei din Ynde glemme!
O! kom igjen! o kom igjen!

Anden Scene.

(**Regner, Uffo,** andre **Jarler, Barder** og **Bevæbnede** komme ind.)

Erik
(utaalmodig.)

Hvor er hun?

Regner.

Hun er der ei! vor Søgen var omsonst!

Uffo.

Hun er der ei!

Erik.

Hun er der ei! O Skræk —

Regner.

De skjønneste blandt alle Stadens Skjønne
Herude vente paa dit Vink!

Erik.

De komme!
Den Skjønneste blandt dem er hun!

(Kongen bestiger Høisædet Regner gaaer imod Udgangen.)

Tredie Scene.

(Adskillige **Julinerinder** komme ind, og nedbøie sig for Thronen. **Smaa Børn** følge dem.)

Chor
(med Dands.)

Held dig! Held dig! Danmarks Ære!
O! tilgiv!
Elsket i Julin du være!
Skaan vor Frihed! tag vort Liv!

En af Julinerinderne.

Lænker ei vor Arm betynge!
Kjøl din Hevn i Blod!

En anden Julinerinde.

Og i Døden skal vi synge:
Eiegod!

Begge.
Vore Mænd og spæde Sønner
Trygle Livet ei;
Død er de Fortvivltes Bønner —

Erik.
O! hun er der ei!

Alle.
Ingen Lænker os betynge!
Kjøl din Hevn i Blod!
Og i Døden skal vi synge:
Eiegod! (Dands.)

De to Julinerinder.
Hør os! vi dig alle bede!

Tre Julinerinder.
Frihed eller Død!
Ingen Lænke! ingen Kjæde!

Alle.
Men kun Død!

Alle.
Ingen Lænker os betynge!
Kjøl din Hevn i Blod!
Og i Døden skal vi synge:
Eiegod. (Dands.)

Chor
(af Mænd, som nærme sig bag Skuepladsen.)
Held dig! Held dig! Danmarks Ære!
O tilgiv!
Elsket i Julin du være!
Skaan vor Frihed, som vort Liv!
(De Danske blive opmærksomme. Julinerinderne forsvinde.)

Fjerde Scene.

(**Thorald,** fulgt af **Julinere,** træder frem med **Fylla,** som er bedækket med et Slør.)

Erik
(styrter ned af Høisædet.)

O! det er hende! hende!

Thorald.

Eiegod!

Fortjen dit Navn! brug ingen Vold! — Mit Navn
Er Roller, Thoralds Broder — denne Mø,
Hvis Sang fortrylled' dig i Nattens Stille,
Hun er min Brud —

Erik.

O Qval! o Fryd! — o Gud! —
Hun vise sig!

Thorald.

Et Dieblik, o Konge!
Vær Mand! — Tilgiv min Broder Thorald!
Berøv ei mig min Brud! — og skjenk Julin sin Frihed!
Vær ædel, from og stor! vær eiegod!

Alle Julinerne.

Vær ædel, from og stor! vær eiegod!

Fylla.

Vær eiegod!

Erik.

O søde Stemme! — Vel! — dog ak! o Stemme!
Du tryller mig! du dræber mig! o Vellyst,
At evig høre dig ..... O stig af Graven,
Stig blodig op af Graven, blege Fylla!
Og red mig — red mig! .....
Vel! — o Fylla! Fylla! —

(til Thorald.)

Modtag din Brud! og Thoralds Liv! — —

(til alle Julinerne.)

og — Frihed! —

(Han synker hen i Bedrøvelse.)

Thorald.

Stort!

En Anden.

Ædelt!

En Tredie.

Himmelskt!

Alle.

Uden Lige!

Thorald

(til Kongen, som staaer hensunken i Tanker, i det Fylla kaster sit Slør, og henslynges af Thorald i Eriks Arme.)

Du har fortjent den største Løn paa Jorden,
Din Fylla! .....

Erik

(i hendes Arme.)

Gud!

Fylla.

O Salighed!

Erik.

Min Fylla!
Min Fylla! ... lever du? ... hvor er jeg? ... lever ...

Fylla.

Din Fylla lever! evig din!

De Omstaaende.

O Glæde!

Thorald.

O Dyd! alene du gjør lykkelig! —

(til Erik.)

See her din Fiende Thorald!

Erik.

Thorald? .....

Alle Danske.

Thorald?

Thorald.

Mig! dine Skibes Skræk! Julins Forsvarer!
Og nu din Ven! ..... Og jeg har elsket Fylla —
Og brændende, som du — men Elskov flygter,
I Kamp med Dyden, af den Ædles Bryst.
Jeg prøved' dig — og du har vundet! — Nu
Hun være din! I begges Fryd skal Thorald
Herefter finde sin!

Erik

(beskuende snart Fylla, snart stirrende paa Thorald.)

O! funde jeg .....
O Thorald! — jeg er ikke stor, som du!

Thorald.

Jeg vandt i dig, hvad jeg har tabt i hende —
Og meer — thi hendes Hjerte var ei mit!
Julin er fri! Mit Værk er fuldbragt!

Erik

(i det han omfavner ham.)

Saa fast staae med Julin mit Danmarks Venskab!
En Frydefest forkynde hvad vi vandt!

(Nogle af de Danske og Julinerne gaae bort Haand i Haand.)

Femte Scene.

Danske.

Held dig! Held dig! Jomsborgs Ære!

Julinerne.

Held dig! Held dig! Danmarks Ære!

Danske og Julinere.
Sekler herlige dit Navn!
Evig skal din Vælde være!
Elsket, som en Faders Favn!

Fylla
(henrykt i hans Arme.)
Solsmiil efter Nattens Torden!
Eiegod! igjen hos dig!

Erik
(ligeledes.)
Er jeg vaagen? end paa Jorden?
Drømmer jeg i Himmerig?

Julinere.
Held os! Lænker os ei tynge!
Rast' i Friheds lette Favn,
Froe, som trygge Børn, vi synge
Eiegods og Thoralds Navn.

Danske og Julinere.
Froe, som trygge Børn, vi synge
Eiegods og Thoralds Navn.

Erik
Himlens Fryd min Læbe binder.

Fylla.
Tanken døer i salig Lyst.

Fylla og Erik.
Før igjen du fra mig svinder,
Lad mig blegne ved dit Bryst!

Fylla.
Intet skal os meer adskille!

Erik.
O! jeg har mit Alt igjen!

Fylla.

Arm i Arm vi følges ville —

Erik.

Arm i Arm til Himmelen!

Julinere.

Fryd! o Fryd! vi frelste bleve!
Fryd! o Fryd, vi ere frie!
Siegod og Thorald leve
Froe, lyksalige, som vi!

Danske og Julinere.

Siegod og Thorald leve
Froe, lyksalige, som vi!

Thorald.

Fryd skal lære Thorald græde!
Thoralds Sjæl har Intet tabt!
Himmel! det er Guders Glæde,
Denne Fryd at have skabt!

(Erik, Fylla og Thorald gaae bort.)

Danske og Julinere.

Held dig! Held dig! { Danmarks / Jomsborgs } Ære!
Sekler herlige dit Navn!
Evig skal { din Vælde / dit Minde } være!
Elsket, som en Faders Favn!

(Skuepladsen forandres til)

Sjette Scene.

(En stor offentlig Plads. Adskillige Julinere og Julinerinder ere allerede tilstede, og udtrykke i Dandse deres Henrykkelse over den almindelige Frihed. Andre komme Par og Par ind paa Skuepladsen, iblandt dem **Roller** og **Ina**.)

Bruno.

Roser nu voxe,
Hvor Blodet randt;
Lilier spire,
Hvor Taarer faldt;
Tordenen svandt — den svandt — den svandt.
(Dands.)

Alle.

Tordenen svandt — den svandt — den svandt.

Ina.

Solen nu smiler!

Roller.

Frihed og Fryd!

Bruno.

(til Roller og Ina.)

Favnet af Dyd
Imøde den iler!

Roller og Ina.

Solen smiler!
Elskov og Dyd,
Frihed og Fryd
Imøde den iler.
(Dands.)

Alle.

Frihed og Fryd! — o Fryd! — o Fryd!

Roller.

Vor Kummer svandt hen!

Ina.

Min Roller er fri!

Roller.

Dig har jeg igjen!

Begge.

Lyksalige vi!

(De omfavne alle, Par og Par, hinanden, en Fader sin Søn, en Elsker sin Elskede, ligesom Roller og Ina, medens disse med to andre Par synge:)

1	2	3
Min Søn, du er fri!	Min Fader er fri!	Min Brudgom er fri!
Vi samles igjen!	Vi samles igjen!	Vi samles igjen!

Lyksalige vi!

Syvende Scene.

(**Kongen** kommer ind med **Fylla; Thorald** paa den ene og **Ullin** paa den anden Side; bag dem **Regner** med Skjalde, Barder, Jaxler og julinske Borgere, i høitidelig Pomp, ledsagede af Danske og Julinere. De Dandsende stille sig ad til begge Sider; medens de gaae igjennem deres Kreds, synge de:)

Marsch.

Med Krandse,
Med Dandse,
Med fribunden Krands,
I frydefuld Dands
Med Lurer og Fløiter,
Med takkende Sang
I jublende Klang
Vi froe dig modtage,
Vor Broder og Ven! –
Vor Fryd dig behage!
Du skjenkte os den!

(Erik og Fylla, med Thorald paa den ene rg Ullin paa den anden Side, ere komne hen i Forgrundrn paa en Forhøining. Man dandser med Blomsterkrandse i Kredse omkring dem. Uffo staaer paa den ene Side af Theatret, og Bruno paa den anden. De andre danske og julinske Helte dække i en Halvcirkel hele Baggrunden; noget foran dem de mærkeligste Personer. Roller, Ina og Andre syngende.)

Nogle Stemmer.

Med fribunden Krands,
I frydefuld Dands,
Med takkende Sang,
I jublende Klang,
Vi signe dit Navn
I Frihedens Favn.

(til Erik.)

(Cirkeldands.)

Chor

(af Julinere.)

Vor Eiegod — Eiegod — Eiegod leve
I Kjærligheds Arm (Man krandser
Ved Fyllas Barm. Kongen og Fylla.)
Eiegod — Eiegod — Eiegod leve!

(De Danske med de Andre.)

Vor Eiegod — Eiegod — Eiegod leve!

Nogle Stemmer.

(til Thorald.)
Med takkende Sang,
I jublende Klang,
Vi signe dit Navn,
I Frihedens Favn.
(Dands.)

Chor

(af Julinere.)

Vor Thorald — Thorald — Thorald leve!

(De Danske med dem.) (Man krandser Thorald.)

Thorald — Thorald — Thorald leve!

Ullin

(rækker Kongen zittrende sin Haand.)

I Vint'ren af hundrede Aar
Jeg takker dig varmest blandt Alle!
Maaskee jeg, før Solen nedgaaer,
Skal prise dig ung i Valhalla!

Anmærkninger
til tredie Bind.

---

1. **Til Frederik**, Kronprinds af Danmark, S. 1. Digtet i Paris kort før Forf.s Hjemreise i Juni 1806.

2. **Til Nordens Urania**, S. 3. Med dette Digt overraktes Hds. Majestæt Dronning **Marie** et Exemplar af Digtet »Drømmen« (See 4de Bind), d. 28 Octbr. 1815.

3. **Til Bonaparte**, S. 5. Paa en Vandring over store Sct. Bernhard, i Mai 1798, altsaa to Aar forinden Bonaparte førte sin seierrige Hær over dette Bjerg til Italien, digtede eller udkastede Digteren Planen til denne Ode, i en begeistret Forudfølelse af hiin Helts tilkommende Storhed. Oden har han senere oversat paa Tydsk og paa Fransk. See »J. B's poetische Werke, zweiter Theil; og J. B's Biographie, andet Bind.«

4. **Offerstenen**, S. 9. Digtet i Februar 1814 og trykt i Litteraturbladet »Søndagen« umiddelbar paa Efterretningen om Freden til Kiel; men beslaglagt af Censor.

5. **Israeliternes Lovsang**, S. 10. Digtet i 1814 eller 1815, og bestemt til at componeres, for at kunne afbenyttes ved en festlig Anledning; men saavidt vides blev Compositionen ikke udført.

6. **Emmas Minde**, S. 38. I den Periode, da Forf. skrev sine Digte til Nanna, var Frøken Fr. B. den iblandt Danas Døttre, som Digteren fandt at staae nærmest sit Ideal, og hvem han derfor ikke alene helligede flere af Digtene til Nanna, men ogsaa dette Digt i Erindringen om sin eneste i den tidlige Barndomsalder tabte Datter.

7. **Digte til Nanna**, S. 40. Fulde 30 Aar efter at Elegierne til Seline havde forkyndt Digterens Mesterskab i den erotiske Poesie, og midt i en af hans Livs sørgeligste Perioder.

fremstode Digtene til Nanna, der her ere ordnede ene med Hensyn til deres indre Sammenhæng.

8. Til Frue F*. B*., S. 79. Formeentligen: Fanny Baggesen, for hvem Ægtemanden skrifter, at den elskende Digters Nanna er hans Muse eller Elskovs Ideal.

9. Det afbrudte Hjertequad, S. 96. Herunder forstaaes Digtet Thora (See 5te Bind).

10. Nannas Aabenbarelse, S. 113. Da Digteren besøgte sit Fødested: Korsøer Fæstning, aabenbarede sig der for ham paany hans Nanna ved Synet af Frederike v. Lützau.

11. Til Bogen, S. 121. Det var »Ungdomsarbeiderne«, som ved dette Digt førtes ind i Læseverdenen.

12. Til Lilia, S. 130. Med dette Navn betegnede Digteren den aandrige og elskelige Sophie Ørsted, født Oehlenschlaeger.

13. Til Greven af Cramayek, S. 131. Dette Digt er ogsaa skrevet paa Tydsk. See »Poet. W. 5ter Th.«

14. Barnehimmelen, S. 158. I en Afskrift, som Digteren skjenkede i 1818 den lille Augusta Meyer, Datter af Provst Meyer paa Als, findes nogle her optagne Varianter, hvoraf den betydeligste er den anførte Variant, istedetfor:

* Skjenk mig huld et paradisisk Kys . . .

samt Udeladelsen af Verset:

Giv mig atter min forsvundne Vaar,
Giv mig min Uskyldighed tilbage!
Und mig, kun at være tretten Aar,
Og en lille Sysvaarsengels Mage!

15. Til Basilius Lisakewitz Skygge, S. 155. Dette Digt ved Liigbegængelsen af Forf.'s Ven, russisk Gesandt ved det danske Hof, d. 2 Novbr. 1815, var oprindeligen indledet med følgende Stropher:

I Kreds af Danmarks Venner Digt'ren saae
Dig straale her i Gjestfrihedens Tempel
Udmærket selv iblandt Europas Faa;
Og nu er Kredsen, rundt om dens Exempel,
Mørk, som det sorte Gulv jeg stirrer paa.

16. Under Thorvaldsens Portrait, S. 157. Foran „Dana" poetisk Lommebog for 1820. Udgiven af A. P. Liunge.

17. Til Hr. Gely Latour, S. 165. Indrykket i Bladet „Søndagen No. 1" (Febr. 1814) med følgende Note ved Ordet „tren demænde": De tre Mænd (Sadrach, Mesech og Abednego) vare, som bekjendt, Hr. Latours Forgængere.

18. Telegraph=Rygtet, S. 166. *Møllekant: Eckmühl.

19. De forenede Danskes Sang i Paris, S 189. Digtet til Kongens Fødselsdag i 1803, men senere omarbeidet til en „Sang for det Kongelige Kjøbenhavnske Skyde=Selskab og danske Broderskab paa tredie Juledag 1811". Omarbeidelsen bestaaer i, at det 2, 5, 11, 12 og 13 Vers ere udeladte, de øvrige lidet forandrede, og som næstsidste Vers tilføiet:

Her, for vor Konges Billed, hæver
Sig Glæden med vor Røst;
I hulde Fadersmiil det kræver
Et Gjensvar af vort Bryst:
Ved det at skue vi forglemme
Hver enkelt Sorg, og froe fornæmme
Kun Danmarks Samfunds Lyst.

Chor.

Lad Splid rase fjern kun og nær!
Vi er' enige her;
Og vort Broderskabs Baand: Vi vor Konge har kjær!

20. Digtervise, S. 197. Originalen til denne Digterens Yndlingssang er tydsk (Poet. W. 2ter Th.) og digtet paa en Reise i Italien, 1794.

21. Konsten i Negligee, S. 201. Denne Sang er digtet efter den samme gamle Melodie, som Forf. afbenyttede allerede i 1783 ved Sangen: „Kom Sancte Punsch og stem mine Strenge“ eller en „Meget synderlig, ziirlig og sandfærdig ny Vise om tvende Venner, som foretoge en Reise fra Taarn-Taarn til Taarnlund“ (Dyrehovedgaard ved Korsøer), som ene findes trykt i J. B.s Biographie første Bind, og som Forf. sædvanligen benyttede til sine høist originale tydske Skjærslipper-Viser. Da disse Visers Melodie, Form og Indhold have megen Liighed med flere af den svenske Digter Bellmanns Sange, forleder dette til at antage, at de muligen ere Efterligninger; men dette er ikke saa. Begge Digtere have vel afbenyttet de samme gamle Folkemelodier, men Baggesens foranførte Sang er ældre end Udgaverne af Bellmanns Sange.

22. Skjærslipper-Vise, S. 210. Originalen Tydsk og fra 1794. Om dette Digts Forbindelse med Forf.s tydske Skjærslipper-Digte, see hans Biographie, 2den Deel.

23. Gamle Jobs Sang paa Holmen, S. 216. Dette Digt, ligesom overhovedet samtlige „Sange for Danske Sømænd“ i Anledning af Englændernes Overfald i 1807, digtedes i Marly ved Paris, tildeels paa Forf.s Sygeleie i Septbr. til Decbr. samme Aar.

84. Kattegatssang, S. 224, Søkrigsvise, S. 226, Den nordiske Kriger, S. 230 og Krigssang, S. 231, vare, efter et forefundet Manuscript at dømme, bestemte til at benævnes hver efter et nyt bygget Orlogsskib, og det første Vers af den sidstnævnte Sang lød oprindeligen:

Stig af din Grav, vor Oldtids Ære,
Op, gamle Knud, høit hæv dit Skjold!
Lyn dit Mod i Frederiks Hære!
Hevn din Søn mod Brittanniens Vold!
Nu er det Tid, slumrende Løve!

Nu reis dig med Tigerens Klo!
Dit Krumsvyd røved' han, din Ro,
Men din Styrke han ei dig skal røre.
Knuds Sønner! Bryst ved Bryst,
Nu dandser Eders Dyst!
Til Kamp!
Med Lodbrogs Lyst
Mod Albion til Kamp!

De tvende sidstnævnte Sange bleve førstegang optagne, saaledes som de ere meddeelte, i „Moral for Krigere“ af C. Brorson.

25. Knud Sjællandsfar paa Landet og paa Vandet, S. 228. Denne „Kahyts-Vise“ har oprindeligen havt til Overskrift: „Sø-Skjaldens Lystighed eller Skjærslipperen til Vands,“ og hører ogsaa til de Digte, der ere omtalte ved 21.

26. Een! to! tre, S. 234, Bataillons-Marsch, S. 235 og Hær-Marsch, S. 237, ere ligeledes optagne i „Moral for Krigere“, ledsagede af Textens componerede Melodie, men uden at være forsynede med Forf.s Navns Underskrift.

27. Sang paa den 11te December 1811, S. 244. Paa Festen, som denne Sang var helliget og som Forf. bivaanede, blev ogsaa afsjungen en Sang af Decanus O. Horrebow, der slutter med et „Held! for Kong Fred'rik!“ Denne Sang tilføiede B. i samme Versemaal følgende med Blyant nedskrevne Impromtu:

Og Held den fyrstelige Taler,
Som i vor Svadas eget Sprog
Med Værdighed den Daad os maler,
Som Nordens sidste Mulm forjog.
Vor Prinds, vor Ven, vor Christian leve,
Som Dan og Nor og Angul spaaer —
Mens alle Muser ham omsvæve —
En — *) forynget Konstens Vaar!

28. Erik Eiegod, S. 257. Dette lyriske Drama havde Digteren, allerede forinden han tiltraadte sin første Udenlandsreise

*) Ulæseligt.

i 1789, afleveret fuldkommen færdig til sin Ven Capelmester Schultz, der ønskede at componere samme; men paa Grund af denne Componist's Sygdom og paafulgte Død blev dennes paabegyndte Arbeide, saavidt vides, ikke afbenyttet, og Texten senere componeret af Capelmester Kunzen. Dette er Grunden, hvorfor denne Oper først blev opført ni Aar, efterat Texten var færdig. Partituren af denne første danske egentlige Opera er indrettet for Klaveret, og Sangen: „Lyna svæver i Himlen", S. 267, var en lang Tid en af de meest almindelig bekjendte og meest yndede af Digterens Sange. Partituren slutter, som Stykket ved dets første Opførelse, med „Eiegod leve!" (S. 294); men da Ullins sidste Ord til Erik: „I Vint'ren af hundrede Aar", sjungne med en herlig Stemme og ledsagede af et fortræffeligt Spil, i høieste Grad henrykkede Publicum, bleve disse Ord senere henførte til Slutningen.

Efter Operaens første Forestilling udførtes følgende Epilog:

Fylla.

End klæder Mildhed Tvillingrigets Throne;
En Eiegod end bærer Landets Krone;
O! neppe spørger Læben: „Hvo er han?"
Før Hjertet svarer: „Christian!"

Chor.

I Velstand og Ro
Saa trygge vi boe;
Thi Christian er
En Fader saa kjær;
I Fædrelands Gavn
Han søger sit Navn;
Han værner vor Fred,
Velsigner hans Fjed!
Vor Christian — Eiegod — Eiegod leve,
I salige Kaar
Til sølvgraae Haar!
Vor Christian — Eiegod — Eiegod leve!

Jens Baggesens
danske Værker.

Anden Udgave.

Ved

August Baggesen.

Fjerde Bind.

Kjøbenhavn.
Forlagt af Universitets-Boghandler C. A. Reitzel.
Trykt i Bianco Lunos Bogtrykkeri.

1845.

Poetiske Skrifter.

Fjerde Deel.

Blandede Digte.

Indhold.

Side.

Blandede originale Digte. 1791—1817.

Viser og Sange.

(Slutning.)

Festsang til Kongen.

1816.

Din Barndoms lyse Morgenrøde
Lød signende, med Priis, imøde
Dit glade Danmarks Jubelraab;
Og med hvert Skridt paa Mandens Bane,
Hvis Glands Din Ungdoms Skær lod ane,
Steg Folkets Fryd og Folkets Haab.

Du blevst, hvad ung Du vilde være!
Dit Riges Lyst, Dit Folkes Ære,
Den første Fædrelandets Ven —
I Medgang god, i Modgang bedre,
Den bedste mellem Danmarks Fædre —
Hvert Hjerte tonte det igjen.

Og hvergang kom, blandt Aarets Dage
Dit Danmarks elskte Fest, tilbage
Den Dag, Du fødtes til vor Lyst,
Trods fremmed Vold og hjemlig Smerte,
Slog høit mod Himlen Herthas Hjerte,
Og mod sin Faders Folkets Bryst.

Nu signe vi Din stegne Lue,
Trods alle mørke Skyer, som true
Hver Arnes Fryd i Fredens Hjem;
Alt flyer de mørke Skyggers Vrimmel —
O Fred'rik! fra din Middags Himmel
Dit Smiil igjennembryder dem.

Et Fredens Hegn om Danmarks Have,
Din Huldregjerings skjønne Gave,
Fornyer hvert Haab, som modløst faldt;
Og Tryghed, Held og Flid og Orden
Ved Fredens Smiil er fremkaldt vorden,
Hvis Mildheds Sol opliver Alt.

Ja, fredegode Landets Fader!
Den bedste Konges Børn forlader,
Er Du kun glad, ei Glædens Væld;
I Kongekjærlighedens Klynge
Vi takke, prise Dig og synge:
Dit Liv hver signet Fest forynge!
Forynget da blomstrer Danmarks Held.

Festsang til Dronningen.

1816.

Mens fro besynger Vaar og Sommer
Hvert Folk i Syd og Vest og Øst,
Dit Danmark frydes, naar Du kommer,
Du Nordens sildig skjønne Høst!
I dig bød Himlen huld: Frembryd,
Hjemlandets Ynde, Herthas Pryd!

O Hil, i Solens Affkeds-Dage,
Din gyldne Kronings Tvillingfest!
Dit Eden svandt, men lod tilbage,
Hvad Edens Himmel havde bedst —
Idag bød Engles Skaber: Bliv,
Danfolkets Rose, Fred'riks Viv!

Idag sprang frem paa spæde Stængel
Den hulde Roses milde Knop;
Og Dannishedens anden Engel,
Den første værdig, voxed' op —
Fordoblet straaler Dagmars Krants
I Carolines Yndes Glands!

Velkommen, Landets elskte Moder,
Dit Danmarks Vaar i Høsten liig!
Her mellem Dine tvende Poder
Din Fred'riks Folk velsigner Dig.
Som Glæden, efter Veemods-Savn,
Velkommen i vor Længsels Favn!

Lad svinde Solens lyse Dage,
Smiil Du med Huld kun til os ned!
Og selv i Vint'ren Dan skal smage
Sin Høstvaar i den gyldne Fred!
Velsign os længe, Freden liig,
Som Dine Børn velsigne Dig!

Til Fromheds, Yndes, Dyds Exempel,
Alt helliget i Engles Sorg,
Smiil længe glad i Musers Tempel,
Som i Din Fred'riks Kongeborg!
Hør! alle Toners Klang deri
Er til Din Lovsang Harmonie!

Maria! see vor Taare rinde!
Vi hilse Fædrelandets Pryd;
I Dig, Du Hjerternes Fyrstinde,
Vi signe Fromhed, Ynde, Dyd.
Smiil til os ved vor Faders Bryst,
O Du, vor Moder, Fred'riks Lyst!

Til Prindsesse Vilhelmine.

(Da Hds. Kgl. Hoihed blev Fugle-Dronning paa den Kongelige Skydebane.)

Da Mennesket skabtes,
Beboed' de himmelske Spæde
Det Eden, som tabtes
Med barnlig Uskyldigheds Glæde.
Rundt Blomsternes Duften
Og Fuglenes Sang
Opfyldte da Luften,
Hvor Engle sig svang.

Kun een blev tilbage,
Da Skarerne Jorden forlode,
Men huld uden Mage,
Den bedste blandt alle de Gode!
Med Blomsternes Duften,
Med Fuglenes Sang
Den opfyldte Luften,
Hvorhen den sig svang.

Dens Træk vare Dine!
Den Himmelske ligned' tilfulde
I Aand og i Mine
Dig yngste blandt Daniens Hulde!
Med sødere Duften,
Med muntrere Sang
Sig aldrig i Luften
Uskyldighed svang.

Som Fuglenes Dronning,
Mens Borgeres Samfund Dig hylder,
Med Tonernes Honning,
Sit Bæger Dig Digteren fylder.
Hver blomstrende Stængel,
Hver flagrende Dands,
Uskyldigheds Engel
Dig rækker sin Krands!

Naar Stormene hvine,
Som Fugle forjage,
Dit Smiil, Vilhelmine,
Os kalde den bedste tilbage!
Hvor Sukke sig hæve
Fra martrede Bryst,
Du nærmere svæve
Med hele Din Lyst!

Abraham Kall helliget

paa hans Embeds-Jubelfest, den 28de Juni 1817.

Den unge Qvist den ældre Green bør hædre,
Skal Livets Frugttræ frodigt groe;
Saa dømte Slægters Stammes vise Fædre,
Og Oldtids Dom blev Nutids Tro.
Med Fædres Agt, Naturens Baand
Alfader bandt hver sønlig Aand.

Med Oldtids Hævd, med Ærefrygt for Alder,
Religionens Kjærne selv,
Nationers Glands og Styrke staaer og falder
I Rummets Hegn og Tidens Elv.
I Patriarkers Viisdoms Spor
Blev Hellas skjøn, og Roma stor.

Og fandtes der et helligt Hegn paa Jorden,
Hvor Qvisten Grenen holdt i Agt,
Saa var det Mimers gamle Skov i Norden,
Mens Bøgen voxte høit i Magt.
Hvert Blad da priste Stammens Blod,
Og hele Træet sang dets Rod.

Til Alderdommens gududsprungne Dage,
Til Fædres Borg og Uskylds Hjem,
Maa Hjertets Minde barnlig gaae tilbage,
Skal Tankens Haab gaae mandig frem.
Vor Længsels Favn var Udspring først,
Kun Kilden slukker Aandens Tørst.

Det staaer endnu, det Helligste paa Jorden,
Vort Sprogs, vor Aands, vor Vidskabs Træ.
Det Ygdrasil, hvorunder her i Norden
I Verlers Storm vor Slægt fandt Læ!
Vor Kreds fornyer med sønlig Agt
Dets første Vorens gamle Pagt.

Ei Blade blot, ei Qviste her alene
Med hvert et Skud og hver en Top,
Men Stammen selv og alle Træets Grene
Lovtoner rundt fra Rod til Top:
Held gamle Mimers ældste Præst
Paa Norners yngste Jubelfest.

Og Dig, hvem stor ved Lærdom og Exempel
Et halvt Aarhundred hædret saae,
Dig seer idag vor Jubel i sit Tempel
For Mimers Altar krandset staae.
Vor Flor, hver Alders og hver Stands,
Indslynger Blomster i Din Krands.

Men Hjertets Fylde Læben kun tilsteder
Et Jubelraab i Kredsens Hal:
Vor ældste Ven, vor Lærer og vor Leder,
Vær hilst idag vor Fader, Kall!
Vær hilset her i Sønners Favn
Med Hæders første Hædersnavn!

Skaal for Joachim Godske Moltkes Minde, den 29de September 1819.

Paa Offerpræstens Jubelfest
I Nordens Isis's danske Tempel,
Hvor takbesjælt hver yngre Gjest
Sang hans og Fædrenes Exempel,
Sæt ved en Skaal med høien Røst,
Fra hver Indviets fulde Bryst,
Paa vor Forsamlings høie Lyst
Taknemmeligheds dybe Stempel!

Fyld Glassene til fulde Maal,
For fuldt Velgjøreren at hædre:
Joachim Godske Moltkes Skaal!
Mon selv Gudinden veed en bedre?
Har nogen ædel Dannemand
Vor Isis offret meer end han?
„Skaal“ — stemmer i det hele Land —
„For een af mine bedste Fædre.“

Hvert Templets Oldings Jubelaar
Skal kalde denne Skaal tilbage!
Ved ham fornyet dets Altar staaer;
Og til den yderste blandt Dage,
Dets Tiljes yngste Marmorbrud,
Dets Hvælvings sidste Stjerneskud,
Og hvert dets Fyldes Glimt af Gud
Skal Godske Moltkes Skaal gjentage.

Skaal for Thorvaldsen, den 28de October 1819.

Den store Genius ei døer,
Skjøndt ofte Jorden den forlader;
Den aabenbarer sig, som før,
Endnu for Slægtens Myriader.
Og stundom seer man dobbelt skjøn,
Med Krands om Tinding evig grøn,
I Konstens alleryngste Søn
Den alderældste Konstens Fader.

Med Verdens største Malers Død
Vel Farvebilledkonsten døde!
Men Raphael igjen blev fød
I Stubs nys svundne Morgenrøde.
Og Held os! end i Purpurglands,
Paa Veien til Apollos Krands,
I alle Farvers Trylledands,
En Eckersberg endnu vi møde.

Og Digteraanden ei sov hen;
Af den har Verden endnu mere.
Homer gik i Virgil igjen,
Virgil i Dante, han i Flere.
Vi andre Digt're, store, smaa,
Hvoraf tolv, fjorten, saa som saa,
Paa hver af hine største gaae,
Hvert Efteraar paa ny florere.

Men hvad i Marmor evig staaer,
Derpaa man sjeldnere mon støde;
Det er i Dag Totusind Aar,
Da Phidias den gamle døde.
See! Clio smiler med Behag
Paa Danmarks Dronnings Fødselsdag,
I vor Beundrings Vennelag,
Ved Phidias den andens Møde.

Sang paa den 27de December 1819.

Der blomstrer end i Danmarks Have
Et Træ, som Hjertet hviler ved:
Hver Green, hver Qvist, er Himlens Gave,
Hvert Blad, hver Knop er Kjærlighed.
Det spreder Uskylds Rosers Lugt,
Og bærer Engles Smiil, som Frugt.

Chor.

Det spreder Uskylds Rosers Lugt,
Og bærer Engles Smiil, som Frugt.

Om Stammen snoe sig Vedbænd-Kjæder
Af gjestmild Fryd og huuslig Fred;
I Toppen tone Venskabs Glæder
Omkaps med Elskovs Salighed.
Held hver, som qvæges i dets Ly!
Ham blomstrer Paradiis paa ny.

Chor.

Held hver, som qvæges i dets Ly!
Ham blomstrer Paradiis paa ny.

Ham blomstrer det i Dag tilfulde,
    Som bandt sig til dets første Skud;
Den Dag, da spired' frem det hulde,
    Velsigner Brudgom nu og Brud.
Og vi, som frydes i dets Læ,
Vi signe rundt det hele Træ.

Chor.

Og vi, som frydes i dets Læ,
Vi signe rundt det hele Træ.

Men jeg, mens Elskovs kjælne Gammen
    Omjubler hver dets Green og Qvist,
Lovsynger vennesalig Stammen,
    Den hulde Stamme først og sidst.
See, hele Kredsen reiser sig:
Held, Held, Held, høit: Elisa, Dig!

Chor:

Hør, Kredsens Lovsang hæver sig:
Held, Held, Held, Engles Moder Dig!

Dansk Firkreds-Sang i Bern.

(Paa Dannerkongens, Frederik den Sjettes Fødselsdag, den 28de Januar 1825.)

Mens fjerne Qvad paa Hjemmets Fest
Taknemmeligheds Offer yde,
Og Alle, som de kunne bedst,
I stærke Jubelchor sig fryde,
Skal og, skjøndt hæs og mat og svag,
Min Sang i dette lille Lag
Paa Danmarks Konges Fødselsdag
Imellem Alperne gjenlyde.

Chor.

Lad og vor Sang, skjøndt mat og svag,
I dette lille Vennelag
Paa Danmarks Konges Fødselsdag
Imellem Alperne gjenlyde!

Skjøndt Fire kun til Harmonie,
Mens hjemme Millioner flere,
Et lille Danmark kunne vi
Med alle Stænder figurere:
Een mellem os er dansk Soldat,
En Anden Præst, til Fred parat,
En Tredde fordums Magistrat,
En Fjerde Skjald, om ikke mere.

Chor.

Een af os er jo dansk Soldat,
En Anden Præst, til Fred parat,
En Tredde fordums Magistrat,
En Fjerde Skjald, om ikke mere.

Tilkort vi komme vel i Tal,
    Men for at helligholde Dagen —
Hvis jeg min Mening sige skal —
    Gjør Antal meget lidt til Sagen:
I ægte Nationalitet,
Som Borger, Præst, Soldat, Poet,
Man Een vel ofte før har seet
    Til Tusind kunne være Magen.

Chor.

I ægte Nationalitet,
Som Borger, Præst, Soldat, Poet,
Man Een vist ofte før har seet
    Til Tusinde at være Magen.

Desuden, hvis i hver en Stand
    Titusind ogsaa Dagen signe
Hist i det elskte Fædreland:
    De samtligen hinanden ligne.
Thi har i hver en Kreds og Krog
De nok saa mange Hov'der og,
Eet Hjerte har de Alle dog,
    For Alles Fader at velsigne.

Chor.

Ja, har i hver en Kreds og Krog
De nok saa mange Hov'der og,
Eet Hjerte har de Alle dog,
    For Alles Fader at velsigne.

Skjøndt altsaa til den mindste Kreds
Min fordums Lovsangskreds er svunden,
Er jeg med Krandsen vel tilfreds,
Som Danmarks Glæde her har bunden:
Den Første er min Søn i den,
Den Anden er min Søn igjen,
Den Tredde er min ældste Ven,
Den Fjerde er jeg selv, sa'e Hunden.

Duo.

Den Ene Broder er i den,
Den Anden Broder ham igjen,
Den Tredde vor og Skjaldens Ven,
Og Skjalden selv, i Troskab Hunden.

Og mindre hjertelig forsteent,
(Hvad her i Landet ofte hænder)
Og mere dansk og tro foreent
Saae man vel aldrig fire Stænder;
Thi, Stænder her, og Stænder der,
Det overmaade sjeldent er,
At de, som vore fire her,
Af een og samme Lue brænder.

Chor.

Ja Stænder her, og Stænder der,
Det sikkert meget sjeldent er,
At de saa reent, som vore her,
Af een og samme Lue brænder.

Velan! paa Fred'riks Fødselsdag
Min maaskee sidste Sang skal tone,
For Danmarks Fane, Danmarks Flag,
Og Danmarks gamle Konge-Krone;
Gjentag den alle Hjerters Ruus:
„Høit leve Kongen og hans Huus!
„Og stedse fast, trods Suus og Bruus,
„Staae Fred'riks evig elskte Throne!"

Slutningschor.

Skaal! Skaal! i fulde Hjerters Ruus
For Dannerkongen og hans Huus!
Gid evig fast, trods Suus og Bruus,
Maa staae den evig elskte Throne!

Blandede Digte.

Oversættelser.

Brev til Fredrik den Store,

dengang Kronprinds.

(Af Voltaire.)

1786.

Faa Konger, Prinds! til Held for Millioner
Nedhente Kundskabs Lys fra Phoebi Throner;
Faa vies ind til Musernes Mysteer;
Man nu kun Marmor-Antoniner seer.
Thi siden hiin, den ædle, store, vise,
Som Sekler i gjentagne Jubler prise,
Hiin Philosoph paa Thronen, hiint Model
For Fyrster, Helte, Lærde, Roms Aurel,
Hvo har forsøgt, at vinde møisomt Ære
Ved selv at grandske, for sit Folk at lære?

Historien fremstiller os maaskee,
Foruden denne vise Fyrste, Tre,
Som Rang blandt Viisdoms Lærere fortjene,
Og Fyrste-Værd med Fyrste-Rang forene.

Den hele Rest kun Fyrste-Pøbel er,
Og neppe Navn i Almanakker værd.
Af Vellyst Slaver, Herrer over Love,
De lyne kun paa Thronen, eller sove —
Nok! — Den, som veed at slumre der i Ro,
Veed Nok, veed Alt, om man skal Hoffet troe.

Men hvad mon egentlig den Konst vil sige,
Den store Konst, at styre Land og Rige,
Den store Konst, man gjør saa meget af,
Som Himlen dog Enhver med Scepter gav?
Hvo har ei den? Det rette Lys berøvet,
Seer Mængden paa Despoten op fra Støvet:
Han taler, man adlyder; han er vred,
Man skjælver; han er glad, man er det med.
Mon styre med et Vink en Hob af Slaver,
Er stort? det store Pund, Enhver ei haver?

Nei! men at sønderslaae det Smigerspeil,
Hvori din Træl dig viser dine Feil,
I Skikkelser af overdrevne Dyder;
Og see dig selv i det Krystal, som flyder
Af Sandheds Væld; at gjøre kjæk omsonst,
Ved egen Kundskab, snedig Hofmands Konst;
Retfærdighed i Loven at udbrede;
Forjage Dumhed fra dens mørke Sæde,
Og sætte Sandhed der; at ynde Vid;
At kalde Kundskab frem, og lønne Flid —
See! det er stort, er himmelsk stort hernede!
See! det beundrer jeg og Evigheden!
Du, Prinds! heri du lyse for vor Jord!
Viid: uden Videnskab blev Ingen stor.

En spansk Gesandt, for ikke længe siden,
Med stor Paryk, og Hjerne meget liden,
I London fik af tvende lærde Mænd
En ydmyg Bøn, som Videnskabers Ven,
Dem med en Bagatel at understøtte
Til et Forsøg, som var af megen Nytte;
De vilde til et Bjerg i Landet op,
For med et aflangt Glas paa sammes Top
At maale Luftens Tyngde. Spaniolen
Dem dømte fra Forstanden. Jordens Maalen
Han dog lidt rimelig og nyttig fandt;
Men Luftens — det var Græsk for vor Gesandt.
Ja, hvad? naar syv berømte Cardinaler,
Og Paven selv, som Djævledaad afmaler,
Og i forgyldte Buller tordner mod
Den Synd, at troe en mulig Antipod!
Naar christne Kongerigers Majestæter
Forfærdes ved Formørkelser, Cometer,
Og mindre selv end Intet: Pavens Band,
Som Stambuls Fyrster for en Talisman!
Hver lad Monark, som Kundskabs Lys forjager,
Er en foragtet Bold for hver Bedrager.
En Astrolog, en Munk, en Alchymist,
Besnære ham, og plyndre ham tilsidst.
Den første siger ham, om Tyrens Blikke
Med milde Sol-Aspecter, eller ikke,
Ham vinke nu til Bordet, nu derfra,
Paa Jagt, til Dands, til Sengs, etcetera;
Den anden Helvede ham dobbelt heder,
Hvis han, af Frygt for Djæv'len, ei ham feder;
Og endelig, ved Løftet om en Skat,
Den sidste tærer op hans hele Stat.

Slig Fyrste hine blinde Guder ligner,
Hvis Marmor Pøb'len blindere velsigner;
Mens den, som Phoebi Krands med Kronen bar,
Af Skaberen et virksomt Billed var.

Vel veed jeg, Rigets Tarv udfordrer mere
Af Kongen, end at blot philosophere.
Men viis mig, selv i Bib'len, en Regent,
Som sig fortrinlig Ære har tilvendt:
Er det ei ham, som Viisdom blot begjerte
Af Himlen? som sit Folk oplyste, lærte,
Tilbedt af det, beundret af Enhver,
Som, ledt af Rygtet, kom hans Throne nær?
O! lykkelige Stat, hvis Fyrste tænker!
Blot Kundskab Nationer Velstand skjenker.
Fra Jordens Ender fløi til Jordans Bred,
Fremvinkt af Helten, Overflødighed,
Som nu, mens tøede Thems af Skibe vrimler,
Til London fjerne Landes Rigdom stimler.
Ublendet af sin Glands, i Lykkens Skjød,
Han blot ei skabte den, men viis den nød.
Den er ei viis, som ikke veed at nyde.
Den kloge Fyrste disse Regler lyde!
Og ikke, ved et falskt Begreb om klog,
Henblegnende pedantisk i en Bog,
Forglemme Staten, for Chaldaisk at lære!
Jo meer han veed, jo meer ham Æren være!

Hiin svage Jacob i Landflygtighed
Sin Svigersøn omkomme lod. Du veed
Historien om denne kronte Lærde:
Ei alle Hov'der ere Kundskab værde.

Ak! at han havde samlet kjæk sin Magt,
Og hevnet Staten, som var ødelagt;
Udfriet af Fiendens Vold indtagne Stæder,
Og reddet sin og Nationens Hæder,
Isteden for mod Vorst og Bellarmin
At føre Krig om Troen paa Latin,
Og dette Kjætter-Væv, med andet mere,
Til Barnet Jesus frækt at dedicere!
En klog Monark er ei en kron't Pedant:
Som viis han tænker, paa den ene Kant;
Som Helt han slaaer, fornærmet, paa den anden;
Kort: glemmer ei for Philosophen Manden;
Nu venlig Viis, og frygtet Kriger nu.
Saa var, miskjendte Julianus! du!
Saa var hiin store Cæsar, Sydens Ære;
Saa var Aurel; saa bør Monarker være.
Prinds! see dig viis og stor i disses Speil!
Vær Nordens Cæsar uden Cæsars Feil!

De Danskes Priis, af Tasso,

eller

Svends Død.

(Episode af det befriede Jerusalems ottende Bog.)

Uveiret var forbi; den rædsomste blandt Nætter
Forsvandt; og over Gotfreds vide Leir
Brød Morg'nens Hære frem af Østens Sletter,
Bebudende Naturen Solens Seir.
Den sidste Torden taug; dog Mørkets Sværme gøde
End Helved-Edder i de svundne Stormes Spor;
Og svævende din Flugt, Alekto, trædsk imøde,
Udbrød den giftigste blandt Aander, Astragor:

„Skue hist den Ridder, af hvis støvbedækte Pande
„I snare Nærmen Sveden strømmer ud,
„Dansk er han, ene skaant af Skjebnen, for at sande
„Den Daad, som sidste Slægt vil studse ved.
„Det Tordenbud, han Leiren har at bringe
„Om Svends og alle Danskes Heltedød,
„For de Beleirende det frygteligste Stød,
„Vil Gotfred til Rinaldos Hjemkald tvinge.

„Søg, i de Frankers Hær at snige dig,
„Fyld den med Avind, Had og nidske Trætter,
„Mag, ved din Underfundighed og Svig,
„At Mand mod Mand, og hver mod Øversten sig sætter!
„Beaand med nedrig Mistro hver en Helt,
„Ophids Italiener, Schweitzer, Britte,
„Mod Franken! Sving din Brand i Leirens Midte,
„Og tænd med Oprørs Flammer hvert et Telt!

„Alekto værdig er en saadan Daad,"
Saa slutted' Astragor, „vor Fyrste vil paaskjønne
„Din Iver, og med Ædles Blod og Graad
„Dens Udfald til hans Thrones Ære lønne."
Ham hørte Furien, og fulgte Vinket fro.
Imidlertid var alt hiin Ridder tæt ved Skandsen,
Og raabte: „viser mig i Hast, og uden Standsen
„Til Øverstens Paulun; mit Bud kan ei beroe."

Ham Veien vistes strax; og, graadig efter snart
At vide, hvad bebuder slig en Fart,
Løb efter ham de studsende Gelidder.
Ærbødig nærmer sig den danske Ridder,
Og bøiende sig dybt hen over blanke Skjold:
„O Fyrste," brød han ud, „hvis Lov alt tusindfold
„Fra Syd til Nord paa Christnes Læber klinger!
„Med tunge Suk jeg dig et qvalfuldt Budskab bringer.

„De Danskes Kronprinds, en ærværdig Faders Stav
„Og ene Søn, den unge Svend, alt længe
„Af ædel Iver brændte, sig at trænge,
„Trods hver en Hindring, over Land og Hav,

„Til fælleds Tog med dig mod Christenhedens Fiende.
„Den Lod, at kjæmpe her med dig, han fandt saa skjøn,
„At Diademets Vink, og selv hans Faders Bøn
„Ei mægtig var, hans kjække Sind at vende.

„En i uvirksom Mag henslumret Løbebane
„Hans ærelystne Sjæl ei agted' Lyset værd;
„At lære Konsten, ret at ordne Ledingsfærd,
„Han ilede til Konstens Mesters Fane.
„Hvor rødmed' han, at alt Rinaldos Orlogsdaads,
„Med lige Skridt af Aar, ham lod saa langt tilbage!
„Dog stedse stod hans Hu, selv i hans Barndoms Dage,
„Langt meer til Himmelens, end Jordens Palmers Glands.

„Han rev sig løs, og gik med en begeistret Skare
„Udvalgte danske Mænd til Thracien ombord,
„Hvor ham Alexius, og dem, som med ham vare,
„I Keiserstaden modtog. See! da foer
„Din Sichart, nylig landet, ham imøde,
„Med Tidender fra din berømte Leir,
„Om Antiochiens Erobring og den Seir,
„I hvilken Tyrken saae din Orlogs Morgenrøde.

„Og meldte, hvor din Hær, trods Fiendens Overmagt,
„Skjøndt Persien brød op med alle sine Skarer,
„Utallige, som Hagl, der over Marken farer,
„Gik frem med snare Skridt, mod Zion uforsagt.
„Bestrev ham dig, og gjorde ham bekjendt
„Med dine Kjæmper, og med alle Korsets Helte,
„Og endelig med ham, som flest i Kampen fældte,
„Rinaldo, der forlængst hans Higen havde tændt.

„Tilsidst beretted' han, hvorlunde nu dit Bud
„Alt mod Jerusalem lod hele Hæren rykke,
„Og hvor man ønsked', at hans Laurbærs snare Skud
„Den skjønne Krands med ny Forskjønnen maatte smykke.
„Den raske Ynglings Sjæl gik tændt i Flammer op
„Ved hiin Beretning, og hans fulde Hjerte brændte,
„Paa hine Fienders Gruus, som Helligdommen skjendte,
„At stige blodbestænkt til Zions Klippes Top.

„Ham syntes, hvad han om din Hærs Bedrifter hørte,
„Bebreide hver en Dag, hendvælet uden Daad.
„Forgjeves søgte Keiseren med Raad
„Og Bøn at holde ham; hans Iver Intet rørte.
„At have tøvet kun et Blun, maaskee forspilde
„Det store Nu, var al hans ene Skræk;
„I øvrigt brød han ud: jeg trodser Døden kjæk,
„Dens Slag mig træffe tidlig eller silde!

„Og selv bevingede hans Iver Skjebnens Piil;
„Skjøndt senere den ham dog altid havde fundet;
„Han brød, før Solen end i Østen var oprundet,
„Med sine Kjæmper op i fuldbegeistret Iil.
„Frygt at forsinke sig, bestemte ham at drage
„Tværs gjennem Landet til Jerusalem,
„Skjøndt han en Omvei havde kunnet tage;
„Men, trods hver Hindring, gik han ligefrem.

„Snart greb os Mangel, snart en Trop af Fiender an;
„Med nye Farer Skridt for Skridt vi maatte kjæmpe;
„Men Ingen sveg, i Spidsen lynte han;
„Og vor Begeistring Intet kunde dæmpe.

„Rask fulgte vi hans Spor, og vore Barder sang;
„Thi Seier kronte vor forvovne Møie,
„Indtil en Dag ved Solens Undergang
„Vi stued' Palæstinas nære Høie.

„Her fandt vi vore Speidere; men Skræk
„Stod malt i deres Blikke; hvad de meldte,
„De ældste Heltes Mod i Hæren fældte,
„Kun Hærens unge Fører end blev kjæk.
„Han hørte rolig, kold, med Smiil, og uforfærdet,
„Hvor nær os trued' Fiendens største Magt.
„Og medens Alle blegnede forsagt,
„Fremtreen han, svingende med Seiersmine Sværdet.

„„To Kroner," lød hans Ord, „nu straale os imøde:
„En Seierskrone hist, og her en Martyrkrands.
„Og skjøndt for hiin mit Bryst begjerte først at bløde,
„Med Vellyst vinker og mit Hjerte dennes Glands.
„O! mine Brødre! har os Skjebnen her bestemt
„En blodig Grav, saa lad os hevnet falde!
„Som Helte slaae, og døe, og, evig uforglemt,
„Lad Efterverd'nen os de Tappres Mønstre kalde!""

„Flux ordnede han Alt, anvisende hver Mand
„Sin Hæderspost, og leirede paa Jorden
„Den matte Hær, men bød, udrustet holde Stand
„Mod Overrumpling i behørig Orden.
„Selv vaager han i Rustning, skjøndt sit Slør
„Alt Natten over al Naturen ruller:
„Da pludseligt et rædsomt Vaabenbulder
„Os alle tordner: Seier, eller døer!

„„Til Vaaben!““ raaber Helten flux, og springer
„I Spidsen af det forreste Geled,
„Og høit sit dragne Sværd han munter svinger,
„Som rørte Maalet alt hans sidste Fjed.
„Snart see vi os, skjøndt dækt af Nattens Vinger,
„Omlynt af Fienders Pile fjern og nær:
„En Skov af Spyd og Landser os omringer —
„Og kort: vi kjæmpe midt i Fiendens Hær.

„For stor var Overmagten, Skarer strede
„Mod Enkelte; dog bødte Kraft og Mod
„Paa Mangelen af Magt; og vore Fienders Blod
„Flød strømmeviis i Morderslagets Hede.
„Vort eget Tab tillod os Nattens Flor
„Ei tydelig at skjelne: hvilke Helte
„Tilbageblev, og hvilke Fienden fældte —
„Hver slog i Blinde ned, hvad ham imøde foer.

„Imidlertid formaaede Natten ei
„Vor Kongesøns Bedrifter at fordunkle;
„Liig Morderengelen paa Dødens Vei,
„Man saae ham overalt i Mulmet funkle.
„Som Tordenstraalen, mellem Skrald i Skrald,
„Adsplitter Skyen, og opklarer Himlens Ørke,
„Saa lynede hans Sværd i Fiendens Fald,
„Veiledende vort Mod i Slagets Mørke.

„Vi længtes efter Dagens Komme — Vee!
„Den kom! og viste, hvad os Natten dækked' —
„Hvad Skueplads fik her vort Blik at see!
„Kun Liig hos Liig, saavidt sig Øiet strækked'.

„For længe havde Stridens Hede var't,
„Vor Hær var til en lille Hob indsvundet —
„Den Rest, som endnu stod uovervundet,
„Var for at see sin Undergang kun spar't.

„O! hvilket Syn! o Blodbad uden Mage
„Utallige var Fiendens Skarers Liig;
„Af tvende Tusind vi var Hundrede tilbage.
„Dog uforandret, kold og rolig stod
„Iblandt de Blegnende Skjoldungen: „„Iler
„I deres Spor!“ saa raabte han: „vort Mod
„Dem efterligne! Martyrpalmen smiler!““

„Han smiilte; svang med sidste Kraft sit Sværd,
„Og fro, saa syntes det, sig til sit Maal at vende,
„Foer han imode Fiendens friske Hær,
„Det største Helteliv, vor Jord har seet, at ende.
„Hans ranke Krop, af tusind Skrammer alt
„Eet blodigt Saar, sig styrtede, liig Døden,
„I Hedningernes Midte. Rundtom faldt,
„Hvad ikke flygtede hans sidste Møden.

„Din Almagt, høie Dyd, hans Sværd endnu gav Vinger,
„Og sammenholdt endnu hans sønderhugne Krop.
„Saa rædsomt er for hvert et Skib, som det omringer,
„Et synkefærdigt Vrag, som gaaer i Flammer op.
„Dog endelig, omstormt af stedse nye Farer,
„Igjennembor't af en uvoren Kjæmpes Spyd,
„Han, midt i Fiendens stræk-forsteente Skarer,
„Sank under Vægten af sin egen Dyd.

„Ei faldt han overvunden; Fienden bæved'
„End for den Segnendes usvækkelige Mod.
„Hans seierstolte Sjæl sig først til Himlen hæved',
„Da ned paa Jorden randt hans sidste Draabe Blod.
„Den sidste sank han — Ingen var tilbage.
„Jeg ene — Ak, Forklarede! du veed,
„At ei ved egen Skyld mig spartes mine Dage;
„Du veed, at jeg med dig til Døden stred!

„Blandt dem, som om min Prinds i Slaget faldt,
„Laae jeg, i eget Blod, et Vidne til hans Ære;
„Og døende med ham, min Sjæl sig drømte alt
„I Salighedens Hjem imellem Lysets Hære.
„Saa laae jeg længe blandt de elskte Liig,
„Afmægtig, af en Slum, liig Dødens Blund, bedøret,
„Al Selvbevidsthed og al Sands berøvet,
„Til et forvirret Lys af Mørket vakte mig.

„Jeg vaagned' op, som af en bange Drøm,
„Og skued' Lysningen sig Stedet nærme,
„Hvor jeg udmattet laae, for kraftløs og for øm
„Til Flugt, end sige til mit Liv at skjerme.
„Og ændsed' jeg det lidet; mine Saar
„Begyndte mig saa smertelig at brænde,
„At jeg misundte mine Brødres Kaar,
„Hvis Lidelser med Døden var til Ende.

„Lidt efter lidt tog denne Lysning til;
„Og den sig nærmende matblege Flimmer,
„Som halv jeg tog for min Indbildnings Spil,
„Blev for mit Øie til en Fakkelskimmer;

„To Munke saae jeg nu med tændte Fakler staae
„Tæt ved mig: „Reis dig op min Søn," saa talte
„Den Ene, „du din Lid til din Forløser slaae!" —
„Min Smertes Brand den blide Stemme svalte.

„Han bøiede sig over mig, og slog
„Tre høitidsfulde Kors, og paa mit Hjerte lagde
„Sin vidtopladte Haand; nyt Liv min Aande drog,
„Alt som Velsignelsen han lyste. Hvad han sagde,
„Jeg neppe hørte. „Reis dig, matte Krop!"
„Udbrød han endelig med hævet Stemme!
„Og, Under uden Mage! jeg stod op,
„Og syntes dobbelt Liv forynget at fornæmme.

„Med Studsen, halv med Skræk, jeg om mig stirred'.
„Du lidet Troende!" brød min Helbreder ud:
„Har du da glemt, da Smerten dig forvirred',
„At Intet er Umulighed for Gud?
„Du troer os Aander! viid, vi begge ere
„To Levende, som du; men langt fra Verdens Larm
„Vi hellige vort Liv til vor Forsoners Ære,
„Blandt disse Fjeld', i Eensomhedens Arm.

„For dig at redde, førte Han, hvis Die
„Fra Pol til Pol bevogter Alt, mit Fjed
„Igjennem Nattens Mulm til disse Høie,
„Og gav sin ringe Træl den Magt, du studser ved.
„Han vil og ei, at de nedbrudte Hytter,
„Hvis Heltesjæle steg til Lysets Bo,
„Skal vorde vilde Dyrs og Stormens Bytter;
„Men at det ædle Støv skal nyde hellig Ro.

„Han vil, at Svends det store Liig skal finde
„Selv her i Ørken den fortjente Bautasteen:
„Et høit, urokkeligt og evigt Hædersminde,
„Fortællende hans Daad, skal dække Heltens Been.
„Blik op mod Himlen! skue blandt hine Straaler
„Den største, liig en Sol, mod Jorden sænke sig,
„Og med en Glands, som Øiet neppe taaler,
„Neddale paa din Fyrstes faldne Liig!"

„Og, underfulde Syn! i Natten skued'
„Mit Blik en Stjerne langsomt sænke ned
„En Straale, der med Dagens Flamme lued',
„Og rundt oplyste Heltens Bautasteen.
„Den gjennemstungne Krop laae dækt af Pile,
„Nedfældet i sin Ungdoms favre Vaar,
„End skjøn i Dødens Favn! Forklart af Himlens Smile,
„Hvor herligt straalede hvert blodigt Saar!

„Han laae, med opad vendet Aasyn, rolig,
„Et Smiil paa Læben, som om end hans Blik
„Opstirrede til Lysets høie Bolig,
„Hvis Hersker ordnede den Gang, han gik.
„Hans Høire kramped' sig om Fæstet end af Sværdet,
„Som i Begreb det sidste Slag at slaae;
„Men andagtsfuld i Liv og Død, som uforfærdet,
„Den Venstre signende paa Brystet laae.

„Mens Valen rundt gjenlød af mine Skrig og Sukke,
„Og jeg i Taarers Blod udstrømmede min Aand,
„Jeg Eremiten saae sig ned mod Liget bukke,
„Og vriste Sværdet af den Faldnes blege Haand:

„Skue dette Sværd, end rødt af Blod af tusind Fiender,
„Der faldt, hvor han det svang! ulignelig i Værd
„Er Klingen! Fra dit Hjem til Jordens Ender
„Ei findes Mage til den danske Fyrstes Sværd!

„Han, som deroppe hersker, vil, at samme,
„Skjøndt Haanden sank, som førte det, endnu
„Skal tusind Fiender til hans Riges Ære ramme,
„Og længe vorde Hedningernes Gru.
„Han binder til dets Fæste Krigens Skjebne;
„Saa lyder over det den Herres Herres Ord:
„Den ædle Krigers Haand skal dette Sværd bevæbne,
„Som hevner Svends, den danske Fyrstes, Mord.

„Ham Soliman har dræbt, og Soliman skal segne
„For dette Sværd! Modtag det, unge Mand;
„Og iil dermed herfra til Zions Egne,
„Hvor Gotfreds Leir mod Fienden holder Stand!
„Gaae kjæk og uforfærdet, trods hver Møie,
„Hver Fare, hver en Fiende, ligefrem!
„Dit Liv beskytter han, hvis Forsyns Øie
„Bevogter Alt! Iil til Jerusalem!

„Fortæl, hvad du har seet, fortæl i Leiren
„De Danskes Heltedaad, din Fyrstes Død!
„Lad Melden om det ædle Blod, som flød,
„Opflamme hvert et Bryst til Kjæmpen og til Seiren!
„Viis i sin hele Glands den Helt, hvis Sværd
„Du bringer! Lad hans store Minde brænde
„I alle Christnes Barm, og i hver Kjæmper tænde
„Lyst til at ligne Svend, og vorde Palmen værd!

„En Ridder, ung som han, har Himmelen beskjæret
„Det Sværd, den Herlige paa Jorden efterlod,
„Rinaldo! — Jorden om hans Navn er kjendt og æret;
„Dets Glands opflammede din unge Fyrstes Mod.
„Giv ham det hen, og byd ham, Svend at hevne;
„Saa vil det han, som styrer Jord og Hav!"" —
„Den Gamle taug. Men intet Ord kan nævne
„Den Herlighed, som nu mit Blik omgav.

„Om Liget hæved' sig i konstig Pragt og Orden,
„Ved en usynlig Magt, i det jeg taareblendt
„Henstirred', fire Støtter op af Jorden,
„Bedækked' af en Hvælvings Firmament.
„Min Fyrstes Navn og Daad i gyldne Flammer lued'
„Paa Marmorpillerne med Evighedens Krands.
„Og mine Landsmænds Hæder, hvor jeg skued'
„Mit Blik fortrylled' med Udødeligheds Glands. —

„„Her, udbrød Oldingen paa ny, hvor Jorden
„Beduggedes af den Forklartes Blod,
„Hans Mausolee skal trodse Storm og Torden,
„Og staae til Tyrkens Skræk, som Helten stod.
„Omring't af sine Mænd, hans Been her rolig hvile.
„Begræd ei meer den Salige! Følg med,
„Og hviil dig ud hos os, for, rask, paa lette Fjed
„I Morgen til din Vandrings Maal at ile!"" —

„Saa talte han, og op og ned blandt Takker
„Af vilde Fjeld, imellem Steen og Krat
„Vi vandred', over skovbegroede Bakker,
„Ved Fakkelskinnet i den mørke Nat,

„Til Hulen, hvor de Tvende trygge leved'
„Med Ørkens vilde Dyr i stille Fred,
„Beskytted' af den Aand, hvis Vinger om dem svæved',
„Og noksom væbnede med dig, Uskyldighed!

„Her, efter Styrkning af en ringe Føde,
„Paa tørret Løv min Krop udhvilte sig;
„Og med det første Glimt af Dagens Morgenrøde
„De tvende Helgenbrødre vakte mig;
„Jeg op af Leiet sprang, tog Afsked med de Fromme,
„Og, af den Gamle selv paa Veien bragt,
„Jeg skyndte hid til dit Paulun mit Komme
„Igjennem Ørkner, Fiender og din Vagt." —

Den danske Ridder taug; og Gotfred talte:
„Det Bud, du bringer os om hine Heltes Død,
„Hvis mageløse Dyd alt mangen Flygtning malte,
„Er for de Christnes Hær et rædsomt Tordenstød.
„Almægtige! saa maatte denne Skare,
„Den meest udvalgte, Solen kjæmpe saae —
„Svend, og de samtlige, som med ham vare,
„Saa tidlig ind i Evigheden gaae!

„Men ak! kun os, ei Eder jeg begræder,
„I altforherlige, hvis Palmers Glands
„Kun Glædens Taarer og Beundringens tilsteder: —
„Jeg seer dig kron't med Evighedens Krands,
„Korsfanens Ære, Heltenes Exempel!
„Jeg skuer Engle tælle dine Saar!
„Og med en Glands, som ingen Straale naaer,
„Jeg seer dig øverst i Udødeligheds Tempel!

„Men du, som tro med ham og hine stred,
„Vær stolt! Og dig en herlig Lod blev givet:
„At lindre, hvad ved hines Tab vi led —
„Et Under sparte dig i Døden Livet!
„Dig, ene Rest af dine Brødre, værd
„Det danske Navn! Dig lønne her den Ære,
„Mit Togs, de Christnes Skjebne, stolt at bære:
„Gaae, søg Rinaldo, bring ham Heltens Sværd!“

Homers Ilias.

Første Rhapsodie.

Syng, Gudinde, den Harm, som tændte Pelidens, Achilleus
Hjerte til Hevn, og Achaiernes Folk voldt tusinde Qvaler,
Da den Kjæmpernes Skygger i talløs Mængde til Aïs
Styrtede brat, og dem selv gav Priis tilstimlende Hunde,
Samt Rovfuglenes Sværm. Zeus Raad saa vordede fuldbragt:
Fra den Dag, da ved Tvist adskilledes først fra hinanden
Atreus herskende Søn, og den herlige Kjæmper Achilleus.

Hvo blandt Guderne vakte den Splid, som skilte dem fiendtlig? —
Zeus og Letos Søn. Thi han, mod Herskeren optændt,
Sendte til Leiren ulægelig Sot; og Folkene hensank,
Bødende Gudens den ydede Præsts Forhaaning af Drotten
Atreus Søn. Han kom til Achaiernes hurtige Snekker,
Bringende Skjenk af umaadeligt Værd, for at løse sin Datter,
Bærende Phoebos Apollons, den vidthenrammendes, Laurkrands
Over den gyldene Stav, og bønfaldt alle Hellener,
Dog Atriderne fremmest, de to Hærskarernes Drotter:

„Atreus Sønner! og I, fodskimrende Danaer, samtlig!
Eder forlene de høit i Olympgaard thronende Guder
Priamos Stads Nedbrud, og den velforønskede Hjemfart!
Men frigiver mit elskede Barn, og annammer min Løsning,
Ærefrygtende Zeus fjernrammende Søn Apollon!“

Flux bifaldende klingred' Hellenernes samtlige Tilraab:
Præsten at ære med Frygt, og annamme den glimrende Løsning.
Atreus mægtige Søn, Agamemnon, ene bestred det;
Vægrende jog han ham bort, og tiltalte ham haanlig med Trudsel:

„Gamle! jeg raader dig, flye for mit Blik ved de bugede Snekker
Flux; og viis dig ei oftere her! dig lidt vilde nytte,
Traf jeg dig atter, din Stav og Apollons krandsende Laurbær.
Hende jeg giver ei fri, før engang, graahærdet af Alder,
I min argiviske Borg hun, langt fra fædrene Hjemstavn,
Tjener som Væverske mig, og deler mit natlige Leie;
Tirr mig ei mere, men gak, hvis ellers du har dit Behold kjært.“

Saa han talte; men Oldingen skjalv, og lød hans Befaling.
Taus tilbage han gik paa det hunlthenbrusende Havs Bred,
Vandrende langt afsides, og bad med sukkende Taarer
Høit til den herskende Søn af den guldhaarlokkede Leto:

„Hør mig, o mægtige Gud, som med sølverne Bue dit Chrysa,
Killa, din hellige Stad, og dit Tenedos herskende skjermer,
Smintheus! Saae du tilforn mig tække dit skinnende Tempel;
Saae du mig riste tilforn, dig offrende, Tyres og Bukkes
Flommede Bove med Lyst, opfyld da denne min Sjæls Bøn:
Hevn paa de Danaers Folk min Graad med rammende Pile!“

Saa han sukkende bad. Ham hørede Phoebos Apollon;
Fra de olympiske Toppe nedilte han, Hjertet af Harm fuldt,
Buen om Skuldrene hængt, og det ringstildækkede Kogger.
Kolvene klungred' om Skuldrene lydt, da med Vrede han fremgik,
Svingende sig; hans Øie var mørkt, som fortnende Natmulm.
Fjern bag Skibene leiret, afskød han den vingede Dødpiil,
Og med forfærdelig Klang sprang Strængen tilbage paa Buen.
Muler i Forstningen faldt for hans Skud, og hurtige Hunde,
Dog tilsidst mod dem selv henvendende Pilenes Mordflugt,
Traf han; og Baal nu ved Baal opluede Ligenes Dynger.

Ni samfældige Dage henfoer i Leiren hans Pile.
Men paa den tiende kaldte til Thing alt Folket Achilleus,
Skyndet i Hjertet dertil af den sneehvidarmede Here,
Der, for Achaiernes Folk omtsørgende, stued' dem hendøe.
Som nu forsamled' de var, og Forsamlingen leiret i Kreds sad,
Reiste sig, talende saa, Fodflyv'ren i Kampen, Achilleus:

„Om i Taaget igjen, Agamemnon, vende vi hjem da,
Sværmende heden som deden, hvis ellers Døden vi undflye.
Neppe! da baade nu Pest Achaierne tærer, og Orlog.
Dog, velan! raadspørger forud en Offrer, en Spaamand,
Eller en Drømudtyder, (thi Drømme jo komme fra Zeus og!)
Der os betéer, hvi saa saare forbittredes Phoebos Apollon:
Om han hellige Løfter forsømmedes? om Hekatombet,
Eller en rygende Duft af Lam, og uvanskede Geder,
Maatte formilde hans Barm til end at afvende vor Omkomst?

Altsaa talede Helten, og satte sig. Pludselig fremstod
Kalchas, Thestors Søn, blandt Fuglenes Speid're den første,

Han, som erkjendte hvad er, hvad tilkommende vorder, og før var;
Og som de Danaers Snekker til Ilion havde henveiledt,
Med sandsigende Kynde begavet af Phoebos Apollon.
Velberaadet i Hu han tiltalede Kredsen, og sagde:

„Peleus Søn, du mig byder, o Herlige, lydt at forkynde
Phoebos Apollons Harm, hiin vidtheenrammende Herskers.
Altsaa forkynder jeg her; men du tilsværg mig med Eedsagn,
Trolig med Ord og med Arm, mig at laane din kraftige Bistand;
Eftersom vist jeg fortørner en Mand, der mægtig behersker
Argos Folk, og hvis Bud Achaierne samtlige lyde.
Stærkere dog er en Fyrste, som vred mod en Ringere fremstaaer;
Holder han og sin Harms Udbrud tilbage for den Dag,
Lurer det lønlige Nag dog stedse, til Hevnen er udført,
Dybt i hans Hjerte; derfor, siig frem, vil du mig beskjerme?“

Ham gjensvarte paa Stand, Fodslyv'ren i Kampen, Achilleus:
„Trøstig forklar du, hvad Tegn dig Himmelen gav, som du veed det!
Thi ved Apollon selv, Zeus Yndede, hvilken du Kalchas
Bønanraaber, saa tidt Zeus Raad du de Danaer kundgjør,
Ingen, imens jeg lever og end seer Lyset paa Jorden,
Skal ved de bugede Snekker med voldsom Haand dig berøre,
Være sig hvilken Achaier, og nævnte du selv Agamemnon,
Der nu, som ypperst i Rang, stormægtigen brammer i Hæren.“

Trøstig nu fattende Mod, udbrød den værdige Spaamand:
„Ei Hekatombet han savner med Harm, ei hellige Løfter;
Men ham angrer hans Præst, som med Haan Agamemnon nu bortjog,
Uden at give ham fri sit Barn, og annamme hans Løsning.
Derfor sended os Jammer den Rammende, sender os end meer;
Thi han afvender ei før sin knusende Haand fra Fordærven,
Før hiin Fader igjen det vevertblikkende Møbarn,
Uden Betaling befriet, man hjem, med et Festhekatombe,
Sender til Chrysa. Kun saa maaskee vi formilde ham mod os".

Saa han talte med Fynd, og satte sig. See! men nu fremstod
Atreus herskende Søn, Folkshøvdingen, Drot Agamemnon,
Optændt: Hjertet i Barmen, omstrømt af kaagende Galde,
Svulmede høit; og af Øinene foer vildtflammende Gnister.
Først paa Kalchas et Blik henlynende, heftig han udbrød:

„Jammerforkynder! mig stedse du gavst udbehageligt Udsagn;
Altid finder dit Hjerte Behag i ulykkelig Spaadom;
Aldrig et glædende Sagn du har meldt mig, aldrig og udført!
Her nu du atter et Himmelens Tegn de Danaer melder:
Som om derfor Jammer den Rammende Folket bereder,
Fordi Cryses Datter jeg ei mod den glimrende Løsning
Villigen gav. Vist nok, jeg beholdt langt hellere hende;
Da jeg hende, for selv min Ungdoms Viv, Clytemnestra,
Holder i Agt; som hun og ei ringere findes i Noget,
Hverken i Vært, eller Blik, eller Vid og kosteligt Arbeid.
Dog nu velan, jeg hende vil afstaae, synes det bedre.
Hellere skuer jeg Folkene frelst, end Folkenes Omkomst.
Men bereder mig skyndig en Skjenk, at ikke jeg ene

Vorder imellem Achaierne her ubelønnet, mod al Skik;
Thi det seer I dog samtlig, at min Belønning mig fragaaer."

Ham nu svarede du, fodflyvende Kjæmper, Achilleus:
„Hovmodbrammende Søn af Atreus: Gjerriges Mønster!
Hvad kan skjenke dig nu til Belønning Achaiernes Høimod?
Veed jo dog Ingen et Sted, hvor er gjemt almindelig Forraad,
Saasom, hvad Bytte vi samled' i Stæderne, samtlig er uddeelt.
Folkene sømmer og ei nu at blande paa ny hvad dem tilfaldt,
Altsaa giv du til Guden den Fordrede; men vi Achaier
Love dig trefold Erstatning, ja fiirfold, naar os engang Zeus
Ilions trindtommurede Stads Udplyndring forunder".

Ham gjensvarende, talte den herskende Drot, Agamemnon:
„Ikke belister, hvor bold du og er, og i Skjønhed en Gud liig,
Du mig, Achilles! Omsonst du dig snoer, du fanger mig aldrig.
Altsaa vil du for dig en Belønning; imens jeg selv skal
Sidde foruden? og mig befaler du dennes Gjengivning?
Vel! hvis mig vorder en Skjenk tildeelt af Achaiernes Høimod
Efter mit Sind, som mig fuldt erstatter i lignende Værd hiin —
Ja! men tildeles den ei, da kommer jeg selv, den at tage,
Din Belønning maaskee, vel og Ajax, eller Odysseus,
Brugende Magten, og knap vil smile den Mand, jeg mig nærmer!
Dog om deslige siden vi tales vel ved med hinanden. —
Op! nedhaler et glindsende Skib i det hellige Havdyb;
Samler i samme til Roers fuldt Mandskab; og Hekatombet

Bringer i Rummet! Hun selv, den rosenfavre Chryseis,
Føres ombord! og een af Fyrsterne styre, som Brug er,
Ajax, eller og Helten Idomeneus, eller Odysseus;
Eller, Achilles, du selv, du rædsomme Kjæmperes Kjæmper!
At os omsider den rammende Gud maa sonet formildes."

Ham nu med truende Braa tiltalede Helten Achilleus:
"Ha! du i ublu Frækhed indhyllede Ponser paa Fordeel!
Hvi dog adlyder dit Bud een Eneste villig i Folket,
Enten til speidende Gang, eller og til Fiendernes Anfald?
Drog jeg dog ei for de Troers i Spydkamp kyndige Mænds Skyld
Hid til standende Strid; thi mig selv de har aldrig fornærmet.
Aldrigen tog de mig Gangere bort, og aldrigen Hornqvæg;
Heller og aldrig i Ftias, af Avlsmænd vrimlende Klimpegn,
Skjændte de Frugten; i det os skiller uendeligt Rum ad,
Skovomskyggede Bjerg, og Havets brusende Bølger.
Dig, skamløseste Mand, dig fulgte vi, dig at fornøie;
Søgende blot Menelaos, og dig, Uhyre, at hevne
Her paa de Troer. Men sligt ei rører dig, agtes dig Intet.
Selv og min Belønning du troer nu, bort mig at tage,
Som jeg tilkjæmpte med Sved, og mig skjenked' Achaiernes Sønner.
Har jeg dog aldrig en Skjenk, liig din, naar nogen af Troias
Velbefolkede Stæder i Gruus de Danaer nedbrød.
Krigens de tungeste Byrder i Slagets vildeste Tummel
Stedse fortroes min Arm; men saasnart til Deling det kommer,
Din er den større Belønning; og jeg, med en liden begavet,
Vender fornøiet til Snekkerne hjem, udmattet af Kampen.

Nu jeg drager tilbage til Ftia; baader mig meer dog
Hjem med de snablede Snekker at gaae. Du neppe dog, troer jeg,
Mig vanærende her, stort vinder i Gods og i Rigdom!"

Ham nu svared' igjen Agamemnon, Folkenes Fyrste:
Flye kun, lyster dig saa, flye! flye! dig sandelig jeg ei
Beder, for min Skyld dvæle! jeg har end Kjæmper omkring mig,
Hvilke mig hædre med Huld, og især den raadende Gud, Zeus.
Ingen jeg hader, som dig, blandt de gudstadfæstede Drotter!
Stedse dog Kiv dig er kjær, og Kamp og krigerisk Tummel!
Trodser og Alle din Arm, en Gud har sligt dig forundet.
Gaae med Snekkerne dine kun hjem, samt hele dit Mandskab,
Myrmidoner at styre! Du agtes mig fuldelig Intet!
Intet er mig din Harm! Men her jeg siger dig et Ord:
Nu, mig Chryses Datter unddrages af Phoebos Apollon,
Vil paa mit Skib jeg hende ham og med egen Bemanding
Sende; men jeg, jeg henter den rosenfavre Briseis,
Din Skjenk, kommende selv i dit Telt; at fuldt du maa lære,
Hvad din Magt er mod min, og Enhver maa zittre herefter,
Sig at maale med mig, og at byde mig Trods for mit Aasyn!"

Saa han talte; men vild blev Peleus Søn, og hans Hjerte
Under det lodne Bryst, tvefold tvivlvankende raadslog,
Om han det hvæssede Sværd løsrivende flux sig fra Hoften,
Splittende Hoben omkring, nedhoerte paa Stand Agamemnon;
Eller nu stillede bedre sin Harm, og tæmte sin Sjæls Mod.
See! som nu dette han vog i sit Sind og Tankernes Omløb,

Og af Skeden alt drog Storsværdet, svæved' fra Himlen
Pallas ned, ham sendt af den sneehvidarmede Here,
Hvilken for begge med Huld bar Omsorg, elskende begge.
Bag ham hun standsed', og greb ved de gyldene Lokker Peliden,
Ham sig aabenbarende klart, men skjult for de Andre.
Studsende skjalv Achilleus, og vendte sig; flux han erkjendte
Pallas Athene; thi Skræk ham lynte den Straalendes Øine.
Fæstet paa hende hans Blik, udfoldte han Ordenes Vinger:

„Hvi kom, Datter af Zeus, den skyskjoldvæbnede, hid du?
Mon for at see mig forhaant af Atreus Søn, Agamemnon?
O! men jeg sværger dig her, og sandelig vorder det fuldbragt:
Hans hovmodige Frækhed om kort Tid koster ham Livet!..

Derpaa svarede Zeus bliktindrende Datter Athene:
„For at stille din Harm, hvis du lyder mig, steg jeg fra Himlen
Ned, dig sendt af Gudinden, den sneehvidarmede Here,
Hvilken for begge med Huld har Omsorg, elskende begge.
Hør mig! lad fare nu Strid! dit Sværd ei drage din Arm nu!
Dadle ham kan du med Ord, og de falde saa tungt, som de ville!
Men det lover jeg her dig, og sandelig vorder det fuldbragt;
Engang byder man dig trefold saa herlige Gaver
For din Forhaanelse nu. Tving derfor dit Mod, og adlyd os!"

Hende nu svarede du, fodflyvende Kjæmper Achilleus:
„Himmelske Bud, o Gudinde! det sømmer sig os, at adlyde,
Ihvor heftig og kaager vor Varm; thi saadant er bedre;
Den, som Guderne lyder med Sky, bønhøre de naadig."

Talt, han nu hemte den vældige Haand i det sølverne
Hefte,
Heelt indbalgende Sværdet igjen; og handled' ei trodsig
Mod Athenæas Bud. Hun selv steg op til Olympgaard
Atter, i Skjoldforfærderens Borg, til de øvrige Guder.

See! men Peliden begyndte paa ny med heftige Spydord
Mod Agamemnon; endnu han ei lod fare sin Vrede:
„Viindunsthelt, med den Gjøendes Blik, og den Takkedes
Kjækhed!
Aldrig hverken til Kamp dig med Skarerne selv at bevæbne,
Eller paa Speiden at gaae med Achaiernes ypperste Sønner,
Understod sig dit Mod; sligt er skinbarligen Død dig.
Vist er det mere beqvemt, i Achaiernes bredede Krigsleir
Gaver at rane fra ham, som blot dog taler imod dig,
Folkopslugende Konge! thi Nidinger kun du behersker,
Eller, Atride, din Haan i Dag var bleven den sidste!
Men jeg melder dig her, og bekræfter mit Ord med et Eed-
sagn:
Ja! ved denne min Stav, som ei Løv meer skyder og Qviste,
Siden engang den Bullen forlod i Bjergenes Skove —
Aldrigen knoppes den meer; thi rundt afskavede Jernet
Løvet og Barken deraf; men nu Hellenernes Sønner
Bære, som Dommere, den i Hænderne, medens de Zeus Ret
Hævde — det være dig her, min Eeds den høie Bekræft-
ning!
Snart vil, savnet engang af Argeierne samtlig, Achilleus
Ønskes tilbage; men du da søger omsonst i din Sjæls Angst
Redning, naar styrted' i Skarer af Kampmanddraberen Hek-
tor,
Disse faldende døe — da vil dybt i Hjertet dig nage
Rasende Harm, at i Dag du den tappreste Danaer haante."

Altsaa Peliden; og kastede ned paa Jorden sin Domstav
Rundt med de gyldene Nagler omperlt; og satte sig atter.
Mod ham stirred' Atriden, og fnysede. Mellem dem opstod
Nestor, med Ordenes Sødme, de Pyliers tonende Taler,
Fra hvis Læbe hver Lyd med Honningens Olie henflød.
Ham var tvende med Tale begavede Menneskeslægter
Svundne forbi, som med ham samtidig vored' og leved'
Hist i det hellige Pylos; og han hersked' i tredie Slægt nu.
Med velmenende Hu han tiltalede Kredsen, og sagde:

„Vee! hvor almindelig Sorg det achaiske Land sig nu nærmer!
Sikkert vil Priamos glædes derved, og Priamos Sønner,
Alle de samtlige Troer, og inderlig frydes i Hjertet,
Naar dem berettes engang, hvor I splidagtigen kives,
I, de Danaers Fyrster i Raad, og Fyrster i Kampen.
Lyder min Røst! I begge dog Børn kun ere mod Nestor!
Gik jeg dog mangen en Gang med stærkere Mænd end med Eder
Fordum i Leding; og aldrigen de dog agted' mig ringe.
Aldrigen skued' mit Blik, og skuer vel aldrigen mere
Mænd, som Perithoos var, og Dryas, Folkenes Hyrde,
Kæneus, eller og Helten Exadios, og Polyphemos.
Sikkert vare de stærkeste de blandt levende Jordboer,
Vare de stærkeste selv, og droge til Kamp mod de stærk'ste,
Mod Bjergtroldenes Hær, anrettende gyseligt Blodbad.
Hines Krigsstaldbroder var jeg, henvandret fra Pylos
Fjern, fra det apiske Land; thi de selv mig kaldte til Medhjælp.
For min Deel jeg og mit medkjæmpte; men Ingen i Kampgang
Vilde mod hine bestaae blandt dem nu leve paa Jorden;

Og dog hørte de Varsel af mig, og lode mit Ord ad.
Men adlyder og I; thi, mit Raad at lyde, Jer baader!
Hverken nu du, hvor mægtig du er, ham tage fin Mø bort;
Men ham lad, hvad han gav eengang Achaiernes Sønner;
Heller ei du, Pelide, dig hæv opsætsig mod Kongen,
Trodsende ham; da dog aldrig en lignende Herlighed tilfaldt
Nogen med Domstav herskende Drot, som Værdighed Zeus
gav.
Er og den stærkere du, da til Moder du har en Gudinde,
Langt dog den mægtigste priser sig han, som Flere behersker!
Atreus Søn, lad fare din Harm! jeg og vil Achilleus
Bede, sin brusende Barm at berolige; ham, som i Krigens
Yderste Nød er det vældigste Værn for Achaiernes Skarer."

Ham gjensvarende, talte den herskende Drot, Agamemnon:
"Sandelig, Olding, det Alt du talte med sømmelig Anstand.
Men bestandig vil hiin frembramme for Alle, som ypperst;
Alle vil han befale, som Drot, og Alle beherske;
Hver og tilvinke sit Bud, som, mener jeg, Ingen adlyder.
Gav ham og Spydkamps Styrke de altid værende Guder,
Mon de ham derfor tillod at fornærme med hvert hans
Munds Ord" —

Ham, afbrydende Talen, nu svarede Helten Achilleus:
"Sandelig! feig, og en Niding med Ret jeg burde benævnes,
Hvis jeg veg dig i Alt, naar med Ord og Mine du truer.
Andre du saa kan beherske vilkaarligen; mig du kun aldrig
Vinke dit Bud; jeg tørde fra nu dog ikkun det lyde!
Kun et Ord jeg forkynder dig her, du gjem det i Hjertet:
Ingensinde jeg hæver min Arm til Strid for en Møes Skyld,
Hverken mod dig eller Nogen; I røve, hvad selv I mig
gave.

Men af Alt, hvad for Resten er mit ved den glindsende
Snekke,
Mod min Villie neppe du tager det ringeste bort mig.
Eller velan, forsøg det engang; at Alle maae skue,
Hvor paa Stand fra mit Spyd skal rinde dit galdede Bryst-
blod!"

Altsaa med Ord mod Ord de stred, og reiste sig begge;
Derpaa hævedes Thinget ved Argos bredede Strandleir,
Medens Achilleus til Teltene hen og de svævende Snekker
Vandrede, fulgt af Menøtios Søn, og samtlige Fæller.

Men Agamemnon nedlod i Havet den hurtige Snekke;
Valgte tyve deri til Roers, og lod Hekatombet
Guden indskibes, og selv han Chryses blomstrende Datter
Føred' ombord; som Styrer besteg Bagstavnen Odysseus.
Flux lagt ud nu paa Dybet de pløiede Bølgernes Udørk.

Atreus Søn bød Folkenes Hær at rense sig festlig;
Og de rensede sig, og udkastede Smitten i Havet.
Offrede saa til Apollon uvanskede Tyres og Bukkes
Hellige Bodhekatomber paa Bredden af Dybenes Udørk;
Og i den hvirvlende Røg opsvævede Duften mod Himlen.

Saa var Brimlen i Leiren beskjæftiget; men Agamem-
non
Satte forbittret i Værk, hvad han forhen trued' Achilleus,
Og til Talthybios flux og Eurybates lod hans Befaling,
Hvilke Herolder ham var, og raskudførende Livbud:

"Iler til Peleus Søns, Myrmidonernes Telt, og ved
Haanden

Tager, og bringer mig hid hans Mø, den favre Briseïs;
Vægrer han sig, saa forkynder, at selv jeg kommer, med Flere,
Hende med Magt mig at hente, som meer skal vorde ham
rædsomt!"

Saa han befaled', og sendte dem bort med det truende
Budskab.
Nødigen vandred' de hen ved det aldrigdyrkede Havs Bred,
Naaende Teltenes Leir ved Myrmidonernes Snekker.
Ham de siddende fandt, ei langt fra det glindsende Drotskib,
Foran Teltet; og ei blev fro ved at see dem Achilleus.
Begge forvirred' af Angst, og ærefrygtende Drotten,
Standsed', og føred' ei frem eet Ord til Sagn eller Spørgsel.
Men han selv, i sin Aand alt gjettende Budet, udbrød saa:

"Fred med Eder, Herolder, I Guds og Menneskers
Ombud!
Nærmer Eder! I ei er' skyldige! kun Agamemnon,
Der har Eder mig sendt om den rosenfavre Briseïs.
Altsaa, velan, før Møen herud, min ædle Patroklos,
Og giv hende dem hen. Men selv de være mig Vidner
For de salige Guder, som for de svindende Jordboer,
Og for Kongen, den grumme! Hvis nogensinde herefter
Skulde behøves min Hjælp til skjændig Elendigheds Afværg
Fra hiint Folk.....! Ha, blindt til Fordærv fremfuser hans
Affind,
Ikke betænkende det, som er skeet, ei blikkende fremad,
Hvor ham ved Flaaden i Kamp skal frelses Achaiernes Hære!"

Saa han talte. Patroklos adlød den elskede Vens
Bud;
Hented' af Teltet, og gav den rosenfavre Briseïs

Budene hen; og tilbage de gik til Achaiernes Snekker.
Nødigen vandred' med disse den yndige Mø. Men Achilleus
Græd; og fra Fællerne flux sig vendende, gik han mod Havet,
Satte sig taus paa dets Bred, vildt stirrende hen i dets
Dybmulm;
Og til den elskende Moder han bad med strækkede Hænder:

„Moder, da dog til et kort her varende Liv du mig fødte,
Burde dog Hæder mig Zeus, den Olympier, fuldelig yde,
Hiin høittordnende Gud; men nu slet ingen han teer mig.
Har jo dog Atreus Søn, Storherskeren, Drot Agamemnon,
Nu mig vanæret, min Skjenk sig egnende, den han mig
fratog!"

Saa han talte med Graad; ham hørte den værdige
Moder,
Som hos den sølvgraae Fader hun sad i Dybenes Afgrund.
Ilende svang hun sig op af det skummende Hav, som en
Taage;
Og, sig sættende hen ved den Taareudgydendes Side,
Tog hun ham venlig ved Haand, og tiltalte ham kjælent, og
sagde:

„Kjæreste Barn, hvi græder du saa? hvad tynger dit
Hjerte?
Siig mig det, dølg mig det ei, at begge vi To det maae
vide!"

Sukkende dybt udbrød Fodslyv'ren i Kampen, Achilleus:
„Moder! du veed det dog alt; hvortil en unødig Fortælling?
See! vi droge mod Theben, Eetions prægtige Taarnstad,
Ødelagde den reent, og hidbrog Alt hvad deri var.

Byttet imellem sig deelte med Skjel Achaiernes Sønner,
Og for Atriden blev valgt den rosenfavre Chryseïs.
Chryses siden, Apollons, den fjernfrarammendes, Offrer,
Kom til de kobberomskjermte Helleners hurtige Snekker,
Bringende Skjenk af umaadeligt Værd, at løse sin Datter;
Bærende Phoebos Apollons, den fjernfrarammendes, Laurkrands,
Over den gyldene Stav; og bønfaldt alle Hellener,
Dog Atriderne fremmest, de to Hærskarernes Drotter.
Flux bifaldende lød Achaiernes samtlige Tilraab:
Præsten at ære med Frygt, og annamme den glimrende Løsning.
Atreus mægtige Søn, Agamemnon, alene det modstred;
Haanligen jog han ham bort, og tiltalte ham heftig med Trudsel.
Harmforbittret tilbage han gik; men Phoebos Apollon
Hørte den Bedendes Raab; thi høit han elskte den Gamle.
Myrdende Pile han stød mod de Danaers Folk; og de Trufne
Henfaldt, Dynger af Liig paa Liig, da den Rammendes Pile
Vidt foer gjennem Achaiernes Hær. Omsider en Spaamand,
Kyndig i Tegn, os bebuded' den Fjernfrarammendes Gudraad.
Jeg, den første, tilraadede flux, os Guden at sone;
Men Atriden, optændt af Forbittrelse, pludselig opstod,
Og forkyndte mig, truende lydt, hvad nu mig er udført.
Hende paa glindsende Stavn fortbrynede Danaers Mandskab
Føre til Chrysa med Offerets Skjenk til Kongen, Apollon.
Men nys kom i mit Telt Herolder, og toge deraf bort
Brises blomstrende Datter, som selv mig Achaierne skjenkte.
O! hvis saadant du evner, antag dig din Søn nu, og hjælp ham!
Stig til Olympos, og bed til Zeus, om før du hans Hjerte
Nogensinde med Ord har glædet ham, eller med Idræt!

Har jeg dog hjemme dig oftere hørt, i den fædrene Drotborg,
Rose dig af, hvor engang du den skymulmdækte Kronion
Ene blandt Gudernes Hær for skjændig Fornedrelse friede,
Da ham de andre Olympiers Magt fræk proved' at fængsle,
Here, med Poseidaon foreent, og Pallas Athene.
Dog, o Gudinde, du kom, og løste ham ud, da de bandt ham.
Hundredarmen opkaldende flux til Olympens Befæstning,
Ham, som Briareos nævnes af Guderne; men af de Jordboer
Samtlig Agæon; som Faderen selv langt viger i Styrke.
Tæt hos Kronion nu han hensatte sig, trodsende kraftfro;
See! og fra Fængslingen skjalv tilbage de salige Guder.
Sæt dig nu hen, ham erindrende sligt, og omfavn du hans Knæ ham:
At det ham maatte behage, med Kraft de Troer at bistaae
Selv, og til Flaaden og Havet Achaiernes Skarer at trænge,
Fald paa Fald; at det Folk engang faaer nok af sin Hærdrot,
Og han, Atreus Søn, Storherskeren selv maa erkjende,
Hvad han forbrød, da han saa den tappreste Danaer haante."

Ham nu svarede Thetis igjen med rindende Taarer:
„Vee mig, o Barn, at jeg dig opfostred', ulykkelig fødte!
Ak! at ved Snekkerne her du fri for Taarer, og ukrænkt
Sad, da dig Skjebnen et Liv saa kort dog undte, saa reent kort!
Men afblomstrende tidlig, og ulyksalig for Alle
Blev du tillige! Ja dig jeg bar i Palladset til Uheld!
Dette dog Lynildsvingeren Zeus at berette, hvis Bøn ham
Rører, opstiger jeg selv til det sneeglandstindrende Gudbjerg.
Du bliv siddende her ved de lethenglidende Snekker,
Og, paa de Danaer vred, afhold fra Kampen dig ganske!

Zeus just vandred' i Gaar mod Okeanos hen, til de fromme
Æthioper, som Gjest; og Guderne fulgte ham alle.
Om tolv Dage han vender sig hjem igjen til Olympgaard.
See! da stiger jeg op til den Herliges hvælvede Malmborg,
For at omfavne hans Knæ, og jeg haaber, hans Barm at
bevæge."

Saa hun taled', og ilede bort; og lod ham alene
Harmforbittret i Hu for den skjøntombæltede Pige,
Som man havde med Vold ham bortført. See! men Odys-
seus,
Bringende hist Hekatombet, det hellige, nærmet sig Crysa.
Skyndigen, som de nu der i Bugtens dybnende Fjord kom,
Sloge de Seilene fra, dem stuvende sammen i Rummet,
Firende Masten ved Stagene ned i den fangende Gaffel,
Hurtig, og skoddende frem, med Aarer til Landingens Leie,
Kasted' paa Sandet de Dræggene hen, og fortøiede Snekken.
Ud nu stege de selv paa den havbeskvulpede Strandbred;
Ud blev bragt Hekatombet til Rammeren, Phoebos Apollon;
Ud Chryseïs og steg af den havhenskridende Snekke.
Hende nu førte til Alteret hen Viismanden Odysseus,
Gav i Faderens Hænder den elskede Datter, og sagde:

„Chryses, mig sendede hid Hærskarernes Drot Aga-
memnon,
Dig at tilbringe din Datter, og Bodhekatombet til Phoebos,
Her, i de Danaers Navn, at offre, sonende Guden,
Hvilken Achaiernes Folk vidthylende Jammer beredte."

Talt, han nu Møen hengav i hans Haand; og frydet
imodtog
Denne det elskende Barn. Flux hine nu Bodhekatombet

Ordned' til Enden i Kreds om Alterets skjønne Forhøining;
Toede saa Hænderne rings, og toge det saltede Bygstraa;
Medens Chryses foran bad høit med løftede Hænder:

„Hør mig, o vældige Gud, som med sølverne Bue dit Chrysa,
Killa, din hellige Stad, og dit Tenedos herskende skjermer!
Ligerviis som tilforn du mig hørte, da høit jeg dig bønfaldt,
Som du mig hædrede huld, og Achaierne haardelig angreb;
Altsaa paa ny du og her opfylde mig denne min Sjæls Bøn:
Afvend nu fra de Danaers Folk den hevnende Jammer."

Saa han sukkende bad; og hans Suk bønhøred Apollon.
Efter Bønnen nu hine henkastede Bygget, og opad
Nødenes Halse de bog, og slagted', og hudede hvert af;
Udskar Bovene først, og omviklede disse med Flommen
Dobbelt; og oven paa dem blev lagt det plukkede Smaakjød.
Oldingen stak nu Beddet i Brand; og Druernes Purpur
Gød han derpaa; rundtom stod Ynglinger, holdende Femspeed.
Først da man Bovene havde forbrændt, og Fyldingen forsmagt,
Skar man det øvrige Kjød og smaat, og stak det paa Haandspeed,
Ristende varligen det, og trak tilbage det Stegte.

Saa blev det festlige Værk fuldendt. Da Maden beredt stod,
Spiste de sammen, og Hver sin Bekomst blev rundelig tildeelt.
Men da nu Hungerens Krav, og Tørstens fuldelig stillt var,
Fyldte de Unge paa ny Viinkrukkerne samtlig til Randen,
Og, skjænkende hver, omdeelte de Bægre til Alle.

Saa den udslagene Dag, med Sang forsonende Guden,
Tonte den yndige Pæan Achaiernes blomstrende Mandskab,
Høit til den Rammendes Priis; og han hørte den glad i sit Hjerte.

Som ned Solen nu sank, og Mørket beredede rundt om,
Lagde sig Alle til Ro ved den velfortøiede Snekke.
Men, som af Skumringen Eos med Rosenfingrene frembrød,
Styred' tilbage de hjem til de Danaers bredede Krigsleir.
Medbør sendte dem blid den vidthenrammende Hersker,
Just som de reisede Masten, og sloge de skinnende Seil ud.
Vinden nu spilede Seilene stramt; og Dybenes Purpur
Larmed' om Kjølen i fraadende Skum, da det skjærende Skib skød
Hen med uhemmelig Ilen igjennem de kløvede Bølger.

Da de nu ankom nær ved Achaiernes bredede Krigsleir,
Droge den glindsende Snekke de flux høit op paa det Tørre,
Over den sandige Bred, og stillede Blokke derunder;
Gik saa til Teltene hen bag Snekkerne, skilt fra hinanden.

Vred imedens han sad ved de lethenglidende Snekker,
Peleus herlige Søn, Fodflyv'ren i Kampen, Achilleus.
Aldrig mere til Thinge, hvor Mænd forherliges, gik han,
Aldrig mere til Strid; men Græmmelse naged' hans Hjerte,
Siddende der med sin Lyst til Kamp og Klirren og Krigslarm.

Som nu blandt Morgnernes Gry det tolvte dagnende frembrød,
Vendte sig hjem til Olympos de altidværende Guder
Samtlig igjen; Zeus førte; men Thetis den elskede Søns Sag

Ikke forgjetted'. Hun op af Dybet i Dagningens Anbrud
Skød sig, og steg til Olympos og Himlens strakte Befæstning.
Der hun afsides, alene, den vidtomskuende Zeus fandt
Høit paa den øverste Tind af det takkeromtoppede Gudbjerg.
See! og hun satte sig hen for den Herlige. Favnende bønlig
Der med den Venstre hans Knæ, med den Høire berørende Hagen,
Førte hun frem sin Begjering til Kongernes Konge Kronion:

„Fader Zeus, om jeg før blandt de samlede Guder til Baade
Var dig med Ord eller Daad, opfyld da denne min Sjæls Bøn:
Hædre min elskede Søn, som det korteste Liv iblandt Alle
Lever, og hvilken nu dog Hærskarernes Drot, Agamemnon,
Fræk har vanært, da hans Skjenk han ham tog, og stedse beholder;
Selv du nu hædre ham dobbelt, Olympier, raadende Gud, Zeus!
Overmagt du forunde de Troer, indtil de Achaier
Hædre min Søn, og ham Ære, med Aabod, rundelig yde!"

Talt. Ei svarte derpaa Lynsving'ren i Tordenens Mulm, Zeus.
Længe sad han, og taug. Men Thetis klyngede tæt sig
Til det omfavnede Knæ, og begyndte paa ny ham at bede:

„Lov mig det helligen! giv mig dit Sagn, o, skjenk mig et Tilvink!
Eller slaae mig det af, Ubevægede! Ganske jeg veed da,
Hvor iblandt Alle dog jeg er den meest nærte Gudinde.

Hende nu svarede mørk Lynsving'ren i Tordenens Mulm, Zeus:
„Misdaad sandelig nu du begaaer, at til Strid imod Here
Du mig opegger, om siden med Knur herfor hun mig tirrer.
Kives hun noksom dog alt i Guderforsamlingen med mig,
Høit paastaaende stedse, jeg Troerne hjælper i Kampen!
Dog gaae du nu tilbage med Iil, at ikke dig Here
Mærker, tilstillende mig, den Sag at forhandle med Omsorg.
Skynd dig! Med Hovedets Nik jeg her tilvinker dig Tillid.
Er jo dog dette mit Tegn for de samtlige Guder det største:
Aldrig bedrageligt er, og tilbagekaldeligt aldrig,
Evig urokkelig fast, hvad, nikkende saa, jeg forjetter!"

Talt; og, med sortnende Braa tilvinkende, nikte Kronion.
Om det ambrosiske Hoved henrullede Herskerens favre,
Fremadrystede Haar, og Olympens Hvælvinger grundskjalv.

Saa, Raadslagningen endt, de skilledes. Atter hun nedfoer
Dybt i Dybenes Skjød fra den glandsomskimrede Gudborg.
Zeus til Palladset nu gik, og de Himmelske reiste sig alle
Gudernes Fader imode: rundt om ved den Kommendes Nærmen
Ingen i Sædet forblev, men imøde ham trene de samtlig.

Der han nu Thronen besteg, og satte sig. Medens alt Here
Havde det mærket, hvor nys med ham et hemmeligt Raad holdt
Havmandoldingens Datter, den sølvfodglindsende Thetis.
Flux med bebreidende Tunge tiltalte hun Herren, Kronion:

„Hvilken Gud har nu, Svigfulde, paa ny dig i Raad havt?
Stedse dog er det din Lyst, dig at fjerne fra mig, for afsides
Lønlige Raad at oplægge, forordnende! Mig du dog aldrig
Nogensinde har sagt godvilligen nogen din Tanke!“

Hende nu svarede Menneskens Slægts og Gudernes Fader:
„Here, tiltroe dig og ikke, hvert Raad, jeg beslutter, at indsee;
Vanskeligt vorder dig sligt, endskjøndt min Viv, for bestandig!
Vel skal aldrig af Alt, hvad dig er meddeleligt, Nogen,
Førend du selv, blandt Guder og Mennesker, vide det mindste;
Dog, hvad jeg selv, fra Guderne fjern, alene vil raadslaae,
Derom spørg du mig aldrig; umuligen forsker du saadant!“

Ham gjensvarte derpaa den med Høihed blikkende Here:
„Rædsommægtige Zeus, hvad talte du der for et Ord ud?
Ingensinde dog før jeg udspurgte dig, aldrig og forskte;
Men fuldkommen i Ro, hvad helst dig behager, du raadslaaer.
Dog nu frygter mit Hjerte med Grund, at nys dig besnærte
Havmandoldingens Datter, den sølvfodglindsende Thetis;
Thi hun i Dagningen sad, dit Knæ tætfavnende, for dig;
Og jeg formoder, at hende med Nik du loved', Achilleus
Hæder at tee, ved Achaiernes Fald, nær Snekkernes Strandleir.“

Hende tiltalede nu Lynsving'ren i Tordenens Mulm, Zeus:
„Underligaandede! stedse formoder du, lurende paa mig!
Dog udretter du saa slet Intet! mit Hjerte kun altid
Mere fremmed du bliver, hvad meer vil vorde dig rædsomt!
Hvis og dette nu skeer, saa skeer, hvad mig lyster, der skee skal.

Altsaa du bliv siddende taus, og lyd min Befaling!
Thi dig skjermed' omsonst al Gudernes' Hær i Olympgaard,
Traadte jeg frem, og udstrakte mod dig de kunsende Hænder."

Saa han talte; da skjalv den med Høihed blikkende Here.
Taus hun siddende blev, og tvang det brusende Hjerte;
Men Hoisalen gjenlød af Uranionernes Gudsuk.
Mellem dem tog nu til Ords hiin haltende Konstner, Hefæstos,
Om for sin elskede Moder, den sneehvidarmede Here.

„Mykfaligt dog vorder, og snart utaaleligt saadant,
Naar for en Dødeligs Sag I to saa skilles i Tvedragt,
Og iblandt Guderne vække Tumult. Fast aldrig et Maaltid
Nyder man mere med Lyst; thi det bli'er jo dagligen værre.
See! jeg raader min Moder, som selv vist skjønner hvad klogt er,
Fader Kronion at vise sig øm, at ikke paa ny han
Atter maa skjænde, vor Fader, og reent forstyrre vort Gilde.
Thi, hvis det falder ham ind, Lynherren i Himmelens Skrækmulm,
Os at styrte fra Thronerne ned, hvad evne vi mod ham?
Altsaa velan, du med venlige Ord ham røre hans Hjerte,
Snart da vorder, forsont, den Olympier mild mod os Alle."

Talende saa han opstod, og henteb' det dobbelte Bæger,
Gav det sin Moder i Hænderne hen, og sagde fremdeles:

„Taal, o kjæreste Moder, og fat dig, hvad og du maa lide!
At jeg dog ikke med dette mit Blik maa skue dig, Elskte,
Straffet med Slag! jeg søgte, saa dybt mig og saaredes Hjertet,

Redning omsonst; thi hvad Gud kan mod den Olympier
fremstaae?
Ak! alt fordum engang, da jeg søgte til Hjælp dig at komme,
Greb han ved Foden, og svingte mig ned fra det himmelske
Dørtrin.
Hele Dagen jeg fløi, og da Solen dalede, faldt jeg
Ned paa Lemnos, som død; thi jeg aandte kun gispende Livet.
Der dog de Sintiers Folk optoge mig Faldende venlig."

Saa hans Ord; da smilte den sneehvidarmede Here;
Smilende tog hun den elskede Søn nu Bæg'ret af Haanden;
Og for de samtlige Guder, fra Høire begyndende, rundt om,
Skjenkte han, øsende hyppig af Krukken den liflige Nektar.
Men uudslukkelig Latter betog de salige Guder,
Ved at betragte Hefæstos saa vims, og saa flink omkringgaae.

Saa den udslagene Dag, til Solens sildige Nedgang,
Varede Gildet, og Hver sin Bekomst fik rundelig tildeelt,
Mens den fortryllende Klang af Apollons tonende Luth lød
Lydt til de liflige Stemmer i Musernes svarende Sange.
Men da nu endelig ned sank Helios lysende Fakkel,
Ginge til Hvile de samtlig, enhver til sit eget Pallads hen,
Hvilket Hefæstos selv, den haltende Konstneres Konstner,
Fordum havde dem bygt med sindrig Klygt og Erfaring.

Selv og til Leiet nu gik Lufthimmelens tordnende Gud,
Zeus,
Hvor ham natligen vinkte til Ro den liflige Slummer;
Der han til Hvile nu steg med den guldstolthronende Here.

Anden Rhapsodie.

Alle nu, Guderne selv, og de hjelmbuskprydede Helte,
Sov den udslagene Nat. Blot Zeus ei lukte sit Øie,
Grandskende dybt i urolige Barm, hvordan han Achilleus
Hædrede bedst, og Achaiernes Hær ved Skibene svækked'?
Denne Beslutning tilsidst udvalgte hans forskende Tvivlraad:
Hen til Atriden en Drøm at sende med skuffende Varsel.
Denne fremkaldende, lød fra hans Mund de vingede Toner:

„Skynd dig, o skuffende Drøm til Achaiernes hurtige
Snekker;
Der henføi dig i Teltet til Atreus Søn, Agamemnon,
Og nøiagtigen meld ham det Ord, jeg her dig forkynder:
Byd ham, at ruste til Slag de haarlokfavre Helleners
Samtlige Magt; og betyd ham, at let nu tages de Troers
Vidtudbyggede Stad, da meer ei deelt i Beslutning
Vaklet Uranionernes Raad; men samtlige Guder
Here har rørt, og Fordærv nedsvæver mod Ilions Mure!"

Saa han befoel; og Drømmen, saasnart var hørt hans
Befaling,
Fjernte sig skyndig, og foer til Achaiernes hurtige Snekker.
Did nu kom den, og fandt Agamemnon, Sønnen af Atreus,
Hvilende trygt i sit Telt, omduftet af Slummerens Vinger.
Hen til hans Hoved den treen, og, Neleus Søn i Gestalt
liig,
Nestor, som høiest blandt Oldinger holdt i Agt Agamemnon,
Talede saa til den slumrende Drot det himmelske Drømbud:

„Sover Atride, du, Søn af den vældige Gangernes
Tæmmer?

Ingen Drot, den udslagene Nat at slumre, det anstaaer,
Der paatog sig Bestyrelsens Last, og Folkenes Forsorg!
Op nu! og lyt til mit Ord: jeg kommer, et Bud fra Kronion,
Som og fjern dig beskjermer med Huld, og betænker din Velfærd.
See! han byder dig ruste de haarlokfavre Helleners
Samtlige Hære til Slag; thi let nu tages de Troers
Vidtudbyggede Stad, da meer ei deelt i Beslutning
Vakler Uranionernes Raad; men samtlige Guder
Here har rørt, og Fordærv alt svæver mod Ilions Mure
Ned fra Zeus! Paa dette giv Agt, og bevar i din Aand det,
At du, opvaagnet af liflige Slum, maa grandt det erindre!"

Altsaa talede Drømmen, og bortfoer. Men Agamemnon
Overlagde, hvad ei var bestemt til virkeligt Udfald.
Thi han formodede nu, flux Priamos Stad at erobre.
Daaret i Hu, miskjendte han Zeus ham skjulede Gudraad,
Hvilket beslutted', i varende Kamp at berede, for lang Tid,
Troer og Danaer, begge, Fordærv og uendelig Jammer.
Vaagnet, (ham dirred' i Øret endnu den himmelske Stemme)
Reiste han sig, stod op, iførte sig Kjortelens bløde,
Nye, konstvirkede Næt, og slog om Skuldrene Kappen.
Under de glindsende Fødder han bandt ganghøinende Saaler,
Og, om Axelen hængt det sølvbestiftede Storsværd,
Tog han i Haanden den Old til Old slægtarvede Domstav.
Saa han gik til de malmompandsrede Danaers Snekker.

Eos, Gudinden, nu hæved' sig alt høit op til Olympgaard,
Zeus og de samtlige Guder den kommende Dag at bebude,
Da han Heroldерne bød, med de klanglydtklingrende Stemmer

Rundt til Forsamling at kalde de haarlokfavre Hellener.
Stemmerne skingred'; og flux var den myldrende Mængde forsamlet.
Først nu Raadet han bød, udvalgt blandt Heltenes Ældste,
Sætte sig nær Drotoldingens Skib, den pyliske Nestors.
Kredsen nu sat, frembragte han selv Forhandlingens Æmne:

„Hører mig, Venner! en Drøm fra Kronion sendtes min Slummer,
Kort før Morgenen brød, i Alt den værdige Nestor
Liig, i Størrelse, Mine, Gestalt, som her I ham selv see;
Saadan den treen til mit Hoved, og talede til mig, som følger:
Sover, Atride, du, Søn af den vældige Gangernes Tæmmer?
Ingen Drot, den udslagene Nat at slumre, det anstaaer,
Der paatog sig Bestyrelsens Last og Folkenes Forsorg!
Op nu! og lyt til mit Ord: jeg kommer, et Bud fra Kronion,
Som og fjern dig beskytter med Huld, og betænker din Velfærd:
See! han byder dig ruste de haarlokfavre Helleners
Samtlige Hære til Slag; thi let nu tages de Troers
Vidtudbyggede Stad, da meer ei deelt i Beslutning
Vakler Uranionernes Raad; men samtlige Guder
Here har rørt, og Fordærv alt svæver mod Ilions Mure
Ned fra Zeus; du vare derpaa! — Saa talede Drømmen,
Og fløi bort, og forsvandt; og den liflige Slummer forlod mig.
Lader os see nu, hvorlunde til Slag vi de Danaer bringe?
Selv vil jeg søge med Ord at udforske dem Sindet, som Brug er;
Raadende Hjemfart flux i de mangraadaarede Snekker,
Mens I, hver i sit Følge, fordeelt, formane til Bliven!"

Saa han endede Talen, og satte sig. Atter nu fremstod
Nestor, Folkenes herskende Drot i det sandige Pylos;
Velberaadet i Hu, han lydt i Forsamlingen udbrød:

"Venner, Hellenernes Folks hærførende Hyrder og Drotter!
Havde fortalt os om saadan en Drøm hver anden Achaier,
Usand havde vi kaldt den, og neppe Fortællingen udhørt;
Men da den ypperste selv blandt Argos Høvdinger saae den,
Saa velan, lad os see, hvor til Slag vi de Danaer bringe!"

Saa hans Ord; og af Kredsen han flux udtraadte den første.
Derpaa reiste sig op, adlydende Folkenes Hyrde,
Hver stavførende Drot. Hid strømte nu Folkenes Skarer,
Som naar af Bier en Hær i sammenvrimlende Tæthob
Gjennem en Bjergkløft myldrer herud, een Sværm paa den anden;
Nogle klynge, som Klaser, om Blomstre sig, medens i Luften
Tusinde herhen flagrende flye, og Tusinde derhen.
Altsaa trængte sig stimlende frem fra Snekker og Telte
Folkenes Hære til Thing. I Midten opflammed dem Ossa,
Zeus Budstikke, til Iil. Snart var Forsamlingen fuldtrængt;
Høit lød buldrende Larm; og da samtlige skyndte til Plads sig,
Gynged' under dem Jorden, og dundrede. Dog nu til Lyd slog
Ni Herolder med skingrende Røst, og befalede Taushed,
For at høre, med Agt, de gudstadfæstede Drotter.

Neppe var' Folkene leired', og radviis Hver paa sin Plads sat,
Flux ophørte de buldrende Skrig. Da reiste sig Kongen,
Atreus Søn, i sin Haand den gudarbeidede Domstav:
Denne Hefæstos dannede først for Olympens Behersker,

Zeus. Han gav den igjen til Argosmorderen Hermes;
Hermes skjenkte den siden til Forspændjageren Pelops;
Pelops atter den gav til Atreus, Folkenes Hyrde,
Hvilken den, døende, lod til den hornqvægrige Thyestes;
Endelig lod den Thyestes til Broderens Søn, Agamemnon,
Argos Land at bestyre dermed, og samtlige Holme;
Paa den støttende sig, udbrød den vældige Hærdrot:

„Venner, I Danaerkjæmper! I krigerske Sønner af Ares!
Ak! i en høistfordærvelig Sag har Zeus mig forviklet;
Han, den grumme! der fordum mig dog saa naadige Vink
gav;
Ilions Fald mig forjættende her, og seirende Hjemgang.
Dog nu bereder han Skjændsel mig kun, og byder mig svig-
fuld,
Efter utallige Krigeres Tab, at vende til Argos.
Altsaa behager det vel den ophøiede Hersker, Kronion,
Der alt styrted' i Gruus mangfoldige kneisende Stæder,
Og end styrter herefter; thi seirende raader hans Almagt.
Men dog skjændigt det er, og en Spot for kommende Slæg-
ter:
At en Hær, som Achaiernes Hær, saa vældig og talrig,
Intet udretted' i varende Kamp, og bestandige Feltslag,
Her mod en svagere Magt; og at Intet end tegner til Ud-
gang!
Thi hvis Achaier og Troer, paa eengang sluttende Freds-
bund,
Lysted' at vide gjensidige Magt, ved Folket at tælle;
Og nu Troerne stilled' i Rad een tæt ved den anden,
Men vi Achaier hver tiende kun; og lode hver enkelt
Troer saa Bægeret fylde for hver henstillede Timand:
Sikkert, formoder jeg, stod dog mangen en Tier med tør Mund.

Saa langt større jeg skatter Achaias Krigeres Antal —
End de Troers, som Staden beboe. Men disse til Bistand
Findes utallige væbnede Folk fra Stæderne rundt om,
Spydkampkyndige Mænd, hvis Magt forhindrer mit Anslag,
Ilions stoltoptaarnede Stad i Grund at forstyrre.
Er nu dog fuldt ni Aaringer alt henrundne forgjeves;
Og alt trøskes os Træet i Skibene; Tougene raadne.
Vore Hustruer, ak! og end umyndige Sønner
Vente med Smagten og hjemme, mens vi forgjeves os møie
Her med det uudførlige Værk, for hvilket vi hidkom.
Op da, velan! anhører mit Raad, og lyder mit Magtbud!
Lad os i Snekkerne flye til den elskte fædrene Hjemstavn;
Aldrig erobre vi dog det vidtudbyggede Troia!"

Saa han talte. Men Alle bevægedes heftig i Hjertet,
Rundt i Mængden, der ei havde hørt Raadslagningen forhen.
Og i Forsamlingen reiste sig Larm. Liig svulmende Bovers
Styrtninger i det ikariske Hav, naar Sydens og Nordens
Storme sig reise, paa Zeus, den tordnendes, mægtige Skyvink;
Eller, som Ax ved Ax henbøiet en vaiende Kornmark
Rasler, i bølgende Strøg, for den stridtfremsusende Vestvind;
Saa var Forsamlingen rings i Oprør. Alle med høit Skrig
Styrted' til Snekkerne hen; og Støvdamp hvirvled' mod Himlen
Under de trampende Fødder; mens En opmuntred' den Anden:
Haand at lægge paa Snekkerne flux, og støde fra Landet.
Dokkerne ryddedes skyndig; de hjemad Stræbendes Hurra
Skingred' i Sky, da de Stavrene rings fra Snekkerne nedrev;
Og, trods Skjebnen, var sikkert nu skeet Achaiernes Hjemfart,
Havd' ei Here sig vendt med følgende Tale til Pallas:

„Vee mig, den skyskjoldvæbnede Zeus ubetvungene Datter!
Altsaa skal det argiviske Folk hen over det vide
Hav tilbage nu flye til den elskte fædrene Hjemstavn,
Ladende Priamos Æren, og Troerne Spiren af Argos:
Helena, for hvis Skyld saa mangfoldige Danaer hensank,
Her for Ilion, langt fra det elskte fædrene Hjemland?
Hør mig! begiv til Achaiernes Hær dig uden Forhaling!
Stands, overtalende, der med din Røst hver Mand, og forbyd dem,
Ud i Havet at støde de tveradaarede Snekker!"

Saa han talte; den Bydende lød Gudinden Athene.
Skyndigen svang hun sig ned fra Olympgaards kneisende Fjeldtind;
Og henkom i et Nu til Achaiernes hurtige Snekker.
Der nu fandt hun Odysseus, hvis Snedighed trodsed' en Guds selv,
Standende taus. Ei lagde han Haand paa sit prægtige Drotskibs
Glindsende Stavn; thi Græmmelse dybt ham naged' i Hjertet.
Ham nu nærmte sig, talende saa, Gudinden Athene:

„Herlige Søn af Laertes, du Mester i Snildhed, Odysseus!
Altsaa vil I nu Alle, herfra til fædrene Hjemstavn
Flygtende, stige ombord paa de tveradaarede Snekker,
Ladende Priamos Æren, og Troerne Spiren af Argos:
Helena, for hvis Skyld saa mange Hellenernes Sønner
Faldt for Ilion, langt fra det elskte fædrene Hjemland?
Hør mig! begiv til Achaiernes Hær dig uden Forhaling!
Stands, overtalende, der med din Røst hver Mand, og forbyd dem,
Ud i Havet at støde de tveradaarede Snekker!"

Saa hun talte. Ham Ordenes Klang forraadte Gudinden.
Flux afkastende Kappen, heniilte han. Kappen fra Jorden
Hæved' Herolden Eurybates op, som vandrede bag ham.
Herskeren, Atreus Søn, Agamemnon, som treen ham imøde,
Tog han af Haanden den Old til Old slægtarvede Domstav,
Og med den han omfoer blandt de væbnede Danaers Snekker.

Hvem han nu der antraf, en Høvding, eller en Hærdrot,
Standsede han; og nærmed' sig ham med venlig Formaning:

„Sælsomme Mand! anstaaer det vel dig, at flye, som en Niding?
Bliv her rolig du selv, og bevæg til at blive de Andre!
Veed du dog ei, hvad i Sinde vel har Agamemnon med Alt det?
Sætter han Folket paa Prøve maaskee, for siden at straffe?
Hørte vi Alle dog ei hans Erklæringer nylig i Raadet?
Lad os ei tirre hans Harm til fordærvelig Rasen mod Hæren!
Frygtelig er i sin Vrede den gudstadfæstede Hersker;
Thi han har Magten af Zeus, hvis Forsyn vaager omkring ham."

Hvem iblandt Folket han traf, af gemeen Mand, skriende hjemad,
Slog han med Staven, og skjeldte ham lydt med truende Tilraab:

„Rasende Karl! staae! stands! og hør, hvad Andre befale,
Som du er Intet imod! Hvad gjælder du, Niding, i Kampen?
Hvad vel i Raadet? en usfel gemeen Dagdriver, som du er?
Troer du maaskee, vi er' alle Regentere her, vi Achaier?

Fleres Regjering er skadelig! Een regjere! den Ene,
Hvilken, o skjulede Kronos, din Søn gav bydende Domstav!"

Saa han foer gjennem Hæren, forordnende. "Samtlige Skarer
Styrtede nu til Forsamling igjen fra Snekker og Telte,
Larmende høit, som naar vildt mod det huulthenbrusende Havs Bred
Bølgernes Dønninger sqvulpe med Hulk i brølende Gjenlyd.

Alle nu leired' sig rolig, og Hver sad taus i sit Sæde.
Ene Thersites hævede fræk sin skraalende Stemme,
Han, som, af Spydighed fuld imod Fyrsterne, stedse med kaad Mund,
Uden Med eller Maal ordgydende, søgte kun Uqvem,
Ved at fordreie for Folket, og latterliggjøre, hvad helst ham
Leilighed bød. Den hæsligste Mand i Hæren for Troia
Haltede han, skeeløiet og rygbepuklet og brystflad,
Og med en blussende Tot paa det stygt tilspidsede Hoved.
Høistmodbydelig var han Peliden især og Odysseus,
Dem han bestandigen hegled'; men nu mod selv Agamemnon
Gød han sin Galde med skrydende Røst. Achaierne samtlig
Yttred' omsonst Uvillie, hver mod Skumleren opbragt;
Skraalende dog han blev ved, udskjeldende høit Agamemnon:

"Atreus Søn! hvad klager du nu? hvad fattes din Attraa?
Propfuldt er jo dit Telt af Malmgods; Qvinder i Mængde
Har du, de favreste, Nogen kan see, som fremmest for Alle
Vi Achaier dig skjenke, hvergang en Stad os erobres.
Mangler endnu dig det Guld, som en hestetæmmende Troer
Bringer fra Staden til Leirs, for at løse den elskede Søn med,

Hvilken til Fange jeg tog, eller og en anden Achaier?
Mangler endnu dig en blomstrende Mø til Leflen i Eenrum,
Som du beholder alene for dig? O! skam dig, da Hærens
Fører du er, kun at bringe Fortred Achaiernes Sønner!
Op! qvindagtige, Danaer ei, men Danaerinder!
Lader os ile til Hjemmet ombord! og lader ham ene
Sluge sig mæt paa Foræringer her! at engang han maa lære,
Hvad vor mægtige Hjælp hans Fordeel til eller fra gjør!
Har han dog nylig Peliden, en Helt, langt meer end han selv værd,
Skjændigen haant, da hans vundene Skjenk han fræk ham berøved'!
Men ei Galde han har i sit Bryst, den dovne Pelide,
Ellers den Nidingstreg, Agamemnon, var bleven den sidste!«

Altsaa skjeldte Thersites med høi Røst Folkenes Fører,
Atreus Søn. Da nærmed' sig ham Drothelten Odysseus,
Bister, med truende Blik, og tiltalte med djervelig Fynd ham:

„Ordbumdristige Svadser, Thersites, klingende Bjælde,
Tie! hold op med dit enkelte Skraal mod Fyrsternes Adfærd!
Tvivler jeg dog, at en slettere Mand udfandtes blandt Alle,
Som med Atriderne hid til Kamp mod Ilion ankom.
Derfor besmit med din Mund i Forsamlingen aldrig en Drots Navn!
Tæm din utidige Sqvalder; du lurer omsonst dog paa Hjemfart.
Ingen med Vished end veed, hvorhen sig Sagen vil vende:
Om til Held hjemdrage de Danaer, eller til Uheld?
Ublu sidder du, skjeldende lydt Mandskarernes Fører,
Atreus Søn, Agamemnon, fordi ham de Danaers Hære

Rigelig have beskjenkt, og gjøer i Forsamlingen mod ham!
Men jeg siger dig her, og sandelig vorder det fuldbragt:
Finder jeg nok eengang dig skraalende rase, som her nu,
Skal paa Skuldrene meer Odysseus Hoved ei kneise,
Skal man ei kalde mig længer Telemachos Fader, hvis ei jeg
Pakker dig her med min Arm; afriver hver Lap, du har om dig,
Kjortel og Kappe, ja Bæltet endog, som hyller din Blusel;
Og dig, hylende, nøgen, i hele Forsamlingens Paasyn,
Haanligen pidsker til Snekkerne hen, skamskjændet, og hudløs!"

Saa hans Ord; og med Staven et Drag paa Nakken og Puklen
Gav han ham droit. Da vendte sig hiin med hulkende Taarer;
Thi paa hans Ryg opsvulmed' et Spor af den gyldene Domstav,
Blodigt og blaat. Nu satte han sig, og murred' i Skjægget,
Zittred', og saae heel uselig ud, da han Dinene tørred'.
Rundt om maatte man lee, trods Ærgrelsen, over hans Aasyn.
Altsaa talte den Ene, blandt Mængden, derom til den Anden:

"Sandelig! meget Odysseus tilforn har priselig fuldbragt,
Være sig, ordnende Slag, eller talende klygtig hvad godt var;
Intet saa priseligt dog, som hvad nu han her os har udført,
Bindende Munden paa hiin ordgydende dristige Skumler.
Neppe dog vover herefter han meer, trods hele hans Frækhed,
Med et formasteligt Muk sig at hæve mod Kongernes Magtbud."

Altsaa Folket. Men, reist, Odysseus, Stædernes Styrter,
Holdt Domstaven i Haanden; og nær ham Pallas Athene
Stod; og, Herolden i Skikkelse liig, bød Folkene Taushed;
Saa at de fjerneste selv, som de nærmeste, blandt de Hellener,
Klarligen hørte hans Røst, og forstode Forhandlingens Indhold.
Velberaadet i Hu, han tiltalede Kredsen, og sagde:

„Atreus herskende Søn! nu bereder Achaiernes Folk dig
Spot kun og Skjændsel for alle vor Jords sprogskillede Slægter,
Ei fuldbyrdende Løftet, de gav med evige Tilsagn,
Da de dig fulgte herhid fra dit Argos, Gangeres Avlegn:
Hjem kun at vende, naar Troernes Stad, den stolte, var nedbrudt.
See, som umyndige Børn, og som mændberøvede Qvinder,
Klynke de her for hinanden, og sukke med Hulken om Hjemfart.
Sandt! vel stræber Enhver, naar Trængseler møde, til Hjemmet;
Thi selv den, som og blot een Maaned er fjern fra sin Fælle,
Holder det nødigen ud, ved den tveradaarede Snekke,
Fængslet af Vinterens Frost, Modvind og Bølgernes Oprør.
Men os ruller alt hen blandt Aarene, siden vor Hidkomst,
Her det niende — derfor og ei jeg Achaierne dadler,
At dem Længsel fortærer ved Snekkerne. Men, da saa lang Tid
Alt vi har udholdt, var det dog Skam, at vende med tom Haand!
Taaler, o Venner! endnu lidt Ophold, til os bekjendt bli'er,
Om os Kalchas har sandt forudsagt, eller og usandt!

End vi dog mindes det grandt, og I kunne jo vidne det Alle,
Hvilke de grusomme Kerer end ei til Als har bortført,
Som om det hændtes i Gaar: Da Hellenernes Snekker ved Aulis
Samledes, bringende Priamos Skræk og de samtlige Troer —
Rundt om en Kilde vi offred' i Kreds paa den krandsede Moossteen
Under den høie Platan, hvor Vældet piblende fremsprang,
Festhekatomber i fuldt Antal til samtlige Guder.
See! men et Under blev seet. En purpurskinnende Hugorm,
Rædsom at skue, til Lyset af Zeus, den Olympier, fremkaldt,
Skød sig bag Alteret op, og klynged' sig høit om Platanen.
Oven i Træet, paa gyngende Green, laae rolig i Reden
Sammenklynget en Hob Spurvunger, dækte med Smaaløv,
Otte; den niende Spurv var de Nøgnes rugende Moder.
Ormen opslugte de smaa spædtqviddrende Sødskende samtlig —
Moderen fløi kun om Reden endnu med jamrende Klynken;
Da hiin, dreiende Hov'det, den skrigende snapped' ved Vingen.
Men da den Ungerne havde fortært, og Ungernes Moder,
Stilled' den Zeus, som sendte den, der til et blivende Jertegn:
See! thi den blev til en Steen omskabt af den høie Kronion.
Studsende stode vi Alle, med Rædsel betragtende Synet
Af et saa gyseligt Tegn midt i de Himmelskes Offer.
Men for det bævende Folk fremstod, sandsigende Kalchas:
Hvi dog studser I samtlig, I haarlokfavre Hellener?
Dette saa mægtige Tegn har sendt Zeus varslende Forsyn
Seent og sildigt; men bringende seent vedvarende Hæder.
See! som nu slugte hiin Orm Spurvredens qviddrende Spæde,
Otte; den niende Spurv var de Nøgnes rugende Moder;

Altsaa skulle vor Kamp ni Aar vedvare for Troia;
Men i det tiende styrtes os ned dets taarnede Mure!
Saa sandsagde han der; og snart fuldkommes hans Sandsagn.
Altsaa forbliver nu her, fodskimrende Danaer alle,
Til vi har styrtet i Gruus hiin Priamos prægtige Taarnstad."

Saa han talte; men skingrende lød, med jublende Tilraab,
Rundt fra Snekkernes Leir Achaiernes stormende Bifald,
Dig, Odysseus, prisende lydt, og den herlige Tale.
Derpaa tog nu til Ords den gamle gereniske Nestor:

„Himmel! hvor reent barnagtigt I svadse paa Thinge jer Tid bort,
Net, som umyndige Børn, der ei vide hvad Krig er, og Krigsdaad!
Hvor er' nu Løfterne? hvor de med Eed bekræftede Tilsagn?
Skal da nu blive til Røg hvert Raad? hver mandig Beslutning?
Hvert Pagtoffer af Viin? hvert tillidsfordrende Haandslag?
Stedse med Ord kun vi stride, mens Intet i Gjerning til Udgang
Tegner endnu, saa længe vi her og dvæled', og dvæle.
Atreus Søn! herefter, som før, med urokkelig Fasthed,
Før du de Danaers Hære til Kamp i standende Feltslag!
Agt du for Intet de To eller Tre, som i Smug med hinanden
Raadslaae: (hvad dem dog aldrigen bli'er, trods Længselen, opfyldt)
Hjem til Argos at gaae, forinden man veed, om Kronions
Løfte forjætted' os sandt? eller og forjætted' os usandt?
Thi jeg siger, os vinkte den høieste raadende Gud, Zeus,
Paa den Dag, vi besteg de lethenglidende Snekker,

Alle vi Danaer, Død og Fordærv at bringe de Troer.
See! thi han gav os et lykkeligt Tegn: det lynte til Høire.
Derfor vende sig Ingen herfra, sig skyndende hjemad,
Før han har sovet i Seng med een af Troernes Qvinder,
Før han har hevnet vor Helenas Angst og eensomme Sukke!
Længes dog hiin eller den end efter Hjemmet med Utaal,
Vove han, mig at berøre den glindsende, bugede Snekke,
At han for Alle den første paa Stand maa finde sin Bane!
Altsaa tænk du, o Herster, paa Raad, og hør dem af Andre!
Ikke dit Hjerte forkaste det Ord, jeg taler, som daarligt:
Opstil, Stamme ved Stamme, ved Slægt Slægt, Folket, Atrides,
At een Slægt hos den anden, og Stamme hos Stamme maa fremstaae!
Gjør du nu det, og adlyde de Danaer dig, vil du klart see,
Hvilken af Førerne selv der er feigest, og hvilket af hvert Folk
Tapperst; thi hver da for sig, udmærkt, vil kjæmpe paa sin Viis.
Og du erfarer, om hindrer vor Seir guddommelig Almagt,
Eller og Mangel paa Mod i vor Hær og Mangel paa Krigsklygt."

Ham gjensvarende talte den mægtige Drot Agamemnon:
„Sandelig, Olding! i Raad du Hellenerne samtlig beseirer!
Havde dog, Zeus o Fader! og Pallas Athen'! og Apollon!
Jeg ti Drotter, som dig, i Krigsraad blandt de Hellener,
Snart da bøiede sig den herskende Priamos Taarnstad
Under vor knusende Magt, og sank nedstyrtet i Støvet!
Ak! men den skyskjoldvæbnede Zeus tilsendte mig Uheld,
Da han i Kiv forvikled' mig her, og forfængelig Tvedragt:

See! thi jeg og Peliden uenige blev' for en Møes Skyld,
Verlende Bitterhedsord; og jeg selv begyndte vor Skjendsmaal.
Hvis vi engang os igjen med hinanden forlige, da sikkert
Udebliver ei Troernes Fald et eneste Dagdøgn.
Dog nu til Maaltid gaaer, at paa Stand kan rustes til Angreb!
Hver omhyggelig pudse sit Skjold og skjærpe sit Haandspyd,
Hver med Omhu fore tilgavns de hurtige Heste,
Hver og besigtige nøie sin Vogn, og berede til Slag Alt,
At den udslagene Dag vi kan stride den strengeste Stridskamp!
Thi vi vil før os ei hvile, ja selv ei raste det mindste,
Før, ved sin Ankomst, Natten, os kjølende Modet, adskiller!
Strømme vil Sveden, om mangt et Gehæng, fra Brystet paa Skjoldets
Dækkende Værn; og mangen en Arm mat synke med Spydet!
Strømme vil Sveden af mangen en Hest for den glimrende Stridsvogn!
Men, hvis fra Kampen sig holdende fjern, jeg finder en Riding
Skjult ved de snablede Snekker, omsonst vil en saadan sig omsee,
Hvor han skal flye Rovfuglenes Sværm og de stimlende Hunde!"

Saa han talte. Da skreg Achaierne. Som naar en Brænding,
Hævet af Sydorkanen med Magt, fra det nederste Havdyb
Bryder i brusende Brag mod den bratfremskraanende Fjeldpynts
Stedse besqvulpede Brink, der er udsat Stormenes Anfald.
Alle fra Sædet opsprang, og fordeelt i Snekkernes Strandleir,

Redte til Maaltid flux. Rundt steg fra Teltene Røgdamp;
Og til de evige Guder de offrede, Andre til andre,
Bedende: Skjændsel i Kampenes Brag, og Døden, at undflye.
Men Agamemnon selv, Hærføreren, offred' en Oxe,
Stærk, femaarig og fed, til den altingraadende Gud, Zeus;
Og lod kalde til Offret Achaiernes Føreres Ældste:
Nestor fremmest og først, og Idomeneus, Creternes Hærdrot;
Ajaxbrødrene siden, og Tydeus Søn, Diomedes;
Endelig og, den sjette, den Gudernes Yndling, Odysseus.
Ukaldt kom af sig selv Kampraaberen, Drot Menelaos,
Ahnende Broderens Sorg og Trang til broderlig Medhjælp.
Alle nu stode om Rødet, og toge det hellige Bygmeel;
Mellem dem hæved' sin Røst, bønfaldende, Drot Agamemnon:

„Zeus, du Vælde! du Kraft! Skymørknende! Hersker i Høiluft!
Lad før Solen ei sænke sig ned, end Mulmet ei bredes,
Før fra sin Høide jeg styrter i Gruus ned Priamos Taarnborg;
Før gjennem Portene sees udflamme den tærende Lue;
Før jeg paa Hektors Bryst med dybt indtrængende Staal har
Brynien splittet, og rundt om hans Fald henstyrtede næsgruus
Hver af hans Fæller har bidt med skjærende Tænder i Jorden!"

Saa han bad. Dog hans Raab bønhøred' ei Kongen Kronion;
Offeret kun han annammed', og sendte ham Trængselers Trængsel.
Men da nu Bønnen var endt, opkasted' de Bygget, og nedad
Bøied' de Halsen paa Rødet, og slagted' det; trak saa dets Hud af;

Udskar Bovene først; omvikled' dem siden med Flommen,
Dobbelt; og oven paa dem de lagde det plukkede Smaakjød.
Dette forbrændte de sammen paa Baal af tørrede Qviste;
Vendte saa, stukne paa Spyd, Indvoldene langsomt for Ilden.
Men da de Bovene havde forbrændt, og Fyldingen forsmagt,
Skar de det øvrige Kjød og smaat, og stak det paa Haandspyd;
Risted' det varlig for Ilden, og trak tilbage det Stegte.
Da de med Alt nu færdige var', og Maden beredt stod,
Spiste de sammen; og Hver sin Bekomst fik rundelig tildeelt.
Men da nu Hungerens Krav og Tørstens fuldelig stilt var,
Udbrød Gangernes Tæmmer, den gamle gereniske Nestor:

„Atreus herlige Søn, Mandskarernes Drot, Agamemnon!
Lad os med Snak nu ei spilde vor Tid, og længer ei dvæle
Med at begynde det vigtige Værk, Zeus vinked' os Held til!
Lad nu Herolderne flux med høit Raab kalde tilsammen
Alle de kobberomskjermte Hellener ved Skibenes Strandleir!
Vi selv vandre da vidt gjennem Hæren, nu herhen, nu derhen,
Gydende Mod dem i Brystet, og Lyst til stormende Feltslag!"

Talt; og hans Ord adlød Mandskarernes Drot, Agamemnon.
Flux han Herolderne bød, med lydthenskingrende Stemmer
Kalde tilsammen til Slag de haarlokfavre Hellener.
Skingrende raabte de lydt, og flux var Mængden forsamlet.
Rundt om Atriden og stimled' de gudstadfæstede Drotter,
Ordnende Hæren. Foran gik selv Gudinden Athene,
Høit med Ægiden, det evig i Pragt tidtrodsende Gudsskjold:
Hundred af pureste Guld skjønt virkede, flettede Qvaste
Hang om dets Rand, hver ene for sig et heelt Hekatomb værd.
Hermed, rundt om lysnende, foer, bliktindrende selv, hun

Gjennem Achaiernes Hær, og formante til Iil; og i hvert Bryst
Sydende krigerisk Kraft, opflammed' hun Alle til Striden.
Samtlige tyktes nu sødere Kamp og buldrende Krigslarm,
End i de glindsende Snekker at vende til elskede Hjemstavn.

Som naar fortærende løber en Ild, antændt i en Granskov,
Opad Fjeldenes Ryg mod Skyerne, lysende fjernhen;
Saa fra den vandrende Hær, da de blinkende Rustninger fremgik,
Foer en bevægelig Glands, vidtlysende, høit imod Himlen.
See! men, som vildt Trækfuglenes Sværm i utallige Skarer:
Storkenes Hær, Vildgjæs, og en Trop langhalsede Svaner,
Over den asiske Sump og Caystrios staaende Vande,
Herhen og derhen flagrende først paa svævende Vinger,
Sænke den tonende Flugt mod den lydt gjensusende Søkyst;
Saa de nu styrted' fra Snekkerne hen og Teltene, tropviis,
Til den skamandriske Bred, mens Jorden dundrede rundtom,
Skrækkelig rystet af Føddernes Trin og Hovenes Trampen.
Stilte nu stode de der paa Skamandros blomstrende Slette:
Mange, som Løv, og som Knoppe paa Træer i blomstrende Foraar.
Men, som en talløs Vrimmel af rundtom myldrende Fluer
Stimler tilsammen i Hobe til Hyrdernes Hytte, naar Solen
Smiler i liflige Vaar, og af sød Melk Bøtterne fyldt staae;
Saa tæt stod hos hinanden de haarlokfavre Hellener,
Stillede her mod de Troer, med Ødelæggelsens Krigstørst.

Dog, som erfarene Hyrder man seer, vildtstreifende Geder

Stille med Mag, skjøndt Hjordene mængt hjemvende fra
Græsgang;
Skilled' og Førerne hine, dem ordnende, herhen og derhen,
Alle til Slag. Men i Midten den herskende Drot, Aga-
memnon,
Høined' især sig, i Hoved og Blik den tordnende Gud liig,
Poseidaon i Bryst, og i vældige Lænder en Ares.
Ret, som i Hjorden en Tyr høit over det lavere Hornqvæg
Hæver sig stolt, og i græssende Flok vidtkjendelig fremgaaer;
Saa gik den Dag straalende frem i Mængden, Atriden,
Samtlige Kjæmper fordunklende rundt, forklart af Kronion.

Odysseus Hevn.

Homers Odyssees to og tyvende Sang.

Rask afkastende Pjalterne nu, den kloge Odysseus
Sprang paa Forhøiningen op, og fremholdt Buen og Kogg'ret
Fyldt af Kolve. Derpaa han deraf de vingede Pile
Styrtede ned for sin Fod, og talte til Beilernes Skare:

„Denne saa rædsomme Kamp i vor Leg bestod jeg da hidtil!
Nu jeg et andet Maal, som af ingen Skytte blev truffet,
Vælger, om træffe jeg kan, og migÆre forunder Apollon."

Talt, mod Antinoos hen med den myrdende Piil han nu sigted';
Denne var just i Begreb med at hæve fra Bordet et Guldkar,
Skjønt, tvehanket, og fyldt med Viin; og alt, for at drikke,
Holdt han i Hænderne trøstig til Læben det, uden at ahne
Døden sig nær. Hvo drømte vel og, i Forsamlingens Viinsværm,
At en eneste Mand, og nok saa tapper, alene
Blandt saa mange, formaaede hans Liv at ende saa voldsomt?
See, men Odysseus skjød; og i Struben den vingede Piil fløi,
Saa, bag Nakken, af Huulningen frem Malmspidsen herudfoer.
Ned han til Siden nu sank, og af Hænderne tumled' hans Guldkruus,

Medens af Næsen, i det han segnede, strømmed' en Styrtning
Purpurblod; og hurtigen om med Føddernes Opslag
Stødte han Bordet, saa Maden deraf nedstyrted' paa Gulvet,
Hvor sig Brødet og Stegen besudlede. Vildt i Alarm nu
Beilerne skreg, da den faldende Mand de samtlige skued':
Op de fra Sæderne foer, og, opfyldende Salen med Oprør,
Blikked' de rundt omkring paa de ziirligmurede Vægge,
Uden et Skjold, eller Spyd, etsteds at finde til Væbning.
Truende nu ham med Ord, udbrød de vildt mod Odysseus:

„Fremmede! raser du der med dit Skud? Nu kjæmper du aldrig
Lystkamp, veddende meer! nu er kommen din yderste Time!
Viid, du har truffet med myrdende Skud i den Yngling, som hensank,
Ithakas ypperste Søn. Derfor nu Ravne dig æde!"

Saa skreg Alle, som Een; thi de troede, han ikkun af Vaade
Havde ham dræbt. Ei drømmed' endnu de sværmende Daarer
Om den Fordærvelsens Dom, som over dem Alle nu svæved'.
Blikkende mørk, udbrød Odysseus, Mest'ren i Paafund:

„Ha! I Hunde! som bildte Jer ind, jeg aldrigen hjemkom
Hid fra Troia! Derfor I saa trygt fortærte mit Gods her,
Og misbrugte med Vold, til jer Lyst min Eiendoms Terner,
Beilende frækt til min Viv, mens endnu jeg selv var i Live,
Hverken frygtende Gudernes Straf, som boer i det Høie,
Eller og Menneskers Dom, naar i Skjændsel svinder jert Minde.
Over Jer Alle nu mørk fremsvæver Fordærvelsens Time.

Saa han talte; men bleg Dødsangst rundtom nu betog dem,
Samtlige stued' omkring, hvor de kunde Fordærvelsen undflye,
Kun Eurymachos mæled' endnu, og talte, til Gjensvar:

„Hvis du, Odysseus selv, hiin Ithaker, kommer nu hjem her,
O! da med Føie du hevner i Harm Achaiernes Udaad!
Meget Ustikkeligt her man begik, i din Borg og paa Landet;
Men nu ligger han alt jo død, som Skyld var i Alting;
Thi kun Antinoos der har hiint Uvæsen forvoldet.
Ikke saameget af Elskov og Lyst til Ægteforening
Her med din Viv, som for egentlig selv at beherske med Scept'ret
Ithakas mægtige Land, som ham ei dog undte Kronion,
Stræbte han efter at myrde din Søn i hemmeligt Baghold.
Men nu har han jo faaet sin Rest! Du altsaa forskaane
Naadig dit Folk! Vi alle dig her med offentlig Afbigt
Ville, hvad alt i dit Huus er fortært i Mad og i Drikke,
Villig erstatte, tilførende ti Par Oxen Enhver dig,
Kobber desuden og Guld hidbringende, til vi dit Hjerte
Soner os mildt. Ubillig er ei din Vrede forinden.“

Blikkende mørkt, udbrød den paafundrige Odysseus:
„Nei, Eurymachos! hvis I og gav mig hele jert Eie,
Hver sit arvede Gods, og til det end føiede meer nu,
Holder jeg ikke tilbage min Arm fra hevnende Mordslag,
Førend tilfulde jer Daad I Beilere samtlig har bødet!
Kun eet Valg I nu har: med Kraft at værge Jer mod mig,
Eller ved Flugt, om I kunne, jer Død og Jammer at undflye!
Ei dog en Eneste her vil undgaae, troer jeg, sin Omkomst.“

Saa han talte; da skjalv hvert Bryst, og Knæerne zittred'.
Men Eurymachos raabte nu lydt til den hele Forsamling:

„Venner! ei lader han hvile nu meer de rædsomme Hænder,
Men, fremtagende Kogg'ret igjen, og den bonede Bue,
Sender han Skud os paa Skud, nedad, fra det høinede Forgulv,
Til han os Alle har dræbt! Velan! opflammet til Modkamp
Hver da nu drage sit Sværd! hver hæve sit Bord, som et Stridsskjold,
Skiermende sig mod hans Skud! og som een Mand storme vi samtlig
Op mod ham selv, for at trænge ham bort fra Dørens Forhøining;
At, udkomne, vi Gaderne rundt kan skrige til Bistand —
Saa vil Manden vel snart ophøre med myrdende Piilskud!"

Saa han taled', og trak det slebne, blinkende Malmsværd
Stærkt, tveegget og skarpt; og sprang med grueligt Alarmskrig
Op mod Odysseus vildt. Men rolig sigted' Odysseus,
Strammende Strængen, og skjød, og traf ham i Brystet ved Borten.
Dybt i hans Lever sig bored' den susende Piil; af hans Hoire
Sank Malmsværdet til Jorden, og forlænds, styrtet med Bordet,
Faldt han svimlende ned, omkastende Maden paa næste
Bord, og det hankede Kruus; og mod Gulvet tørned' hans Pande.

Angstfuld rallende sparked' han om med Føddernes Krampdrag
Stolen, der stod; og hans Øie nu brast udslukket i Dødmulm.

See! men Amfinomos sprang mod den hæderomstraalede Holmbrot
Stormende frem, og det bidende Sværd han drog med den Høire,
For ham fra Døren at gjenne; men, ham indhentende skyndig,
Rendte Telemachos Spydet af Malm ham hurtig i Ryggen
Mellem Skuldrenes Blade, saa frem af Brystet det udfoer.
Dundrende tonte hans Fald, og hans Ansigt pladsked' mod Gulvet.
Bort dog Telemachos foer, og lod det spedende Malmspyd
Hist i Amfinomos Krop; thi han frygted', en Anden, ifald han
Blev, udtrækkende Spydet igjen, det lange, med Sværd ham
Naaede, ham borende ned, eller huggende reent ham i Stykker.
Skyndig tilbage han løb til den elskede Fader Odysseus,
Og tæt nærmende sig til hans Side hurtig han udbrød:

„Fader! jeg gaaer for at hente dit Skjold, og tillige to Krigsspyd,
Samt Malmhjelmen, som slutter saa vel om Hovedets Hvælving,
Selv jeg og tager et Skjold, og Filøtios her og Eumæos
Bringer jeg Vaaben. Man slaaes dog djærvere, troer jeg, i Rustning.“

Ham gjensvarede flux den paafundrige Odysseus:
„Løb, og bring dem, imedens jeg end har Pile til Modværg,
At de fra Døren mig ei borttrænge, mens nu jeg er ene!“

Talt, Telemachos skyndig adlød den elskede Fader,

Løb, og til Kamret han fløi, hvor de prægtige Vaaben forvart laae:
Fire Skjolde han valgte sig der, med dobbelt saa mange
Landser, og fire med Gangerens Svæv topvaiende Hjelme.
Disse han nedbar flux til den elskede Fader, Odysseus.
Selv han sig hyllede først i den kropomskjermende Rustning;
Saa sig og væbnede der Kohyrden, og Svinenes Hyrde.
Og de omstode nu trindt Odysseus, Mest'ren i Paafund.

Denne, saa længe ham end var Pile tilovers til Modværg,
Sigted' i Salen omkring, og traf bestandig med hvert Skud
Een af Beilernes Sværm; og de styrtedes, een paa den anden.
Men, da til myrdende Skud var forbrugt nu Pilenes Forraad,
Tog han Buen, og støtted' den op til Pillen ved Døren,
Mod Formurens den glimrende Væg, i den skinnende Hoisal;
Kasted' om Skuldrene saa det fiirfoldskjermende Stridsskjold,
Og bedækked' med hvælvede Hjelm det vældige Hoved.
Frygtelig vaiede Gangerens Svæv fra den toppede Hjelmbusk.
Derpaa greb han med Eet to malmtilspidsede Landser.

Een Dør var der til Trappen i Sidevæggen forneden,
Og fra Forhøiningen, øverst i Hov'dindgangen til Salen,
Føred' en anden til Gaarden, med vel tilsluttende Gangdør.
Den befoel til Eumæos bevogtende Troskab Odysseus,
Stillende ham nær den; i dens Aabning rummedes Een kun.
Men nu raabte til hele Forsamlingen høit Agelaos:

„Venner! o kunde man naae kun Sidedøren til Trappen,
For at forkynde det Staden, og Folkene samle ved Anskrig,
Snart lod Manden da af med at skyde de myrdende Pile.

Ham gjensvarende hvisked' Melanthios, Gedernes Vogter:
„Ei er at tænke paa sligt, Agelaos! frygtelig nær den
Er jo Døren til Gaarden, og Mundingen snever, at een Mand,
Hvis han har Mod, er istand til os samtlige Gangen at spærre.
Men nu velan, jeg vil hente fra Høiloftkamret Jer Stridsværn,
At I kan ruste Jer her! jeg formoder med Grund, at Odysseus,
Eller hans blomstrende Søn, Krigsvaabnene der har etsteds skjult.“

Dette nu sagt, opsteg Melanthios, Gedernes Hyrde,
Husets Trapper i Hast til Odysseus øverste Kamre:
Der tolv Skjolde han tog, og tolv malmspidsede Landser,
Samt tolv Hjelme, med vaiende Svæv af Gangernes Haler.
Skyndte saa ned sig igjen, og gav dem Beilerne hurtig.
Men nu forfærdedes først, og skjalv den ædle Odysseus,
Da han dem hylled' i Rustninger saae, med Landser i Hænder;
Thi heel drøit Arbeidet nu lod at torde ham blive.
Flux til Telemachos vendt med Studsen, hurtig han udbrød:

„Sikkert, Telemachos, een af Ternerne nu har forraadt os,
Eller Melanthios hist, os beredende skjændig en svær Dyst!“

Men den forstandige Yngling, Telemachos, svared' med Iver:
„Fader! det har jeg ene forseet, og Ingen er skyldig
Uden jeg selv; thi Kammerets Dør deroppe jeg skjød kun
Efter mig noget paa Klem; og det har en Lurer sig mærket.“

„Gaae da, min gode Eumæos, du op til Kamret, og luk den!
Og see til, om maaskee det een af Ternerne voved',
Eller og Dolios Søn, Melanthios, som jeg formoder!“

Mens, saa talende, Fader og Søn gjensvarte hinanden,
Opsteg atter til Kamret Melanthios, Gedernes Vogter,
Vaaben at hente paa ny. Ham saae Sviinhyrden Eumæos.
Og, sig nærmende flux til Odysseus, hurtig han udbrød:

„Herlige Søn af Laertes, Odysseus, Mester i Paafund!
See! nu gaaer han igjen Forræderen, som vi formoded',
Op til dit Kammer! Velan! nu siig mig klarlig din Mening:
Om jeg skal dræbe ham strax, hvis i Styrke han viger min
Arms Kraft,
Eller ham bringe dig hid, for at bøde tilfulde den Udaad,
Hvilken han, troløs, her i dit Huus mangfoldig har øvet?“

Ham gjensvarede hurtig den paafundrige Odysseus:
„Jeg, med Telemachos, selv skal Beilerne neden i Salen
Nok bestride, hvor vildt og samtlige storme til Angreb.
Binder I andre kun hiin flux Fødder og Hænder paa
Ryggen,
Kaster i Kamret ham ind, og, efter Jer sluttende Døren,
Knytter ham der med et stærkt, tykt Reb, og hidser ham
hurtig
Op, langs Pillen, i Veiret til under den øverste Bjælke!
Der han sprætte, saa længe han kan, hengispende Livet!“

Saa han bød; og adlydende gik Sviinhyrden Eumæos,
Fulgt af Filøtios, op; og belurede hiin, som i Kamret,
Rundt i Hjørner og Kroge han gik, opsøgende Vaaben.
Stille, ved hver sin Stolpe, de stod; og vented' i Døren,

Til han paa Tærskelen treen, med en Hjelm af Kobber i een Haand,
Og med et Skjold i den anden, ukjendeligt næsten af Ælde,
Hvilket den gamle Laertes engang selv bar i sin Ungdom;
Men nu, med Remmene smuldret itu, begravet i Støv laae.
Styrtende frem nu med Eet, de grebe ham, drog ham igjen ind
Rask, og slængte den Hylende ned paa Gulvet, og bandt ham
Hænder og Fødder, paa tværs, i en smertelig Fletning paa Ryggen,
Sammensurrende Knuden med Magt, som dette befoel dem
Selv hiin Søn af Laertes, Gjenvordigheds Helten, Odysseus.
Knyttede derpaa fast Rebenden, og hissed' ham op saa
Høit, langs Pillen, i Veiret til under den øverste Bjælke.
Der med forhaanende Spot tilraabte ham Hyrden Eumæos:

„Nu vil du hvile ret godt i Nat, min gode Melantheus,
Strækkende mageligt dig, som du vel har fortjent, i en blød Seng;
Neppe forsover du heller den gyldne Morgengudindes
Ankomst, naar hun af Havet opstaaer: for Geder at bringe
Beilernes Sværm, i Salen, til lekkertsmagende Maaltid!"

Hænge nu lod de ham der, i de smertende Surringer bundet.
Derpaa den skinnende Dør tillukte de, hylled' i Vaaben,
Og steg ned til Odysseus, den klygtige Mester i Paafund.
Modbegeistred' omstode de ham og Sønnen, i Alt kun
Fire; mens neden i Salen mangfoldige væbnede Mænd stod.
Men dem nærmte sig Zeus nedsvævende Datter Athene,
Mentor lignende ganske, saavel i Gestalt, som i Stemme.
Frydet Odysseus blev ved at see Gudinden, og udbrød:
„Mentor! staae nu i Nøden mig bi, og erindre vor Ungdoms
Opvæxt sammen, som Ven, og det Venskab, før jeg har viist dig!"

Saa han bad; thi han ahned Athenes frelsende Guddom.
Men rundt neden i Salen opløftede Sværmen et høit Skrig,
Truende hende; dog fremmest Danastors Søn, Agelaos:

„Mentor! o lad dig ei hist af Odysseus Tale forføre,
Til os Beilere her at bekjæmpe, hjælpende ham der!
Thi jeg formoder, os lykkes, hvad alt er besluttet i saa Fald:
Naar vi har dræbt dem begge, med Faderen Sønnen tillige
Myrde vi siden og dig, fordi du pønsed' paa saadant
Mod os i Borgen! du bøder derfor da selv med dit Hoved!
Men naar vi nu med myrdende Malm har røvet Jer Livet,
Alt dit Gods, hvad i Huset du har, og udenfor Huset,
Slaae vi da her til Odysseus Gods; og lader ei nogen
Søn dig, af alle du har, i Live, heller ei Datter.
Selv din uskyldige Viv skal af Ithakerfolket udryddes!“

Saa han talte. Da tændtes end meer i Hjertet Athene.
Hoit med Bebreidelses-Ord hun ophidsede Helten Odysseus:
„Ei er du længer den Mand, Odysseus, tapper og kraftfro,
Som for Helena, Zeus hvidarmede Datter, i ni Aar
Uophørlig med Troernes Folk utrættelig kjæmped',
Og mangfoldige Helte beredte den rædsomme Bane?
Sank dog Priamos vidtudbyggede Stad ved dit Snildraad!
Hvordan da nu? hjemkommende her til din Borg og dit Eie,
Vakler mod Beilernes Sværm dit Mod, tvivlraadigt og frygtsomt?
Op da, min Ven, træd frem, og see, hvad jeg evner i Kamp her!
At du maa kjende, hvorledes i Strid mod fiendtlige Skarer,
Mentor, Alkimos Søn, gjør for Velgjerninger Gjengjæld!“

Saa hun talte. Dog gav hun ei strax ham Seierens Udslag,
For end længer at prøve hans Mod og urokkede Fasthed;
Ei blot hans, men tillige hans Søns, den herlige Ynglings.
Selv hun til Hanebjælken, den forttilrøgne, nu svang sig
Op; og sad i en Svales Gestalt, tæt oppe ved Taget.

Beilernes Sværm nu opmuntred' Damastors Søn, Agelaos,
Demoptolemos, samt Eurynomos, og med Pisandros,
Polybos, hidsig til Kamp, og Amfimedon; hvilke de første
Vare blandt dem, som endnu forsægtede mandigen Livet,
Medens de øvrige laae henstrakt af de rammende Pile.
Saa nu Damastors Søn til hele Forsamlingen udbrød:

„Venner, nu haaber jeg, synke ham snart de fjernende Hænder;
See! thi, det pralende Løfte til Trods, alt Mentor forlod ham;
Og nu staae de der ene paa Salsdørstillien atter.
Altsaa sender ei længer de samtlige Landser, paa eengang,
Alle; men kun I Sex henkaste dem, om Jer Kronion
Maatte forunde maaskee den Hæder, at træffe Odysseus.
Thi os de Andre bekymre kun lidt, hvis selv han kun falder."

Saa han taled'; og Alle nu djærvelig, som han befoel det,
Kastede Landserne hen; men Virkningen hindred' Athene.
Een foer dybt i den murede Sals Dørstolpe foroven,
Een lidt længere ned i den skjøntindfalsede Salsdør;
Alle de øvrige Spyd foer hen, ved Siden, i Væggen.

Saa, nedstyrted' i Salen mod Beilerne, bored' i Fleng de
Ned for Fode hver Mand; fælt Strubernes Rallen igjenlød
Mellem de knagende Pander, og Blod omstrømmede Gulvet.

Men for Odysseus Knæe nedslængte sig Præsten, Leiodes,
Favnende dem, og med jamrende Skrig han ydmygelig bønfaldt:

„See! jeg omfavner dit Knæ, o! forbarm dig, og skaan mig, Odysseus!
Aldrig dog har jeg i Huset dig her vanæret en Terne,
Hverken med Ord eller Daad; men oftere mangen en anden
Beiler fra sligt afskrækket, saa tidt en saadan det indfaldt.
Men de adløde mig ei, naar jeg varede dem mod det Onde!
Derfor traf og de Syndere nu den hevnende Dødsstraf.
Men skal jeg, der, som offrende Præst, her Intet forbrudt har,
Falde med dem? Ei skjønner du da retfærdig paa Veldaad."

Mørk tilblikkende ham, gjentog den vise Odysseus:
„Eftersom offrende Præst du har været dem, som du dig roser,
Synes mig, af; saa vel og, formodentlig, har i min Borg her
Ofte du bedt, at mig aldrig blev undt forønskede Hjemkomst;
Men at min elskede Viv blev din, og fødede Børn dig?
Altsaa du neppe den tungtnedknusende Skjebne vil undflye."

Saa han taled'; og greb med den vældige Høire nu Sværdet,
Som ham for Fødderne laae, der af Hænderne sank Agelaos,
Da han faldt; og med det han i eet Hug søndred' fra Nakken
Hovedet hiin, der i Støv henrullede, mumlende lydt end.

Skjalden kun, Terpios Søn, undgik den rædsomme Bane,
Femios, hvilken for Beilerne der, nødtvungen kun, havde
Sjunget og spilt. Han stod, med den tonende Luth nu i
Haanden,
Nær ved Døren til Trappen; og overveied' i Hjertet,
Om han af Salen sig flygtede bedst, og i Gaarden derude
Satte sig hen ved Alt'ret, som der for den øverste Gud stod
Bygget, og hvor de tilforn, forsonende, pleied' at brænde
Tyrenes Bove til Offer, Odysseus selv og Laertes?
Eller om bedre han nærmed' sig hiin, og omfavnte hans
Knæe ham?
Denne Beslutning omsider, som bedst, udvalgte hans Tvivl-
raad:
Strax at omfavne hans Knæe, bønfaldende Helten Odysseus.
Ned han paa Tillien lagde den sangbundhvælvede Luth først,
Mellem den sølvbenaglede Stol, og den mægtige Krukke;
Derpaa selv han sig nærmed' Odysseus, favnende bønlig
Begge hans Knæer, og med jamrende Røst han ydmygelig
udbrød:

„See! jeg omfavner dit Knæ, o forbarm dig kjærlig,
Odysseus,
Over mig her! du fortrød dog engang, hvis du grusom
ihjelslog
Skjalden, som Guders og Menneskers Priis lovsyngende toner!
Selv jeg har lært mig min Konst; mig en Gud i Hjertet har
indblæst
Sangenes Storm; dig selv, som en Gud, jeg i prisende
Tonqvad
Tidt har ophøiet! du derfor mig ei afhugge mit Hoved.
See! din elskede Søn, din Telemachos, kan det bevidne,
At frivilligen aldrig jeg kom, og aldrig for Gave,

Beilernes Sværm at more med Sang, ved vanlige Gilde;
Men at, saa Mange mod Een, og de stærkeste, stedse de
tvang mig!“

Saa han bad; ham hørte Telemachos, Ynglingers Mønster;
Og sprang hurtigen frem, og besvor sin Fader, og raabte:
„Naade! min Fader! o frels den Uskyldige! lad ham i Live!
Medon, Herolden, vi og vil skaane, som, stedse saa tro, mig
Her i dit Huus har pleiet, mens Barn jeg var, og i Opvært;
Hvis ham ei alt har myrdet Filøtios, eller Eumæos,
Eller du selv, da du nys, udryddende, stormed' i Salen!“

Saa hans Ord. Dem hørte Herolden, den findige
Medon,
Hvor han forsteent af Skræk, nedkrøben under en Stol, laae
Skjult i en frisk Kohud, for at undgaae Beilernes Skjebne.
Skyndigen frem nu fra Stolen han opsprang, kastede Huden
Af, og løb hurtigen hen til Telemachos. Begge hans Knæer ham
Favnende tæt, med jamrende Røst han bønligen udbrød:

„Bedste! her er jeg endnu! o frels mig, og siig til din
Fader,
At i sin Brede han ei nedhugger mig, mellem de rundtom
Dødsukrallende Beilere her, fordi de forødte
Godset i Huset, og daarligen dig ei agted' det mindste!“

Smilende svarte ham selv den paafundrige Odysseus:
„Fat du trøstigen Mod! thi min Søn beskjermer, og frier dig:
At du maa lære det selv, og med Ord forkynde det Andre,
Hvor langt bedre man farer ved god Opførsel, end Udaad.
Gaaer nu kun ud af den blodige Sal! ved Døren i Gaarden

Sætter Jer begge, du selv, og den tonqvadkyndige Sanger,
Til jeg i Huset herinde har fuldendt hele mit Arbeid!"

Saa hans Ord; og begge, nu flux forladende Salen,
Satte sig ned ved Gudens, den huusbeskjermendes, Alter,
Frygtsom blikkende rundt, end stedse ventende Døden.
Derpaa speided' Odysseus i hver Vraa Salen, om Ingen
Her eller der sig forstak, i Behold end aandende Livet.
See! men han skued' dem Alle med blodige Pander i Støvet,
Hobviis liggende der. Som Fiskene, hvilke paa Bredden
Op af det graalige Hav, i det masketnyttede Bundgarn,
Fiskeren opdrog hundredeviis, matgispende ligge
Samtlige dyngede rundt i sprellende Hobe paa Sandet,
Mens Solstraalernes brændende Magt fortærer dem Aanden!
Saa der Beilernes Sværm laae henstrakt, Dynge ved Dynge.

Vaftrudnermaal.

(Af Edda.)

Odin.

„Raad mig nu, min Frigga!
„Thi mit Hjerte lyster
„Snart at see Vaftrudner.
„Stedse, Dag og Nat,
„Staaer min Hu til Kamp med den alvise
„Kjæmpes Klygt, som alle Jotner prise.“

Frigga.

„Torde jeg dig raade,
„Herjernes Fader!
„Bliv i Guders Samling!
„Thi jeg tvivler ei:
„Alle Kjæmper i de Jotners Rige
„Hiin Vaftrudner langt i Styrke vige.“

Odin.

„Meget har jeg vandret,
„Meget alt erfaret,
„Tidt min Guddom prøvet;
„Men for Intet Al
„Gjælder mig, min Barm er ikke rolig,
„Før jeg kjender hin Vaftrudners Bolig.“

Frigga.

„Gaae med Held da heden!
„Kom med Held tilbage
„Til Gudinders Glæde!
„Lad dit Snille dig,
„Heriernes Fader! Ord udfinde,
„Kjæmpen Svar paa Svar at overvinde!“

Flux henvandred' Odin,
Snillets Kamp at friste
Med den vise Jotun.
See! han kom til Halden,
Hvor de Jotners gamle Hersker dvælte,
Og treen frem, og nærmed' sig, og mælte:

Odin.

„Hil dig, o Vaftrudner!
„Til din Hald jeg iilte,
„Her dig selv at skue.
„Gjerne vidste jeg,
„Om du er den Mand, som Jotner prise,
„Mellem vise Kjæmper den Alvise?“

Vaftrudner.

„Hvo er du, som triner
„Over Haldens Dørtrin,
„Tagende til Orde?
„Ingensinde du
„Vandrer ud igjen af mine Sale,
„Hvis ei Viisdom seirer i din Tale!“

Odin.

„Gangraad jeg mig kalder;
„Thi, af Gangen mattet,
„Tørstig, hid jeg kommer,
„En selvbuden Gjest.
„Lang var Veiens Møie; du modtage
„Gjestfri, som en Kjæmpe bør, den Svage."

Vaftrudner.

„Hvorfor altsaa, Gangraad,
„Staaer du hist paa Gulvet?
„Sæt dig op i Høisal!
„Og saa lad os see,
„Hvad hinanden skal i Talen fælde:
„Gjestens Ungdom eller Kjæmpens Ælde?"

Odin.

„Fattig Mand det egner,
„Som til rig Mand kommer,
„Kloge Ting at mæle,
„Eller tie qvær.
„Svadsighed med den, som os vil hilde,
„Tykkes mig, bekommer altid ilde."

Vaftrudner.

„Nu, da dig behager
„Staaende din Kundskabs
„Prøver mig at vise,
„Gangraad! saa velan:
„Siig mig Hestens Navn, som Lysets Dage
„Over Jordbeboerne mon drage!"

Odin.

„Skinfax hedder Hesten,
„Som det blide Dagskær
„Over Jorden drager:
„Manken straaler Glands.
„Mellem alle fodbevingte Heste
„Er den langt den favreste, den bedste."

Vaftrudner.

„Da dig end behager,
„Staaende paa Gulvet
„Mig din Flygt at vise,
„Meld mig Eet endnu!
„Siig mig Hestens Navn, som sees at skride
„Med den tause Nat af Østerlide!"

Odin.

„Rimfax hedder Hesten,
„Som fremdrager Natten
„Over milde Guder.
„Draaber dryppe ned
„Af dens Skum, naar aarle Haner gale.
„Deraf kommer Morgendug i Dale."

Vaftrudner.

„Hør, og svar mig, Gangraad!
„Da dig end behager,
„Staaende din Kyndes
„Prøver mig at tee:
„Nævn den Flod, som deler Fjeld og Sletter
„Mellem Guders Slægt og Børn af Jetter!"

Odin.

„Ifing hedder Strømmen,
„Som imellem Guder
„Og de Dødelige
„Snoer sit dybe Svælg.
„Aldrig frossen, gjennem Evigheder
„Den sin altid aabne Bølge leder."

Vaftrudner.

„Eet end siig mig, Gangraad!
„Da du dog saa færdigt
„Paa hvert Spørgsmaal svarer:
„Hvad er Valens Navn,
„Hvor et Slag den sidste Dag bebuder
„Mellem Surtur og de milde Guder?"

Odin.

„Vigrid hedder Valen,
„Hvor imellem Surtur
„Og de milde Guder
„Slaget stande skal.
„Hundred Miil i Længde, som i Brede,
„Strækker sig den kampbestemte Hede."

Vaftrudner.

„Gjest! du teer mig Viisdom!
„Trin hid op i Høisal,
„Lad os tale sammen
„Siddende! Velan:
„Liv for Liv, og Hoved imod Hoved,
„Lad os kjæmpe Kampen ud, du voved'!"

Odin.

„Siig mig da, Vaftrudner!
„Dette først og fremmest,
„Hvis dit Vid det evner,
„Og du saadant veed:
„Hvordan skabtes, og i hvilken Orden,
„Vise Kjæmpe! Himmelen og Jorden?"

Vaftrudner.

„Af Ymers Liigkjød
„Blev Jorden dannet;
„Og af hans Knokler
„Opstode Fjeld.
„Af Kjæmpens Blod flød Havets Vande,
„Og Himlen hvælvede hans Pande."

Odin.

„Svar mig end, Vaftrudner,
„Paa mit andet Spørgsmaal,
„Hvis dit Vid det evner,
„Og du Gaaden veed:
„Hvoraf opstod Lysets Straalers Brimmel,
„Sol og Maane, paa den hvalte Himmel?"

Vaftrudner.

„Kredsfvinger hedder
„Hiin Solens Fader,
„Og Maanens Fader;
„I varig Gang
„De vandre daglig rundt om Jorden,
„Og tegne begge Tidens Orden"

Odin.

„Siig mig end det tredde,
„Prisede Vaftrudner!
„Hvis til Rygtet svarer,
„Hvad dit Snille veed:
„Hvilke Væs'ner bør den Kloge hædre,
„Som den mørke Nats og Dagens Fædre?"

Vaftrudner.

„Dellinger hedder
„Dagens Fremavler;
„Nørver er Nattens
„Frembringers Navn.
„Ny og Næ, os sendt af milde Guder,
„Tidens Vexel maanedlig bebuder."

Odin.

„Siig mig end det fjerde,
„Klygtige Vaftrudner!
„Hvis din gamle Viisdom
„Saadant ogsaa veed:
„Hvorfra Vinter, paa vor Jord, og Sommer,
„Hvorfra Kuld og Varme kommer?"

Vaftrudner.

„Svasuder kalder
„Jeg Somm'rens Fader;
„Den kolde Vinter
„Er Vindsvals Søn.
„De aarlig vexlende regjere
„Til Himlens Magter er ei mere."

Odin.

„Løs mig nu, Vaftrudner,
„Og den femte Gaade:
„Hvo var mellem Aser
„Jordens første Gud?
„Hvo stod først af Ymers Grøde
„Frem i Verdens Morgenrøde?“

Vaftrudner.

„Talløse Vintre,
„Før Jorden fremgik,
„Blev født Bergelmer,
„Trudgelmers Søn;
„Urgelmer, atter dennes Fader,
„Var Jotners ældste Stammefader.“

Odin.

„Siig mig end det sjette,
„Prisede Vaftrudner,
„Viseste blandt Jetter!
„Hvis og det du veed:
„Hvordan blev den anden af de fire
„Alle Kjæmpeslægters ældste Spire?“

Vaftrudner.

„Af Elivaga
„Flød Edderdraaber;
„Men Riimfrost størkned'
„Den rundne Gift,
„Da gnistrede fra Syden Ild, og Livet
„Blev derved den opvarmte Sneeklump givet.“

Odin.

„Endnu maa du, Kjæmpe!
„Mine kjække Spørgsmaals
„Syvende besvare,
„Veed du ellers Alt:
„Hvordan avled' Børn i hine Dage
„Kjæmpers Stammefader, uden Mage?“

Vaftrudner.

„Hiin Kjæmpes Fødder,
„Een med den anden,
„En Søn fremavled'
„I Alt ham liig.
„Men under Armen, andre Vise sige,
„Fremsprang et Par, en Yngling og en Pige.“

Odin.

„End, o vise Kjæmpe!
„Maa du mine Gaaders
„Ottende mig løse;
„Thi du veed dog Alt:
„Siig, saa vidt dig mindes, naar du grunder,
„Hvilket var det ældste Tidens Under?“

Vaftrudner.

„I Svælg af Vintre,
„Før Jorden opstod,
„Var til Bergelmer.
„Det ældste Sagn,
„Jeg mindes hos vor Kjæmpeslægt i Norden,
„Er, at han af en Baad gik frem paa Jorden.“

Odin.

„Endnu, vise Jette,
„Maa du mine Spørgsmaals
„Niende besvare;
„Thi du veed dog Alt:
„Hvorfra kommer Vinden, som sig svinger
„Over Hav paa aldrig seete Vinger?“

Vaftrudner.

„Ræsvælger sidder
„Ved Himlens Ende,
„En vældig Kjæmpe
„I Ørneham.
„Hver Vind og Vift og Stormens Brusen
„Er Lyden af hans slagne Vingers Susen.“

Odin.

„End meld mig, o Vaftrudner!
„Det tiende; thi veed du
„Dog alle Guders Udspring:
„Hvorledes hidkom Njord,
„Han, som Altre har blandt Aser fundet,
„Skjøndt af Asers Slægt ei selv oprundet?“

Vaftrudner.

„De vise Magter
„I Vanahjemmet
„Frembragte Helten
„Og sendte ham
„Til Aserne, som Gidsel; han skal vende
„Til Vanahjem igjen mod Tidens Ende.“

Odin.

„End du mine Gaaders
„Ellevte mig løse:
„Hvad bestille Helte,
„Som i Striden faldt?
„Hvad er deres Løn i Odins Halde,
„Indtil alle Himles Magter falde?“

Vaftrudner.

„Einherierne
„Sig dele Valen,
„Anstille Sværdslag
„Og hugges daglig,
„Med Skjold mod Skjold;
„Hver Aften ride
„De hjem fra Kampen,
„Og drikke Mjødviin,
„Med alle Guder,
„I Odins Borg.
„Serimners Kjød de der fortære sammen.
„I fredelig, fortrolig Fryd og Gammen.“

Odin.

„Siig mig end det tolvte:
„Hvordan du, Vaftrudner,
„Lærte Guders Udspring,
„Og hvad sandt du veed?
„Viseste blandt flygtige Jotuner!
„Siig mig Jetters, siig mig Guders Runer!“

Vaftrudner.

„Om alle Jetters
„Og Guders Runer
„Jeg sandt kan sige;
„Thi hver en Jordegn
„Jeg har bereist.
„Ni Verd'ner under Niffelheim jeg kjender;
„Der boe de Helsotdøde, Kampens Fiender."

Odin.

„Meget har jeg vandret,
„Meget alt erfaret,
„Tidt min Guddom prøvet;
„Men du siig mig Eet:
„Efter Fimbulvintrens mørke Dage,
„Hvilke Væs'ner blive vel tilbage?"

Vaftrudner.

„Alliv og Livkraft,
„Skjøndt begge skjulte
„I Jordens Indkjød,
„Endda bestaae.
„Af Morgendug de begge nærte blive,
„Og nye Slægter siden Jorden give."

Odin.

„Meget har jeg vandret,
„Meget alt erfaret,
„Tidt min Guddom prøvet;
„Men end Eet mig siig:
„Hvordan kommer Solen vel tilbage,
„Slugt af Fenris-Ulv i Fimbuls Dage?"

Vaftrudner.

„En Datter føder
„Hiin Glandsgudinde,
„Før slugt af Fenris,
„Hun er ei meer.
„Og over Guders Val skal denne ride
„Paa hendes Moders Vei fra Østerlide."

Odin.

„Meget har jeg vandret,
„Meget alt erfaret,
„Og min Guddom prøvet;
„Siig mig dog endnu:
„Hvilke hulde Møer skulle svæve
„Over dem, som da paa ny fremleve?"

Vaftrudner.

„Trende Stammer
„Indtage Jorden,
„Og gode Aander
„Beskytte dem.
„Liig dem, som, født blandt Kjæmperne, regjere,
„Til Himlens Magter er ei mere."

Odin.

„Meget har jeg vandret,
„Meget alt erfaret,
„Og min Guddom prøvet;
„Dog, Vaftrudner! siig:
„Hvilke Aser styre Guders Rige,
„Naar for hine Surturs Flammer vige?"

Vaftrudner.

„Vidar og Vale
„Gudernes Vaaning
„Evig indtage,
„Naar engang Surturs
„Flammer er slukt;
„Og Mod og Magne Mjølner atter tage,
„Naar Thor er død, og Fenris er af Dage."

Odin.

„Meget har jeg vandret,
„Meget alt erfaret,
„Og min Styrke prøvet;
„End dog spørger jeg:
„Siig, hvorledes Odin Livet ender,
„Naar vor Jord forgaaer, og Himlen brænder?"

Vaftrudner.

„Hiin Tidens Fader
„Opsluger Ulven,
„Men Vidar hevner
„Sin Faders Mord:
„I Kampen han sit Banesaar den giver,
„Og Fenris aabne Strube sønderriver."

Odin.

„Meget har jeg vandret,
„Meget alt erfaret,
„Og min Evne prøvet;
„Men, Vaftrudner! siig:
„Hvad tilhvisked' Odin Balder ene,
„Da man lagde ham paa Baalets Grene?"

Vaftrudner.

„Det Ingen, Ingen
„Blandt Dødelige
„Paa Jorden veed:
„Hvad du din Søn,
„I fordums Dage,
„I Øret hviske'!
„Mig aner Døden.
„Jeg alle Runer
„Og gamle Frasagn,
„Og Guders Skjebne
„Har sandsagt dig.
„Jeg prøved' Kamp med Odin uden Lige —
„Alvise! dig de Viseste maae vige!"

Til Jens Baggesen.

Ode af Voß.

1800.

Hil, Ven Baggesen, Dig, der, som Ulysses, vidt,
Omstormet, skued' Din Tids Sæder og Folkefærd,
Og af Frækhedens vildt rasende Strudelsvælg
Frelst hjemdrog til Dit Fædreland!

Skue fra Bredden i skibbrydende Havtumult
Almeen-Redningens Sværm, søge kun Laugets Vel,
Det og lyvende selv, stødende Jeg paa Jeg,
Slugt i Hvirvelen undergaae!

Paa det Tørre nu glad, stem os Dit Barbiton,
Snart det gyldne, som huldt Dania lytter til,
Snart og det, som den gjestmilde Teutonia
Dig, tonkyndige Slægtning, gav!

Orpheus liig, med Din Sang mildne Du Hav og Storm
Og trøstmuntrende va'er frygtsomme Styrer ad,
Seil at mindske, dog ei lettende Skib, og selv
Fragt og Ballast at slænge strax!

Eller blind for det Alt trylle Dig Ilions
Heltesanger, hvis Qvad, buden af Musen selv,
Tro Naturen, og Konstmønsternes gamle Lov
Tro, Du synger Dit Dania.

Uforført af det nye Slæng, som med Barbarstads
Skjønhed pynter, Din Plads vælg Du, med Raphael,
Af Apellerne lært: Heller i Grækerkreds
Sidst, end først i Modernes Hob!

Hvis Kastaliaklang Brimmelen og forsmaaer,
Siig Du, selv Dig bevidst: „Faa, men Fortrolige,
Smile Konstleren Løn, savnes og selv de Faa,
Vel! blot Een er mig nok, min Voß!“

Blandede originale Digte.

M e l o n e n.

En Taffel-Idyl.

1791.

Solen straalede heed fra Himmelens Midte til L a n d l y s t,
Medens min Elskede sad og strikked' i Vindvet; jeg selv sad
Taus, som en Steen, i en Krog, og Tankerne dandsed' i
Jomsborg.
Logrende vispled' paa Gulvet omkring den lydige M i l i,
Sporende Lugten af Steg, som festligen brased' i Kjøkkenet.
See! da vinked' os Alle til Bords den kjølige Koldskaal,
Tæt ved min Side P a l m i n e paa Sophaen, Mili derunder.

„B a g g e s e n, sagde hun venlig, lad *T h o r a l d være
nu T h o r a l d,
E r i k Erik! og vær nærværende nu ved vort Maaltid!
Sjelden dog har man dig seet, i det daglige Liv, og paa
Jorden;
Vend dit poetiske Blik til den Ret, som nærmer sig hisset!"

Vant til at lyde hvert Vink af min Elskede, vendte jeg
Øiet
Hen til den festlige Gaas, som paa Fad den trippende Terne

Frembar, som man en Gaas bør bære, naar selv man ei Gaas er,
Peent, og med Anstand. Dampende stod den alt nu paa Bordet;
Og jeg beundrede Stegningen høit, og pralte med Kundskab
I et Capitel af *Loft, som dog jeg kjender af Navn kun.
Ternen gik ud, og Palmine nu selv fremtog af en Straakurv
Festens Krone. Jeg stirrede taus med Beundringens Andagt,
Medens vi spiste, derpaa. Tilsidst fløð følgende Lovsang
Over det herlige Syn fra de meer ei hyklende Læber:

„Guder! hvad tryllende Glands henriver fra Gaasen mit Øie?
Sjeldne Natur-Særsyn paa vort Bords firkantede Synskreds!
Guult, blødt, bugtet og rundt, som Selenes flagrende Skyskjørt,
Naar hun i let Negligee sig i Smug til Endymion lister —
Ak! der dog aldrig beundrer de letombæltede Hofter,
Sovende trygt, som en Steen, mens sølvklar rindende Taarer,
Høit fra den Stirrendes Blik nedstyrte paa Jægerens Leie?
Muse! hvad er det? den tyrkiske Hat, som Babylons Hero
Sendte sin drømte Leander, hiin rundtomperlede Turban
Syntes ei Holger saa skjøn, som hiin mig straaler paa Castrups
Konstige Leer! Saa svæver i Glands for Jupiters Sønners
Nærmere Blikke den gamle Saturns majestætiske Kugle:
Fem oplysende Maaner omstraale den! Under! dog bar jeg,
(Atlas bærer en lignende Vægt) din Tyngde fra Sølyst,
Melo, Saturns misundte Rival! thi see! du jo svæved'
Nys i Cyllenias Haand, mens hiin kun svæver i Æther.
Ak! du faldt ud af din glimrende Kreds, og rask gjennem Luften

Alfernes Dronning, Titania selv, hidbar dig til Landlyst.
See! nu throner du her i et andet System paa vort Festbord;
Ringen, som før dig omgav, er forandret, og fem ubekjendte
Maaner omkrandse dig nu: Vanhellige kalde dem Kopper.
Alting spotter en kold Prosaist, Alting han fornedrer,
Vantro, lav og gemeen; ham Intet er helligt; thi Phoebus
Helliged' aldrig hans Læber med Kys af smilende Muser,
Helliged' aldrig hans Blik ved Synet af Ingeras Døttre.
Dristig han kalder Saturn en Melon, og (afskyelige Frækhed)!
Ringen, som bælter dens Krop, er ham en simpel Tallerken —
O! hvad Under, at Maaner for ham er det samme som Kopper?
Mig er Kopperne Maaner; thi Phoebus luttred' mit Syn mig
I den uskyldige Glands af Huldgudindernes Blikke.
Jeg Lyksalige, jeg har seet Cyllenia, Selma,
Julia! seet dem, og skuet foreent Urania, Pallas,
Amathusia selv, og de tre livsalige Søstre.
Og i det hellige Syn af Palmines lidende Huldsmiil
Helliges daglig mit Blik; mig, mig er Kopperne Maaner!

Rips er den førstes Produkt, og den andens lokkende Hindbær;
Kirsbær vinke, som Kys, fra den treddes rødmende Bredde;
Stikkelsbær pryde den grønnende Kyst af den fjerde; den femte
Lokker den væbnede Haand til Snap af Tytter og Multbær.
Aldrigen pined' en sødere Duft Sørytternes Næser,
Naar i Arabiens Bugt de sig vendte mod Norden, end den, du,
Melo-Saturn udspreder omkring mit krandsede Festbord!

See! som en trangere Ring dig omsnoer, og nye Drabanter,
Her, saa bestraales du og af en anden Sol, end Cyllenes,
I hvis store System du tilforn umærkelig tabtes!
Her i en ringere Kreds du bestraales af Solen Palmine.
Kald dog ei grusom din Lod, og den evige Skjebne, som vælter
Støvets og Ætherens Kloder af eet System i et andet!
Vær med din Stilling tilfreds, og erkjend den evige Sandhed:
Tingenes rigtige Værd er bestemt af Pladsen, de staae paa.
Saa kan et Vers vel roses hos mig, som lastes hos Klopstock,
Og hiin Stjerne, som Ingen vel saae, hvis paa Himmelens store
Mandbjørns Bringe den sad, sees ei blot klarlig, men glimrer
Herligen selv paa et Bryst af en tam polskdandsende Hofbjørn.
Sandt! i et større Systems tifold meer glimrende Solkreds
Viste du dig, dengang du med hundred andre gik frem af
Glasdrivbænkenes Chaos, bestemt at zire den Himmel,
Hvortil stedse Cyllenias Smiil omdanner et Taffel,
Selv det kjedsomste største, ja selv om en Vaham derved sad.
Sandt! du maaskee blev af hende berørt, maaskee vel endog du
Flygtig var bleven bemærket af Daniens elskte Louise;
O! men og muligt, du fik saa langt fra Solen din Bane,
At dens Straaler ei naaede din Ring; du sikkert blandt hine
Større Planeter dig reent havde tabt, som Jorden, et Sandskorn
I Melkeveiens uhyrlige Svælg, i Himmelens Stjernhav,
Her, o mit Kikajon! her, i en vist uendelig mindre

Solkreds, seet kun af mig, og din Sol, og fjern fra hver Dyrkreds,
Straaler du ene, som midt i en Ørk; men ene beundret!
Ingen selskabelig Glimmer fordunkler din Pragt; og, o glæd dig!
Ingen kjedsommelig Schach betragter med os dine Maaner."

Saa fra begeistrede Læbe mig flød den hilsende Lovsang.
Men min Palmine for lang fandt Hilsenen; hurtig hun afbrød:

"Sværmer! alene med Ord bør aldrig en spiselig Gave,
Om det endog var med Ord, som i Vosses Idyller, beundres!
Hør! lad os offre den hele Planet til dens Giverskes Ære!
Halvten vi kunne nu strax, og i Aften det Øvrige spise."

"Fiint og forstandig bemærkt!" udbrød jeg, "Viisdom, som altid,
Flød af din smilende Mund, Mandinde! Hvad evner min Digtkonst
Mod din huuslige rene Fornuft? Dit Raad er et Bud mig!"

See! med den Høire hun greb Bordvaabenet. Flammende Staallyn
Glimted' over Planeten, som flux gled ud af sin Bane,
Trakt af den Venstre til Himmelens Kant, og nærmere Solen.
Samtlige Maanerne skjalv; og med Gysen stirred' mit Blik paa
Off'ret og Offerkniven, og selv paa Præstinden, som offred'.
Staalet, hun tvivlende holdt en Tid lang over Melonen,
Foer nu lynende gjennem Meridianen; da gabed'

Polen i Nord; mit Øie med Skræk sank ned til i Midten,
Derfra til Polen i Syd; og nu med ufatteligt Bulder
Styrted' omkuld fra hinanden den Skilledes Østen og Vesten.
Grandt Indvolden man saae, med dens Aarer og Trevler og Stene,
Der med uhørlige Brag udrulled' i rødlige Strømme
Hist og her paa den dundrende Ring. Saa strømmer et Ildbjergs
Lava; saa styrter med Brag, o Ætna! halve din Indvold
Ud af det rygende Svælg, og det hele Sicilien ryster.

Saa forgik til din Ære, Cyllenia, Kloden jeg lovsang.
Taffelets Dronning den deled' i fem forskjellige Stykker;
(Verdensparter engang, hvor Melon-Alexandrer, hvad veed jeg?
Raste, Melon-Antoniner maaskee og herskte med Viisdom).
Sondrede først fra dem alle det Trevlede, greb saa med Gaf'len,
Eet efter andet ethvert, udskar den kjølige Saftbund
Nær Jordskorpen, med Oeconomie, og stødte de Sortes
Hvide, med Sved og med Blod, ak! ei med Biernes Lystleeg
Forarbeidede Honning derpaa. Men jeg med et Tungsind,
Den kun kan føle, der tænker i Billeder, stirred' paa Klodens
Spredte Ruiner, og græd — i poetiske Taarer — som Ewald
Græd ved Maskes, og fordum Catull ved sin Lesbias Spurvs Død.
Og i min Sjæl steg Følelser op, høitidelig sorte,
Rædsomme Følelser, Skygger af Død, og Bedrøvelses Gjenfærd.
Synet af faldende Verd'ner begeistrer med sælsomme Tanker.

See! (saa tænkte jeg høit, og ved Tanken faldt mig af Haanden
Gaf'len, jeg holdt; min Part laae halv endnu paa Tallerk'nen):
See! som denne Melon nu forgik, skal engang i Tiden
Hiin den utallige Hær, vort Syn som Prikker bemærker,
Men som Forstanden erkjender et Alt af vrimlende Verd'ner,
Een efter anden forgaae, fortært af stærkere Væs'ner!
Tidernes hungrige Muus saa længe paa Himlenes Oste
Gnave, til lidt efter lidt de smuldre; men Evigheds Kispus
Snapper og een efter anden tilsidst de gnavende Tider.
Saa forvildtes min Aand i bestandig mørkere Tanker,
Alt som jeg putted' i Munden — i uafseelige Rader
Rullede hen for mit Blik een Evighed efter den anden;
Og jeg spurgte mig selv, om jeg var? og om Stolen, jeg sad paa,
Stod paa Jorden endnu? og om Jorden ei selv i sin Grav laae?

Men min Palmine bemærkte med Skræk den grublende Taushed:
Knepsed' mig hurtig paa Næsen, og sagde, bebreidende venlig:
„Baggesen! vær dog lidt munter i Dag, vær artig, og snak dog!
Hvor kan man være saa mut, naar man sidder ved saadant et Taffel?
Siig mig, hvad maatte Cyllenia troe, hvis saadan hun saae dig,
Spisende taus en Melon, som hun selv har skjenkt dig, at mule?"

„Søde Palmine!" var Svaret, „jeg faldt i sælsomme Tanker
Ved at beskue den Klodes Ruin, som her vi nu spise.

Saa skal ogsaa vor Jord, betænkte jeg, skjæres i Stykker!
Saa maae Stjernerne tumle tilsidst af elliptiske Baner!
Ogsaa denne Melon var en Jord, saa vigtig, som vores
Er det for os, for de Væs'ner, der rimeligviis har beboet den.
Ene den Evige stuer paa Verdeners Styrten, og smiler;
Thi en Melon er for ham, og en Solfreds lige; han kalder
Og, naar han vil, en Melon og en Solfreds atter af Intet —
Men vi Usle, vi Svage, nedbrybe kun; og — du forstaaer mig!"

Hurtig besvarte mit Suk med smilende Læber Palmine;
"Drøm mig, Baggesen, synes din Snak; kun lidt forstaaer jeg
Metaphysik, og den yderste Dags Anvenden paa Græskar.
Dette kun veed jeg, Melonen er sød, som Haanden den kom fra;
Og, om en Verden forgik, i det jeg skar den i Stykker,
Bryder mig lidet; det ventelig var en Verden derefter.
Sæt, at det og var Saturn! han spiste jo, siger man, fordum
Sønner og Døttre, det Skarn! Til Straf vi spiste ham her nu."

Talen forsvandt i et Kys, og i det min grublende Kummer.

Herthadal.

Første Sang af det paabegyndte Digt »Odin«, i Jamber.

Om Fædres Hedenold, og Asers Ankomst
Fra Morgenland til Nords besneete Fjelde
Og til det havgjenfødte Herthas Sletter,
Mit Qvad fortæller underfulde Hjemsagn:
Hvorledes, bjergende sig selv og Sine,
Samt Jordens Haab og Efterslægtens Redning,
Hid Odin kom, den tredie, med Runer
Og Tryllesang og gudindgivne Love;
Da flygtende (saa bød ham det Alfader)
For Romerværdens Overmagt i Østen,
Han vendte sig mod Norden, for at lægge
Til Sydtyrannens Fald en sikker Grundvold.
Talløse Møier gjennemgik, og Farer
Og Rædsler uden Lige Godanungen
Paa dette Tog. Med vilde Dyr og Horder
Afvexlede paa Bjerges Ryg, paa Havet,
Og dybt i Nattens Ørk'ner, lede Trolde,
Sortalfer og Uhyrer, hvor han fremgik,
Indtil ham Jetters Vold og Dverges Trædskhed
I naaede Land modtog. Dog, Tak Alfader,
Og Mimers vise Raad, og Thor, din Mjølner!
Ved Eders Hjælp, og Skjolds, den Ædles, Høimod,
Fuldendte han sit Værk: og Danmarks Skjoldborg,
Det gududkaarne Danmarks Borg, blev grundlagt.

O Edda! ton mig du med Asatoner
Det underfulde Qvad, du Nordens Sangmø!
Hvis sneefjeldskjulte Sanges klingre Gjenlyd
Af Guders Sprog har ene gjemt det Echo,
Som Slavelænkers Klirren i Barbarers
Riimbjælder jog fra Dalene tilbage!
Hellenes Søster, Edda! dig opammed'
Engang paa samme Pindus, tvillingbaaren
Med hiin, som trylled' Grækerlandet, Frihed.
Dig hørte Thrakers første Skjald, din Søster
(Skjøndt dengang begge spæde) hørte Bragur.
Fra Guders Bjerg I stege, hun mod Syden,
Og du mod Norden: Mod og Dyd og Frihed
Og Konster fulgte Sangen. See, da spired'
De Danaers og Daners Tvillingslægter.
Dig, o mit Hjemlands Muse, hvor du svæver
Af Surturs Hær forfulgt i Ragnarokur,
Blandt Islands Jøkler, fjern bag Heklas Ildrøg,
Paa Nastronds Grændser, eller dybt i Helas
Iisdækte Huler, dig o Edda! kalder
Din Bragas yngste Søn: stig op af Arilds
Nedsjunkne Grave, natlig høi, og herlig,
Som Urda selv, som Evighedens Gjenfærd!
O! ved Valhalla! ved det lyse Gimle!
Ved Bæltets Bølgers Drøn! og Dovres Tord'ner!
Ved Havfrue-Dandsene til Sang af Nordlys!
Ved alle Bautastene! jeg besværger
Dig, Høitidsfulde! ja! ved Dan og Fred'rik!
Ved alle Hedenolds de store Skygger!
Og ved det Blod, som randt dem værd, da nylig
Mit Fødeland af fredsom Dvale vaktes
Til Forsvarskamp mod Albion! anraaber

Min høie Røst dig, Edda! Kom tilbage,
Svøbt i Begeistringernes Storm, fra Thule
Til Herthadal, med dine Fjeldes Echo,
Med alle Runer, og med Volas Spaadom,
Og lær mig, hvad du ene veed! Forgjeves
Istemmer jeg min Sang, hvis ei en Guddom
Den hæver over Dødeliges Stammen
Til Asaqvad om Fædrenes Bedrifter,
Værd dem og Evighedens sidste Krandse.

Hun kommer! Jeg fornam en Lyd af Lurer
Fra fjerne Fjeld, og underfulde Røster:
En Lyd, som faldne Kjæmpers Suk, som Bølgers
Vragbrudte Sqvulp i Hyl af Nattens Storme;
Som fjerne Vaabengny, naar, svøbt i Tord'ner,
Valkyrierne svæve ned mod Jorden;
O det er hende! Held mig! Edda hørte
Mit høie Raab! Vær hilset, Volas Datter,
O vær mig hilset, som de høie Norner,
Som Bragur selv, som Heimdal, eller Mimer!
Du Gudernes Fortrolige! Forkynd mig,
Hvad Urda qvad til Verandi; min Sang
Først evner at fortælle Lokes Styrtning da,
Og Odins Seir og Danmarks Held — til Skulda.

I Favnen af den Bugt, som Vesterhavets
Og Østersøens Bølger, liig et Bælte,
Tilsammenbinder med det vilde Nordhav,
Opstiger mellem mindre Landes Holme,
En Øe, Fortidens Trylleland, et Eden
I Norden, Herthas Helligdom og Bolig.
Her var Gudindens Vogn, det hvide Forspand
Af Øxen, her den hemmelige Bøgskov,

O Edda! ton mig du med Asatoner
Det underfulde Qvad, du Nordens Sangmø!
Hvis sneefjeldskjulte Sanges skingre Gjenlyd
Af Guders Sprog har ene gjemt det Echo,
Som Slavelænkers Klirren i Barbarers
Riimbjælder jog fra Dalene tilbage!
Hellenes Søster, Edda! dig opammed'
Engang paa samme Pindus, tvillingbaaren
Med hiin, som trylled' Grækerlandet, Frihed.
Dig hørte Thrakers første Skjald, din Søster
(Skjøndt dengang begge spæde) hørte Bragur.
Fra Guders Bjerg I stege, hun mod Syden,
Og du mod Norden: Mod og Dyd og Frihed
Og Konster fulgte Sangen. See, da spired'
De Danaers og Daners Tvillingslægter.
Dig, o mit Hjemlands Muse, hvor du svæver
Af Surturs Hær forfulgt i Ragnarokur,
Blandt Islands Jøkler, fjern bag Heklas Ildrøg,
Paa Nastronds Grændser, eller dybt i Helas
Iisdækte Huler, dig o Edda! kalder
Din Bragas yngste Søn: stig op af Arilds
Nedsjunkne Grave, natlig høi, og herlig,
Som Urda selv, som Evighedens Gjenfærd!
O! ved Valhalla! ved det lyse Gimle!
Ved Bæltets Bølgers Drøn! og Dovres Tord'ner!
Ved Havfrue-Dandsene til Sang af Nordlys!
Ved alle Bautastene! jeg besværger
Dig, Høitidsfulde! ja! ved Dan og Fred'rik!
Ved alle Hedenolds de store Skygger!
Og ved det Blod, som randt dem værd, da nylig
Mit Fødeland af fredsom Dvale vaktes
Til Forsvarskamp mod Albion! anraaber

Min høie Røst dig, Edda! Kom tilbage,
Svøbt i Begeistringernes Storm, fra Thule
Til Herthadal, med dine Fjeldes Echo,
Med alle Runer, og med Volas Spaadom,
Og lær mig, hvad du ene veed! Forgjeves
Istemmer jeg min Sang, hvis ei en Guddom
Den hæver over Dødeliges Stammen
Til Asaqvad om Fædrenes Bedrifter,
Værd dem og Evighedens sidste Krandse.

Hun kommer! Jeg fornam en Lyd af Lurer
Fra fjerne Fjeld, og underfulde Røster:
En Lyd, som faldne Kjæmpers Suk, som Bølgers
Vragbrudte Sqvulp i Hyl af Nattens Storme;
Som fjerne Vaabengny, naar, svøbt i Tord'ner,
Valkyrierne svæve ned mod Jorden;
O det er hende! Held mig! Edda hørte
Mit høie Raab! Vær hilset, Volas Datter,
O vær mig hilset, som de høie Norner,
Som Bragur selv, som Heimdal, eller Mimer!
Du Gudernes Fortrolige! Forkynd mig,
Hvad Urda qvad til Verandi; min Sang
Først evner at fortælle Lokes Styrtning da,
Og Odins Seir og Danmarks Held — til Skulda.

I Favnen af den Bugt, som Vesterhavets
Og Østersøens Bølger, liig et Bælte,
Tilsammenbinder med det vilde Nordhav,
Opstiger mellem mindre Landes Holme,
En Øe, Fortidens Trylleland, et Eden
I Norden, Herthas Helligdom og Bolig.
Her var Gudindens Vogn, det hvide Forspand
Af Øxen, her den hemmelige Bøgskov,

Guldringen, og Gudinden selv. Med Rette
Dens blomsterklædte Hegn, omkrandst af Høie,
Med fiskerige Søer, og strøete Lunde,
Som Nattergale fylde, Sletters Dronning
Blev kaldet. Ikke var i Tidens Udspring
Af Hav det omflydt. Længer hen mod Østen
Det danned', fast med Skandien, et Forland.
Til Landenes Behersker kom (saa melder
Et Oldsagn) Hertha, som en fattig Skjaldmø,
Forklædt, og sang, og bad om ringe Gave.
Fortryllet af den Skjønnes Qvad og Klangspil
Han hende, til Belønning, bød at vælge
Saa meget Land, hun selv med to Par Øxen
I een Dag kunde pløie. Gefione,
(Saa kaldte hun sig) spændte fire Kjæmper,
Forvandlede til Tyre, flux for Ploven;
Og svingede sin Tryllestav som Svøbe.
Det Plovjern skar saa skarpt, de Tyre droge
Saa vældigen, at Dybets Vand i Furen
Frempiblede fra Kyst til Kyst. „Mod Vesten!
„Mod Vesten!" raabte Gefione. Løsnet
Fra Landet gled i Havet ud det hele
Jordstykke, til hun bød, mod Solens Nedgang,
At standse. See! da laae saa langt fra Skaane,
Som Øiet rækker, Plovens Øe. De fire
Forspændte reiste sig igjen, som Kjæmper,
Paa Jordgudindens Vink; men Den kaldte
Hun Sølund. I dens Midte, hvor en Havbugt
Fra Norden strømmer ind, hun valgte huldrig
Sit Jomfrusæde. Derfor kaldes Sletten
End Herthadal den Dag i Dag; og evig
Dens Navn i danske Skjaldes Sang gjenlyder.

Herthadal.

Første Sang af det paabegyndte Digt „Odin", i Hexametrer.

Oldtid toner min Sang, Dans Æt, og Asernes Ankomst
Fjern fra bebyggede Høie til Nords udyrkede Sneefjeld,
Og det af Havet igjen fremblomstrende Cimbriens Sletter;
Dengang Odin, den tredie, hid med hellige Runer
Drog; thi ham bød Alfader at flye de Romeres Hærmagt,
Hvilken i Asien alt udbredte sig, truende Jordens
Frihed, selv i dens skythiske Borg; og, vendende hid sig,
Lægge til Sydforstyrrerens Fald den nordiske Grundvold.
Mange Qvaler og Møier, utallige Farer og Rædsler
Prøvede Helten paa vildsomme Tog. Uhyrer og Trolde
Verled' med grusomme Horder paa Bjergenes Rygg', og i Ørk'ners
Uafseelige Strøg, og med Havets natlige Storme;
Til ham imodtog Jetternes Vold og Dvergenes Trædskhed
I det forvildede Nord. Dog, Tak Alfader, og Mimers
Raad, og den vældige Thor, og de Danskes herlige Helt Skjold,
Odin fuldendte sit Værk; og den nordiske Vælde blev grundlagt.

Edda! ton mig det hellige Qvad, du, Fædrenes Sangmø!
Du, hvis i Klipperne gjemte Begeistringers høiere Gjenlyd
Ene bevarer af Gudernes Sprog det Echo, Barbarers

Klingende Bjælder med klirrende Riim fra Dalene bortjog.
Edda! Mæonias Søster! dig ammede Sangenes Moder
Tvillingbaaren med hiin, som de Danaërs Helte fortrylled',
Fordum paa samme pieriske Top; dig hørte den første
Thrakiske Skjald, Orpheus; din Søster hørte vor Bragur:
Stammende begge, som Noer, een Moders himmelske Sange.
Ned fra det hellige Bjerg I steg: mod Syden din Søster,
Du mod Norden; og Frihed og Mod og dannende Guder
Fulgte. Da spirede Danaërs Æt, og Daniers Stamme.
Dig, o fædrene Muse, hvor og du svæver, af Surturs
Trælle forfulgt, i Ragnaroks Mulm, blandt taagede Jokler,
Hist bag Heklas rygende Top, paa Grændsen af Nastrond,
Eller i Dvergenes ned til Helhjem synkende Huler,
Dig fremkalder jeg: Stig, stig op af Heltenes Grave,
Hellige, natlige Tryllegestalt! dig kalder, o Edda!
Bragurs yngste, men frommeste Søn! Ved Valhal og Gimle,
Ved Bæltbølgernes Dands, og ved Dovres svarende Tord'ner,
Ved Nordlysenes Susen til Havfruers Sang, og ved alle
Bautastene, besværger jeg dig: ved Odin og Fred'rik!
O! ved de hellige Skygger af Dan, af Skjold og af Frode!
Og ved det Blod, som randt dem værd, da mit Fødeland nylig
Vaktes til Modværg op af en lang Freds rolige Slummer!
Kom fra det yderste Thule tilbage, med Fjeldenes Echo,
Svøbt i Begeistringens Storm! Dig ene paakalder din Sanger,
Dig anraaber jeg; nynner ja dog forgjeves min Afmagt,
Lærer ei du mig, hvad ene du veed, og hæver din Guddom
Ikke mit svulmende Bryst til Danmarks værdige Lovsang!

See! hun kommer! Jeg hører en Lyd, som faldende Kjæmpers
Suk, som Bølgernes Sqvulp blandt Vrag, og natlige Stormes
Hyl om eensomme Fjeld, naar i huulthenbuldrende Tord'ner
Svæver mod Jorden en Hær af Valkyrier. O! det er hende!
Held mig! hun hørte mit Raab. Vær hilset, Datter af Vola!
Vær mig hilset, som Nornerne selv! Fortæl mig hvad Urda
Verandi qvad, at min Sang kan igjen fortælle det Skulda!

Midt i Landenes Bælte, hvis Omflod Vestens og Østens
Vande forener, i bugtende Favn, med det brusende Nordhav,
Ligger en Øe, Fortiden bekjendt af tryllende Hjemsagn,
Herthas elskede Bo. Her var den festlige Bøgskov;
Her den øxenbespændede Vogn, og den hellige Guldring;
Her Gudinden, den badende, selv. Ølandenes Kjærne
Kaldes med Rette dens Dal, den blomstrende, hegnet af Høie,
Fuld af smilende Søer og af sangfuglvrimlende Lunde.
Ei var fordum en Øe den Frugtbare. Længer mod Østen
Danned' den, fast med den øvrige Jord, et grønnende Forland.
Hertha, forklædt, som en vandrende Mø (fortæller et Oldsagn)
Kom til Landenes Herster engang, og bad om en Gave,
Qvædende liflig til Strængenes Leeg. Fortryllet af Sangen
Bød han til Løn Gefione (saa kaldte hun sig) af hans Omland
Vælge saa meget, hun selv med to Par Øxen i een Dag
Evned' at hegne med skjærende Plov. Da spændte Gudinden
Fire rædsomme Kjæmper i Qvæggestalter for Ploven,

Svingende Svøben, den smeldende, selv; om det skjærende Plovjern
Piblede Vandet i Furernes Dyb. „Mod Vesten! mod Vesten!“
Bød Gefione. Vidt løsnedes alt mod Aften fra Landet
Plovens ompløiede Hegn, og, saa vidt et Menneskes Blik naaer,
Gled det i Søen. Da raabte hun: stands! og Øxnene stode,
Kjæmper igjen, paa en Øe; den omskylpede kaldte hun Sø-lund.
Der, hvor det favnende Hav indstrømmer sin østlige Nordbugt,
Valgte sit Jomfrusæde den Yndige. Navn af Gudinden
Bærer og Dalen endnu, trods Oldaarhundredes Vexel.

Babylons Fald.

(Efter St. Johannis Aabenbarings 16de, 17de, 18de og 19de Capitel.)

Skaalen, den syvende Skaal, udøstes af Eng'len i Luften;
Og fra Thronen og Templet i Himmelen hørtes en høi Røst
Raabe det Ord: Fuldbragt! og i langthenrullende Tord'ner
Knittrede Skyernes Lyn, og Jordens rystede Grundvold
Skjalv, som den aldrig tilforn grundskjalv, fra Menneskers Fødsel.
Staden, den store, blev knuset i tre; Støvdyrkernes Stæder
Faldt; Øelandene flygtede bort, og Bjergene skjultes.

See! men den syvende Skaals Thronengel nærmed' sig til mig,
Een af de hellige syv, og talede til mig, og sagde:

„Kom! jeg vil vise dig Skjøgens, den Alt beherskendes, Domstraf,
Hendes, som Kongerne bolede med, og som vidt med sin Giftviins
Vellystkændende Bæger beruste de samtlige Jordboer!"

See! og jeg fandt mig med Eet i en vid uendelig Udørk,
Og der saae jeg en Qvinde, som, klædt i kosteligt Purpur,
Sad paa et blodrødt Dyr, med Gudsbespottelser tegnet,
Rædsomt i Skikkelse, stort, syvhov'det og kronet med ti Horn.
Qvinden med Guld var behængt, og med Perler og ædele Stene

Rigelig smykket. I Haanden hun bar et Bæger af puurt
Guld,
Fyldt med berusende Gift og Utugtigheds hidsige Druer.
Paa den udækkede Pande det Navn stod gaadelig skrevet:
Babel, den store: Fordærvelsers Stad: Udsvævelsers Moder.
Drukken af Vises Blod og Uskyldiges, sad hun, og Gysen
Ganske betog mig, hvergang jeg mit Blik mod den Ravende
vendte.

See! men da vendte sig til mig paa ny Throneenglen, og
sagde:
„Ikke betage dig Frygt! jeg vil tolke dig Qvindens Betydning,
Og det Bolersken bærende Dyrs syv Hov'der og ti Horn.

Dyret, du saae, har været engang, og kommer, og
er ei!
Op af Helvede stiger dets Magt, og synker til Helved'.
Men med beundrende Studsen de Folk, som Jorden om-
kring boe,
De, hvis Navne den Evige selv ei skrev i sit Livs Bog,
Skulle tilbede det Dyr, som har været, som kommer, og
er ei.
Hør mig med Andagt! Gaaden er høi! her gjælder det
Skarpsind.

See! syv Bjerge betyde de syv tihornede Hov'der;
Paa dem sidder hun selv, den fordærvende, Skjøgernes Skjøge.
Men syv Konger betyde de syv: Fem af dem er faldne;
Een alt er der; den anden er end ei kommen; naar denne
Kommer, vil vare kun kort hans let hensvindende Vælde.
See! men den ottende selv er Dyret, som var, og som er ei,
Hiint, som af Helvede steg, og forsvindende synker til Helved'.

Men ti Fyrster, som end ei salvedes, ere de ti Horn,
Hvilke du saae; dem kongelig Magt skal skjenkes af Dyret
Kun een Time! den samme Forstand besjæler dem alle;
Alle de Dyret og give den Magt, det gav dem, tilbage;
Alle mod Lyset sig hæve til Strid, men det hellige Lys skal
Overvinde dem alle; thi det er Kongernes Konge,
Herskernes Hersker; med det skal seire det ædlere Samfund."

Andagtsfuld jeg hørte hans Ord, og Engelen vedblev:
„Hine med Kroner begavede ti, Dyrhov'dernes ti Horn,
Skulle mod Skjøgen tilsidst opirres, og plyndre den ublu,
Ja selv æde den Plyndredes Kjød, og brænde til Aske
Hendes adsplittede Been; thi Han, som styrer usynlig,
Indgav selv dem at handle, som de har enigen handlet.
Blindt udføre de, mens de til hiint vidt herskende Dyr selv
Kongerigerne give, den Eviges skjulte Beslutning,
Indtil Forjættelsens Sagn og de Helliges Længsler opfyldes.
Men hun selv, Hoerqvinden, er Jordens mægtige Thronstad,
Hiin, som med Vælde behersker de samtlige Landenes Konger."

Saa han talte; men see! mens end jeg lyttede, saae jeg
Fare fra Himmelen ned en anden af Thronernes Engle,
Herlig og høi; hans Herligheds Glands opfyldede Jorden.
Og han raabte med Styrke, som Skrald af buldrende Tord'ner:
„Falden, falden er Babylon! Vel! dit Babel er falden!
Styrtet i Gruus er den vældige Stad! Nu Slanger og Øgler,
Aadslernes vrimlende Kryb, og Forraadnelsens Skygger beboe den.
See! thi dens giftige Viin beruste de lokkede Jordboer;
Selv og Bestyrerne drak af dens Bæger, og bolede med den
Og af dens Ødselheds Svælg blev Forraadsælgerne rige."

See! men en anden basunende Røst fra Himlene raabte:
„Skynder Eder, mit Folk! ud fra den Faldendes Omkreds,
At ei delende Daad med den Ublu Straffen I dele!
Flyer! thi til Himlene naae hiin Stads Misgjerningers Dynge;
Men og den Evige nu den ihukom efter dens Ondskab.
Hører, mit Folk! gjengjælder den Styrtede nu, hvad hun, opreist,
Eder har gjort! Med det Maal, hvormed hun maalede, maaler
Tvefold hende! den Kalk, hun skjenkede, skjenker nu hende
Dobbelt! og træder nu ned den Stolte, som Eder har nedtrykt,
Fræk hovmodende sig i sin Vellyst, trodsende magtfro,
Byggende tryg paa sin Lykkes Bestandighed, medens hun udbrød:
Jeg, jeg throner en Dronning! Mon Enke jeg vorder? og barnløs?
See! som et pludseligt Lyn kom Faldet med Eet, og paa een Dag
Greb den, uventet, Elendigheds Qval og Hunger og Helsot.
See! og den tændtes af Ild, og i Røg dens Herlighed opgik!
Dommen er kommen, den Høiestes Dom, som hevner med Almagt.

Vee! Vee! Babylon! over dig Vee! Snart hyler omkring dig
Kongernes Jammer, som drak af din Gift, og bolede med dig!
Fjern, naar nu Røgen de seer af din Brand mod Himmelen opslaae,

Skulle de staae, for din Straf selv bævende, raabende: Vee!
Vee!
Falden er Babylons mægtige Stad, den store, paa een Dag!

Vee! Vee! Babylon! over dig Vee! Snart hyler omkring dig
Forraadsælgernes Skrig, som berigedes før af din Vellyst:
Fjern, af Frygt for at dele din Alt forfærdende Domstraf,
Skulle de staae, høit raabende: Vee! Vee! Babel! den rige,
Babel, den Alt opslugende Stad, er styrtet paa een Dag!

Vee! Vee! Babylon! over dig Vee! Snart hyler omkring dig
Selv Søhandlernes Hob, som berigedes før af din Vellyst;
Fjern, naar nu Røgen de seer af din Brand mod Himmelen opslaae,
Skulle de staae, høit raabende: Vee! Vee! Babel, den store,
Babel, den rige, den mægtige Stad, er falden paa een Dag!

Fryd dig, o Himmel! o jubler, I Hellige! Dydens og Lysets
Fromme Tilhængere! jubler! du Sandheds Menighed, fryd dig!
Gud! Gud Herren har dømt Hevndommen; og hævdet sit Folks Ret!"

See! Thronengelen hæved' med Magt en forfærdelig Fjeldsteen,
Svang den, og kasted' den ud i den slugende Hvirvel, og sagde:
„Saa henkastes den vældige Stad, og findes ei mere!
Ei skal mere nu høres deri Basuners og Harpers,
Fløiters og Cymbelers Klang, og ei meer den festlige Kredssang!

Ei skal mere nu findes deri de tryllende Konsters
Skatte! ja Møllernes Lyd skal selv ei høres deri meer!
Slukt skal være deri hvert Lys; Brudgommens og Brudens
Stemmer skal tie deri; og dens Plads ei findes paa Jorden!
Thi den var fyldt af de Helliges Blod, af Uskyldiges Blod, af
Alle de Slagtedes Blod, som, dens Offere, faldt for dens
Hovmod."

Saa han talte; men nu jeg en Lyd, som af tusinde
Skarer,
Hørte, som tusinde svared' i Himlenes Himle, med Gjenklang:

Halleluja! den Evige Priis! Svar, Jord: Halleluja!
Hans er Frelsen, og Magten, og Æren i Evighed! Amen!
Helligt er Dommerens Bud! retfærdig den Eviges Strafdom!
See! han har dømt Jordskjøgen, som fræk med Kaadhed og
Utugt
Rundt fordærvede Jorden, og hevnet det Blod, som hun
udgød.

Atter i Himmelen klang, gjenklingende Skarernes Lovsang:
Halleluja! til Hevnerens Priis! Svar, Jord: Halleluja!
See! nu stiger dens Røg, den Faldnes, i Evighed! Amen!

Skabelsen.

(Efter Moses.)

Først i Begyndelsen skabte den Evige Himlen og Jorden:
Alt var en tom Udørk, og mørk Udørkenens Afgrund;
Over den bølgende svæved' hans Aand. Den Evige talte:
„Vorde Lys!“ Lys blev. Og han saae, det var godt. Og et Rumskjel
Satte han mellem det vordende Lys og det vigende Mørke.
Lyset han kaldede Dag, og Nat han kaldede Mørket.
Da blev Aften og Morgen i Dagenes Række den første.

Atter den Evige talte: „Hvor Dybene samlede blandes,
Hvælve sig vidt en Befæstning, som Vandflud skiller fra Vandflud!“
See! og Befæstningen hvælvede sig, og skilte, fra Vand — Vand,
Dybenes nederste Svælg og Dybenes øverste Kilder.
Og den evige kaldte Befæstningshvælvingen Himmel.
Da blev Aften og Morgen i Dagenes Række den anden.

Atter den Evige talte: „Til eet Sted samles I Vande
Nedenfor Himlen, at Størknet maa sees!“ Han bød; og det blev saa.
Størknet, det tørrede, kaldte han Jord, og det samlede Flud — Hav;
See! og han saae, det var godt. Og atter den Evige talte:
„Jord! bring spirende Græs, Sædplanter og blomstrende Frugttræer,
Hvilke sig selv gjenføde, hver Art, ved Sæd!“ Og det blev saa.

Jorden sin Grøde frembar; og den Evige saae, det var Alt
godt.
Da blev Aften og Morgen i Dagenes Række den tredde.

Atter den Evige talte: „Paa Himlens strakte Befæstning
Vorder Lys! for med Dagenes Glands og Nætternes Skimmer
Over Jorden at straale, som Tegn, bestemmende Tidens
Gang, Aarsskifternes Orden og Maal og Dagenes Vexel."
See! da tændtes de to Storlys paa Himlens Befæstning:
Det, som Dagen beherster, det større, med det, som regjerer
Nattens og Stjernernes Hær; og den Evige saae, det var
Alt godt.
Da blev Aften og Morgen i Dagenes Række den fjerde.

Atter den Evige talte: „Herfrem af Vandenes Omflud,
Levende Brimmel, I svømmende Fisk' og flyvende Fugle!"
See! da boltrede Hvalen i Havet sig; Luften opfyldtes
Flux af bevingede Liv; og den Evige saae, det var Alt godt.
Og han velsignte dem Alle: „Formeres utalligen!" bød han,
„Frugtbare vorder i Hav og i Luft, omsvævende Jorden!"
Da blev Aften og Morgen i Dagenes Række den femte.

Atter den Evige talte: „Du Jord, bring levende Dyr frem,
Vilde, forskjellig i Art, og forskjellige tamme, samt Ormkryb!"
Talt, og det skete: paa Jorden kom frem Orm, Fæmon og
Rovdyr,
Samtlige, hver i sin Art; og den Evige saae, det var Alt godt.

Atter den Evige talte: „Mit Billede herske paa Jorden!
See! jeg et Menneske danne nu vil i min Lignelses Udtryk,
Over det Alt at regjere, som lever og aander paa Jorden,
Over Havets utallige Fisk' og Himmelens Fugle,

Over Jordens mangfoldige Dyr, og Ormenes Vrimmel!"
Og i sin Lignelse skabte han Mennesket: efter sin Guddoms
Billede skabte han det. Da stod en Mand og en Qvinde.
Og han velsignede dem, og sagde: „Frugtbare vorder,
Og mangfoldige! Fylder min Jord! og beherskker Naturen!
Over Fiskene hersker, og over Himmelens Fugle,
Over Dyrenes Hær, og Kræe, som krybe paa Jorden!
Spirende Græs, Sædplanter og sædgjenbringende Frugttræer
Giver jeg Eder, og samtlige Dyr paa Jorden og Himlens
Fugle, med Ormenes Kryb og Væxternes Grøde til Næring."
Og Gud saae nu sit Værk, og see! det var fuldelig Alt godt.
Da blev Aften og Morgen i Dagenes Række den sjette.

Himmel og Jord var fuldendt, og Jordens og Himmelens Alhær.
Men paa den syvende Dag af sit Værk den Evige hviilte;
Og han velsignede den, som sin Skabningens hellige Festdag.

Djævelens Aabenbarelse før Christi Tilbagekomst.

(Efter St. Pauli andet Brev til de Thessaloniker 2det Cap.)

Sandelig siger jeg Eder, og vis̃selig vorder det opfyldt:
Jesus Christus igjen, i sin Herlighed, kommer tilbage
Til den ham elskende Hob, og fornyer de Troendes Samfund.
Samles skulle vi Alle til ham omsider; men Tiden,
Elskede Brødre, bestemmer kun Een, al Skabningens Styrer!
Agter om saadant ei Sagn og Beregninger, truende Varslers
Tegnforklaring, og Breve derom, udgivne for vore,
Hvilke, som nær, forkynde hans Dag og hans ventede Gjenkomst;
Thi den kommer da først, naar det store Slægternes Affald
Heelt er fuldendt, og Fordærvelsens Søn, hiin Synderes første,
Helvedes Helt, i en Menneskekrop, vidt seirer paa Jorden:
Han, som imodstaaer Alt, og opløfter sig over hvad Alle
Nævnede høit, guddommeligt, stort og værdigt og helligt;
Han, som sig selv fremstiller med Trods i den Eviges Tempel;
Sætter sig bristigen selv paa den Eviges Throne, med Almagt
Pralende, fordrende Dyrkelse rundt, som eneste Guddom.

Kommer ihu, hvad med Eder foreent, jeg sagde tilforn alt!
End gjentager jeg Ordet i Skrift: „Hvad Dagen opholder,
Er hiin Mørkhedens Aands hvert Lys udslukkende Fremfærd,
Hvilken skal aabenbares os først, før Dagen oprinder.

Alt er i Værk Afgrundens dens Gry forhindrende Forsæt:
Ondskabs Hemmelighed ei er meer tvetydig; og klart sees
Alt Udrydderens Plan! Fuldt aabenbart er det Onde.
Selv dets Fyrste sig skjuler ei meer! Dog ryddes af Veien
Dagens Bekjæmper; som Skyggernes Mulm hensynker for
Solens
Opgang, synker din Nat, du Forfærdelsers Fyrste, for Christi
Dag! Med sin Aande henvifter din Magt snart Lysenes Fader;
Og du forsvinder, et Intet, forglemt, ved hans Herligheds
Tilkomst!"

Aabenbaret er nu hiin Magts Nærværelse; kundgjort
Efter den Maade, hvorpaa den Forbandede, Mørkets Behersker,
Satan virker: ved al Slags Vold, løgnagtige Jertegn,
Kraftige Gjerninger, Undere lig', og ved hemmelig Trædskhed,
Og ved bestandig Forføren til Uretfærdigheds Udaad.
Vee! og de Svage, som ei modtoge den frelsende Sandhed,
Hvilken dem sendtes fra Gud, slaae Lid til Løgnen og Løg-
nens
Helt; sig styrtende selv i Fordærvelse, slagne med Blindhed.

Saa vil forgaae den vanartige Slægt, som i Daarskab
og Udaad
Skjændig Behag fandt, hadende Lys og Sandhed og Retfærd.
Men vi prise den Evige, vi, som i Kjærligheds Samfund
Handlede, Sandheden troe, Retfærdigheds Venner og Lysets
Fromme Tilhængere! Lader os ei afskrække! Naar Mørket
Svinder, (det svinder engang!) opgaaer vort evige Haabs Dag.

Rimet og Hexametret.

Mandindens Mindefryd og Mandens glade Haab —
Og Fremtids lyse Svar paa Fortids mørke Raab —
Det Suk af anet Lyst, og det af svunden Smerte,
Som letter, vexelviis, og tynger Livets Hjerte —
Forener Digteren, i Rimets Echoklang
Og Strophens Tvillinglyd, til sød melodisk Sang:
Snart Engens muntre Fugl, som Morg'nens Purpurglimmer
Ophvirvler i det Blaa fra Bækkens Blomsterbred —
Snart Lundens Nattergal, der gynger op og ned
Paa grønne Qvist i Aftenrødens Skimmer.

Men naar Naturens Liv — ei længer enkelt Deel —
Ham i sin Eenheds Favn sig aabenbarer heel —
Naar Mennesket ei meer, som Mand, og som Mandinde,
Ham hilser paa sin Flugt imellem Haab og Minde —
Naar midt i Tidens Strøm, som det, der ei forgaaer,
Med Evighedens Præg det for hans Øie staaer —
Naar i en Kjædes Kreds, hvor intet Led han savner,
Sig fjernest Hedenold og sidste Fremtid favner —
Forener Digteren i en harmonisk Klang
Sit himmelstille Qvad med alle Sphærers Sang:
Ei qviddrende han meer, nu op, nu ned, sig svinger;
Men Svane svæver han, og selve Flugten klinger.

Digtarterne.

Epopeen.

Naar Mand som Brudgom, Viv som Brud,
Gjør et Sølvbryllup-Gjestebud,
Og rundt om veldækt Bord med Gammen
Familien nu sidder sammen
I skjøn fortrolig huuslig Ro,
Mens Fader ene høit ved Bordet
Om svundne Dage fører Ordet,
Og selv de Mindste lytte froe —
Mig synes, at et episk Digt
Har noget Lignende med sligt;
Naar nemlig hiint og dette, Kjære!
For Resten er, som det skal være.

Skuespillet.

Naar om i Verden man maa flakke,
Til Fods, til Vogns, til Baads, til Hest,
Med Taffel aabent for hver Gjest,
Man ta'er afvexlende til Takke;
Men vil man stadig paa vor Jord,
Med bunden eller stækket Vinge,
Ved saadant eet i Kost sig tinge,
Maa Værten holde sluttet Bord.
Dog dette gjør (det veed vor Herre)
Blandt Spiseværterne de færre;

Den Slagter, til hvis Spisehold
Her hjemme tyer hver sulten Knold,
Han gjør det allermindst, desværre!

Fortællingen.

Det maa være
Smaa Parabler,
Simple Fabler
Om de kjære
Bier og Myrer;
Eller sære
Eventyrer
Om Mirakler,
Og Spektakler,
Og Uhyrer;
Hvordan, Kjære!
Saa de ere,
Bør de være
Smagelige,
Og for Sandsen
Uden Standsen,
Saa at sige,
Let nedglide;
Slaaer tillige
Lidt til Side,
Hvad der gled
Artigt ned,
Kan ei skade
Som paa Fade,
Saa paa Blade.

Mig behager,
For min Deel,
I et Fad
Risenvelling
Med Kaneel;
Og mig smager
Paa et Blad
I Fortælling
Saa omtrent
Og paa Prent
Samme Mad.

Oden.

Jeg ligner Oder,
Især som dine,
Min gamle Broder
I gamle Rom!
Med stærke Vine:
(Gid det om mine
Bag hine Floder,
Hvor nye Moder
Sig Lyricine
Lidt bryder om,
Var og din Dom!)
Dem ret at smage,
De maae forvares
Til Høitidsdage;
Paa dem maa spares
I Vaar og Sommer,
At lidt tilbage
Deraf kan blive,

Naar Høsten kommer,
For at oplive,
Hvor seent den kom,
Med gyldne Straaler
I Hebes Skaaler
Vor Alderdom.

Visen.

Vel koge kun Flammer af Solen
En Nektar af Druernes Saft;
Dog Bærrenes nærmere Polen
Har og vederqvægende Kraft.
Den større Begeistring vi prise,
Den mindre man ikke forsmaae!
For Mængden er Ode hver Vise,
Mens Oden er Vise for Faa.

Satiren.

For Aanden qvægsom Drikke,
Lidt underligen blandet,
(Hvorfor den her i Landet
Og gjælder, eller ikke,
Den er dog intet Andet)
Nu Æblemost, nu Viin,
Nu Saft af Bær og Blade,
Thee, Kaffe, Limonade —
Men Alt som Medicin.

Den bedste har dog Lugten
Og Smagen, kjære Ven,
Af ædle Mokkafrugten;
Og virker og som den.
Som den og bør den være,
Vor Ewalds Ord i Ære,
Liig Venskab selv, det mærk!
Reen, umisbrugt og stærk.
Lidt Bittert er den eget,
Sær naar den brændes meget,
Som den af salig Svift,
Der smagte fast som Gift.
Men, for paa det at bøde,
Deri man komme bør
(Især til Jer, I Søde!)
Lidt Sukker og lidt Fløde —
Som frit jeg sige tør,
Min Muse stedse gjør
I den, og, vel at mærke,
Venskabeligen stærke,
Jeg laver, nu, som før.

Elegien.

Naar i et bestandigt Smiil,
Legende med Uskylds Dukker,
Eder selv med Amors Piil,
Af og til din Veemod sukker,
Lad et vaadt jeg veed ei hvad
Flyde paa det tørre Blad!
Men skal det ei blive Lage,
Skal det og din Læser smage

Som en listig Elegie,
Maa din Taare blot ei flyde,
Maa dit Smiil og kraftig gyde
Lidt Citron og Sukker i.

Epigrammet.

Et Epigram
Er ligt en Dram,
Som du har nødig,
Naar du er mødig,
Og, med Forlov!
Naar du er flau.

Læredigtet.

Men Dram og Dram
Er mangehaande,
Som Aand og Aande,
Som Ram og Ram:
Der gives Dramme
Fra Gammel-Rum
Til Brandium;
Med Epigrammer
Er det det samme,
Fra hine Flammer,
Der Fienden ramme,
Lynkiler lig',
I aaben Krig,
Til de ludlamme,
Haandtrykte, klamme,

De trufne Trolde
Bag Sneens Volde
Fra Smutbagholde
Tilkyle mig.

Epistelen.

I det jeg spørger Læseren med Ilen,
Og uden Tankens alt for lange Filen,
Hvad Lighed en Epistel har med Thee?
Jeg skriver een i min Maneer maaskee.
Min Læser veed nok selv, jeg har den Ære,
Deri saa simpel, om just ei saa kort at være.

Catulliaden eller Flyvedigtet.

Snart i Kopper, snart i Kummer,
Snart i Kruse, snart i Glas,
Let det bruser,
Let det skummer,
Straalespillende som Gas;
Og, om det just ei beruser,
Som de mindre lette Drikke,
Tryller det i Øieblikke
Dog tilpas.
Men for ikke reent at svinde
Bort med Øieblikkets Minde
Ligt hvert andet Trylleri,
Der med Drømmen er forbi,
Maa der være noget i —

Maa det meer end kunne sandses
Af en flygtig Phantasie;
Som Comet i Poesie
Maa det svandses!
Det er uden Theorie;
Men dets Stempel
Dog bekrandses
I hvert ægte Smagens Tempel
Af de Ni.
Kjender I,
For Exempel,
Mester Frandses
Vin d'Aï? *)

Xenien.

Konstens Afmagt Göthe gav og Schiller,
Helvedeerte Helveder i Draaber,
Og fordyvled' Dyvelsdræk i Piller —
Mindre gjør det her, hos os, jeg haaber.

Kjæmpevisen.

Man har meget Smukt fortalt
Om den underlige Spise,
Som engang i Ørken faldt —
Manna, troer jeg, dengang kaldt —
Der, i Mangel af en bedre,
Smagte sødt de gamle Fædre!

*) Champagner. — Du Vin d'Aï la mousse pétillante.

Voltaire.

Man den gamle Kjæmpevise,
Som de nye Dverge prise,
Ligerviis bør ogsaa hædre;
Men ei lade sig forføre
Til at dyrke Korn med Sved,
Der kan ene regne ned.
Hvo, som Øre
Har, han høre:
Gammelt Qvad er skjønt og stort;
Det er godt, naar det er gjort;
Men det la'er sig ikke gjøre!

Romance.

Af Syngespillet Arrestanten.

Naar i et Fængsels mørke Gjemme
En Yngling venter paa sin Død,
Byder mig ei Naturens Stemme
Med Ynk at føle selv hans Nød?
Naar jeg hør hans Klager gjenlyde,
Jeg selv bedrøvet klager med —
Mama! lad det dig ei fortryde,
Medynk er jo ei Kjærlighed.

Naar jeg i Vindvet stundom lytter,
Blusser min Kind, mit Hjerte slaaer,
Men gaaer jeg bort, det Intet nytter,
Thi jeg ham hør, hvorhen jeg gaaer.
Overalt hans Sukke gjenlyde,
Og overalt jeg sukker med —
Mama! lad det dig ei fortryde,
Medynk er jo ei Kjærlighed.

Nys var hans Sang saa blid, saa kjælen,
Og et saa Sødt, jeg veed ei hvad,
Trængte mig lige ind til Sjælen,
Og alt jeg kan den udenad.
Ingen Sang nu mere mig fryder,
Jeg kun af den bli'er aldrig kjed —
Mama! det dog dig ei fortryder,
Medynk er jo ei Kjærlighed.

Arie.

Af Syngespillet Adolph og Clara eller de to Arrestanter.

Unge Pige, man dig daarer,
Naar man priser Ægtestand!
Lær af mine Suk og Taarer!
Ak! jeg Arme tog en Mand.

Denne Mand, nys saa elskværdig,
Saa sagtmodig, saa spagfærdig,
Bliver, før et Aar bortgaaer,
Herskesyg, mistænksom, haard.

Mænd er' Ulve; Faar vi ere;
Min Skjebne kan det Eder lære.
Ak lytter ei til deres Kluk;
Men igjentager med et Suk:

Unge Pige, man dig daarer,
Naar man priser Ægtestand!
Lær af mine Suk og Taarer!
Ak! jeg Arme tog en Mand.

Overmod dem Alle daarer:
Altid maa man lystre dem.
De med Magt vil have frem
Alt, selv Smiil i vore Taarer.

Ogsaa man os synger om
Ægteskandens Tryllerier!
Nei! den gi'er kun Bryderier
For dem, som i Fælden kom:

Unge Pige, man dig daarer,
Naar man priser Ægtestand!
Lær af mine Suk og Taarer!
Ak! jeg Arme tog en Mand.

Rondo.

Af Syngespillet Arrestanten.

Jeg er bestemt, jeg Dyd vil lære!
Jeg mig spænder i Hymens Aag.
Det har sin Tid, lidt vild at være;
Det har og sin, at vorde klog.
    Jeg i Ægtestanden
    Vil som mangen Anden
    Parre med Forstanden
        Hjertets søde Lyst —
    En uskyldig Pige,
    Dydig uden Lige
    Lader jeg sig snige
        Lønlig i mit Bryst!
Ja, det er klart! jeg Dyd vil lære,
Jeg mig spænder i Hymens Aag.
Det har sin Tid, lidt vild at være;
Det har og sin, at vorde klog.
    Snart min ømme Mage,
    Mellem Favnetage,
    Som jeg let kan mage,
        Vorde vil Mama!
    Ind og ud da smutter
    Snart en Hoben Putter,
    Og de søde Glutter
        Kalde mig Papa!
Ja! det staaer fast! jeg Dyd vil lære!
Jeg mig spænder i Hymens Aag.
Var der en Tid, til vild at være,
Er der og een, at være klog.

Til Fyrsterne.

Ved Enden af det attende Aarhundrede.

(Paris, 1803.)

Halvblendet af de mange Kundskabs Blus,
Som synliggjøre Røgen af vor Jords
Oplysning — heel bedøvet af den Larm,
Som Frihedsskraal og Oprørsskrig og Klir
Af gamle Lænkers Fald i nyes Smeding
Forenede med Krigens vante Bulder —
Forlod jeg Borger-Sletten, og besteg
Den Top, fra hvilken hele Jordens Ven
Betragter Staters Vægt og Staters Fald,
Og alle Verd'ners Handeler, fra Ilions
Erobring indtil Mantuas — fra Thotts
Udgrandskninger til Kants — og fra Hellenes
Befrielse til Galliens. Jeg stod
Paa Pynten af det mørke, svingle Dyb,
Og ved min Side stod den høie Muse.

Jeg stirred' længe med opmærksomt Øie
Paa hvert et natligt Glimt og hvert et Dagskær,
Der vexelviis fra den bedækte Himmel
Fremlynte hist og her; — mit Øre lytted'
Til fjerne Brag af Horizontens Tord'ner,
Skjøndt rystet af de nære Skrald. Omsonst
Omfløi min Aand paa Øiets og paa Ørets
Støvdækte Vinger det uhyre Hav,
Som brused' i det Endeliges Svælg.

Forvirring saae jeg kun — i blandet Klang
Af vilde Stemmer hørte jeg kun Mislyd.
Uveiret vorte. See! men Musen rørte
Mit Øielaag, og med et ubeskrænkt
Det Hele fattende Fornuftens Heelblik
Greb endelig min Aand det spredte Chaos,
Og i dets timelige Brusen hørte
Jeg pludselig en evig Røst. En anden,
Saa raabte det, en ny Europas Verden
Udvikler sig, og hvad du seer og hører
Er dennes Fødsel. Menneskhedens Gjenbyrd
Er nær idag, og Aandernes Forløsning.

O! kunde jeg med sandselige Farver
Udmale det — med endelige Toner
Fortolke det store Syn, at Alle,
Hvis korte Blik til Rum og Tid er bundet,
Forstode det! Umuligt! Er dog Lyset
Det Heles ene Farve — Harmonie
Den ene Lyd, i hvilken Evigheden,
Uhøret af vor Nutids Ører, klinger.
Det Sprog, hvori sig Verdens store Sjæl
Alene tolker, Aandens høie Sprog,
I hvilket hver en hellig Aabenbaring
Af Skabningen, af Mennesket, af Gud
Fra Tidens første Fødsel af blev sjunget,
Det ene Sprog forstaaer den ei. Forstandens
Saa kaldte klare, tydelige Kundskab
Maa skjenkes dig i et prosaisk Bæger,
Dybt i dit Støv nedsjunkne Slægt! — hver Opgang
Til Kilden, du forlod, paa Bjergets Skytop,
Er spærret dig, fra den Tid Bogstavskriften

Du foredrog for Billedaabenbaring,
Historisk Stirren for prophetisk Skuen,
Et flygtigt Grans haandgribelige Sikkring
For det uendelige Samfunds Anen,
Og Mættelsen af Dieblikkets Lyst
For salig Fryd i Evighedens Længsel. —
Flyv, Muse, til din Hedenold tilbage,
Forsvind blandt hine gamle Vises Skygger
I Hallen af Udødeligheds Tempel!

Jeg stiger, ene for at nærme mig
De Faldnes Ører, ned i Klogskabsdalen,
Hvor Tidens Tarv forhandles i et Rund
Af skele Statsmænd og af blinde Fyrster;
Og synger ikke, hvad jeg saae; men siger,
Hvad jeg ved Synet tænkte mig. — O, Rumford,
Min Alders Fløimand! Nyttighedens Helt!
Hvis Sparovn concentrerer vor Oplysnings
Ei meer miskjendelige Varme, hvis
Almindelige Suppe viser Maalet
For al Philosophie, som ei er Tant,
Og Endemedet af de Kjæmpeskridt,
Hver Videnskab har gjort, fra den Tid Baco
Paa rette Vei dem ledte, store Rumford!
Afsjæl mit Bryst, at tarvelig og ædru,
Nært af din Suppe blot, og uden Hede,
Blot varm ved din Kamin, jeg ret forstaaelig
Kan snakke for forstandige Personer.

Saa heel sandsynligt Massen af Forstand
I samme Forhold, som Culturen tiltog,
Er steget, og i vore nye Tider

Er større selv end nogensinde forhen
I Jordens meest oplyste Perioder;
Saa sikkert har og aldrig samme viist sig
I meer almindelig og voldsom Gjæring.
Et flygtigt Omblik i en Billedsamling
Af Jordaarhundreder gjør Tingen tvivlløs.
Til ingen Tid Historien har fremstilt
Et Skuespil, som det, vor Tid har opført,
I hvilket Alt, trods Skinnet af Forvirring,
Saa kraftig stræber til det samme Maal;
Hvori Philosophie, Religion
Og Politik, med alle deres Dyrkre
Og Leiesvende, fulgt, omringt og anført
Af Lidenskaber, saa bestemt optræde
Til Rystningen af alle Staters Grundvold.

I Fyrster, hører mig! og selv I Statsmænd,
Hvis Klogskab jeg ærbødigen beundrer,
Hvor Alting gaaer sin gamle Gang, og Konsten
Bestaaer i blot at skjule snu dens Skjevhed!
Foragter ei mit Varsel! — I en Gjæring,
Som vore Dages, er ei blot hver Straale,
Der gjennembryder Mørket, men hvert Lynglimt,
Som blot oplyser Mulmet, dobbelt vigtig!

Afhører Tidens Vidner! Ved enhver
Omvæltning i Materiens og Aandens
Forandring undergivne Riger brød
Fast aldrig Flammen ud, hvor Braget hørtes.
Hvo havde vel for trende Sekler troet,
At hiin Reformation i Pavedømmet,

Som rysted' Grunden under Peters Stol,
Og tændte til en christelig Oplysning
Den første Flamme, havde fra en Munks
Mulmskjulte Celle i et sachsisk Kloster,
Til Trods for Hierarchiet, kunnet udgaae? —
Og hvo for trende Lustrer havde drømt
Det Jordskjælv, hvis gjentagne Stød og Gjenstød
Vi gyse ved, som alt har styrtet tvende
Monarkers Throner, og med et elektrisk,
Fra Vest til Øst, fra Syden indtil Norden,
Forplantet Slag bragt Millioner Kræfter
I Spænding mod den gamle Norm, til Kamp
For Navnet, for den blotte Lyd af Frihed?
Hvo havde drømt dets Udbrud i Paris,
Europas sikkrest troede Slavekule? —
Kun Daaren stirrer med uvendet Blik
Blot til en enkelt Kant af Horizonten,
Fordi hvert Lyn ham synes stærkest der,
Og Torden der med høiest Buldren truer.
Den kloge Styrmand er ei mere tryg
I Havblik end i Storm; han vogter sig
Ei mindre vaersom paa den glatte Sydsø
For Slummer, end paa det oprørte Nordhav.
Enthusiasten hefter blot sit Øie
Paa hine vilde Lyn i Lyn fra Vesten;
Den Vise blikker om sig, speider og
Hver ildløs Røg og hver en blaalig Sky,
Hvis tause Damp maaskee den Straale gjemmer,
Der tænder hele Jorden. — Hiint er vigtigt;
Men Intet er uvigtigt; Ætna brænder,
Og Hekla ryger; men den fælleds Tænding,
Hvor er den? — Føles ei hvert Slag af Frankrigs

Oprørte, Vold og Mord udspiilte, Hjerte
I alle Landes heftigere Pulse?

I Fyrster, hvem og hvor I er, som rolig
Paa hidindtil urokte Throner slumre,
O! vaagner! medens det endnu er Tid!
O! vaagner! vaagner! Det er en Veninde,
Som vækker Eder, den af Eders Trælle
Forfulgte, den af Eder selv miskjendte
Philosophie, som, trods hvad Eders Hofmænd
Indbilde Eder, med frimodig Omsorg
Betænker Eders Vel, og Eders Throners
Ei farlige Forhøining, ei Beslittring
Med ussel Stads, men grundige Betryggen.
Troer hende! Monarchiet var og er
Og bliver evigen den Statens Form,
Hvori hun Folkets sande Vel og Frihed,
Som Mængden den fordrage kan, blandt alle
Regjeringer beqvemmest troer og sikkrest.
Hun ønsker i et Borgersamfund ei
En anden Orden end i hvert et andet
Organisk Liv fra Plantens indtil Verdens.
Hun vil, at hver Familie skal styres
Som Mennesket, og hvert et Folk som begge,
Det Hele som det Enkelte, og alle
Til Eet forbundne Dele som det Hele.
Een Sjæl, een Slægtopdrager, een Bestyrer
Af Slægterne, saa vil Naturens Orden;
Thi Ordneren er Een; kun dette veed hun —
Men dette veed hun og med evig Visshed!
Troer hende derfor tillidsfuldt, I Fyrster!
Og agter ei hvad hine falske Klygtmænd

Mod hendes vise Raad til Eder hviske!
Kun Eders Slummer er dem vigtig. Tidsnok,
Saa hedder det, naar Nabohuset brænder,
At tage Sit i Agt! O, vaagner! vaagner!
Det brænder alt.

I Rummet ligge Sydens
Og Nordens Riger adskilt fra hinanden;
I Tiden, i den aandelige Verden
Er alle Stater Naboer. Oceanets
Uendelige Svælg adskiller Frankrigs
Og Nordamericas besqvulpte Kyster;
Men Ludevig den Sidste har erfaret,
Hvor lidt et saadant Skillerum betyder,
Saasnart det gjælder om at udeholde
Meer end de blotte Hændernes Produkter.
Indførselen af fremmede Begreber
Forbydes ei saa let. Og, om det lykkes.
Er en Regjering derfor sikker paa
De indenlandske Følelser? Der gives
Af en saa ubetvingelig Natur,
At alle Despotismens Tropper selv
Omsonst beordredes til Kamp imod dem.
Hvad, om og disse smittedes? Umuligt
Er saadant ei; man har Exempler seet,
Og ingen Kriger er saa reen Soldat,
At jo lidt Borgerligt end hænger ved ham.

O! det har ingen Fare! raabe hine,
Hvis hele Viisdom blot bestaaer i Dyssen
Af Eders Uro; raabe det saa længe,
Til I for sildig vækkes af det Udbrud:

Hvo skulde have tænkt det? Kun den sande
Stats=Viisdom, rustet ud med Kundskab
Om Verdens Lov og Tingenes Naturgang;
Som sporer og i Politikens Statsvæv
De skjulte Traade, som ei ligegyldig
Seer mindste Maske springe, som og fremad
I Tiden, ikke blot tilbage skuer;
Og Efterslægtens Vel med lige Forsorg
Betænker og beraader, som vor Nutids.
Den sande Viisdom hader denne Dyssen
Og Fyrstens tankeløse Ro. Den frygter
Saa længe Faren end kan mulig undgaaes.

Svagsynet ei, men blind er hver Regjering,
Som ikke seer et meer end vanligt Uveir
At stige med det nye vor Slægts Aarhundred'
Op over Jorden; døv Enhver, som ei
Dets sammentrukne Skyers Dundren hører.
Og meer end døv og blind er den, som haaber
Dets Overgang, som ei fornuftig slutter
Dets Voxen og Udbreden meer end mulig.
Selskabets Grunde ryste, og Europas
De ældste Throner bæve paa den tynde
Muldskorpe, som en underjordisk Afgrund
Bedækker. O! forgjeves stoler hiin
Og denne Hersker paa sin gamle Borgs
Nye Pallisader; disse selv vil synke
Med den. — Omsonst han lyner, liig Kronion,
Fra sit Olymp; paa løse Støtter bæver
Det selv, ved Buld'ret af dets egen Torden.
I hvert Europas end urokte Land
Er en Revolution, som nylig Frankrigs,

At frygte; thi, hvo negter det? i hvert
Er en Revolution, som Frankrigs, mulig.

Man kalde dette vore Dages Særsyn,
Som deels forfærder, deels tillokker, her
Opmuntrer, hisset nedslaaer, hiin opbygger
Og den forarger, Alle voldsomt rører,
En Pest, og navnlig Frihedspesten; man
Bevise fra hver Prækestol, Catheder
Og Cabinet, at den er skadelig,
Og at det Forsyn, som regjerer Verden,
Benævnt Naturen, Skjebnen eller Gud,
For ingen geistlig eller verdslig Ret,
Ved ingen Norm, og efter ingen Lov
Den burde have tilladt; er det dog
Eengang for alle saa, den er der, ak!
Og griber just som Pest nødvendig om sig.
Hvad nytter det med Ord at stride mod den?
Bestaaer den dog ei blot i Ord! Man gribe
Til Middelet, som mod hver anden Pest
Befandtes ene virksomt: Forberedning.

O, kunde jeg med mere klingre Toner
End Skrækkens selv, af høiere Basuner
Ledsaget end Historiens og Rygtets,
Tilraabe dem, som slumre, det! Regenter!
Den flyver om paa Millioner Vinger,
Ved Dag og Nat, usynlig og uhørlig,
Fra Vest til Øst, fra Syd til Nord, den Smitte,
Man fjern end troer, og Eders Staters Luft
Er i det næste Blun maaskee forpestet!
Vil I vedligeholde dem, bevare

For Smittens Drab hvad end er karskt deri,
O! iler med den ene sikkre Redning!
Opbudne Tropper og forbudne Skrifter,
Forviisning, Spærring, Fængslen, og hvad andre
Voldsomme Midler Eders Charlataner
Tilraade, duer ei. Diæt er ene
Det Tilforladelige. Sand Oplysning,
En hensigtsfuld Opdragelse, den Grad
Af Frihed, Loven giver i en fælleds
Beskrænkning, og den Liighed, som bestaaer
I Alles Ret til Hævd, som ei forbrød den;
Toldfrihed selv af lydelige Tanker,
Og Løsning af hvert Baand, der ikke binder
Den Høie som den Lave; — skuer her
Diæten, som kan forebygge Pesten,
Og styrker Staternes Constitutioner
Med denne! Gjennemdufter Eders Lande
Med Videnskabers og med Konsters Blomster,
Og med Vindskibeligheds gyldne Frugter!
For Alting slukker ei den ene Sol,
Som Alt opliver, til det Enkeltes
Og Alles Tarv, Fornuftens! Lader tænke,
Og for at tænke rigtigt, tænke frit!

Der gives intet Tredie. Forbedring —
Hvis ei Forandring! saa gjenklinger Raabet
Af Menneskehedens vakte Genius,
Uoverdøvet af de vilde Stemmer,
Som hist og her ledsage det. Det tysses
Af intet Magtbud! Vee den blinde Styrer,
Som lukker Øret for dets høie Klang,
Og ikke skjelner den fra hines Skurren!

Men Hæder, trefold Held, og alle Godes
Velsignelse den Fyrste, den Regjering,
Som agter paa dets Varsel, og med Iver
I Tide stræber med en Aand, som Fred'riks,
At gjøre Monarchiets og Fornuftens
Afskilte Sag til een, og Frihedsraab
Af Vises Bryst til eet med: Kongen leve!

Sommerfugl.

Hvor hen mellem Erler
Smaavoverne trille
De rislende Perler —
Hvor, glimrende, glade,
Paa duggede Blade
Solstraalerne spille —
Hvor Qvistene gynge
De vingede Spæde,
Mens Vorxnere synge
Rundt om dem i Luften
Af Elskov og Glæde —
Der svæver i Duften
Af Æbler og Blommer,
Snart høit over Hækken,
Snart lavt over Bækken,
Snart tværs over Ag'ren,
Min lystige Flagren
Hver evige Sommer.

Hvor Hjortene springe —
Hvor Lundenes Chore
Saa glade sig svinge —
Hvor Duerne kurre —
Hvor Lammene bræge —
Hvor Bierne surre —
Hvor Kiddene lege —

Hvor Alle sig more —
Hvor, smykte med Krandse,
Hyrdinderne dandse —
Hvor Alt aander Lyst
I Summen og Brusen,
I Viften og Susen —
Der sværmer, og svæver,
Og elsker, og bæver
Mit barnlige Bryst.

Med Pragt, som til Hæder,
Naturen mig klæder
I verlende Straaler —
Hver farvede Lue
Fra Himmelens Bue,
Hver Ynde, som skimrer,
Hver Skjønhed, som glimrer,
Som Diet knap taaler —
Af Lysenes Skjød,
Den over mig gød
I fuldeste Skaaler.

Den salige Kerte,
Som Kjærlighed tænder,
Som lindrende brænder,
Som Livet opliver,
Og Hjerterne giver
Om Himlene Nys,
Mig volder ei Smerte;
Den mig ei fortærer —
Fra Blomme til Blomme,
Fra Stængel til Stængel,

Og Engel til Engel,
Jeg rundt den ombærer.
Min Elskovs Skærsommer
Tilfort ikke kommer;
Om Gnisters Forvilden
Og Svinden og Spilden
Jeg ikke mig kerer;
Den vexlende Flamme
Bli'er evig den samme —
Dens Saft af Odrærer *)
Utømmelig gjærer;
Saa hemmelig tys
Jeg stedse den nærer
Med pressede Luer
Af himmelske Druer
I Blomsternes Kys.

---

*) Digter-Mjøden.

Arion.

Hiin Raadhedens Styrer,
Som tryllende tvang
Med Strængenes Klang
Afgrundens Uhyrer,
Da spildt var hans Sang
Mod Ondskabs Forfølgen,
Opsadled' paa Bølgen
En mægtig Delphin;
Og reed paa den herlige
Dybenes Springer,
Som baaren paa kjærlige
Himmelske Vinger,
Fjernt hen under Øe
Over brusende Sø —
Lovsyngende Kjærligheds
Skabende Magt,
Natur, og din Herligheds
Straalende Pragt.
Og fremmede Zoner
Da mildere Sæder
Og stillere Glæder
Med Vildhedens bytted';
Og studsed', og lytted'
Til orphiske Toner.

Som han og, af Krybet
Udkastet paa Dybet,

Mod Ondskabs Forfølgen
Flugtstyrtet i Bølgen,
Jeg sadler en Hval —
Med Morgenens Smile,
Med gyldene Pile,
Med Flammer af Solen
Besøgende Polen
I Midnattens Dal.

Jeg Sneen indgyder
Den Aare, som flyder
Saa liflig og varm
I Kjærligheds Barm.
I Hjerternes Bælte
Snart Isen skal smelte,
Naar, Harpe, din Lyst
Udbredes, og brænder —
Og luttrer, og tænder
Hver Lyttendes Bryst.

Over Fjeld, over Dal
Med Glæde jeg iilte
Til der, hvor du hviilte,
Min Evald, og smiilte —
Til Kjærligheds Zone,
Hvor, tæt ved din Throne,
Som Stjerner omblinkte,
Mig muntrere vinkte
Den ledige Stol.
En frydefuld Digter,
Som Hjertets Opluen,
Ved Himlenes Skuen

I Livet, ei svigter,
Jeg throner paa Stolen,
Med Farver omkrandset,
Af Toner ombandset,
I Harpernes Sal;
Og rundt omkring Polen
Er Kulden alt sval.

Min Tinding omslynger
En Ring af Violer,
Mens, Skaaler paa Skaaler,
Mit Blik mod det Høie,
Med hende for Øie,
Jeg offrer og synger,
Og digter og drømmer,
Og Kjærligheds fulde
Livsalige, hulde
Begeistring udtømmer.

Ei kjender jeg Nød;
I Fortryllelsers Skjød
Ei Kummer mig tynger.
Af Sangenes Mjød,
Guldklaret ved Ælde,
Hver Drik mig forynger
Berusende sød. —
Op! dandser i Fjelde!
Slæng, Slave, din Byrde!
Sving om dig, o Hyrde!
Spring lystig, min Hval!
Snoe rundt dig om Polen! —

O Held, at mig Livet
Paa nordiske Stene,
Trods Kulden, blev ene
Til Kjærlighed givet!
Hvor fylder dig Solen
Krystalne Pokal! —
Saa glødende luer,
Saa brændende heder
Ei Guldet af Eder,
Hesperiske Druer!

Kun Mjøden, hvis Vælde
Guldklares af Ælde —
Kun Evigheds Kerte,
Som tænder sin Ild
I det nordiske Hjerte
Saa varig, som mild —
Kun det i Odrærer,
Som Tid ei fortærer —
Kan dysse hver Kummer
I Saligheds Slummer;
Kan lindre hver Smerte,
Kan smelte hvert Savn
I Sangen, som lyder,
Naar Vældet, der flyder
Af Uskyld og Dyder,
Harmonisk sig gyder
I Kjærligheds Favn.

Natspil.

Jægeren.

Derinde, derinde,
Hvor trygt i din Bolig,
Omskjermet af Linde
Mod susende Vinde,
Du slumrer saa rolig,
Hør, elskte Hyrdinde!
Den elskende Jæger,
Som Slummer ei qvæger.
Løft Kinden fra Pude,
Løft Haanden fra Kind,
Blik op, og forbarme
Dig over mig Arme
Lidt venlig i Sind!
Her gjennem din Rude
Jeg titter mig blind.
Hør! Vindene tude;
Blandt Træer og Stene,
Forladt og alene,
Jeg frygter og fryser,
Og skudrer og gyser
I Natten herude —
Luk, Hulde, mig ind!

Hyrdinden.

I Mørket herinde,
Nu, Lampen er slukt,

Og Døren er lukt,
Jeg sikkert i Blinde
Kan Nøglen ei finde;
Hvis ogsaa jeg vilde
Modtage saa silde
Besøg i min Hytte.
Kun lidt dig kan nytte,
Forelskede Skytte!
Din Piben, din Sang
Og Pikken paa Ruden;
Mig Intet kan røre.
Jeg lukker mit Øre;
Jeg lukker mit Øie;
Jeg kan dig ei føie.
Selv Pladsen desuden
Er meget for trang —
Trods Vindenes Tuden
Gaae derfor din Gang!

Jægeren.

Velan da! vil ikke
Du skjenke mig Ly
Paa Jorden herneden,
Hvor ind i et Eden
Du blot lod mig kikke,
For grusom at jage
Mig atter tilbage —
Til himmelske Blikke
Jeg hevnet skal tye!
Med mig vil forsvinde
Dit Morskab derinde —
Naar meer ei dit Øre

Min Klage kan høre —
Naar her i din Hytte
Bag Lindenes Grene
Forladt og alene
Din Kjede vil lytte
Til Skovduens Kluk;
Men aldrig fornæmme
Den bønlige Stemme,
Det kjærlige Suk,
Som tidlig og silde,
Hvor gjerne du vilde,
Du ikke kan glemme.

Hyrdinden.

Du spilder hvert Muk!
Omsonst er din Murren;
Omsonst er din Knurren;
Med Trudsel og Spot
Du kjeder mig blot,
Men ei mig bevæger,
Urolige Jæger!
Hold op mig at tigge!
Lad ene mig ligge!
Jeg ligger saa godt.

Jægeren.

Velan da! du vil,
Ubøielig, jage
Mig Arme tilbage;
Men, Grumme, dit Spil
Dig selv vil bedrage! —
Herfra, hvor du hviler,

Med Kjærligheds Brusen
I Barmen jeg iler,
Trods Frosten, som klinger,
Trods Spaanen, som springer,
Trods Vindenes Susen,
Til vildene Hede,
Mig Trost at oplede —
Der Selskab jeg finder
Af hulde Veninder —
Hvor Maanen mig møder
Med alle de Smaa
Paa trippende Fødder
I Himmelens Blaa.
Giv Agt da, giv Agt!
Af yderste Magt
I Hornet jeg støder —
Da jager dets Klang
Hver Sky fra min Himmel;
Og Stjernernes Brimmel
Med straalende Klynger
I Dands mig omslynger
Den lystige Gang —
De himmelske Skjønne
Med Smile vil lønne
Min natlige Sang!

Hyrdinden.

Gaae du kun til Hedens
Dig vinkende Kreds!
Jeg her er imedens
Fuldkommen tilfreds.
Du ikke maa mene,

Jeg heller er ene!
Mit Lam ved min Side —
Rundt om mig de hvide
Smaa Lilier, saa blide —
Rundt om mig de røde
Smaa Roser, saa søde —
Med dem, og Kjærminder,
Min Uskylds Veninder,
Jeg og, maa du vide,
Forladt mig ei finder.
Til Natten gaaer over,
Og Skyggerne rømme,
Jeg ligger, og sover
I duftende Drømme
Saa sødt paa min Pude —
Det Selskab mig hover;
Jeg bliver herinde.
Med flygtige Vinde,
Med Maanen, som vinker,
Og skotter og blinker
Herned til den Rude,
Hvor du dig forsinker,
Og med hendes Terner,
De samtlige Stjerner,
Dands du kun derude!

Samklang.

Jeg havde ledt derom paa tusind' Veie
Med ufortrøden Omhu, Flid og Sved,
I Himmelens og Jordens Kongers Eie,
I Konstens Spor og i Naturens Fjed —

Fra den Tid af det hulde Lyn slog ned
I Mulmet om mit uerfarne Hjerte,
Der viste mig en større Salighed
End den, jeg legende som Barn begjerte.

Omsonst jeg Østens Billedziffre lærte;
Forgjeves Nordens Runer jeg forstod —
Hvert Gjemme, Kundskabs Nøgle mig oplod,
Min Lyst til Fund, og Tvivl om Finden nærte.

Min Ungdoms Olie var alt forbrændt;
En evig Længsel Manden end fortærte;
Og Hjertet aldrig fandt hvad det begjerte,
Trods alle Lamper, Hov'det havde tændt.

Hver Alderdommens Skat var mig bekjendt;
Jeg havde seet hvad dybt i Nattens Huler
Den gamle Jordens Demogorgon skjuler,
Og læst det vidtopslagne Firmament.

Til hvert Orakel jeg mig havde vendt;
Til alle Himmelens og Jordens Vise —
Min Leden var omsonst; min Gang var endt;
Og Hov'det ørt, og Hjertet uden Lise.

Da lagde jeg mig, aandeløs og heed,
Opgivende mit Fund, paa Fjeldet ene
Blandt sjunkne Støtter mellem Bautastene,
Beskygget af en Eeg, paa Kildens Bred.

Dens Sølvfluds hvide Skummen risled' ned
Fra Toppen, jeg forlod, og, som jeg vidste,
For dødelige Pilegrimes Fjed
Blandt de bestigelige var den sidste.

Fortvivlelsen gav alt mit Hoved Rum;
Kun Hjertet hang endnu ved Himmelglimtet,
Jeg i min sidste Barnnat havde skimtet;
Og Bækkens Rislen dysſed' mig i' Slum.

Da slog mig Lynet ned endnu engang;
Jeg kjendte klarligen, det var det samme;
Men Lyden, som ledsagede dets Flamme,
Var ikke Tord'nens — var en Harpes Klang.

En Lilie jeg saae dets Straale ramme,
Den pludseligen i et Smiil opsprang,
Og for mit Øie blev paa hviden Stængel
En Jomfru i Gestalt, i Blik en Engel,
En Guddom i Fortryllelse. Den sang:

„Du, som jeg søgte, hulde Morgenrøde,
„Du Livets slummerlukte Rosenknop,
„Hvis Tankers gyldne Purpurstraaler gløde
„Min Sneebarms hvide Længselglands imøde!

„Du, som saa længe søgte mig, vaagn op!“ —
En himmelsk Gysen gjennemfoer min Krop.
Opvaagnede jeg? drømte mine Blikke?
Mit Øre? Hjertet selv? Jeg veed det ikke.

Men aabent jeg fornam mit Væsens Knop;
Og følte, moden, Livets hele Varme;
Og fandt mig atter paa min Klippes Top
Omstrømt af Æther i den Huldes Arme.

Da klang en Røst — jeg hører den endnu;
Dens Himmel dirrer i mit Hjertes Øre;
Min Sjæl den hører, evig skal den høre
Dens søde Tvillingtone — „Jeg og Du!“

En anden bedre Verden saae jeg nu:
En anden bedre Jord, en anden Himmel;
Og med en Følelse, liig Gravens Gru,
Erindrer jeg de svundnes døde Brimmel.

Ei fandt mit Hjerte længer mindste Savn;
Ei meer mit Hoved spored' mindste Møie;
Ei hang den Kjæde længer for mit Øie,
Som spærrede tilforn min Længsels Havn.

Med Haab om Saligheder uden Navn,
Og Glemsel af det Endeliges Smerte,
Jeg svæved' trykket til min Engels Hjerte,
Derhen i det Uendeliges Havn.

Da tredde Gang fra Thronen lynte Flammen,
Der havde glimtet i vor Længsels Nat,
Ei længer bleg og pludselig og mat,
Som da den slog i Stænglen og i Stammen.

Os begge traf dens Straales lyse Rammen,
Tæt i hinandens Arme slyngt tilsammen,
Og vore Sjæles Eet til Gud den svang
I vore tændte Hjerters fulde Flammen.

Men Lyden, som ledsaged' denne Gang
Dens hellighvide, helligrene Lue,
Hvori det Evige var klart at skue,
Var meer end Tord'ners, meer end Harpers Klang:

Det var en salig Lyd af Tvillingtoner
Fra Himmel-Lysets høie Throner,
Foreent med vores til en evig Sang.

Drømmen i Kronprindsessegaden Nr. 390,

Natten før den 28 October 1815.

En dansk Fortælling.

Jeg havde lagt mig træt af Dagens Kummer
I det for Verden skjulte lille Hul,
Som mig, og hvad er mit, paa Jorden rummer
I Kronprindsessegaden Tre, Ni, Nul.

Jeg sov, som den, der mindre tung end mødig
Paa leiet Mos ei ligger alt for blødt,
Og ene sover, naar han Søvn har nødig,
Saavidt jeg mig erindrer, ganske sødt.

De Tre, de Ni, med deres gamle Sanger,
(Det Handelshuus mig engang blev bestemt)
Skjøndt udenfor endnu dets Firma pranger,
Var indenfor, som et Fallitbo, glemt.

Men, som jeg i min tomme Vraa, saa rolig,
Saa godt, som noget Nul i Gravens Skjød,
Med Dødens stille Taushed ret fortrolig
Mit lange Digterlivs Belønning nød —

Blev hørt paa Døren Noget sagte pikke,
(Hvis jeg min pludselige Drøm kan troe)
„Det banker!" sagde den. Jeg svared' ikke.
„Det ringer ogsaa!" sagde den, og loe.

Lad ringe, tænkte jeg, og selv basune!
Jeg ei staaer op, jeg bliver, hvor jeg er!
Men Drømmen var i mere muntert Lune,
Og spurgte ganske venlig: „hvem er der?“

„Huusvilde stakkels Pigebørn!“ var Svaret.
Den gode Drøm er sikkert, tænkte jeg,
I Hov'det ikke rigtigen forvaret;
Hvis ei den her vil spille mig en Streg.

Det er just ikke nyt, at falske Glæder
Mit Haab i Søvne have holdt for Nar;
Og ei den første Gang, en Drøm om Hæder
Mig selv i aabne Dine narret har.

Huusvilde Smaa mig altid Hjertet røre,
Og Pigebørn især; endogsaa død,
Jeg ofte, ved det blotte Navn at høre,
Mig finder pludselig, som nylig fød;

Men nu, en Sol min Maane reent fortrænger,
Nu, dennes sidste Skin endog er slukt,
Nu kjende selv de mindste mig ei længer —
Hvad nu sig nærmer mig er neppe smukt.

„Eliner,“ var mit Svar, „er det vist ikke!“
Men Drømmen, jeg afviste, paastod „jo!“
Da syntes Noget ind ad Vindvet kikke,
Saa knap jeg vidste, hvad jeg skulde troe.

Men fuldbestemt, at holde hvad blev lovet,
Da jeg fra Dans Parnas min Afsked fik,
Besluttede' jeg, som saligen hensovet,
At hytte mig for Drømmes Trylleblik:

„Siig, hvis det er de Ni, jeg er ei hjemme;
„Siig, hvis det er de Tre, jeg er et Nul!" —
„Men," sagde Drømmen, „lad mig dog fornæmme
„Først hvad de ville her i dette Hul." —

„Fornæm du hvad du vil, men lad mig sove,"
Gjentog jeg — „det er dog kun Veir og Vind!" —
„Men hvis de kom fra" — — „Hvis de kom fra Hove,
„Fra Himlen selv, jeg lukker Ingen ind."

Da reiste sig imellem os en Trætte,
Som, nylig vaagnet, jeg vil Ord for Ord,
Imens jeg endnu husker den, berette
Tre fire mig end hulde her i Nord.

Drømmen.

„Jeg raader dig, hvis du endnu vil pukke
Mod hvert et flygtigt Bud, dig Tiden gav,
I Digtergravens Skjød ei meer at mukke
Mod, for Exempel, Evighedens Krav."

Skjalden.

„Død Mand fritaget er for Levemaade!
Hvor Intet er, har Keis'ren tabt sin Ret;
Af dig desuden la'er jeg mig ei raade —
En Drøm gemeenlig raader meget slet."

Drømmen.

„Vil du Gudinder selv paa Døren stikke?
Hvad om det var Chariter selv i Dands?“

Skjalden.

„Naar har du hørt et malet Tretal pikke?
Et Nul, min gode Drøm, er ingen Krands!“

Drømmen.

„Der aandes sødt og sagte“ —

Skjalden.

„Det er Vinden!“

Drømmen.

„Der hviskes om en Fest, der nærmer sig —“

Skjalden.

„Det sikkert er til Modehandlerinden,
Der boer i Stuen; det er ei til mig.“

Drømmen.

„Ni Hænder hører jeg paa Klokken ringe —
Maaskee det er Kastales hele Trop!“

Skjalden.

„Naar har man hørt et malet Nital klinge?
Du bliver narret, hvis du lukker op!“

Drømmen.

„De sige, de vil ind, de ere Muser;
De fryse; Natten er saa sort, som Kul —“

Skjalden.

„Min Grav til Nød mig selv og Mine huser,
Siig dem, at den er intet Musehul!“

Drømmen.

„De have noget Himmelskt at bebude;
De komme, for til Fryd at vække dig!"

Skjalden.

„Imellem mig og Muser er det ude;
Og Glædens Bud kan aldrig gjælde mig."

Drømmen.

„Der spørges dog om Gratiernes Sanger —"

Skjalden.

„Siig dem, hvis det er mig, at han er død!"

Drømmen.

„Men nylig saaes i Kirken en Gjenganger —"

Skjalden.

„Der gik sin Gang igjen til Gravens Skjød."

Drømmen.

„Der fordres af de tvende Chor, at synge
De danske Døttres Fest endnu engang —"

Skjalden.

„Mit Fag var Klang kun. Siig den hele Klynge,
At jeg forstod mig aldrig ret paa Sang!"

Drømmen.

„De smile til mig: det er ligemeget,
Og at de villtale med dig selv —"

Skjalden.

„De Smigersmiil mig har for ofte sveget!
Ifald du troer dem, saa vaagn op og skjælv!"

Drømmen.

„De bede dig med Gjestfrihed betænke,
Du dog, som Rimer, ei er ganske død!“

Skjalden.

„Siig dem, min Frihed her er lagt i Lænke,
Og for min Gjest jeg har kun Vand og Brød.“

Drømmen.

„De sige: naar du blot paa Riim vil snakke,
Og paa den brustne Harpes Strænge slaae,
De tage med dit Vand og Brød til Takke —“

Skjalden.

„Saa er det Betlerpiger! lad dem gaae!“

Drømmen.

„De Betlerpiger! Aldrig mine Blikke,
Der dog en Mængde danske Døttre saae,
Har seet, selv i Albanos Skyer ikke,
Saa paradisisk skjønne hulde Smaa!“

Skjalden.

„Drøm! alle Drømmes Drøm! Drøm uden Lige!
Til mig i Glemsels egen mørke Bo
Fra Himlen Engle skulde huldt nedstige,
Og du kan drømme, jeg det skulde troe?“

Drømmen.

„Sylphider, Engle, Feer, Huldgudinder,
Parnassets, eller andre Himlens Møer —
Hvad veed jeg? end mit Øie Glandsen blinder —
Men yndigere saae jeg aldrig før.
Jo meer jeg lytter, og jo meer jeg skuer,
Jo himmelskere trylle Nyn og Blik.“

Skjalden.

„Din Phantasie endnu bestandig luer
Af fordums Glimt, dens Savn af Himlen fik.
Alt, hvad du seer, er kun Seline-Minder,
Elina-Skygger, svundne Glæders Lyn,
Og hvad du hører, blot Gjengangerinder
Af Idas Toner og af Emmas Nyn!
For mig (som Evald sang) de glide, suse,
Flye, smutte, glimte, storme, lyne bort;
Og til at sees og føles af min Muse,
Er hvert et Glædens Dieblik for kort.
For mig er slukt de Evighedens Fakler,
Som mig belyste Tidens Dødningdands,
Og Himmelidealernes Mirakler
Forsvandt med min i Støv nedtraadte Krands.
Det kolde, brustne Hjerte troer ei længer
Paa Væsner af dets Feberdrømme skabt,
Ak! i det Virkeliges golde Vænger
Er Mulighedens Paradiis mig tabt."

Drømmen.

„Du taler om en Krands, som man nedtræder;
Hvi træder du saa grusomt selv derpaa?
Din Drøm, at trøste dig du ei tilsteder,
Men bliver ved at ligge, hvor du laae!
Hvis og hver jordisk Lyst dit Hjerte svigter,
Igjennembort af alle Skjebnens Spyd,
Er det da værdigt Skyggen af en Digter
At jage bort den sidste Drøm om Fryd?
Hvis og dig Avind seirende forfølger
Paa Bredden af den *gule Nutids Elv,
Sang Orpheus ei, bestænkt af Styxes Bølger,
For Cerberus og Furierne selv?

Lød ikke sidste Gang din egen Stemme,
Trods alle Dagens Magters strenge Bud:
„Men, Himmelske, men aldrig skal jeg glemme,
„Man meer end Mennesker bør lyde Gud!""

Skjalden.

„Det er ei Himmelske! Hvem Melpomene
Har aldrig i sit Mausolee lukt ind,
Kan nu omstunder ingen sand Camene
Besøge! det er lutter Veir og Vind!
I Danmarks nye Kastale Blod kun flyder;
Alt, indtil Sproget selv, maa slaaes ihjel;
Og ingen Muse, der ei Blod udgyder,
Erkjendes meer af nogen Moders Sjæl.
De Himmelske besøge kun den Sanger,
Der veed, som Gjenfærd, at indjage Skræk;
Og flye den tamme, spøgende Gjenganger,
Der ingen Draabe Blod har i sit Blæk!
Vandskrækken hersker nu — jeg er for vandet;
De danske Muser skye min Sang, som Pest —
Læs alle lærde Tidender i Landet,
Og hør den Dommer der, som veed det bedst!"

Drømmen.

„Saa sandt jeg drømmer! det er Pierider!
Stat op, kik gjennem Vindvet selv, og døm!
Hvis ei, som fordum, blindt du paa mig lider,
Og ikke troer mig længer paa min Drøm!"

Skjalden.

„Jeg ei staaer op, hvis og den hele Skare,
Med Phoebus selv i Spidsen, bankte paa —
Hvis Amor og — — men det har ingen Fare;
Det er kun Tal, som dig for Dine staae.

Det sikkert kun er Nummeret paa Huset
I Kronprindsessegaden, hvor jeg boer,
Der har din Drømmehjerne saa beruset,
At du det Hele Himmelhoffet troer!
Sæt og, det var Noniden og Triaden,
Der, udenfor, sig aabenbare dig,
Saa gjælder dog Besøget ene Gaden,
For Navnets Skyld, og ingenlunde mig.
Hvem, det og er, de komme for at spotte —"

Drømmen.

"De see dog ud som Engle, især de tre,
Der have Been og Arme ganske blotte,
Skjøndt uden Vinger —"

Skjalden.

"Ere det maaskee!
Mig undres ei, at overfor den Have,
Hvor Fred'rik stundom med sin Datter gaaer,
Skjøndt nær det Sted, hvor jeg mig lod begrave,
Paa Vagt, imellem, et Par Engle staaer.
Kan, som en Cherub, Christian den Fjerde
Sig vise med et draget Flammesværd,
Paa Fred'riksberg, naar der er Sang paa Færde —
Kan og et Under her staae ved sit Værd.
Min Udsigt Indgang er til Kongens Have;
Man vil maaskee til den, men ei til mig;
Man der et Slags Fyrværkeri vil lave —
Det er den Engle-Glands, som tryller dig."

Drømmen.

"Nei! Himmel! Englene, mig foresvæve,
Bebude noget meer end jordisk Lyst,

De nynne Navnene, som evig leve,
Det veed jeg, døde Sanger! i dit Bryst."

Skjalden.

„Du skuffer mig, du trylle vil min Smerte,
Det er umuligt! hvad jeg der har gjemt —
Jeg veed for godt, hvad lever i mit Hjerte —
Af det især er jeg aldeles glemt.
Og dog — de kildre mig, i det de saare,
De Sting, som gjennembore sødt min Barm;
Og Livets Væld mig lispler i hver Aare —
For eet endnu paa Jorden er den varm.
De Smaa, du seer, de hulde Nyn, du hører,
Tre, som det lader, mellem alle Ni,
Det er ei dem, som kildre Mængdens Ører?
Det er ei dem, som Frækheds Magt staae bi?
Det er ei dem, som Sæders Værn nedbryde?
Som voldsomt rive Konstens Tempel ned?
Det er ei dem, hvis Ravneskrig gjenlyde
Paa Sprogets Grav og Smagens Rettersted?
Det er ei vilde Flaner, Elleqvinder,
Sigyner, Hexe, Furier i Gru?
De have Træk af hine Huldgudinder,
Som gjemmes i mit Hjerte, siger du?
Spørg dem, hvorfra de komme?"

Drømmen.

„Fra den Vugge,
Hvor de som Uskylds Engle fordum stod,
Fra Rosenleiet, Taarer end bedugge,
Fordi de Huldes Hulde det forlod —
Fra det Cythere, hvor nu Flora græder,
Fordi de blomstrende nyfødte Smaa,

Hun pynter der med Uskylds hvide Klæder,
Af deres Cypria forladte staae —
Fra Tilflugtstedet, hvor engang de meldte
Dig selv, at de var flygtet for den Lee,
Der alle Lilier og Roser fældte
Rundt om Thalias skjændte Mausolee —
Fra dit Elysium, fra hine Lunde,
Hvor Blomster paa en Bred af Sleens Elv
Engang i deres Dronnings Fjed oprunde —"

Skjalden.

„Gud! det er Dannegratierne selv!"

Drømmen.

„De staae her alt, usynlige dit Øie,
Jeg lukked' op, trods dit fortvivlte Bud;
De ville nok engang dit Hjerte bøie
Til meer end Mennesker at lyde Gud.
De ville, du skal end i Drømme nyde,
For du bag Lethes Flod staaer op igjen,
Den største Musers Lyst, en Fest kan byde
Det Skjønnes, Yndiges og Renes Ven."

Skjalden.

„De staae der for mig, siger du, herinde?
Hvor blusser mig den nys saa blege Kind!
O store Taarer, som i Øiet rinde,
Gjør Eders Dug for Gratierne blind?

For Himlens Sendebud? jeg seer dem ikke!
Men Tak, I Taarer, at I skjule mig
I Graven de Tilbedtes hulde Blikke!
O kunde den dem ogsaa skjule sig!

O vee mig Arme, som kan ei modtage
De Himmelske, jeg engang selv indbød!
O vee mig, at jeg Intet har tilbage,
Værdt deres Fodtrin selv, i Gravens Skjød!

Ak! nedbrudt er min lille Søndagshytte,
Nedbrudt det Alter der, engang de saae;
Jeg har tilbage kun den simple Støtte
Med Holbergs, Ewalds, Wessels Navne paa!

Hvad kan den blinde Sangers Armod yde
Kronions Døttres Rigdom uden Skam?
Hvad har hans Rødme Gratier at byde,
Der i hans Fængsels Vraa besøge ham?

O! vee mig, at mit Øie maa begræde,
Jeg dem hvert Blik og Nyn har offret her!
Thi hvad er Taarer, som det brustne væde?
Og hvad er Toner, Ingen meer har kjær?

Hvad er jeg selv, og hvad er alt mit Eie,
Henvisnende for deres Dronnings Fod? —
Saa raabte jeg, og opsprang fra mit Leie
Til der, hvor Drømmen sagde mig, de stod.

Da syntes et Par spæde Hænder føre
Mig hen til Vinduet, der luktes op,
Mens bløde Fingre syntes at berøre
Mit Syn, som med en Tvilling-Rosenknop.

Og huldt omslyngt af trinde Liliearme,
Omaandet sødt af Natviolers Duft,
Saae jeg, oplivet af uskyldig Varme,
Af Vindvet ud i Himlens rene Luft.

Til Tempe var forvandlet Kongens Have,
Og Kronprindsessegaden til dets Hegn:
Hvor før kun Blus en jordisk Skimmer gave,
Oplyste Guddomsglands en himmelsk Egn.

I Midten hæved' sig et Slot, det samme,
Jeg ofte, sorgfuld selv, saae dækt med Sorg,
Igjennemsigtigt, bygt af Nordlysflamme,
Som Dans Apollos lyse Rosenborg.

O! hvad var Alt, hvad Drømmen mig fortalte,
Mod hvad mit Hjertes aabne Blik nu saae!
En trefold herlig Himmelbue hvalte
Det Høitidstempel, som jeg stirred' paa.

Ni jomfrumorgenrøde Møer omslyngte
Tre stjernekronte Hulde med en Krands,
Der Moder-Englens Majestæt foryngte
Til Vaarens Brud i egne Døttres Dands.

I hvert et Fodtrin, i hvert Blik, Hun sendte
Mod Stjernehimlen op, hvor Hun kom fra,
I hvert et helligt Træk min Aand gjenkjendte
Mit Danmarks Gratiers Urania.

Som da Hun, kronet, smilte til sin Konning,
Og til sit yndedrukne Folk i Nord,
Den Dag Hun fremgik, hilst Fyrstinders Dronning
Af Hver, som skued' Himlen paa vor Jord.

Saaledes saae jeg, Fred'rik Eiegode,
Fredsenglen krandset ved Din Side staae;
Og skued' selv Fortvivlte veltilmode,
Saalænge de paa Hendes Ynde saae.

Og mens, som Børn, i smaa Violers Brimle,
Velsignelser ommyldred' Hendes Fjed,
Sank, oven, rundt omkring, fra Himles Himle
I Purpurskyer Lønnens Engle ned.

De sang i Blomsternyn: „O Dannemoder!
„Vor spæde Lallen beder Himlens Fryd
„Ned over Dig og Dine hulde Poder!
„O! gid vor Bøn var himmelsk, som Din Dyd!“

De sang i Ætherharper: „Vi Dig hylde!
„En Himmeldronnings er Din hele Færd!
„Vi bringe Dig Velsignelsernes Fylde,
„Som Danmarks Engle skjønnende Dit Værd.“

Da sammenklang i Lyd, som qvalte mine,
Det trefold søde Huldguddommens Navn:
Maria — Caroline — Vilhelmine! —
Og Skjalden vaagned' op af Dødens Favn.

Mit Syn forsvandt, men Livet blev tilbage,
Som denne Drøm i Graven skjenkte mig:
O! maatte Huldgudinderne behage,
Det fordums Leeg paa ny har offret sig!

Da reiser sig igjen den knuste Sanger
I hulde Modersmaalets rene Glands,
Der, Perlens liig, i broget Pomp ei pranger,
Tilfreds med Dans Apollos mindre Krands.

Og reist, Udødeligheds Vink for Diet,
Der ene smiler ham i hine Smiil,
Skal han, med Trællens ringe Kaar fornøiet,
Taalmodig trodse hver en Livets Piil.

Da skal han sig mod Syden daglig vende,
Teutona tolkende sit Danmarks Lyst;
Og natlig Thoras Sørgeqvad fuldende
Med Nordens dybe Klang i lægte Bryst!

Da skal han, gammel, end af Ungdom lue,
Naar noget Sangen værdigt her ham leer,
Og, blind, den Evighedens Flamme skue,
Som Diet lukt for Tidens Blus kun seer.

Og naar han træt af Møie, mæt af Kummer,
Uskuffet vinkt af Dødens elskte Bud,
Den Drøm, der trylled' ham i Livets Slummer,
Opsender i det sidste Suk til Gud —

Da skal ham hæve høit den svage Stemme,
Marias Himmels Engleharmonie;
Og Fiender selv, udsonte, skal fornemme
Den Salighed, han blev indviet i.

Den opstandne Sang.

Et Blomst.

Hendes Kongelige Høihed Kronprindsesse Caroline helliget
den 28de October 1815.

Da Livets Klippegrund Frydskaberen bestrødde
Med Himlens Blomster=Frøe, det store med det smaa,
Skudt op til Palmer, og til Mos og Straae,
Brød ogsaa frem min Uskylds Morgenrøde
Med Duft for Følelsens og Tankens Faa.

Men Jordens Have var, trods Flora=Børnevrimlen,
En Plantekampplads, hvor bestandig Ukrud vandt;
Hvad Spiren søgte, Blomstet der ej fandt;
Og længselfuldt mit Blik opstirrede mod Himlen
Fra Fængselet, saa længe det mig bandt.

Vel stak med sine Spyd min uberørte Stængel
Hver vovsom fiendtlig Haand, der ublu nærmte sig;
Men min Bedækning var ei Paddens liig:
Og Skjebnens Krigsvogn gik, trods Vink af Fredens Engel,
Grumt knusende min Zittren over mig.

Held mig i Døden! Hvad min Stængel knuste, hæver
Til meer end jordisk Duft mit Bægers Blomster=Aand;
Thi knuust er og dermed hvert Støvets Baand.
Mig synes at, som Frøe, min Uskyld atter svæver,
Der hvor den udsprang, i sin Skabers Haand.

Jordbundet ikke meer, høit over Fjeldets Mose,
Knap øinende nu Spor af Tordenvognens Hjul,
Utrængende til Vaaben, som til Skjul,
Fra Tidens Stængel løst, henflagrer nu min Rose,
Som Evighedens glade Sommerfugl.

Den svæver i sin Flugt igjennem Purpurvrimle
Høit over Perlerne, den i det Grønne saae,
Til Lysets Blomster-Alter i det Blaa;
Med Carolines Krands den seer i Himles Himle,
Som Uskylds Lilie, sin Engel staae.

Føl, Kongedatter, rørt, imens den tabt herneden
For Jordens Paradiis, i Glemsels kolde Skjød,
Sin Plante finder knækket, visnet, død,
At paa Din Fødselsdag den Dig og Evigheden
Sin bedste Duft i dette Ryn udgød.

Det evige Sindbillede,

ikke blot

Literaturens Oprindelse,

men

Philosophiens Maal og Ende.

En Gaade,

som Priisopgave, for aandelig Levende.

Signa te, signa, temere me tangis, et angis!
Sphinx, **Monachus.**

Begyndelsen.

Litera pro Verbis —
Ovid.

Jeg Alderdommens Sphinx, som her paa Danſk fremtriner,
Med gordiſk knyttet Haand, paa alexandriſk Fod,
Udfordrende hver Kløgt, som gjør oedipſke Miner,
At nævne mig mit Navn, og ſige mig min Rod —

Jeg trefold haarde Rød, ſom Paaſkøes Fjeldfigurer,
Tſchilminars Runeſkrift, og Moſes Hvileſted,
Vor Sølvmynts Smuthul ſelv, og Dagens Conjuncturer,
Er lutter Smørrebrød, i Knæk, at ligne med —

Jeg Gaadernes Fugl=Rok, mod hvilken, nok ſaa broget,
Vor ſtore Digters Ham er liig en ſimpel Gaas,
Og fra hvis Ragnamørk ſelv Ragnarokur=Sproget
Er længer end et Pyt ſa' Peer fra Hallingdaas:

Jeg vil betegne mig paa hver en mulig Maade;
Jeg vil forklare mig paa hver forſtaaelig Viis;
Og dog udſætter jeg for den, ſom mig kan raade
Og nævne mig ved Navn, en faſt uhyre Priis —

Den Priis at ſige, der, ſaa vidt jeg troer og ſkjønner,
Maa være hvert Genie tigange mere kjær,
End hvilken Priis ſom helſt, hvormed en Fyrſte lønner:
Dets egen nemlig, naar det ſeer, hvor ſtort det er.

Jeg vil angive mig, og hvad jeg var, og bliver,
    I hver Betydning selv, og i enhver Gestalt;
Og mens jeg, hvad jeg er, omstændelig beskriver,
    Fremvise løst og fast mit Væsens Eet og Alt.

Dog maa man ikke troe, paa første bedste Vinken,
    Saa let det synes og, at kunne gjette mig:
Mit alt for klare Lys er Lygtemandens Blinken!
    Det fører i en Sump, hvis man ei varer sig.

Jeg fanges sikkert ei, hvis ikke hundredarmig
    Et Hundredøies Klygt omslynger min Gestalt;
Selv dette gjør det ei; thi naar man troer, man har mig,
    Har man min Skygge blot, og jeg er svundet alt.

Jeg var, før Verden var (saavidt man nu ved samme
    Lidt meer end blot Natur og blot Idee forstaaer)
Som Livets Moder, og som siden Livets Amme,
    Der neppe bliver gold, før Tiden selv forgaaer.

Eet af de ældste Folk tilbad mig som Gudinde,
    (Forstaae: blandt ældre Folk, som Noget vides om)
Og selv for noget meer end ganske simpel Qvinde
    Blev jeg af Mange holdt i Grækenland og Rom.

Dengang jeg løb omkring paa, troer jeg, halve Jorden
    Fra Fa'er og Mo'er, og Slægt, og uden min Gemal,
Jeg veed ei selv hvor langt, mod Syden og mod Norden
    I et Slags Raseri, og, reent ud sagt, lidt gal.

Da hen i Taaget, ak! engang jeg rendte, gled jeg,
Hvad hændes kan, desværr'! den bedste Piges Fod;
Jeg var uskyldig dog, saa godt som Barn, det veed jeg;
Thi man den samme Dag mig vaccinere lod.

Jeg tabte Næse, Mund og andre Ting, som zire,
Ved dette Fodens Glid, min Vildskabs bittre Løn;
Og da jeg reiste mig, begloet, paa mine Fire,
Af næsten hundred Blik, saa stod jeg da end kjøn.

Jeg ei beskrive kan, hvad dette Fald mig voldte
For Jammer, skjøndt jeg dog, trods Tab af mangen Pryd,
Af Smiil og Rødme selv, det Vigtigste beholdte,
Min Skjønhed, nemlig, og min egentlige Dyd.

Jeg misted' næsten Alt, hvad miste kan i Live
Den velopdragne Mø, saasnart hun bliver gift:
Hvert dyrket Konsttalent — kun ikke det at skrive —
Den Dag i Dag endnu man læse kan min Skrift.

Det intet Under var, jeg skrev kun Elegier
I det nuværende nordvestlige Tyrkie;
Men at jeg just skrev Dansk, endogsaa til min Frier,
Mig synes selv endnu, som et Slags Hexeri.

Den Klo, jeg nemlig skrev saa mystisk der i Sandet,
Skjøndt baade Nei og Ja betegnet paa en Prik,
For Danske sagde dog aldeles intet Andet,
End hvad paa Dansk endnu vil sige visse Nik.

Fra den Tid blev min Skrift endog i Talen Mode,
Som Sorgens ikke blot, men selv som Glædens Tolk;
Og de bekjendte Træk, Najaderne forstode,
Forstaaes den Dag i Dag af ganske tørre Folk.

Nu troer man udentvivl, mig alt at have gjettet,
Fordi man seer min Klo, som i et slebent Speil;
Nu troer man vundet alt den Priis, jeg har forjættet —
Men naar man tidlig troer, saa troer man gjerne feil.

Hvordan forklarer man, at jeg blev nævnt og skrevet
I Grækenland og Rom med et forskjelligt Navn?
At jeg af Jøder selv er meget dyrket blevet,
Og kjendt af hver Matros endog paa Christianshavn?

Hvordan forener man med Alt, vel overveiet,
At mit fuldkomne Tegn endnu i dette Aar,
Trods alle danske Nik, trods Jaet og trods Neiet,
Af lige Linier og lige Træk bestaaer?

Hvordan begriber man, at, hvis jeg havde skrevet
Paa Græsk, og ei paa Dansk, min Charakteristik,
Selv af min Fader ei var ret forstaaet blevet
Det Klagebrev, hvori han Alt at vide fik?

Hvorledes rimer man med sit Begreb om Sagen,
At man paa Svensk og Tydsk, paa Engelsk og paa Fransk
Kan rime paa mit Navn? og at ei blot om Dagen,
Men selv om Natten man kan høre det paa Dansk?

Hvorledes passer sig til det, man har i Tanker,
At Tungens Standsen er min Guddoms store Bud?
At synlig jeg endnu omkring paa Jorden vanker?
Og at i China jeg er alle Guders Gud?

Hvordan forklarer man, ifald jeg var en Qvinde,
At man i gamle Rom min Titel gav en Mand?
Nei! Dagens Oedipus, mit rette Navn at finde,
Dertil er nødig meer, end dens og din Forstand?

Vel er jeg, hvad jeg var; og vel er paa en Maade,
Mit Billed, hvad en Blind af disse Vink alt seer;
Jeg er formodentlig, hvad man har troet at raade,
Men det er ikke nok; thi jeg er meget meer.

Jeg vandrer nemlig om i to bekjendte Dragter,
I Kobber, og paa Tryk, og i hver Skriverbog;
Og skjøndt med gamle snart, og snart med nye Fagter,
Forstaaer man min Mimik i hver Europas Krog.

Af tvende sammensat er hver af mine Masker;
Af tvende Stavelser bestaaer mit Maske-Navn,
Skjøndt i et eneste man det tilsammenjasker
I London og Paris, i Wien og Kjøbenhavn.

Min første Tvegestalt er dobbelt i det Hele,
Hvis Hoved og hvis Stjert bestandig ligne sig;
Og, da dens Alt bestaaer af homogene Dele,
Hvordan man vender den, sig selv bestandig liig.

Min anden Tvilling-Form er deelt i tvende Parter,
    Hvoraf den enes For er mod den andens Bag;
Som Mennesket, dens Slægt bestaaer af to Slags Arter,
    Og, vender man den om, det er som Nat og Dag.

I begge Dragter er og bli'er jeg dog den samme,
    Naar man mit Væsen blot betragter lidt abstract;
Et Billed Billed er, og selv i Glas og Ramme —
    En Flækkesild er Sild, uagtet den er flakt.

Af Grækers En kai Pan et Contrafei jeg skjenker,
    Naturens, Verdens, Alts og Mennesket Symbol,
Og for den Vises Aand, der grundig eftertænker,
    Af Himlens Herre selv — og ikke blot hans Stol.

Nu er man uden tvivl igjen i Bilderede?
    Som sagt, man løber ei saa lige just dertil!
Og bliver man kun ved, med Sindighed at lede,
    Saa bliver Alvor snart, hvad syntes blot et Spil.

Jo meer du grubler, og jo dybere du grunder,
    Du, som vist troede nys, at have faaet mig fat,
Jo mere mørk og tyk bli'er Taagen i mit Under —
    Kom! jeg vil hjælpe dig! Læg bort din Stok og Hat!

Tænd Lampen i din Krog, kald paa Minervas Ugle!
    Tag Pen og Blækhorn frem, og selv dit Timeglas!
Stil Teleskopet op ved Siden af din Kugle!
    Hent Alen, Lineal og Vægtskaal og Compas!

Studeer, regn ud og maal, fra Syden og til Norden,
Fra Solens Op til Ned, fra Nadir til Zenith,
Eet, Alt, og Intet selv i Himlen og paa Jorden!
Du kommer vel mig nær, men er dog lige vidt.

Rend efter Næsen, i Magnetens Spor mod Polen,
I lige Linie mod Punkten i dit Maal!
Drei dig derom i Kreds, som Jorden omkring Solen,
Som Kant om Tingen selv, og Kat om hede Kaal!

Kom modig hjem igjen, og læg dig hos din Kone,
Og søg i Søvne blindt, hvad undgik vaagen Sorg:
Drøm om en Han og Hun, om Kongespiir og Krone!
Om Drengen med sit Hjul paa Lykkens Lottenborg!

See Bos og Kegle ned ad Bakkens Bane glide!
See her en Hale lang, og hist en Mule rund,
See Vesterbroes Pierrot ved Bagerovnens Side!
Ja see hans Næse selv ved Siden af hans Mund!

See, hvad man underligt i Drømme kan opleve!
See Vinkel med to Horn, og Molbæk med et Skjold,
Hiin langs ad Hekkenfjeld, den rundt om Bloksbjerg svæve,
Mens baade Svands og Gump gaae Pokkeren i Vold!

See med et Tøndebaand et Kosteskaft at stride,
Hvem der vel kommer først til Hippokrenes Lud?
See Jespers Skrædderbeen ved Mettes Strømpes Side!
Og see Peer Erikſen ved Siden af hans Brud!

See Niniviternes Satyricus, som gjorde
Sig overalt forhadt ved baggesensk Kritik,
Selv for en Tønde Salt i Storm slængt over Borde!
See den Helenas Bug, hvori sin Løn han fik!

See (hvad i Drømme sees, er altid liigt en Gaade)
Den Fængslede spyet ud igjen engang endnu,
En Tydsker vride ham, for at faae bort det Vaade,
En gammel Karklud liig, til den gaaer reent itu:

See paa det Tørre da Propheten Prophetinde,
Der ikke mere spaaer, men spaaes af en Prophet,
Et Slags Hermaphrodit og Hermaphroditinde,
Liig hver en Han og Hun i hvert et Alphabet;

See ham, forvandlet, nu saa langt fra Spydigheder,
Saa spag, saa mild, saa from, saa fri for Braad og Piil,
Som nogen Hvermandsven, der duus med Povl og Peder,
Til Alting siger Ja med evigt Bifaldssmiil!

Naar du har seet det Alt, saa længe dig behager,
Vend dig i Sengen om paa Venstre mod din Væg:
Bliv Tragiker med Eet, drøm gyselige Sager!
See Basiliskens Braad pikt ud af Hanens Æg!

Med Kjep og Pose see Mo'er Hel gaae om at tigge!
See Kjeppen drikke Vand, og Posen æde Hø!
See Midgardsslangen staae, og Midgardsormen ligge,
Som Johan Evalds J, og Oehlenschlägers Ø!

See begges Baldere, hiin mavre med hiin fede,
Hiin med den store Pind, hiin med det store Hul,
Halvguder begge To, den Første lidt vel rede
Med Gudens Tankestreg, den Anden med dens Nul!

Skue Scenens runde Taarn, høit over Evalds Kjelder,
Af norsk og saxisk Leer opmuret indeni,
Tieckspækket udenpaa, behængt med alskens Bjælder,
Som der er stundom Klang af Göthes Klokker i —

Skue dette fyldt med Blod, som Blækhorn for dig stande!
Men see derhos den fast uendelige Pen,
Der, dypt, fra Bunden naaer til Helteslagt'rens Pande,
Det er, fra Jordens Bag til For paa Himmelen!

Betydningsfulde Syn! hvis det din Aand ei bringer
Paa Spor, saa nytter lidt din Leden, frygter jeg,
Om Melpomene selv i Drømme gav dig Vinger
Til Mørkets sidste Nul og Lysets sidste Streg!

Hold altsaa, hvis du kan, paa Scenen op, at sove;
Gnid Øiet, og forjag det hele Drømmeri!
Drik dig en dygtig Ruus — det Middel Mange love,
Som meer probat endnu til dyb Philosophie!

Grandsk, prøv, og slut ei meer, som andre gamle Narre,
Med Stirren for og bag, og Tvivlen rundten om,
Spænd Perialens Hest for Phantasiens Karre,
Og kjør i fuld Galop den næste Vei til Dom —

Døm nemlig, som du vil! Sæt Fichte-Schellings Lære:
    Sæt Jeg og ikke Jeg! sæt kun Polaritet!
Sæt, hvad vor Herre veed! sæt Alt, hvad det skal være,
    Med Galvanisme blot og Electricitet!

Træk Tidens Burer af, sank Skjørtet op paa Rummet!
    Drag Frihedssværdet mod Nødvendighedens Skjold!
Spil Evighedens Spil aldeles uforblummet,
    Med hiint, som Boldetræ, med dette som din Bold!

Naar du har spilt dig træt, forflyd i Alheds Sphære,
    Og lad dig ligge hos af Eenhed i dig selv!
Lad Minus vorde Plus, og neden oven være,
    Mens af et Ocean du atter bli'er en Elv!

Jeg frygter dog din Ruus dig lidet meer vil nytte,
    End selv din simple Sands, din Grublen og din Drøm;
Jeg derfor mere nær din Gjetten mig vil flytte —
    Og, naar jeg alle Vink har givet dig, saa døm!

Midten.

Εντελεχεια; —

Aristoteles.

Du har nu havt, Oedip! den Ro, som dig blev lovet,
For ei med Overvæld at gjøre dig confuus;
Du har min første Deel betænkt, bedrømt, besovet,
Og, hvis du lød mit Raad, bedigtet i en Ruus.

Jeg nu min anden Deel din Raaden Priis vil give,
Hvori med større Træk og færre Farvers Spil
Min enkelte Figur især jeg skal beskrive,
Med alle Kjendetegn, saa reent og klart du vil.

I mig, som taler her, er synligt alt mit Eie,
Hver Masse, Halvpart, Deel; thi jeg er overfuld
Af mig, af Gaaden selv. (Jeg beder, grandt at veie
Hvert Vink i disse Vers; thi hvert et Ord er Guld.)

Jeg taler nemlig her, som den, der klart fremrykker
Med hvert mit Navn og Ord og Tegn og Træk og Tal,
Ei blot med hvert, som heelt, men selv med hvert i Stykker,
Mit Alt paa kryds og tværs, min Kjærne samt min Skal:

Min Gaades Gallerie, hvert rene sande Billed
Af mig, som Enkelthed, min Encyclopædie
Af Grundtegn foldet ud, og Blad ved Blad henstillet
For Øiet i et fuldt udførligt Skilderi.

Det maler nemlig, sort paa hvidt, paa trende Maader
De Tvillingtræk, hvoraf mit Billede bestaaer,
Hvo dets Femfoldighed, som Ord-Nødskallen, raader,
Ifald han knækker den, vist ogsaa Kjærnen faaer.

Man mærke dette vel! Fuldkomne Maleriet
Af min Familie fremstiller meer end mig;
Men har man det engang, og stirrer rigtig i 'et,
Mit egentlige Selv kan aldrig skjule sig.

Dog undre man sig ei, naar i mit Keite-Følge
Jeg blot for Jøders Syn foran i Spidsen staaer,
Hvis jeg bli'er ved, mig selv til allersidst at dølge,
Saa man med femte Blik mig først i Øiet faaer.

Thi Billedet, som her dit Øie sig afmaler,
Er vel min Old-Gestalt, men ei min Grund-Figur,
Det mit profane Navn dig rigtig nok udtaler;
Men det er ei mod det, jeg ligger her paa Luur.

Substantsen, siger man, sig og i hiint fremstiller;
Naar saae man denne? Jo! den er anskuelig!
Og blot i min Figur; men ei paa tvende Piller,
Som de, hvorpaa jeg her dig aabenbarer mig.

Skjøndt Kongenavnets Træk høit paa min Pande brammer,
Og skjøndt min Slægt udsprang af Evighedens Rod,
Skjøndt Helved' frygter mig, naar jeg fra Himlen flammer,
Skjøndt jeg paa Jorden alt har Døden ved min Fod;

Man dog fornedret har endog i gamle Dage
Mit Scepter og mit Sværd til Gaffel og til Kniv,
Mit Lys for Mange blev en simpel Lysestage,
Mit Spil i Evighed en jordisk Tidsfordriv.

Jo meer jeg faldt i Priis for Handlende paa Jorden,
Jo meer fornedres nu min Adel og mit Navn,
Jo mere bli'er jeg søgt, og, trods Naturens Orden,
Selv Fiender elske mig, især i Kjøbenhavn.

Den store Sag er den: mig Ingen kan undvære;
Man hjemme haber mig, i Huset man mig skyer;
Men naar man kommer ud, og naar det gjælder, Kjære!
Du, som mig spotted' meest, dog sikkerst til mig tyer.

Tag, stolte Philosoph, dig vel i Agt! du yuker
Den Pog, der paa min Skat papirfortrøster sig;
Men, trods din Girobank af Species, du synker,
Med al din Sølvværdi tilsidst dog ned i mig!

Linne's Bank-Specier i Tankevægten vippe
Selv efter Blumenbachs og Schellings Reduction,
Kielmeiers Organon, som Bacos, selv vil glippe,
Liig hvert Finantssystem, der støttes ei af Tro'n.

Hvis du fortærer ei Kjærnhjertet i min Gaade,
Omsonst du sluger selv Prophetens lukte Bog —
Det skyldes ene mig og min anraabte Naade,
Hvis Bib'len selv er meer end blot en Catalog.

Slet ingen Videnskab, selv i det Fattelige,
    Selv ei Geometrie, den herligste jeg veed,
Vil fattes af din Aand, Student, kan ei du sige
    Mig, som dig spørger her, den ringeste Besked!

Selv du, Professor! skjøndt man længe maatte lede,
    For man, som Doctor, nu maaskee din Mage fandt,
Du dog for mig kun staaer som Doctor i det Tredde,
    Hvis jeg som Aandens Tegn dig ei i Tanker randt.

Du aldrig da har tænkt, selv ei maaskee forblummet,
    Den sidste Tanke lyst, som tænker under Gud:
Den reneste, hvis Form selv udelukker Rummet,
    Og slukker Tidens Lys med sine Straaler ud.

Man bruger mig til Alt, og næsten allevegne,
    Som Varslo om de Ting, der undgaae Støvets Blik,
Ei blot, til hver en Deel af Verden at betegne,
    Men Døden, Djævlen selv, og Delen i en Prik.

Man derfor overalt i Skabningen mig finder,
    Og hvor jeg mangler selv, man finder mine Træk:
Paa Jordens hvide Særk, paa Himlens sorte Kinder,
    I Guld, Sølv, Steen, Chrystal, Ild, Blyant, Blod og Blæk.

Jeg glimrer gjerne meest, naar slukkes andre Brande,
    Snart i en Molbæks Flud, snart paa en Melkevei,
Snart paa en Statsmands Bryst, snart paa en Stimands Pande,
    Hvor oftest Intet er, saasnart jeg er der ei.

Jeg er ei Bremsen blot, som stikker Jordens Daarer,
Og selv det dumme Dyr, som Bremsen stikker i;
Men hver en Draabe Blod i Himmelløvens Aarer,
Og alle Vises Steen i hver Philosophie.

Dog i min største Pragt jeg sees, som Dukkers Dukke,
Med Kjønnets fulde Pryd og hele Herlighed,
Som Venus Nektarbarm press't i en Syltekrukke,
Samt alle Gratiers og Musers Druer med.

De Græker satte mig for Huller, og for Steder,
Hvor eet paa Hov'det stod, et andet sad paa Hu —
Nu sætter man mig meest for sjeldne Herligheder,
For Uting sommetid, og fremfor Alt for U —

Skjøndt jeg endog var til, da Jehovah var ene,
Dengang der ellers dog var intet Andet til,
Og skjøndt, før Chaos blev, jeg, som de Vise mene,
Var Evighedens Nok, som Brød og Skuespil,

Blev jeg dog Noget først for dig og dine Lige,
Dengang sin første Søn i Eden Adam sov —
Jeg er det første Bud i hvert despotisk Rige:
Summa Summarum selv af Moses hele Lov.

Hvis her i Kjøbenhavn hver Christen og hver Jøde,
Med Fing'ren i mit Saar og Næven paa min Byld,
Paa mit Mysterium maae gjette sig tildøde,
Det er vor Herres ei, saa lidt, som Moses Skyld.

Min Fordeel fører an i Fred og Krig tillige,
Ei Pave, Primas, blot, og Prinds og Principal
I hver en geistlig Stat og hvert et verdsligt Rige;
Men selv, som evig Chef og første General.

Som saadan stander den (thi det er den just eget,
At Sidden egentlig er hvad den ei formaaer)
Men i sig selv det er aldeles ligemeget,
Hvordan dens Stilling er, naar kun, som sagt, den staaer.

Den er den eneste Prælat, der Intet taber
I Anstand, Værdighed og Agtelse, som saa,
Naar Been i Veiret den en Gjøgler efteraber;
Som Prima Donna selv den kan paa Hov'det staae.

Det Fortrin har den, med saa mange tusind Andre:
At dens Fortrinlighed bestaaer med fra, som til,
At ingen Mindskelse dens Storhed kan forandre,
Og at, trods hvert et Tab, den dog har vundet Spil.

Det er beundringsværdt, hvad den med talrigt Følge,
Ja selv med ingen Ting i Følget, ret beseet,
Formaaer! Dens Stilling er (for intet Træk at dølge)
Det sande Billede paa Souverainitet.

Saa vidt min Fordeels Pragt, hvortil jeg blot vil føie:
Man Intet nødigt har paa Jorden uden den;
Og at, hvo stedse den alene har for Øie,
Med rolig Sikkerhed kan salig sove hen.

Min Bagdeel, siger man, gemeenlig præsiderer,
    Ei blot i deres Kreds, der tælle blot, som Tal,
Men selv i hver Session, som Tællerne regjerer:
    Den sande Kjærne fast i hver Regjerings Skal.

Mens hiin alene staaer, kan den alene sidde;
    (Selv ligge kan den knap i egentlig Forstand)
Til Fylden af hver Plads den har behørig Vidde;
    Men heller Intet meer, saa godt som lutter Rand.

Naar i sit Sæde den sig lægger mellemstunder,
    (Hvad Herschel udentvivl i Himlen ene seer)
God Nat, Philosophie! saa viser sig et Under,
    Der al Geometrie, Logik og Sands beleer.

Mod det Guld af Papir, og Sønnen af en Pige,
    Seer ud som sand Chymies og Elskovs Resultat;
Ja Cirklens Fiirkant maa for dette Særsyn vige,
    Som fiirfold mindre stort, og mindre desperat.

Thi, hvad der ganske gaaer Fornuften over Skrævet,
    Og hvad den, selv forrykt, ei rigtig fatte kan:
Modsætningen i Alt bli'er bagfra selv ophævet,
    En Han bli'er ikke Hun; men Hunnen bliver Han!

Det Lige bli'er ei krumt; men just det Krumme lige;
    Hvad aldrig før gik ud i Retningen, gaaer ind!!!
En Prop kan blive Tud i Mulighedens Rige;
    Men her bli'er Tuden Prop, og Hullet bliver Pind.

Et Kosteskaft til Rød et Tøndebaand kan blive;
En mager Cherubin til Fallstaff stoppes ud:
Men Madam Spindler selv kan aldrig i det Stive,
Trods alle Lilier, som Lilievand staae Brud.

Og dette skeer dog her, ei blot for Herschels Øie,
Naar han paa Himlen, lagt, min Bagdeels Billed seer,
Men for hver Phantasie, der maler sig lidt nøie,
Hvordan min Sinking-Fond som Liggendfæ sig teer.

Hvad før et Intet var, bli'er pludseligen Noget,
Mens Fedt paa samme Tid bli'er magert i Gestalt,
Og, for at rykke reent i Gaaden ud med Sproget —
Man skjelner ikke meer Forskjellen i dens Alt.

Det er utroligt, hvad min Mands Mandinde hænder
Ved den Læggen ned af hendes fatte Bag!
Det op og ned paa Alt i al Naturen vender —
Og taler græsseligt Indifferentsens Sag.

Thi, naar et Tøndebaand et Kosteskaft kan dække,
(Man mærke vel, især, naar man har begge lagt)
Saa kan sig Rummet og maaskee saaledes strække,
At ene Tidens Maal deri kan staae ved Magt.

Er eengang Ingenting og Noget ligemeget;
Er Manden funden strax, saasnart man har et Fag;
Er uden Tankestreg alt Tankehullet streget;
Er Helved-Himmerig, og mørke Natten Dag;

Er hele Veien, selv for Fuglen, rundt om Jorden,
(Den skjønne Tour, hvorpaa man har bestandig Sol)
Ei længer, end den Vei fra Syden indtil Norden,
Magneten, omvendt, gaaer i Mulm fra Pol til Pol —

Saa kan, jeg veed ei hvad, i denne Verden gjælde,
Trods Alt hvad sund Fornuft indvender derimod;
Saa kan en halv Student en heel Professor fælde,
Hvis han og nok saa fast, og hiin paa Hov'det stod.

Saa kan man skrive for, før man har lært at stave;
Saa kan man gjøre Vers, før man kan læse dem;
Saa kan i hvert et Fag en Pog sin Lærer ave;
Hov'drolle spiller da hvert Kroppens mindste Lem.

Saa blot og bart Genie til Buxer ikke trænger!
Saa er hver Fuskers Meed hver Mesters Maal forbi,
Og Sandheds Evighed aldeles ikke længer,
End Tiden, Moden har at lyve Skjønhed i.

Thi, naar som sagt, min Bag min Fordeel liig kan blive,
Saa kan den mindste Pjalt og vorde Sølv og Guld,
Den fattigste Poet kan begge Fanden give,
Og trodsig drikke sig af tomme Flaske fuld.

Men hvis paa den Maneer, som nylig er beskreven,
Min Bue skjelnes ei fra min og dens Segment,
Og halve Buen selv, skjøndt heel og holden bleven,
Er saa, naturligviis, æqval med min Tangent.

Den stærkeste Contrast dog i det Tænkelige
Udtrykker for og bag min dobbelte Figur,
Som jeg, naar jeg er to, kan Ingen sig modsige:
Mit Modsagns Ening er Umuligheds Natur.

Vel paastaaer mangen Viis (at sige paa Gebærden)
At selv min Differents er blot Identitet;
Man har paa Tydsk: at Alt og Intet, Gud og Verden,
Hvidt, Sort, og Ja og Nei, for sand Fornuft er Eet.

Men denne Viisdom har i Daarekisten hjemme,
Trods Schellings Tænkekraft, og trods Spinozas Navn;
Jeg haaber, man vil snart, som meget Andet, glemme
Hvad man kun halv har hørt derom i Kjøbenhavn.

Den ene Deel af mig staaer lidt foran den anden:
Mit Directorium staaer saa paa sikker Fod;
Men i modsatte Fald det faaer et Hul i Panden,
Som ingen Direction kan ligne sit imod.

(Da jeg tilfældig her en Direction omtaler,
Jeg udentvivl gjør vel, for gammel Bro'erskabs Skyld,
At sige, hvilken jeg, som Maaler og som Maler,
Med dette skjeve Træk vil trykke paa sin Byld.

Slet ingen, reent ud sagt, min Bro'er! selv ei min egen —
(For mine Synders Skyld jeg var jo selv engang
Bagskjerding af en slig, og temmelig forlegen
Med Stoffet, den mig gav til ret pudseerlig Sang —)

Jeg mener nemlig her (da Regnskab man desværre
For hvert et Synonym, man bruger, gjøre maa)
Ved Direction, hvad hver Cap'tain, det veed vor Herre,
Hver Understyrmand selv, ved Direction forstaae:

Henretning nemlig — ei Bestyren og Henretten
Af Smag og hvad man vil — men Retning etsteds hen;
Ei mindste Direction, der holder sig paa Pletten;
Men den, som i hvert Nu netop forandrer den.)

I den er Schellings Gud og Ugud blot min Lige,
Da deels jeg har den for, og deels imod mig selv;
Snart Strømmen i mit Alts uendelige Rige,
Snart, med et omvendt Løb, som Alt mit Intets Elv.

Den, siger jeg, naar Sidst bli'er Først, og ingen anden
(Som man med mere vil i min Opløsning see)
Faaer pludselig et Hul i Næsen eller Panden,
Imod hvis Dreien af hver fuld Matros kan lee.

Thi gaaer og overstav i sin beruste Styren
Den Salige, det dog vil aldrig sige stort:
Bumps! han staaer op igjen! Og ligger ogsaa Fyren,
Er han i værste Fald dog ei tilintetgjort.

Naar derimod med mig det gaaer tilagters, Kjære!
Gaaer Alt, hvad før gik frem, aldeles agter ud;
Saasnart jeg bagvendt bli'er, jeg holder op at være,
Liig den moralske Lov, naar Forbud bliver Bud.

Jeg reent forskriver mig, naar jeg mig bagvendt skriver,
Til evig Undergang med samme Træk og Sving;
Thi af en Creditor en Debitor jeg bliver,
Og det er værre tidt endog end ingen Ting.

Nu troer man udentvivl, jeg er et Tal, og grunder
Som Mathematiker paa Tallenes Natur?
Men — før man fem har talt — hør først et Unders Under,
Hvori som Sphinx især jeg ligger skjult paa Luur!

Skjøndt intet Tal mit Værd og Uværd kan undvære,
Skjøndt jeg er Solen selv i deres Liv-System,
Og skjøndt i deres Kreds min Bag alt har den Ære
At vise baade frem Ulys og Polyphem;

Skjøndt med et Øie meer jeg deres Argus bliver,
Og ta'er man dette bort, hvad Argus gloede paa;
Skjøndt jeg med mine Træk hvert muligt Tal beskriver,
Og skjøndt jeg mellem dem kan som Augustus staae;

Skjøndt jeg er Chifferet paa Rummets store Skive,
Mens jeg er Længdens selv og Bredens Grundfractur;
Skjøndt man som Summers Sum mig ene kan angive,
Og skjøndt jeg dog kan sees paa Skiven af hvert Uhr;

Skjøndt jeg er Tællerens, som Fleres Maal og Ende,
Skjøndt jeg er udelukt af hver Geometrie,
Skjøndt hvor man seer mig, og hvordan man mig mon vende,
Det her hos os er Tal især, jeg stikker i;

Skjøndt jeg i hver Gestalt og i hver Maske tæller,
Heel eller deelt, som hver en Tællings første Grund;
Skjøndt jeg, som Isis selv, personlig, ikke heller
Kan bare mig derfor med lukt og aaben Mund;

Skjøndt i hver Regning man nødvendigen mig bruger,
Skjøndt Tallet er min Rod, og Summen er min Skal,
Og skjøndt min Kjærne selv det største Tal opsluger,
Er jeg dog egentlig aldeles intet Tal.

Man søger mig omsonst, hvor tælles kan paa Jorden,
Selv der, hvor tælles kan lidt længer end til fem,
Imellem alle Tal, der er' antagne vorden
Som egentlige Tal, jeg er ei mellem dem.

Jeg tilstaaer gjerne, skjøndt jeg veed mig tryg og rolig
Og fri for Digter-Pral med usandsynlig Pragt,
Jeg vilde finde selv den Egenskab utrolig,
Hvis netop Lichtenberg ei selv det havde sagt.

Og dog er det kun lidt i Grunden mod det Under,
At jeg, som Sphinx, mig selv har saa aldeles slugt,
At ene den, som ret de Vises Steen udgrunder,
Kan med min blotte Stjert, end sige meer, faae Bugt.

Omsonst jeg viser frem min Halvpart og mit Hele,
Omsonst jeg blotter mig aldeles for og bag,
Omsonst jeg stykkeviis, selv i de mindste Dele,
Forraader Gjetteren min hemmelige Sag.

Omsonst jeg siger ham (hvad ei maaskee jeg burde)
Mit ene Maskenavn er altid eet i tre,
Det andet ligesaa — hvem veed, om ei jeg turde
Ham sige ligefrem, hvad dog en Blind kan see?

Min Middagssol maaskee ham vilde ganske blende?
Dens Nedgang siger: Nei! dens Opgang siger: Jo!
Til hvem af begge bør hans Tillid nu sig vende?
Jeg alt har sagt ham det, hvis han mit Ord vil troe.

Af Bas og af Diskant bestaaer min Tvillingtone,
Den reneste Musik til Ægteskabets Lov;
Men skjøndt den førstes Kjøn er Mand, den andens Kone,
Er Bassen stedse fiin, Diskanten altid grov.

Den nye Tonkonst's Stiil deri just forekommer:
Det Høie klinger lavt, det Lave lyder høit;
Mand-Bassen piber, mens Diskant-Mandinden trommer,
Og en Spontinsk Dublon er derimod en Døit.

Naar Bas og naar Diskant i Tonen særskilt høres,
Er Sangen sydlig, græsk, latinsk og velsk og spansk,
Men naar dens Grovt og Fiint til Eenklang sammenrøres,
Er Lyden nordlig, og behagelig paa Dansk.

I Dale, hvor en Kreds af Torden-Horn omringer
Med Echomures Malm et Hyrdecabinet,
Mit sande Qvieqvad bukolisk kraftigt klinger
Som Dommedagen i, o Cherub! din Duet.

Det er en Under-Storm af to Forundrings-Røster,
Audumblas norske Brøl i en bacchantisk Ruus,
Hvor Kraftklangfurien, Kraftpoesiens Søster,
Selv truer Glædens Borg med Fiendens Vold og Knuus.

Romantisk overalt og runisk uden Mage
Min jublende Triumph med Rette sig kan troe:
Dens første Lyd er A, dens anden O saa fage,
Hver Jyde veed, hvad nu betyder A for O.

Hvor stolt jeg heel og halv mig selv for Alle nævner,
Fornæmmes tidt i Rom, i Aars og Kjøbenhavn,
Og naar selv i Madrid en Calderone revner
Af høipersonlig Vind, udtaler han mit Navn.

Jeg og tilfælleds har med spanske Majestæter,
At jeg personligen tør foran Kongen gaae;
Og at til Udtryk af Johnbull-Autoriteter,
Trods engelsk Overmod, mit Halve kan forslaae.

Mens nemlig Spanskens Tyr mig i Plurali bruger,
Ta'er med min mindste Deel (et ganske morsomt Træk)
Til Takke Bullen, der al Verdens Orer sluger,
Maaskee som Handelsstud, blot for at spare Blæk.

Vi Danske, der paa Blæk og paa Papir ei spare,
Lidt ruttende med Alt, især med Sort paa Hvidt,
(Paa vore Jyder nær) os aldrig kunne bare,
Mit stødende Kukkuk i Skrift at øge lidt.

I Rom, som i Madrid, min Selvpluralis gjælder;
Min Singularis blot er engelsk; intet Folk
Har, naar det Inselpral og Egoisme gjælder,
Saa vidt min Kundskab naaer, en saa beskeden Tolk.

Den ydmygste, næst dets, er udentvivl den Franske;
Thi hvad han føier til, for Synets Skyld, er taust;
Da derimod vi faa, fast for beskedne, Danske,
Tilføie, hvad der meest mig ofte har forbaust.

Skjøndt Svensken er i det, som overalt i Brammen,
Fra Gustaf Adolfs Tid lidt pommersk bjælkebred,
Forraader Blødhed dog i Selvheds Egestammen,
At den er ei saa haard, som norsk Steenegenhed.

I det jeg her mit Navn i flere Sprog udmaler:
Jeg hvisker mig maaskee for seent i Øret: „Skjælv!
Har du da reent forglemt de hundred' Rigsbankdaler?
Du reent forraader jo dit inderligste Selv!“

Sandt nok! men heller vil jeg miste mine Penge,
(Skjøndt knap Papir jeg har) end dølge mindste Fjed
Af Labyrinthens Sphinx, der spores ei saa længe
Man om det sidste Spor ei rigtig veed Besked.

I dette spilles just den store Selvheds Rolle,
Der, naar man seer sig til, er Factor i hver Sum,
Ei Punscheskeen blot i Universets Bolle,
Men Punschens Spire selv i Evighedens Rum.

Det Eneste, hvori sig alle Væsner ligne,
Det Eneste, hvori Planeten selv er fix;
Det Tegn, med hvilket selv sig Mørkets Aander signe,
Abryx! abrax! abrex! abrux! abrax! abrix!

Det Inderste i Alt: det Sind, der ei kan sandses;
Den Tanke, der tilsidst umulig tænkes kan;
Det Allerhelligste, hvis Tempel blot kan krandses,
Men aldrig bygges i Fornuftens egen Plan.

Den store Korsvei midt i det Uendelige,
Hvorpaa hver Tankens Helt i Evighed staaer fast
Imellem Lysets Land og Mørkets skumle Rige,
Liig Mythens Herkules imellem Dyd og Last. —

Ifald jeg skylder meer Oplysning af min Gaade,
Jeg, som en ærlig Sphinx, min Gjæld betale vil,
I Navnværdi forstaae, paa den antagne Maade,
Kun een Omstændighed jeg føie maa dertil:

Skjøndt i mit Jordegods jeg hænger Vinter, Sommer,
Og Sommer, Vinter, i min Jord begravet er,
Som andre Herremænd og Prakkere jeg kommer
Dog i Terminerne til Kjøbenhavn især.

Jeg efter Varsel først min Vexel honorerer
Paa Dansk i Junius til yderste Termin;
Men, vil man bie til December, saa klarerer
Jeg for mig inden Sigt og Varsel paa Latin.

Og nu til Afsked, Ven! nu, du har hævet Dækket,
Og fast dig bilder ind, min Isis at forstaae,
Hvis du min haarde Nød til Kjærnen alt troer knækket,
Endnu et lille Korn af Skal at bide paa!

Jeg slog dig op min Bog: men lægger du den sammen,
Saa har du den Planet, hvorefter Mange gaae,
Hver Krybers kyste Mund, den halve Verdens Gammen,
Den tydske Tunges Maal, og hvad du sidder paa.

Fy! siger du maaskee? Hvis du forstaaer det Græske,
Saa siig det til dig selv; thi vel er, hvad du seer,
Mit Søndagsbogstav selv, min Hemmeligheds Æske,
Min Gaades Eet og Alt; men det er ogsaa meer:

Der er et omflydt Land paa Jorden og i Himlen,
Hvad over Jupiter de Gamle selv har sat,
Selv hidtil, af sit Slags, i hele Stjernevrimlen
Det Eneste; mod det er Alting lavt og plat.

Det gaaer i Østens Glands foran for Dagens Fader,
Og er det første selv i Digtergudens Navn,
Skjøndt det i Førstningen kun som d e t a n d e t lader,
Og er det tredde blot, tilsidst, i Kjøbenhavn.

Det er, tilsammenlagt, det nære med det fjerne,
Hvad for og bag angaaer, fordeelt, som Odins Mjød,
Med Halvten i dens Rod og Halvten i dens Kjærne,
Det sande Middelpunkt i Gaadens ydre Nød.

Det er, naar du det ret vil fatte med dit Øre,
Den Lyd, som klang Ulys saa fælt paa Circes Øe,
Som end om vort Parnas sig dagligen la'er høre,
Hvor i Staldbroderskab man kan lidt meer end gjøe.

Det er — naar du kun vil betragte det lidt nøie —
Ei Skjæven blot i mit, jeg her dig skjulet har,
Men Bjælken, kjære Ven, selv i dit eget Øie.
Du vundet har min Priis, hvis den du bliver vaer!

Enden.

Hvat mælti Oþinn
Aþr á bál stigi
Sialf i eyra syni? —
Odin.

Du vundet har min Priis, formastelige Gjetter,
Din egen nemlig. Vel! du veed mit Nei og Ja.
Du seer mit Først og Sidst, du begge sammensætter,
Og seer din Bjælke selv, din Bag, etcetera!

Men vindende min Priis, min Præmie kan feiles!
Det gjælder ikke blot, til Nød, bogstavelig,
Saaledes, som jeg her med alle Træk afspeiles,
(Ved Hændelse maaskee) som Navn at gjette mig!

(Det gjælder om, min Ven, mig gjettet at forklare!
    Talentet er der ei med første bedste Pund;
Genier har man nok; men Genier ere rare;
    Og Solen, skjøndt og det, er noget meer end rund.

„Hvo glimtede paa Dansk et evigt Minde værdig?
    Hvis Priis med Evalds Priis gaaer her nu Gud i Vold?“
Du gjetter ganske ret: du er med Vessel færdig;
    Men hvad, om Vessel her betyder Tordenskjold?

„Mit Navn er bagvendt Sob; paa den bekjendte Bane,
    Hvor Regler, nylig reist, omslagne finde Ro,
Jeg mellemstunder selv at ligge har den Vane!“
    Gjet Dannebroder, gjet, hvad er det vel, mon troe?

„Et Reglebos!“ maaskee vil min Collega svare,
    Der veed, at B er B og So er omvendt os.
Men, Broder Danne-Klaus, for Bosset tag dig vare,
    Hvad om jeg meente dig? Procumbit humi bos!

Du gjetter Jo vist, min vaccineerte Pige,
    Du gjetter Eet og Nul, du gjetter maaskee Ti,
Men det er Masker blot for den uendelige
    Symboliske Figur, mit Billed speiles i.

Det er, som Tusind selv (mærk Tusind vel) og flere,
    Kun Oversættelser af min Original;
De tyde mig ret godt, som meget andet mere:
    Men som mit Væsens Brok, ei som dets Integral,

Hvad vil i Majestæt et Par Bogstaver sige?
Hvad Guddom kan der vel i et Par Chiffre boe?
Er noget Væsen stort, og blot i Sandsens Rige,
Der, naar man seer sig til, er adskilt, deelt i to?

Har J og O da vel paa Tryk den samme Kjærne?
Har fælleds Middelpunkt i Skrifter Streg og Nul?
Kan Ti betegne Gud i nogen kantisk Hjerne?
Og fylder Tørt og Vaadt Metaphysikens Hul?

Er i Symbolerne, du troer mig fuldt udtale,
Det mindste Nys om Kraft? og om de Vises Steen?
Den være som den vil, let eller svær at male,
Saa meget veed man dog, at den er evig een.

Hvis noget af de Træk, din Hidtilgjetten kjender,
Dig maler Tankens Flugt i tegnet Sort paa Hvidt
Til Horizontens Rand rundt omkring Verdens Ender,
Mon og paa samme Tid fra Nadir til Zenith?

Jeg tvivler. Mine Træk, som Evighedens Gaade,
Staaer ei paa Pinde just for hvert et Tidsgenie,
Skjøndt over fast hver Dør man seer dem paa en Maade,
Og udenpaa hvert Huus, man ei gaaer blind forbi.

Som Architektens Plan, der Universum bygte,
Min Beenrad-Prototyp i Verdens Alfigur
Er synlig ikke blot, hvor man maa bruge Lygte,
Men gjennem Mikroskop i hvert et Grans Structur.

Mit store Tegn er størst i Mulighedens Rige;
Tidt Virkelighed selv man for det bukke saae;
Den store Solyms Rings maa for dets Aander vige,
Skjøndt nu dets fulde Kraft er kjendt af saare Faa.

Min Sprog-Hieroglyph — det Figenblad alene,
Den nøgne Pallas end i Skrifter ei forsmaaer —
Udbreder samtlige Literaturens Grene,
Dens nemlig, der endnu paa Rustans Klipper staaer.

Den er den eneste blandt Tankernes Figurer,
Ophøiet over al gemeen Geometrie,
Der i Atomet selv maa tænkes, hvor den lurer,
Hvis og det er et Punkt, et Hul med Intet i.

Dens mystiske Gestalt, hvis ogsaa hele Resten
Af Rummets Billeder og Tegn i panisk Skræk
Forsvandt fra Syd til Nord, fra Østen indtil Vesten,
Staaer end for Aandens Blik i grændseløse Træk.

Søg dem, med Andagts Blik, med sammenlagte Hænder!
(Du sikkert uden mig kan aldrig folde dem)
Og tæl til Hundrede, hvis du dem ret erkjender,
Mens verdslig Viisdom staaer og tæller kun til Fem.

See mig, som Ingenting, lagt klarlig for dit Øie,
Hvergang du aabner blot det mindste Sendebrev,
Ja! see mig tydeligst, naar du betragter nøie,
Hvis man i samme Brev ei mindste Tøddel skrev!

See mig, som Kjæmpe, reist, med Døden under Foden,
Med Armene strakt ud mod Op- og Undergang,
Med Isøsens Diadem høit over Middagskloden,
Mens Rummets Rustning selv min Voxen bli'er for trang!

Saaledes stod jeg før, maaskee for Dschemschids Blikke;
Men som et Meteor mit Billed kom og svandt;
Selv min Pythagoras og Plato raaded' ikke,
Hvad Zoroaster selv en evig Gaade fandt.

End staaer jeg der, et Træ med Millioner Grene,
Skudt af min Midtes Rod i Blomstrings fulde Pragt,
Thi Rummets, Tidens Grund og Bed, i mig alene
Blev Livets Spire saaet, og Verdens Grundvold lagt.

Men skjøndt den høieste blandt himmelske Gestalter,
Skjøndt den ærværdigste for Viisdoms ældste Syn,
Skjøndt Troens største Lys paa Helligdommens Alter,
Og skjøndt det klareste blandt alle Himlens Lyn —

I Træ, i Sølv, i Guld, i Tanken og i Tingen,
Paa Tvilling-Pillerne, og paa den ene Fod,
I Verden og i Skrift misbrugt, som jeg, er ingen
Af alle Formerne, de begge tog imod.

Til Jix forvandledes ei sjelden mine Flammer,
Min Himmel-Jakobsstav i Støv man traadte paa,
Og Zeus Kronions Lyn og As Hlorridas Hammer
Som rusten Sax og Kniv paa Kræmmerdiske laae —

Eet Offer fordrer jeg: „Min Søn, giv mig dit Hjerte!“
Som alt Morias Præst, vanvittig, misforstod:
Min Helt paa Golgatha dets rene Tyden lærte;
Men Ordets Sværd, som Dolk, blev ved at fordre Blod.

Min Stjerne lyste klart i Mulm for Østens Vise;
Nutidens Kloge den har og i Mørket seet;
Hvad hine jubelsang, og disse prosaprise
Som Lysets største Fangst: For-Electricitet!

Sandt nok, i Gnisten selv min Guddomsstraale rammer,
Mit Storsværd kan til Braad i Fnugget snerpes ind,
Som Jovis Tordenkiil, og Thors end ældre Hammer,
Hist som et Skolebarn, her som en Pegepind;

Sandt nok, min Isis kan, Erynnis eller Charis,
Som indenfra hun sees alt efter Diets Skik,
Staae for dig væbnet fiendsk med Retfærds Armillaris,
Og ubevæbnet huld med Naadestraalens Blik.

Sandt nok, hun skues kan i Jordens Myretue,
Paa mindste Kalvekryds af Edderkoppens Sliim,
Som i en Dobbelkreds om Himlens Dobbelbue
Kring Tankens Midte-Blik i Kereb-Kerebim.

Men miskjendt bli'er jeg dog, og Dækket falder ikke,
Naar for den rene Sands jeg end har Maske paa;
Fornuft og Følelse vor Nutid hjælper ikke,
Hvis ei Forstanden seer, hvad Hjertet troede paa.

Man stikker Fing'ren selv omsonst i mine Vunder,
Det lærer Tvivleren, at jeg er ogsaa død;
Men Livet i min Død kun Tankens Brug udgrunder,
Den Tanke nemlig, som hver Sandsens Lænke brød.

Ak! falmet er min Blomst i vor Oplysnings Have —
Dens Duft bortbrusede Phantastens Hurlumhei —
Fast bladløs staaer den nu kun paa de Dødes Grave;
Kun Faa sig nærme den; men visnet er den ei.

Som Sjælens Lægedom mig Lægers Læge roste;
Mod Synd, Død, Djævel selv blev mit Arcanum brugt;
Nu bruger man mig meest mod Snue, høit mod Hoste;
Dog har min Nardus end ei ganske tabt sin Lugt!

Vel brugtes op og ned jeg til at dividere;
(Som jeg har intet Alt i Verden divideert)
Nu man mig bruger og til at multiplicere —
Det blev min Masses Lod, at bruges meest forkeert.

Men see Hans Billede, hvis Almagts Himmelbuer
Omhvælvede den Jord, hvorpaa du staaer en Prik!
Hans Skygge nemlig! Thi Hans Skygge blot du skuer,
Gjenspeilet i din Aands Anskuens indre Blik!

Jeg er det sidste Slør om Ham, den sidste Taage,
Den fineste, hvis Glands indhyller end hans Lys;
Mit Dies lyse Blik er blot det Dielaage,
Der, lukt, i Lyn paa Lyn tilvinker Mørket: Gys!

Hyl dig i Tomheds Nat, lad Intets Mørke værne
Rundt om dit eget Mulm! for Tankens indre Syn
Jeg staaer dog evig med Uendeligheds Stjerne
Paa Brystet: sluk hvert Glimt, du slukker ei mit Lyn!

Lad blot Betragtning midt i Dyrekredsen tøire
Din vilde Phantasie! blik sindig op! blik ned!
Høit! dybt! vend Øiet snart til Venstre, snart til Høire!
Og see din Tankes Spor i din Betragtnings Fjed!

Ugrændset, uden Punkt, ubredet, uden Flade,
Ulang, urummelig, som Tingens Unatur,
Mit Tegn i Verdens Bog og alle Bogens Blade
Er Underverd'nens Tegn, den største Mod-Figur.

Jeg er i Lysets Bog, vi her paa Jorden kjende,
Al-Aabenbaringens ulæste sidste Blad —
Philosophiens Kald — dens Udgangspunkt — og Ende —
Den slyngte Knudes „Gjet!“ og selv den løstes „Hvad?“

Thi mærk, Oedip, og fat, og læg det paa dit Hjerte,
Det sidste Spørgsmaalstegn i Enden af min Sphinx,
Der Facit er af Alt, hvad jeg af Tænken lærte,
Hvert Leds Forklaring med den hele mørke Rings!

Hold med din Forsken i Uforskeligheds Maade!
Slyngt Knuden raaber: Gjet! og løst den raaber: Hvad?
Men for det slyngte Selv i Knudens Slør at raade,
Dig nytter lidt du veed Naturens udenad!

Tie! raaber dette Selv, naar Gjet! du troer at høre;
    Dets Bud er Andagts: Knæl, og tie, Philosophie!
Selv naar dens sidste Hvad? opløses for dit Øre,
    For din Forstand endnu det løste raaber: „Tie!“

„Tie, Frække! hvad jeg er, kan intet Billed male,
    Kun hvad jeg synes, sees i Sprogets Maleri;
Mit virkelige Navn kan ingen Tunge tale;
    Dets Echo lyder selv i Himles Himle: Tie!“

Det er det store Svælg af alle Livets Kilder,
    I hvis Tilværelses uendelige Dyb,
Trods Evighedens Lys og Tidens, sig forvilder
    Den store Solens Aand og Jordens mindste Kryb!

Det er det skjulte Skjød, hvoraf hver Handling springer,
    Omringt af evig Tvang, i Friheds Rustning ud;
Og det er Vingerne, hvorpaa sig Tanken svinger
    Til alle Længslers Maal og sidste Havn i Gud!

Gjet, altsaa, raad, og nævn! det er Fornuftens Kræven,
    At forske, hvor din Aand i Mulm seer mindste Lys;
Men raad og gjet og nævn, hvor Lyset slap, med Bæven!
    Thi svinder ei din Tvivl i Følelse, saa gys!

Omsonst din Kundskab er, forgjeves al din Viden;
    Om Gaadens Alt du fandt, du finder dog ei Ro,
Hvis Evighedens Gab bag Rummet og bag Tiden
    Af Stjernen i din Sjæl opfyldes ei med Tro!

Min Kraftfugl folder ud de fire Flugtens Vinger,
I Chaos Kjærnekiim til hver en Klodes Form;
Paa langs og tværs min Rok sig uden Ende svinger
Igjennem fiirfold Nat af alle Hvirvlers Storm.

Naar, udskudt af sit Rør, Ideens Kugle tørner,
Igjennemsusende hver Rum-Peripherie,
Mod Grændsemuren rings om Verdens fire Hjørner,
Min Vinge stormer den i Tørningen forbi.

Jeg Tankekredsen selv i Lynen gjennemfarer;
Jeg flyver længer ud end Centerflugtens Piil;
Jeg stiger mere høit end Lysets Ørneskarer;
Og slaaer i Dybet ned med meer end Tyngdens Iil.

Skue! stirr! til Soles Sol udvid dit Himmeløie,
Omfat det hele Hav af Verd'ner med et Blik!
Betragt hver Øe deri, det Fjerne, Dybe, Høie:
Den store Skives Alt omkring dit Intets Prik!

Tag saa dets Rose bort med selv de mindste Knoppe!
Sket indtil sidste Blad hver Rummets Tøddel ud!
Sluk alle Lamperne herneden og deroppe!
Sluk Evighedens Lys og Tidens Glimt af Gud!

Stirr i det rundt omkring gravblinde, døde Mørke,
Hvor Chaos ligger Liig paa Verdens sorte Kul
I Sammendyngningen af Millioner Ørke
Til Afgrunds Afgrundsdyb i Evighedens Hul!

Hvad seer du, Stirrer! sig, hvad seer du? kan du raade
Min Gaades Alvordyb? hvad seer du, Stirrer? Skjælv!
Hvad seer du? Herren see til dine Blik i Naade,
Hvis i min Grundgestalt de Blinde see dig selv!

Hvad seer du? Vogt dig vel for altfor snart at svare!
Min underfulde Sphinx med Ord ei spøger meer!
Hvad seer i Mørket der din Stirren? tag dig vare,
Hvis du den store Pans Beenrad kun grine seer!

Du zittrer? seer du mig? mig Sphinx, der evig stirrer
Med Dødens stive Blik paa den, der nærmer sig?
Nei, seer du med det Syn, som Hovmod ei forvirrer,
Seer du med Troens Blik, saa seer du meer end mig:

Meer end de Træk, hvori man Døde hører tale,
Meer end Figuren, der har Rummet udelukt,
Meer end det Billede, der Kraft kan ene male,
Meer end den nye Bog, jeg her dig har oplukt —

Meer end min Gaades Navn, meer end mit Tegnvidunder,
Meer end den Grundgestalt, der er min Skygge her:
Meer end hvad Viisdom selv i Evighed udgrunder —
Hvad seer du? See mig ei, hvis du din Ro har kjær!

Ti;

Til Læseren.

Lad være dødt med mig, hvad jeg har lidt og levet!
    Lad i dets Grav i Ro mit aandelige Støv!
Saml ingen Blade meer af dem, jeg før har skrevet!
    Lad Vinden strøe dem bort, som andet spraglet Løv!

Glem alle Toner af min Vellyst og min Smerte,
    Der i dit aabne Bryst, da du var Barn, gjenklang!
Glem selv, hvad end maaskee du gjemmer i dit Hjerte,
    Hvad jeg i Uskylds Sprog, da jeg var lille sang!

Men læs det høie Qvad, som end mig blev forundet
    I Tidens mørke Larm, som Lysets ringe Tolk,
Med Tungebaandet løst og Tanken mindre bundet,
    Før jeg gaaer hjem til Gud, at stamme for mit Folk!

For lidt at trylle, det maa høres flere Gange —
    Det torde blot til Lyst selv være Lytten værdt —
Men naar man udenad det veed, som glemte Sange,
    Saa siger man sig selv: „Du har dog Noget lært!"

Thi Noget lærte jeg, før jeg det lærte stamme,
    Mit Øie luttredes i mangt et Himmellyn,
Mit Hjerte renfedes i Lidelsernes Flamme,
    Før, hvad du leder om, jeg fandt i dette Syn.

O! naar det Flammespil, som end til Støv er bundet,
    Hvis Sprutten hist og her af andre Praase skyes,
Til mindste Glimt er slukt, og Røgen selv forsvundet,
    Lad spille paa min Grav uhaanet dette Lys!

Til Frøken J. M. Jessen.

(Efter Tilsendelsen af hendes Forsøg til en Opløsning af min Gaade.)

Prisen, ædle Gjetterinde,
Prisen for at raade det,
Gaadens Troldborg slutter inde,
Logisk-mathematisk ret,
Har din Sang ei kunnet vinde,
Skjøndt og nok saa tankefuld —
Dertil er den hulde Qvinde
Kjønnets Gratie for huld.

Retop det, hvorom en Pige,
Som du selv bemærker smukt,
Kun maa vide lidt at sige,
Har af Mandens Tankerige,
Hvor er herskende det Lige,
Selv din Anen udelukt. —

Fing'ren, hvormed Isis skriver
Tegnet paa sin lukte Mund,
Hver en Isisdatter bliver
Til et Blad, og rosenrund —

Vel kan hendes Himmeløie
Verdens store Skive see
Med det Fjerne, Dybe, Høie,
Vel saa grandt som vi maaskee;

Vel kan hun det sande Skjønne*)
Offentlig, og selv i Løn
Sandse, føle, kjende, lønne,
Trods Apollos bedste Søn.

Men herneden og deroppe
Kommer Grundens Blik tilkort:
„Rosen med dens mindste Knoppe“
Kan hun aldrig tage bort.**)

For om den sig ei at kere,
Maatte hun paa Grublens Vei
Skjønhedslinien passere,
Og det vil, det kan hun ei.

Lidet selv et Dødspring frugter
Hendes bløde Diamant!
Thi hun springer selv i Bugter,
Naar hun springer over Tant.

Lidet nytter, at hun grunder
Der hvor Xet ene staaer:
Xet pludselig sig runder,
Og et Træk af Oet faaer.

---

*) Forfatteren har hidindtil ikke den Ære, personlig at kjende sin sindrige Gjetterske.

**) „Tag saa dets Rose bort med selv dets mindste Knoppe!
Slet indtil sidste Blad hver Rummets Løddel ud!
Sluk alle Lamperne herneden og deroppe!
Sluk Evighedens Lys og Tidens Glimt af Gud!“
Det evige Sindbillede.

Selv heel vanskelig at raade,
    Hvis ei reen Umulighed,
Finder hun en Gaaders Gaade
    Tidt i det, hun ene veed!

O! hvor skulde hun da giette,
    Blomst i Væsen og Gestalt,
Meer end Livet i de rette
    Grundtræk af Naturens Alt?

Prisen altsaa for at finde
    Skaberlivets Ja og Nei
Paa de sidste Tankers Tinde,
Gaadens bedste Gjetterinde,
    Trods sin' Nærmen, vinder ei.

Men — hvis Lovsang fra den Læbe,
    Der paa Sangens Blomster=Eng
Alle Spirerne, som stræbe,
    Roser ikke just i Fleng —

Hvis Beundring af en Digter,
    Der er kritisk kold som Iis,
Naar han sig og Andre sigter,
    Hulde! synes dig en Priis —

Saa modtag i disse Toners
    Gjenklang af din slagne Stræng
Meer end alle gyldne Kroners
    Løn paa Sangens Himmel=Eng!

Den er dog — naar mindst jeg praler —
    Naar jeg mindst mit Bifald troer —
Meer end alle Rigsbankdaler,
    Jeg besidder paa vor Jord. —

Gaadebordet.

— Tantum series juncturaque pollet.
Hor.

End seer jeg det, det underskjønne Syn,
End hører jeg de tryllerige Toner,
End træffe mig de hulde Lyn paa Lyn
Af Konstens Diademer, Smagens Kroner;
End føler jeg i hellig Digter-Ruus
Den oversandselige Sjælens Svimmel
I alle Tankers pludselige Himmel
Confuus.

End er jeg der med alle mine Fem,
(Og een endnu) hvor jeg gad evig blive,
Gjenkjendende, hvorhen jeg seer, det Hjem,
Min Digtersands sig drømte her i Live!
O drømmer jeg endnu, med Fod paa Land,
Saa væk mig ei! har jeg dig tabt (som flere)
Bliv, hvor du er, og søg mig aldrig mere,
Forstand!

„Men," spørger du, „hvor er du nu, min Ven?
Hvad har du da? hvad er der da paa Færde?
Hvi tør jeg aldrig komme meer igjen,
Og gjennembryde dine Drømmes Gjerde?
Hvad skuer, hører, smager, føler du,
Omduftet af hver Blomst i Sandsens Have,
For reent at slaae med Nakken ad min Gave?"
Hør nu!

Du veed det lille Konsten kjære Huus —
En Hytte kun mod Konstens store Tempel,
Hvor det gaaer tragisk til i Suus og Duus,
Og hvor du aldrig kommer, for Exempel,
Naar der er Høitid og Geburtsdagsfest —
Der, i en lille Kreds, som du desuden
Jo kjender, øverst oppe, var jeg buden
Til Gjest.

Jeg kommer Klokken syv, og træder ind,
Saavidt mig mindes, frisk, og heel og holden,
Aldeles ikke død, ved fulde Sind,
Lidt rystet vel af Kuld, men ei af Kolden —
Var jeg om Næsen og maaskee lidt bleg,
Hvad siger det? Jeg seer sex, syv og tive
For mig ankomne, samtligen i Live,
Som jeg.

Vel aabnede mig Døren, da jeg kom,
En Tjener, der maaskee kan hedde Peter,
Som ogsaa syntes mig at see sig om,
Imens der paa Karreter kom Karreter —
Vel stirrede han stærkt paa mig og Fleer
Med megen Omsigt paa den blotte Pande;
Men aldrig faldt mig ind, det var den sande
Sanct Peer.

Man maa dog i det mindste være død,
For man med baade Sjæl og Krop kan fare
Til Himmels, tænkte jeg, og lidt mig brød
Om Englenes og Helgenernes Skare —

Jeg troede fuldt og fast mig end paa Jord;
Thi, hvor der er en yndig Qvinde-Brimmel,
Det kan for mig gaae vidt med Livets Himmel
I Nord.

Som saa jeg staaer, og tvivler, om jeg vandt
Ved Byttet selv af Himmelen herneden
Med den deroppe, var det ogsaa sandt,
At man i hiin kan evig troe paa Freden —
Saa sandselig, og fast letsindig, stemt,
At al den Smule Viisdom, jeg kan raade,
Fra Luthers Katekismus til min Gaade,
Var glemt —

I det jeg kysser min Vertindes Haand,
Og alle Gratier med mine Blikke,
Saa lidt en afklædt Sjæl, og lutter Aand,
At mærkelig jeg følte Hjertet pikke,
Henriver pludselig en Trylleklang,
Man mere sød ei kan deroppe høre,
Min Phantasie, min Følelse, mit Øre
Med Sang.

Sang! sande Tone-Bælt om Sprogets Øer,
Hvorpaa vort Væsen seile kan herneden
Fra Tidens usle himmelske Korsøer
Til Evighedens Himmel-Nyborg heden!
Paa Tryllesmakken ført af Weyses Haand,
Mens dine Døttre dandsede paa Dækket,
Kom did, skjøndt stjerteplukt og vingestækket,
Min Aand.

Hvorlænge varte Farten? Himlen veed!
Hvo tæller Slag i Nattergales Triller?
Hvo skjelner mellem Tid og Evighed,
Naar Gerson født om Kap med Weyse spiller?
Men nu blev Fire pludselig de Tre —
Paa Vink af Verten, Glædens hulde Fader,
Til Spisesalen Døren sig oplader,
Og see!

Hvad seer jeg? Alt for underfulde Syn,
Mit Blik, der altid her paa Jorden tørner,
Udflyver, som bevingt af fire Lyn,
I Salen over Verdens fire Hjørner —
For Tankens Flugt er nedbrudt hvert et Hegn;
Jeg seer i dets Symbolers hele Vrimmel
Midt i den fiirfold lyse Livets Himmel
Mit Tegn!

„See her,“ udbryder Verten med et Smiil,
„Hvad jeg, o Sphinx, paa min Maneer kan raade!“
Og — gjennembort af Sandheds lyse Piil —
Jeg falder, døer — i min opløste Gaade,
Som Sphinx; thi med bevinget himmelsk Hu,
Hvor den uslørte rene Tanke svæver,
Min ikkun løvedræbte Jomfru lever
Endnu.

I det jeg, truffen, stiger i mit Fald,
Beundrende min Verts smagfulde Raaden,
Omtordner ham et fiirfoldt Bifaldsskrald
Fra Salens fire Hjørner; „Løst er Gaaden!“

Selv Io's *Sanger, der for Prisen stred,
Udbryder „O! nu seer jeg først det Rette!"
Og alle de Halvfjerdsindstive sætte
Sig ned.

Nu saae jeg først, jeg var i Evighed —
(Man har vel hørt om de halvfjerdsindstive
Fortolkere paa Gaadeflodens Bred —
De sad nu her, forklarte, som i Live!)
For Alvor saae jeg mig nu først omkring
Med Blik, ei blot, som fordum, paa Personer,
Men og i disse høie Regioner
Paa Ting.

Den første Ting, som slog mig, var et Bord,
Hvorpaa, hvorom, hvorved i hellig Orden
Var synlig Øst og Vest og Syd og Nord,
En Qvartessenz af Himmelen og Jorden —
Den ædleste Figur var dets Gestalt;
Fra Livets Blomst og Frugt til Kniv og Gaffel
Det viste mig Naturens skjønne Taffel
I Alt.

Jeg ei vil male, hvad der stod derpaa,
For den Naturhistorie, vi kjende,
Med Alt, hvad end deri vi savne maae,
Den sidste Plinius har bragt til Ende —
Jeg ei vil male, hvad der var derom,
Før jeg har gjennemvandret Solevrimlen,
Hvortil selv Herschels Speiderblik i Himlen
Ei kom.

Jeg vil ei male dem, der sad derved,
Før i det mindste jeg har Eva færdig, *)
Før jeg i Sangens Raphaelers Fjed
Har gjort mig disses Malen mere værdig —
En Tusinddeel jeg blot vil pege paa,
For at forklare Gaaden aabenbaret,
Og vise lidt af det, jeg, selv forklaret,
Her saae.

Paa Kryds om Bordet i en broget Rad
(Som i Naturens Tempel allesinde)
Bestraalt af flere Lyssystemer, sad,
Gjensidig tiltrakt, Hyrde hos Hyrdinde —
Paa Dugens Melkevei hvert Eden=Par
Saae græsse sine Himmel=Faar og Geder —
Kun ingen fornem Loss (Lux,. hvad det hedder)
Der var.

Fra Himmelvinene fløi Piil paa Piil
I Glands, som Dødeliges Syn ei taaler;
Hvert Blik var Venskabs eller Elskovs Smiil,
Og Nektar blinked' i krystalne Skaaler —
Ambrosia var overalt paa Fad,
Uskyldig Englefryd i hvert et Hjerte;
Alt var, som Gaaden, klart — kun jordisk Smerte
Var — hvad?

Jeg sad ved Siden af min Isis selv,
Gjenkjendende den evighulde Moder,
Mens Io speilte sig i Glædens Elv,
Og talte tretten end ufødte Poder.

*) Adam og Eva, et Digt i tolv Sange.

Skraas over for mig Ceres gav et Vink
Ved Siden af sin nu gjenfundne Datter;
Og Hebe drak min Skaal i salig Latter
Med Klink!

Jeg vendte Ryggen til Lyæus vel,
Og til den blideste blandt Huldgudinder;
(Herneden stod jeg heller mig ihjel,
End taalte sligt et Sæde, trods hver Hinder)
Men, da jeg her til Bords, som Janus, laae,
Saa Stillingen mig ingen Tvang paaførte,
Jeg baglænds her saae saa godt, som forlænds hørte
Og saae.

Her første Gang min dobbelte Gestalt,
Der sig affspeilet har i mine Bøger,
Polarisk i mit eget Øie faldt;
Thi forlænds spaser ei hvad baglænds spøger —
Kun er og bli'er mig selv en tvivlsom Sag,
Naar Syd og Nord mig tændes Amors Kerte,
Hvad der er For i dette kjælne Hjerte
Og Bag?

For første Gang af mig blev ogsaa seet
Og følt, paa Morgenens og Aft'nens Maade,
Den begge Sidernes Polaritet,
Jeg ogsaa har affspeilet i min Gaade;
Thi Venus straalte klart ved denne Fest
Paa samme Tid i Østen og i Vesten,
Og saligviis hun mig, som Dobbel-Gjesten,
Sad næst.

Saaledes fandt mit Væsen her sig heelt,
Der var, mens end jeg aandede paa Jorden,
Mod Østen, Vesten, Syden og mod Norden,
I fire længselfulde Parter deelt.
Udløst af Ringens salomonske Baand,
Op, ned, fremad, tilbage, kunde stige
Paa kryds og tværs i det Uendelige
Min Aand.

Men, Løvens Overvinder i min Sphinx!
O, kan min løste Jomfru dig betale
Den skyldte Priis, ved svagt i Sang at male
Sin egen Jubel og den hele Rings?
Dit Korsbord viste mig i Konstens Prang,
Hvad Smagen evner uden gyldne Skatte;
Men kan, hvad Prisen fattes, og erstatte
Dens Klang?

Elegie.

Til Just Thiele.

(Efter Tilsendelsen af hans Forsøg til en Opløsning af min Gaade.)

„Fallor? an & *Justus*, ceu Cæsaris æmulus, atra
Nocte laborantem tollit ad astra crucem?"

Maximil. de Vriendt.

Hvad seer jeg? kan et ungt, uvæbnet Øie,
Med blot Uskyldighedens lyse Blik,
Opdage Lønnen, efter mandig Møie
Min Stræben først, som Stirrer-Olding, fik?
Kan, hvad jeg for hver Lærers Klygt henstilled',
Staae for en Yngling, som fortroligt Billed?

Hvad hører jeg? kan fra den Ynglings Læbe,
Hvis uerfarne Hjertes Rosenknop
Tidsstraalerne, der Himlens Spirer dræbe,
Har mellem kalkte Grave lukket op,
Min vaagne Gaades sindrigt tolkte Drømme,
Med Nektarfald, paa Perle Perle, strømme?

Optræder her, hvor Lyset selv sig dølger,
Der i Naturen blot, som Lampe, staaer,
En Abbt i Tempelet, som Efterfølger
Af ham, der lærte høit i tolvte Aar?
Vil Tankelivet sig paa ny gjenføde
Her mellem Kirkens aandelige Døde?

Vær mig velsignet høit, du Elskelige!
Vær mig velsignet, som min fjerde Søn;
I Naade, som i Alder, stige, stige,
Fremdeles du for Verden, og i Løn!
Hvad var den Dæmring, fordum steg imøde
Mit Aftenblik, imod din Morgenrøde?

Thi vel er i den Perlerad, som triller,
Liig Duggens Draaber af Auroras Mund,
Hvoraf enhver med Rosens Farve spiller,
Hvoraf enhver er alt, som Rosen, rund,
Ei Perlen, med hvis Skal kun Schelling spøger,
Som, søgt af Kant, Jacobi, funden, søger —

Hvad Under, du kan ei, som Svar, bebude,
Hvad end er Spørgsmaal i Geometrie?
Hvad Newton leder om i Kræfters Knude?
Og Hellas's Kant i sin Entelechie?
Hvad Under, at din Flagren maatte vige,
Hvor Platos Ørneflugt holdt op at stige?

Men — Stjernen, Uskyld finde kan herneden,
Som Pegefing'ren paa de Vises Steen,
Staaer for mig, skjøn og yndig og beskeden,
Dugperleklar og næsten ætherreen!
Hvorhen min gamle Sphinx sit Øie vender,
I dig den sig, da den var lille, kjender.

Min Gaades Præmie du knap har tragtet
At vinde! Dig er Rigsbankløn et Nul!
For den, der Vink af Evighed har agtet,

Er Diamanten selv tilsidst dog Kul —
For Ungerskjalden er og overflødig
Den Skjerv, Skjaldoldingen har ofte nødig.

Din egen Priis og sikkert dig ei lønner,
Du dertil har din Dommers alt for kjær;
Du Lille mellem Evighedens Sønner,
Du sikkert ikke seer, „hvor stor du er“ —
O! see det aldrig med forelskte Blikke!
Thi hvad med dem du seer, det er der ikke.

Lad og min Priis, skjøndt kildrende dit Øre,
Som Navnet: „Engel“ paa din Moders Skjød,
Dig ei, som andre Skjødebørn, forføre
Til fuldt at troe dig nu, hvad du blev fød!
Den selv, der har i Usselhed ei Lige,
Var eengang stor i Himmeriges Rige!

Den Skjald, Opmuntrings Perler her bedugge
Med Bifald i den gamle Sangers Graad,
Glem ei, han ligger end i Prøvens Vugge,
Og roer i Storm end ei paa Prøvens Baad!
Glem ei, hvad i hans Nyn saa dybt mig rører,
Endnu kun Gud, og ikke ham, tilhører!

Min unge Ven! den Taare, som nu flyder,
Beundrende din Vinges Larvebrud,
Sig umodstaaelig af mit Hjerte gyder
I Øiet, ved hvert barnligt Glimt af Gud!
Mit Blik fortrylles af hans mindste Speile;
Dog — selv Oedip blev blind — mit Blik kan feile!

Men — hvis det feiler — hvis i Barnets Lader
Propheten saae for mange Glimt af Gud,
Du vil dog ei ad din for kjælne Fader
Engang paa Thronen række Tungen ud?
Du vil dog ei hans lukte Grav opbryde,
For mod hans brustne Barm til Maals at skyde?

Du vil dog ei, naar han landflygtig priser
Dig Fremmeden som Lægen i hans Hjem,
Ham efterlyse, her i Byes-Aviser,
Som et bortløbet Hospitalets Lem?
Paa det man ene dig som Lys skal agte,
Du vil dog ei til selv hans Skygge slagte?

Du vil dog ei, skyleiret i det Høie,
Hvortil du lærte kravle paa hans Ryg,
Udtræde ham det blinde Faderøie,
Fordi du er saa frisk, og han saa syg —
Liig Kjæmpen, der med fredriksbergske Miner
Nedtraadte det korsøerske Slots Ruiner?

Nei, haabefulde Dreng, det vil du ikke!
Dit Himmelkald er meer end Phantasie!
Du smiler barnligt; men med Engleblikke,
Som der er meer end Billedgnister i!
Din Genius vil bryde Selvheds Lænker;
Den seer ei sig, men Monst'ret, den sig tænker!

Paa dette Tankeblik jeg trygt vil lide!
Jo meer du nærmer dig dit Maal i Sang,
Jo meer vil Idealet sig udvide,

Som hver en Konstens Klædning er for trang!
Jo meer du vil, med Tak, beskeden, ære
Forgængeren, hos hvem du gik i Lære.

Vær mig velsignet da, du Elskelige!
Vær mig velsignet, som min fjerde Søn!
For dig, som for de Tre, der mig berige
Med Engle-Faderglæder uden Lige,
Skal, mens din Kamp i Prøven varer, stige
Til Gaadens Glandsomhyllede min Bøn —

Den Bøn, som jeg, der selv herneden leder
Om Vennen, der vil rette mine Feil,
For mine haabefulde Sønner beder:
Gud! forehold dem Jesu Christi Speil!
Lad deres Engel dig i dette see, og frygte!
Og Englens Frister see sig selv — og flygte!

Anmærkninger

til fjerde Bind.

1. Festsang til Dronningen, S. 3. Afsjungen ved Hendes Majestæts høie Ankomst i Skuespilhuset, i Anledning af Hendes Fødselsfest.

2. Skaal for Thorvaldsen, S. 10. Det var i Selskabet »Clio«, som til dets Fest, i Anledning af Dronningens og Kronprindsessens Fødselsdag, havde indbudt Thorvaldsen som Gjest, at dennes Skaal blev udbragt til den meddeelte Sang.

8 Sang paa den 27de Decbr. 1819, S. 11. I Anledning af en Fest hos Etatsraaad Olsen, Not. Publ.

4. Dansk Fiirkredssang, S. 13. Denne Digterens sidste danske Sang nedskrev han om Morgenen paa sin Konges Fødselsdag, hvorpaa den blev sjungen ved et Festmaaltid, hvis Deeltagere vare: Digteren, hans tvende Sønner og hans mangeaarige Ven, Justitsraad Ahlmann, tidligere Borgemester i Sønderborg.

5. De Danskes Priis, af Tasso, S. 24. Denne mesterlige Oversættelse af La Gerusalemme Liberata di Torquato Tasso. Canto ottavo. 1—45 staaer i ingen Henseende tilbage for samme Afsnit af den hæderligst bekjendte tydske Oversættelse af Gries (Jena 1801), som er flere Aar yngre end den her meddeelte. Den væsentligste Variant imellem den danske og tydske Oversættelse er den, at V. 43 begynder i hiin: »den danske Ridder taug« og i denne »der Deutsche schwieg«, hvorved den sidstnævnte Oversættelse vel mere ordlydende gjengiver den italienske Original („Qui si tacque il *Tedesco*"), men uden at bemærke, at i Originalen her har indsneget sig en Feil, da Fortælleren, ifølge hele Digtningen er en Dansk, og derfor ogsaa benævnes som en saadan i V. 46. („al Dano").

6. Homers Ilias. Første Rhapsodie, S. 38. Da Digteren behøvede i Efteraaret 1796 en Aandsbeskjæftigelse, der tvang ham til anstrengt Arbeide, valgte han som det sværeste, han

kunde tænke sig, at oversætte Homer i danske Hexametre, efter Hermeneutikens og Prosodiens strengeste Regler, og fuldendte i en kort Tid, under stedse stigende Begeistring for den græske Ilias og det græsk-danske Sprog, Iliadens første Sang. Han fandt, at det danske Sprog er den riigholdigste Green af det gamle Cimbriske, og det, som her paa Jorden ligner det Græske meest, og anfører som Prøve paa dets Velklang Versene 3, 4 og 7 paa S. 40. Denne Sang er første Gang trykt i 1798, som det første Stykke i 1ste Bind af Skandinavisk Museum (See iøvrigt J. B.s Biographie 2det B. S. 171—174, samt S. 191.)

7. Homers Ilias. Anden Rhapsodie, S. 63. Efter at Sygdom, Reiser, samt Digtet Parthenaïs havde i flere Aar afbrudt Fortsættelsen af Iliadens Oversættelse, fuldendtes den anden Sang i Vinteren imellem 1806 og 1807; men sildigere er Oversættelsen desto værre ikke fortsat.

8. Til Jens Baggesen, S. 115. Den tydske Original er første Gang meddeelt i: „J. G. Jacobi Taschenbuch für das Jahr 1802", hvor Voß til Slutningen af 5te Strophe har med Hensyn til Iliadens Oversættelse føiet den Note: „Beide Uebersetzer, der Däne und der Deutsche, haben einerlei Zweck." At det opmuntrende Tilraab af en Digter, hvem ikke blot B., men den hele literaire Verden kaldte „den tydske Homer" (Poet. W. 2ter Th.: „die Genesung des deutschen Homer") fandt Gjenklang, er naturligt, og den nærmeste Følge var Oden „der Aufruf. An Voß" (Poet. W. 2ter Th.); derimod er den her meddeelte Oversættelse flere Aar yngre.

9. Melonen, S. 117. Det er neppe at betvivle, at „Vosses Idyller", som omtales i Digtet (S. 121), have tjent Forf. til Mønster, men uden at hans Arbeide derved bliver mindre originalt. *Thorald, S. 117. Helten i Erik Eiegod, hvilken Oper Forf. allerede havde digtet i 1789, og som i 1791 beskjæftigede Capelmester Schulz.

*Loft, S. 118. Forf. til en bekjendt Kogebog.

10. Herthadal, S. 125 og S. 129. Denne Begyndelse af Digtet Odin i Jamber har Forf. selv „forkastet" og blot meddeelt trykt, for, i Sammenligning med Begyndelsen i

Hexametre, at sætte „Fortrinligheden af det egentlige episke Versmaal i det stærkeste Lys."

11. Babylons Fald, S. 133; Skabelsen, S. 139, og Djævelens Aabenbarelse, S. 142, ere saa frie Gjengivelser af den hellige Skrift, at de vistnok kunne henregnes til originale Arbeider.

12. Romance, S 154; Arie, S. 155, og Rondo, S. 156, slutte sig til den lille Cyclus: „Digtarterne" (S. 145); da de ikke ere blevne optagne iblandt de lyriske Digte.

13. Til Fyrsterne, S. 158. Den varslende, politiske Tanke i dette Digt har Forf. for en Deel nærmere og fuldstændigere udviklet i sin dramatiske Digtning „der vollendete Faust, oder Romanien in Jauer" (Poet. Werke 3ter Th.), der blev paabegyndt, da Bonaparte kronedes til Keiser, altsaa Aaret efter at Forf. havde skrevet dette Digt til Fyrsterne, men først udkom i Trykken efter Forf.s Død.

14. Drømmen, S. 185. Dette Digt blev nedskreven til en Tid, da Digteren befandt sig i en mismodig og bitter Stemning, der gjenkjendes af Grundtonen i samme. Det er derfor ei heller frit for enkelte polemiske Udfald.

*„gule Nutids Elv" S. 191: Tidsskriftet Athene.

15. Det evige Sindbillede, S. 203. Begyndelsen og Midten af denne Gaade blev i November 1815 meddeelt i J. K. Høst's Ugeblad: Den nordiske Tilskuer, og snart derpaa udkom særskilt den hele Gaade, med Slutningen, saaledes som her meddeelt. I Fordet til Maanedsskriftet Danfana, som Forf. kort derefter (d. 1ste Jan. 1816) begyndte at udgive, bemærkede han, at „Det evige Sindbillede kan ansees som Forgaarden „til Danfana, i hvilken Sphinx ligger, Indgangen vogtende, „som i flere Oldtidens Templer, eller — uden Billedsprog — „benævnte Gaade indeholder i Korthed Texten til dette philosophiske „og poetiske Maanedsskrifts følgende Forklaringer, det være sig i „Afhandlinger eller Sange." Ogsaa indeholder allerede det første Hefte: et „Forsøg til en Forklaring af Gaaden," af Just Thiele. „Den sidste Prøve, i Anledning af Gaaden, af Ludvig Heiberg," samt „Jo. En philosophisk Ballade af C. F. Weyse." Endeligen meddeler Februar Heftet et „fjerde Forsøg til en Opløsning

af det evige Sindbillede af Frøken J. M. Jessen.“ En femte Opløsning af Grundtvig er i en polemisk Retning og vil blive omtalt i et af de følgende Bind.

Da Nedskriveren heraf, ubekjendt med Thieles fortræffelige Opløsning af Gaaden, saavidt denne lader sig opløse, ogsaa havde prøvet paa at afpille noget af Gaadens Skal, og troet at øine dens Kjærne, meddeelte han sin Fader de foretagne Forsøg, der, saa ufuldkomne de og vare, dog havde ført ham til den Erkjendelse, at netop selve Philosophiens Maal og Ende, det sidste uforklarte: Hvad? er og vil stedse blive Mennesket et evigt Sindbillede, hvis ydre Gestalt vel har synlige og som saadanne forklarlige Tegn, men hvis indre Væsen kun kan opfattes og føles i Aand og med Hjerte. Dette foranledigede Digteren til i en Svarskrivelse nærmere at yttre sig over sin Gaade i følgende Bemærkninger:

„Den Grundkraft, som frembragte Noddens Skal og „Kjærne, kan ingen endelig Forstand udvikle — denne Grundkraft „kan troes og vides, saavidt Viden er Overbeviisning; det er „Gud, Naturens Skaber. Gud kan ikke udvikles, kan ikke be„gribes, kan ikke fattes; men Grundtegningen i hans Skab„ning, hvad der er over Verden, skjøndt under ham, kan vises „i et Billede, i alle Tankers og Anskuelsers nødvendige Grund„betingelser — og dette er Gaadens Kjærne. Hav Korset, „som Du rigtigen har begyndt, uophørligen for Øie — ikke Korset „paa Golgatha (som er blot et Derivatum iblandt utallige andre) „— men Korset i Naturen — Korset i Dit og ethvert existe„rende Væsen! Skye Eensidighed, som fører til Vanvid, og er det „allerede, i ethvert paa een Linie bygt System! Tænk paa Grund„trækket i hver spirende fuldstændig Tanke: foran Dig og bag „Dig — over Dig og under Dig! Tænk Dig hvad Atomet og „Verdens-Altet nødvendigen have tilfælleds. Annam det hellige „Korsets Betegnelse baade paa Dit Ansigt og paa Dit Bryst — og „føl det baade i Dit Hoved og i Dit Hjerte! Gaae med disse „Vink videre i Dit Studium af min Gaade! Tab aldrig Korset „af Sigte — og orienteer Dig i alle dets Betydninger. Hav det „fornemmelig mathematisk for Øie — og begrib det først, som „Mathematikens hidtil søgte, ikke fundne, Grund! Begrib det i „dobbelt (elektrisk og magnetisk) Bevægelse, som Universums Con„struction — og betænk, at det ikke var Euclid muligt, hvad Din

„Fader forsøgte paa: at definere den lige Linie! Tænk paa Varighedens evige Krydsen af Udstrækningen — eller det store „Kors, Tiden danner med Rummet! og gaae videre, uden at gruble „blot; det vil sige: foreen Din Grublen i det Høie og Dybe, som „jeg har gjort, med Skuen til begge Sider! See ikke blot frem „og tilbage, men op og ned! ikke blot op og ned ad, men „fremad og tilbage — og betænk, at det er kun saaledes, at „Din Aand kan lyse for sig selv og Andre, som en Gnist af Gud! „Man har hidtil anseet den lige Linie for Regula Regularum — „den er det saa lidt som den krumme — praktisk endnu mindre. „Korset er Regula Regulæ, Regina Regum. Og Korsets „Mangel al aandelig Undergang. Det ligger til Grund for Centrifugal- og Centripetal-Bevægelsen. — Frelsen i al Evighed er „hængt paa dets hellige Træ ɔ: Guds aabenbarede Virken i Korset „paa Golgatha, vel forstaaet, er ligesaa betydningsfuldt for vort „Hoved, som det til alle Tider var helligt og bør blive det for „vort Hjerte. Det trykker Fuldkommenhedsstemplet paa Christendommen, at dens Religionsform ikke blot er den varmeste, „men den viseste. Hold Dig lige langt fra Overtro og Vantro, „min Søn! i Din Tro! — Hold Dig lige langt fra Vantro „som fra Overtro i Din Viden!“ — — —

16. Gaadebordet, S. 248. Digterens med megen Konstsands og Konstsmag begavede, endnu levende Ven, Hr. Kammerraad Bang, havde overrasket Gaadens Forf. ved i en smagfuld arrangeret Spisesal at fremstille Gaadens Grundtegn, som et, i et Kors dækket — — —

„Bord,
„Hvorpaa, hvorom, hvorved i hellig Orden
„Var synlig Øst og Vest og Syd og Nord —
„En Qvartessenz* af Himmelen og Jorden.“

* „Jo's Sanger“: Tonekonstneren Weyse.

17. Elegie. Til Just Thiele, S. 256. Da Forfatteren til det ligesaa kløgtige og sindrige, som fra Sprogets og Versificationens Side med megen Flid og Færdighed udførte „Forsøg til en Forklaring af Gaaden“ (See: Dansana, Pag. 19—59)

var en attenaarig Yngling, der besjælet af en usædvanlig Beskedenhedsfølelse, til Trods for det Held, hvormed han var traadt Sphinx imøde, dog ikke gjorde Fordring paa, at kunne:

„Som halv Student en heel Professor fælde“ —

saa bidrog dette naturligviis væsentligen til at forhøie den aldrende Digters Beundring og Kjærlighed til Gjetteren, som han — dengang endnu Fader til tre Sønner — derfor ogsaa af Hjertet hilste som sin „fjerde Søn.“

